

Tình Yêu Hải Hước Của Bảo An

Contents

Tình Yêu Hải Hước Của Bảo An	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	17
6. Chương 6	19
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18	56
19. Chương 19	58
20. Chương 20	62
21. Chương 21	65
22. Chương 22	70
23. Chương 23	76
24. Chương 24	80
25. Chương 25	84
26. Chương 26	87
27. Chương 27	91
28. Chương 28	96
29. Chương 29	101
30. Chương 30	105
31. Chương 31	110
32. Chương 32	115
33. Chương 33	122
34. Chương 34	130
35. Chương 35	145

Tình Yêu Hải Hước Của Bảo An

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, hài hước. . . Tôi sẽ kể cho các bạn nghe câu chuyện tình đơn phương của một cô tiểu thư gia giáo v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-hai-huoc-cua-bao-an>

1. Chương 1

Nó tên là Lương Bảo An. Cái tên này là do ông nội Lương Bảo Lâm của nó đặt.

“Bảo” trong từ bảo bối.

“An” trong từ bình an.

Ông nó bảo, tên nó có nghĩa là bảo bối đem bình an đến cho dòng họ Lương. Nghe có vẻ quan trọng quá chừng. Mà cũng đúng, ông bà nội nó có ba người con, bố Long ở giữa, trên còn một bác trai tên Quốc, dưới là chú Hưng. Bác Quốc lại có hai anh con trai là Duy và Minh, chú Hưng cũng có một quý tử là Kỳ. Thành ra cả nhà chỉ có mỗi nó là gái, “quý” cũng phải.

Ở bên nội đã là của quý, về bên ngoại nó còn là của “hiếm” nữa cơ. Ông bà ngoại chỉ có mỗi mẹ Thục. Mẹ Thục lại chỉ có mỗi cô con gái “thông minh, xinh đẹp, hiền dịu, nét na” là nó. Vì thế, nghiêm nhiên nó trở thành... cháu một và cũng nghiêm nhiên bao nhiêu quan tâm, yêu thương của cả nhà nó đều hưởng hết. Thế mới oách chứ lì!

Được cưng chiều như công chúa, lại thêm khoản gia đình hai bên nội ngoại đều khá giả, người ngoài ai ai cũng xuýt xoa khen số Bảo An sướng.

Bảo An nhà ta trước giờ đi đâu cũng có xe ôm riêng hộ tống. Đó là Bảo Kỳ. Em họ kiêm osin cao cấp mà đích thân ông nội “tuyển” cho cô cháu gái. Sau khi xem xét kỹ lưỡng từng ứng cử viên, ông đã rút ra kết luận:

- Ứng cử viên thứ nhất: Lương Bảo Duy. Duy lớn hơn Bảo An năm tuổi, cao to, trắng trẻo, không hôi, học lực tốt, hạnh kiểm tốt, yêu thương và chiều chuộng em gái, khả năng bảo vệ em gái ngoài xã hội tốt. Khổ nổi... Duy đã có người yêu, không thể lúc nào cũng đi theo “hầu hạ” Bảo An được. Đã vậy hấn còn là cháu đích tôn, chuyện yêu đương, rồi cưới xin, rồi sinh con nối dõi tông đường là hết sức quan trọng. Lỡ ra vì đi theo em gái mà không có thời gian bên bạn gái, rồi chia tay, rồi hấn ế, rồi... Không được, không được, tuyệt đối không được. Loại!

- Ứng cử viên thứ hai: Lương Bảo Minh - em trai Bảo Duy. Tên này mắc cái bệnh lành quá hóa ngơ. Ông nội đã từng chứng kiến cảnh Bảo An hùng dũng như ông lúc trẻ, quát nạt mấy thằng trong xóm để bảo vệ ông anh họ hơn mình ba tuổi. Chẹp chẹp. Loại!

- Ứng cử viên thứ ba: Lương Bảo Kỳ. Tên này bằng tuổi Bảo An lại học cùng lớp nên rất tiện đưa đón. An với Kỳ tính tình cũng rất hợp nhau, đôi lúc có cãi vã nhưng Bảo Kỳ thân là con trai nên luôn nhường nhịn cô chị họ. Bảo Kỳ thì học lực không dốt, hạnh kiểm không tốt, có mồm nhưng không biết dùng, chỉ biết dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề. Nhưng không sao, thể càng tốt, có nó đi cùng, ra ngoài không ai dám bắt nạt cháu gái của ông. Duyệt!

Vậy là Bảo Kỳ chính thức trở thành xe ôm cho cô chị họ. Kỳ làm xe ôm riêng cho An đến năm lớp mười thì thôi việc. Lý do là vì lúc này Bảo An muốn mua xe đạp điện để tự đi học. Cả nhà nghe xong, trừ ông ngoại ra, thì ai cũng phản đối với lí do đi lại ngoài đường nguy hiểm. Xin xỏ mãi không được, Bảo An đang chuẩn bị tuyệt vọng thì ông ngoại đứng lên mở hầu bao, mua xe cho nó. Khỏi phải nói, nó sung sướng muốn chết!

Nhưng vấn đề là Bảo An đã quen ngồi sau yên xe của “xe ôm” rồi nên không biết đi xe. Mấy ngày đầu tiên đi học, nó hết hên gốc cây lại sang âu yếm anh cột điện. Đắm vào bà bán vé số trên vỉa hè rồi còn tông thẳng vào ông tổ trường tổ dân phố. Ông ý tức lắm, tìm đến tận nhà phản ánh. Bảo An bị thu xe. Nó không phục, quyết tâm lấy lại chìa khóa xe. Nó nắn nỉ ỉ ôi đến gãy cả lưỡi cũng không được, dùng lý lẽ nói rằng nó đã lớn rồi, phải có chút tự lập để thuyết phục cũng không ăn thua. Đấu tranh qua đấu tranh

lại, cuối cùng Bảo An phải viết bản cam kết để được lấy lại chìa khóa xe. Lần này nó đi xe có tiến bộ hơn, nhưng mà phải là người có tinh thần thép mới dám ngồi sau xe nó lái. Và Lê Bằng là một trong số đó.

Hôm nay, Bảo An và Lê Bằng hẹn nhau đi mua son sau giờ học. Tan học, nó phi xe đến trường Lê Bằng ngay. Hai trường cách nhau hơi xa, đường buổi trưa lại đông và đầy khói bụi, đã vậy đến nơi thì nhận được tin nhắn của Lê Bằng nói nó đứng đợi vì đang phải họp cán bộ lớp, Bảo An không thể không bực mình! Hết đứng lên lại ngồi xuống, Bảo An ở trong quán đối diện cổng trường Trung học Phổ thông Bình Minh uống hết ba cốc trà sữa, ăn hết năm xiên thịt vẫn không thấy Lê Bằng ra. Thật là tức muốn chết! Bảo An là chúa lè mề nhưng bản thân lại ghét phải chờ đợi. Bình thường Bảo An chỉ có thể kiên nhẫn chờ người khác tối đa là mười phút, vậy mà hôm nay, ngồi tới ba mươi phút rồi mà nó vẫn kiên quyết đợi, có linh cảm như nếu về sẽ để lỡ một thứ gì đó rất quan trọng. Sáng nay, Trúc Linh thầy bói - cô bạn thân của nó đã “phán” hôm nay là ngày nó sẽ gặp được người làm cho cái trái tim sang chảnh của nó lần đầu biết rung động. Không lẽ, lại là thế thật. Nhưng mà đây là lần thứ n Trúc Linh phán thế rồi, mấy lần trước toàn phán một đấng kết quả một nẻo không à. Mà thôi kệ, bây giờ Bảo An còn phải chuẩn bị bài diễn thuyết để tí nữa chửi Lê Bằng đây.

Ba mươi hai phút mười lăm giây. Đúng ba mươi hai phút mười lăm giây sau thì Nguyễn Lê Bằng - lớp trưởng quái đản của cái lớp học quái gở - hốt hả chạy ra. Vừa thấy Lê Bằng, nàng ta đã xổ ra cả một tràng những âm ưc:

“Ồ con ốc sên, nhà mày sản xuất cao su à? Giữa trưa nắng mà mày bắt bạn mày đứng hứng bụi đợi mày thế này à? Bụng thì đói, cổ thì khát, mắt thì hoa hết cả rồi đây này? Đồ độc ác, vô lương tâm, vì chức quyền mà bỏ bạn.”

“Được rồi, được rồi. Là lỗi của em, chị Bảo An bớt giận, tức giận là mau già, tí nữa mua son đánh lên không xinh đâu. Chút nữa em sẽ đãi chị ăn mì lạnh Hàn Quốc cho hạ hỏa được chưa?” Lê Bằng cười hòa. Gồm, nhìn cái đồng la liệt trên bàn là cô thừa biết Bảo An cũng đã no say lắm rồi. Nhưng thôi, dù sao cũng sinh trước nó hần một tuần nên cô nhường.

“Tao thèm cái bát mì của mày chắc? Nhưng nể tình bạn bè mười mấy năm trời nên tao mới nhận mà cho qua đây, biết chưa?” Bảo An vênh mặt hống hách.

“Biết rồi, biết rồi. Đi luôn thôi.”

Đang chuẩn bị nhấn ga phóng xe đi thì...

“Lê Bằng, Nguyễn Lê Bằng. Mày đứng lại đây cho tao.”

Có tiếng một tên con trai hét to. Cái gì nữa vậy? Đã muộn rồi lại còn... Kệ! Bảo An không thể nhẫn nại ở đây thêm một giây nào cả! Nhưng xem ra không đứng lại không được rồi. Vì Lê Bằng đã nhanh chân nhảy xuống xe, rút chìa khóa xe ra, rồi đồng dặc nói:

“Đợi lớp trưởng gương mẫu này một chút nữa nha.”

Bực mình! Thật là bực mình chết mất! Đã ra muộn thì chớ, giờ nó lại còn định vì trai mà kệ bụng của bạn sao? Đang định quay lại chửi rửa con bạn thêm một trận nữa thì Bảo An cứng họng vì... lời phán của Trúc Linh đã ứng nghiệm.

“Lê Bằng, trả lại tiền nộp phạt cho tao đi.”

“Không được. Có gan phạm lỗi thì phải có tiền nộp phạt chứ. Tiền đã cho vào quỹ làm sao mà trả lại được.”

“Chỉ lần này thôi. Mày biết là dạo này tao đang nghèo mà.”

“Không là không.”

...

Đoàng!

Sét đánh ngang tai.

Đứng trước mặt Bảo An bây giờ là một tên con trai mặc áo đồng phục Trung học Phổ thông Bình Minh. Cậu ta không phải là đẹp trai như những nam chính trong tiểu thuyết sến sẩm khiến ai nhìn thấy cũng phải mê mết, nhưng lại có cái gì đó rất thu hút ánh nhìn của tiểu thư Lương Bảo An. Xem nào. Cậu ta khá cao, nhìn không trắng trẻo như những công tử mà Bảo An quen, làn da hơi ngăm đen nổi bật trong chiếc áo đồng phục trắng. Đôi lông mày khá rậm và đôi mắt dài, sâu hút hồn. Cậu ta sở hữu chiếc mũi khá cao và đôi môi kiêu kỳ. Hic hic, đã vậy cậu ta còn không thèm cài mấy cái cúc áo phía trên, thật là... làm cho Bảo An cứ chăm chú nhìn mãi không thôi. Bao nhiêu tức giận dành cho Lê Bằng có lẽ đã biến mất hết rồi, nàng ta cũng chẳng quan tâm xem hai cái người kia đang nói gì. Cứ vô duyên nhìn chăm chăm vào cái cậu con trai kia thôi. Cho tới khi...

“Không trả thì thôi. Tao chả cần.”

“Nếu ai cũng như ông thì loạn à?”

“Loạn cái mông. Đúng là, tên làm sao người chiêm bao làm vậy.”

“Này... ông... ông.” Lê Bằng ầm ỨC, miệng há ra rồi mà lời không thể thốt ra.

Xin xỏ Lê Bằng không được, cậu ta quay sang giận cá chém thớt, “nhỏ nhẹ” nói với Bảo An rằng:

“Còn cái con này nữa. Nhìn cái gì mà nhìn? Con gái con lúta. Vô duyên.”

“...”

Nói đoạn cậu ta bỏ đi luôn. Để lại đằng sau lưng một Lê Bằng đang khổ sở vì cậu bạn khó trị của lớp và một Bảo An vẫn còn đang thơ thẩn, ngơ ngẩn. Sợ Bảo An đã giận, nay còn giận thêm, Lê Bằng vội nói luôn:

“Nó là học sinh cá biệt ở lớp tao đấy. Theo như quy định của lớp tao thì học sinh vi phạm lỗi ngoài bị xử lý theo quy định chung của trường, sẽ phải nộp phạt thêm vào quỹ lớp, tiền ý để đến cuối năm liên hoan. Tuần này riêng mình nó đã nộp đến hơn một trăm nghìn rồi. Mà thôi, kệ nó đi. Mình đi luôn ha, muộn rồi.”

“Nó tên là gì?” Đáp lại Lê Bằng, là một câu hỏi có một sự không liên quan nhẹ từ phía Bảo An.

“Lê Hoài Phong. Mà hỏi làm gì?”

Lê Hoài Phong. Cái tên nghe cũng hay đấy chứ. Một ý nghĩ xoẹt qua đầu Bảo An, mắt nó sáng lên, búng tay cái tách rồi nói với con bạn rằng:

“Bằng này, hôm nay mày muốn ăn gì cứ nói, tao mời. Đổi lại... mày cho tao số và Facebook của bạn ý đi.”

“Hơ...hở?”

Không phải chứ? Bạn tôi - tiểu thư gia giáo Lương Bảo An lại thích cái tên bất trị kia ư? Lại còn gọi “bạn ý” nữa chứ, thật là chưa ăn mà mắc đi câu quá nha. Lê Bằng há hốc mồm kinh ngạc, không nói nên lời.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

“Được không?” Đợi mãi không thấy Bằng trả lời, nó mất kiên nhẫn quát.

“Ồ... ừ... được...”

“Có thể chứ. Đi thôi.” Bảo An cười khoái chí.

Sau mười lăm năm sang chảnh, từ chối vài lời tỏ tình của vài công tử, cuối cùng hôm nay Bảo An đã trúng tiếng sét ái tình. Trúc Linh hôm nay lần đầu tiên “phán” đứng sau bao nhiêu năm hành nghề.

Linh ơi Linh, mày chính là thần Cupid của tao đấy, he he. À, không phải. Hôm nay gặp được Hoài Phong là vì Lê Bằng nhờ đến trường đón nó. Lê Bằng nhờ đến trường đón nó là vì mình có xe. Mình có xe, công lớn là nhờ ông ngoại. Vậy ông ngoại mới chính là thần tình yêu của cháu. He he.

2. Chương 2

Cậu họ Lê tên Hoài Phong

Đó là một cái tên đẹp. Nó nói rằng chủ nhân của nó là một con người có nhiều hoài bão và ước mơ, một con người mạnh mẽ, kiên cường trải qua nhiều phong ba, gian khổ.

Hoài bão thì cậu chưa có, nhưng phong ba thì cậu có một rổ.

Cậu là kết quả của một cuộc hôn nhân không tình yêu. Mẹ cậu là trẻ mồ côi. Được coi là một bà lão phúc hậu, tên Tám, sống một mình ở gần nhà cậu nhận về làm giúp việc. Hồi trẻ, mẹ cậu là một thiếu nữ duyên dáng, xinh đẹp lại nét na hiên lành, nhiều chàng trai đem lòng yêu cái nhan sắc ấy. Nhưng vì bà là trẻ mồ côi, không môn đăng hộ đối, nên không ai ngỏ lời muốn cưới vợ. Lúc bấy giờ, bố cậu là con trai cả của nhà, lại thêm tính trăng hoa, khéo an nói nên mấy cô trong xóm lúc ấy, cô nào cũng mê như điên đảo! Mẹ cậu cũng vậy.

Mẹ cậu mười chín tuổi.

Bố cậu hai mươi ba.

Một buổi tối nọ, bố cậu sang nhà bà Tám mượn đồ. Ngày hôm ấy, bà Tám bận việc phải đến nhà người bà con ở xa, lúc bố cậu đến chỉ có mỗi mẹ cậu ở nhà, nên không may xảy ra chuyện “ăn kem trước cổng”. Bố cậu lúc đó chỉ nhất thời nóng nảy, nên khi nghe mẹ cậu nói có thai thì nhất quyết chối bỏ. Mẹ cậu đau khổ và lo sợ trăm bề. Ở cái thời ấy, con gái không chồng mà có con thì bị mọi người khinh thường vô cùng. Rồi họ sẽ đuổi mẹ cậu đi nơi khác, thân cô thế cô, lại đang mang bầu làm sao mà sống?

Bà nội cậu biết chuyện thì dùng dằng nỗi giận, nhưng một mực tổ chức đám cưới. Mẹ cậu vui mừng khôn xiết, nguyện cả đời tận tâm chăm sóc, hầu hạ bà. Lúc trước bà thương mẹ cậu lắm, nhưng từ khi biết chuyện, dù đồng ý nhận làm con dâu bà lại tỏ vẻ ghét mẹ cậu ra mặt. Mẹ cậu không vì vậy mà oán trách bà, ngược lại còn cảm thấy mang ơn bà. Bố cậu lấy mẹ cậu, cũng là do bà cậu ép buộc. Cuộc hôn nhân từ bấy tới nay không hề có tình yêu, họa chăng chỉ là tình yêu đơn phương từ mẹ cậu.

Có lẽ vì vậy, mà Hoài Phong dù là cháu đích tôn nhưng lại luôn phải chịu sự phân biệt đối xử từ phía bà nội và sự hờ hững từ phía người bố. Bà cậu luôn khó chịu, khắt khe, thậm chí cay nghiệt với cậu. Không phải là tính tình bà thế, bà vẫn luôn cười triu mến với hai đứa cháu ngoại của bà hay thậm chí là Hoài An – đứa em gái ruột của cậu, chỉ là vì bà ghét cậu nên nụ cười ấy mãi mãi cậu không có được.

Từ nhỏ, Hoài Phong đã phải ra ngoài chợ bán hàng cùng mẹ, về nhà phụ mẹ cơm nước. Ngày bé cậu là một đứa bé ngoan, luôn làm đủ mọi việc để được bà yêu quý như hai đứa em họ, nhưng mọi nỗ lực của cậu đều thất bại. Bà luôn thế. Luôn nhìn cậu bằng ánh mắt hờ hững mỗi khi cậu cố gắng làm vừa lòng bà, luôn dùng từ ngữ nặng nề để mắng cậu mỗi khi cậu làm sai điều gì đó. Dần dần, Hoài Phong nản. Cậu thôi không cố gắng nữa, cậu chán phải làm một đứa trẻ ngoan. Hoài Phong bắt đầu bỏ qua việc học, cãi lại lời bà, dần dậm với lũ học sinh hư. Độ hư của cậu tỉ lệ thuận với thời gian và sự căm ghét từ phía người bà. Bây giờ cậu đã là thủ lĩnh trong cuốn sổ đen của nhà trường. Là “khách quen nộp phạt cho mấy đứa cán bộ lớp. Hôm nay cũng thế, cậu đã phải rút ra tờ tiền tiêu vặt cuối cùng mẹ đưa rồi. Hết tiền cũng được, tháng này không chơi bởi cũng được, nhưng Hoài An vừa đạt giải nhất trong một cuộc thi hát, cậu muốn mua quà tặng cho nó. Cả sáng nay năn nỉ con lớp trưởng không được, lại bị một đứa con gái dương cái mặt ngô nghê ra mà nhìn, thaath không gì bực mình hơn. Cậu ghét những đứa có gương mặt ngây thơ, trong suy nghĩ của cậu, tất cả những đứa đó chỉ cố tỏ vẻ giả nai mà thôi.

Buổi tối.

Bây giờ

Mở Facebook, Hoài Phong nhận được lời mời kết bạn từ một người có nick là “An An”. Hoài Phong có trí nhớ tốt cộng thêm việc sáng nay bị gây ấn tượng mạnh bởi độ vô duyên của chủ nhân Facebook này nên cậu vẫn nhớ nó là ai.

Cùng lúc ấy, tại một căn phòng rộng trong một ngôi nhà to to, Bảo An đang sung sướng khi nhận được Hoài Phong đã chấp nhận lời mời kết bạn của mình. Đang cười toe toét, nó bỗng xì mặt xuống.

- Đồng ý thì sao chứ? Bây giờ biết nhấn giữ cho bạn ý đây?

Chả nhẽ lại nhấn là:

- Hi! Tớ là Lương Bảo An, bạn của Lê Băng. Trưa nay tớ gặp cậu ở cổng trường ý. Nhớ không? Cậu cho tớ làm quen được không?

Không được! Tuyệt đối không được! Sao toàn hỏi câu hỏi “yes/no” thế này? Lỡ cậu ấy trả lời không thì biết làm thế nào?

Hay là:

- Tớ là Lương Bảo An, học sinh lớp mười Anh trường trung học phổ thông Khắc Ân. Số chứng minh thư của tớ là...Sở thích của tớ là...Sở ghét là...Sở trường là...Sở đoản là... Rất vui được làm quen với cậu.

Hơ! Nhấn gì mà cứ như đơn xin việc vậy trời. Không có lấy một câu hỏi. Nhỡ cậu ta đọc rồi mà không trả lời lại thì sao?

Thật là khó nghĩ quá mà! Thôi thì “có thực mới vực được đạo”. Nó quyết định ra An An Cake ăn bánh thay cho bữa tối rồi đợi mẹ về luôn.

An An Cake lúc đầu là cửa hàng bánh do bố của Bảo An mở ra để chuẩn bị cho sự chào đời của tiểu công chúa. Bố Bảo An lúc trước là cổ vấn kinh doanh cho một công ty lớn, nên chỉ sau hai năm khai trương, cửa hàng phát lên nhanh chóng. Hôm đấy trời mưa tầm tã, cũng là ngày sinh nhật Bảo An tròn hai tuổi, bố nó sau chuyến công tác dài thì vội vã lái xe về tặng quà sinh nhật cho cô con gái nhỏ. Nào ngờ tai nạn ập xuống, một cây cổ thụ bên đường bất ngờ đổ trúng chiếc ô tô của bố nó. Khi mọi người đưa được thi thể của bố nó ra, họ thấy bên cạnh ông là con gấu bông màu trắng, mặc chiếc váy tím có thêu hai chữ An An. Sau cái chết của người chồng, bà Thực suy sụp hoàn toàn, có lần tìm đến cái chết để đi theo chồng. Nhưng sau khi nghe tiếng khóc của con gái bé bỏng, bà như vực tỉnh. Bà quyết định sống và yêu thương con thay cả phần của chồng. Bà Thực vốn là giảng viên của một trường đại học nổi tiếng, nên bà đã làm tiếp công việc quản lý và phát triển cửa hàng thay chồng rất tốt. Bây giờ, An An Cake đã trở thành thương hiệu bánh uy tín, có chi nhánh ở nhiều nơi trên đất nước. Sự phát triển của cửa hàng tỷ lệ thuận với sự bận rộn của người mẹ tảo tần. Bảo An cũng vì thế mà ít có thời gian bên mẹ.

Chín giờ ba mươi phút tối.

Cửa hàng đóng cửa, mẹ lái xe đưa nó về nhà. Trên xe, mẹ tranh thủ hỏi han chuyện một ngày của cô con gái. Hai mẹ con dù ít có thời gian cho nhau, nhưng tình cảm và độ hiểu nhau thì không phải cặp mẹ con gái nào cũng có.

Bảo An leo lên giường, mở máy tính, thấy có tin nhắn của Hoài Phong thì ngạc nhiên và vui mừng lắm.

- Bạn của Băng à?

Hoài Phong vẫn nhớ nó. Điều này làm cho Bảo An vô thức mỉm cười híp cả mắt. Định nhấn lại gì đó thật dài, nhưng cuối cùng không biết nói gì, nó đành trả lời một chữ “ừ”

- Sao biết nik t?

“Ờ” là “tôi”, là “tớ” hay là...”tao”?

Mà sao cậu ấy hỏi câu khó thế, nó biết trả lời như thế nào đây? Khai thật là vì nó trúng tình yêu sét đánh với cậu nên phải mời Lê Băng bữa trưa nay để lấy địa chỉ nhà, số điện thoại và facebook của cậu à? Thực ra nó định hỏi nhiều nữa cơ nhưng Lê Băng nói:

- Có mỗi bát mì lạnh với cốc coca mà hỏi làm thế?

Bảo An mở ví ra, nhưng hết tiền đành tự an ủi:

- Thôi chả cần. Tự tao tìm hiểu mới thú vị chứ.

Nhưng khai thật ra như vậy thì thật là mất mặt quá. Nó đành suy nghĩ để bịa ra một câu trả lời khác. Suy nghĩ, suy nghĩ mãi cuối cùng Bảo An lặn đùng ra ngủ lúc nào không hay. Để lại Hoài Phong ngồi nhìn màn hình điện thoại với dòng chữ “đã xem” thì có chút khó chịu, nghĩ Bảo An chảnh cún. Từ trước tới giờ cậu ghét những ai bơ câu hỏi của cậu. Khổ thân Bảo An, có chảnh chọe gì đâu, chỉ tại nghĩ nhiều quá chưa kịp trả lời thôi mà.

Sáng hôm sau, Bảo An kể toàn bộ câu chuyện hay ho cho thầy bói Trúc Linh – kiêm cố vấn tình yêu. Nghe xong cô vỗ đùi Bảo An cái đét, rồi kêu lên:

- Thấy chưa? Tao đã bảo mà, cứ chê “thầy” cơ đấy.

- Giờ tin rồi nè. Mà giúp tao chứ?

Mắt Bảo An chớp chớp, giọng ngọt hơn mía.

- Thấy gớm quá! Mà cứ làm theo cách tao làm với thằng em họ của mày là được.

Cái cách mà Trúc Linh nói chính xác là cách “mưa dầm thấm lâu”. An và Kỳ luôn học cùng lớp với nhau từ năm lớp một cho đến tận bây giờ. Đến năm lớp tám, lớp hai chị em học có hai cô bạn mới chuyển vào. Một là Nguyễn Lệ Băng, một là Đào Trúc Linh. Hai chị em họ Lương tốt bụng, thấy bạn mới thì giúp đỡ nhiệt tình. Dần dần, bốn đứa chơi thân với nhau tới độ không tách ra được. Từ ngày đầu tiên vào lớp, Trúc Linh đã thích Bảo Kỳ rồi, ngày nào cũng lေဝေ theo sau, hỏi thăm quan tâm đủ kiểu. Được ba tháng thì Bảo Kỳ “thấm”. Rồi hai anh chị yêu nhau, tình cảm bốn đứa càng thêm khăng khít. Đúng hơn là trong cái vui cũng có cái buồn. Hai anh chị yêu nhau, ngày nào cũng tút tít với nhau, cười cười nói nói, vui vui vẻ vẻ, chỉ khổ cho hai con người độc thân nhưng không vui vẻ ở phía sau, ngày nào cũng bị tra tấn cả tai lẫn mắt. Bốn người học chung đến năm lớp mười thì Lệ Băng không đủ điều kiện để vào trường trung học phổ thông Khắc Ân. Lệ Băng đi rồi, còn lại Bảo An ngày nào cũng phải xem phim sến sẩm đến ngán ngẩm. Quay lại câu chuyện chính của hai bạn trẻ, Bảo An suy nghĩ một hồi, thì liếc mắt sang hỏi Trúc Linh:

- Mày có chắc là thành công không đó?

- Chắc.

Trúc Linh gật đầu cái rụp.

- Được.

Nói đoạn, hai đứa rủ nhau xuống căng-tin. Bảo An nói muốn trả công cho Trúc Linh. Chẹp chẹp! Xem ra chiến dịch còn chưa bắt đầu mà Bảo An đã tốn kém khoản tình phí rồi.

Lê Hoài Phong. Cậu đợi đấy. Bảo An tới đến đây!!!!

3. Chương 3

“Cố lên! Chúc ngày đầu ra trận thành công rực rỡ!” Trúc Linh đặt hai tay lên vai Bảo An cổ vũ.

“Thua trận cũng đừng có khóc. Về nhà, em giới thiệu cho mấy thằng học sinh hư khác, tha hồ tán, ha ha...” Bảo Kỳ đứng bên cạnh nói bồi thêm, đoạn ngửa mặt lên trời cười ha hả.

“Ngậm mồm vào, cúi đầu xuống, cẩn thận chim nó ị cho phát vào mồm bây giờ. Đồ Kỳ mồm thối.” Bảo An đầu bốc khói, nói đểu cậu em họ.

Trúc Linh cũng không quên véo một phát vào eo cậu người yêu vô duyên. Bảo Kỳ kêu “áu” lên một tiếng, tay xoa xoa eo, liếc xéo cô người yêu và bà chị họ.

“Tôi nhất định sẽ thắng trận trở về. Hai người ở nhà đợi tin vui của tôi nha. À, chuẩn bị bụng ăn mừng nữa nha, ha ha. Đi đây, tạm biệt.” Nói đoạn Bảo An phóng xe đi mất.

Hôm nay con sâu ngủ Lương Bảo An dậy từ năm rưỡi sáng để chuẩn bị cho ngày đầu thực hiện chiến dịch cửa cấm cậu học sinh hư Hoài Phong. Nói chuẩn bị thì có vẻ to tát, chứ thực chất là do nó hơi hộp quá, tự dưng tỉnh dậy thôi. Hôm nay Bảo An vẫn như mọi ngày bình thường khác. Vẫn bộ đồng phục ấy. Vẫn mái tóc đen tuyền, mềm mại, xoa ngang vai ấy. Vẫn gương mặt mộc ấy. Bảo An không trang điểm, một phần là vì nhà trường không cho phép điều này, một phần là vì nó luôn tự tin vào gương mặt phính phính mang nét đẹp trẻ thơ của mình, và quan trọng nhất là vì nó... không biết trang điểm. Có điều, hôm nay, Bảo An chọn son tỉ mỉ và lâu hơn mọi ngày một chút. Nó mang cả đồng son đến lớp nhờ Trúc Linh tư vấn. Cuối cùng, hai đứa quyết định chọn thỏi son màu cam mọng nước ngọt ngào, kết hợp với làn da trắng hồng vốn có, càng tăng thêm vẻ đẹp thuần khiết của Bảo An.

Trường Bảo An tan học sớm hơn trường Hoài Phong ba mươi phút, nên khi Bảo An đến thì học sinh trong trường mới bắt đầu kết thúc buổi học.

Hoài Phong cả ngày hôm nay ngồi trong lớp khổ sở vì cái bụng đau. Số là sáng nay, Hoài Phong trót dại, ăn ủng hộ mấy đĩa bún đậu mắm tôm cho một quán mới mở của gia đình thằng bạn. Lúc mới bước vào, thấy cái quán có vẻ không được sạch sẽ cho lắm, cậu cũng hơi rùng mình. Nhưng lại nể thằng bạn. Hoài Phong tặc lưỡi một cái rồi cũng chọn cho mình một bàn. Mà ăn cũng ngon, thành ra cậu ăn một lúc tới ba đĩa liền, chẳng quan tâm có sạch sẽ, vệ sinh không nữa. Hậu quả là suốt buổi học, cậu phải đóng đô ở nhà vệ sinh, kết hôn với “cô nàng” bồn cầu da trắng. Cuối buổi học, bụng cậu vẫn đau không thôi. Đến khi học sinh trong trường về gần hết, cậu mới li dị được với “cô vợ” của mình.

Vừa ôm cái bụng đau ra đến cổng trường, Hoài Phong đã thấy ở bên đường đối diện cổng trường, Bảo An đang ngồi vắt vẻo trên cái xe, tay cầm cốc trà sữa, miệng hút chùn chụt.

“Con gái kiểu gì vậy?” Hoài Phong lắc đầu ngao ngán, thầm nghĩ.

Bảo An nhìn thấy người trong mộng thì mắt sáng lên, vút bay cốc trà sữa xuống đường, phóng xe ra chỗ Hoài Phong. Cậu vẫn đi, và nó vẫn lái xe chậm chậm đi theo sau cậu.

“Chào cậu. Tổ tên là Lương Bảo An, học sinh lớp Mười Anh trường Trung học Phổ thông Khắc Ân. Hôm nay tớ đến đây để...” Bảo An nở nụ cười tươi nhất có thể bắt chuyện với Hoài Phong, nào ngờ chưa nói xong câu thì bị cậu ta ngắt lời bằng một câu hỏi không liên quan.

“Trung học Phổ thông Khắc Ân không dạy mày phải vứt rác đúng nơi quy định à?”

“Hả?” Bảo An há hốc mồm ngơ ngác, “học sinh cá biệt cũng văn hóa quá ha.” Nó lẩm bẩm.

“Nói cái gì đấy?” Hoài Phong liếc mắt nhìn nó.

“Đâu có đâu. Cậu giữ hộ tớ cái xe, tớ chạy ra nhặt cái cốc ha.”

Hoài Phong bất đắc dĩ trở thành bảo vệ tạm thời cho nó. Khổ, bụng đau, chỉ muốn đi nhanh về nhà, thế nào mà ra đến cổng trường lại gặp cái của nợ này.

Từ phía đằng kia, Bảo An mặt mày hớn hờ chạy lại.

“Tớ tìm mãi chả thấy cái thùng rác nào cả, thôi chút nữa về nhà rồi vứt sau vậy.”

“...”

“Cậu đang về nhà à?”

Hoài Phong vẫn bước về phía trước với gương mặt không cảm xúc.

“Cậu có muốn quá giang không?”

“...”

“Cậu đau bụng hả? Sao cứ ôm bụng mãi vậy?”

“...”

“Này, sao cậu không nói gì thế?”

Hoài Phong tay ôm bụng, mặt nhăn nhó, lững thững đi về phía trước.

Bảo An lái xe chậm chậm, đi bên cạnh, liên tục hỏi.

Chợt!

Hoài Phong đứng khựng lại. Cậu nhẩn mặt tỏ vẻ đau đớn tột cùng. Tay siết chặt bụng. Đùa! Đang đi giữa đường mà bị ông Tào Tháo ghé thăm thật không gì khổ bằng.

“Cậu làm sao đấy?” Bảo An vẫn léo nhéo bên cạnh.

Sắp không chịu nổi nữa rồi. Về thẳng nhà hay quay lại trường giải quyết đây? Khổ nỗi cậu đang ở giữa đoạn đường từ nhà tới trường, thôi thì về thẳng nhà luôn.

“Ê... ờ.” Bảo An hươ hươ tay trước mặt cậu.

Giờ có vất chân lên cổ chạy cũng không kịp. Mà cậu làm gì còn đủ sức mà chạy. Thôi thì đi nhờ xe nó cũng có sao đâu, nó tự nguyện mà. Cái tay đang hươ hươ của Bảo An bị Hoài Phong tóm lấy.

“Cho đi nhờ xe về nhà đi.”

Hành động va chạm ấy khiến Bảo An bất ngờ đỏ mặt, không nghĩ được gì, chỉ biết “hở” một tiếng.

“Sao? Có cho đi nhờ không? Lúc này mày mời mà.”

“À... ừ. Cậu lên đi.”

Quả thật “bố đánh không đau bằng ngồi sau con gái”. Người ngồi sau thì cứ cúi gằm mặt xuống vì xấu hổ, một tay ôm bụng, tay còn lại đưa lên che mặt. Đùa chứ, nếu có ai quen biết nhìn thấy thì thanh danh của cậu coi như đi tong.

Người ngồi sau thì thế. Người ngồi trước thì hớn hớn, hử hử, đi nhanh nhất có thể để giúp mỹ nam vượt qua cơn nguy kịch.

Hoài Phong bụng đau, thực sự chỉ muốn chui luôn vào nhà vệ sinh. Thế mà tay lái lựa Bảo An thỉnh thoảng lại phanh gấp một cái, chút chút lại đi trúng cái ổ gà, làm cho Hoài Phong ngồi sau giật mình thon thót, mồ hôi đầm đìa, suýt chút nữa thì không kìm chế nổi.

“Này, mày có biết đi xe không đấy? Xuống đi, tao đèo cho nhanh.”

“Tớ có kinh nghiệm đi xe hơn một học kỳ rồi đấy. Cậu cứ yên tâm. Với lại cậu đang đau bụng, cứ ngồi sau mà nghỉ ngơi.”

“Yên tâm thế quái nào được? Đi thêm một đoạn nữa, chắc mày cho tao yên nghỉ luôn chứ nghỉ ngơi cái nông nổi gì.”

“Xí!”

Bảo An không thêm đôi co nữa, tiếp tục sứ mệnh giúp người cao cả của mình.

Chợt!

Hoài Phong hơi ngẩng đầu lên. Hình như cậu chưa nói cho nó biết địa chỉ nhà mà. Nó đang đưa cậu đi đâu đây? Đang định nói địa chỉ cho Bảo An, cậu bỗng nhận ra con đường này hình như quen quen. Đúng là cái quán cơm “Toàn Bụi” của chồng Toàn, vợ Bụi bên đường đây mà. Đi thêm một đoạn nữa, cậu nhận ra cái con chó con ngày nào cũng bị chủ xích ở gốc cây sữa ỉnh ỏi lên đây này. Thêm một đoạn nữa, Hoài Phong nhận ra cái thằng bé đang cưỡi truồng đứng trước cửa một nhà nào đó, khóc toáng lên. Thằng bé ấy học lớp bốn, ngày đầu tiên là học sinh cấp III, buổi trưa, đi học về trên con đường này, cậu thấy thằng bé ấy. Hỏi ra thì mới biết nó bị mẹ phạt vì trốn học đi chơi điện tử. Một tuần ít nhất một lần cậu nhìn thấy cảnh này. Hoài Phong cũng hay bùng học đi chơi lắm, nếu bị bà nội áp dụng hình thức phạt này thì chắc... Nghĩ thôi đã thấy rùng mình rồi.

Bảo An rẽ vào một con ngõ, trên bờ tường hai bên vẽ đầy những hình vẽ loằng ngoằng và mấy dòng chữ nguệch ngoạc: “Anh Phong đẹp trai”, “Em rất thích anh Phong”,... Đây là tác phẩm của mấy đứa trẻ con trong xóm mà. Đến lúc chiếc xe đỗ trước một cái cổng nhỏ bằng gỗ, có giàn hoa giấy bao phủ lên, thì Hoài

Phong không còn nghi ngờ gì nữa. Đoạn đường lúc này là đường về nhà cậu. Và ngôi nhà này chính là nhà cậu.

“Đến nơi an toàn rồi nhé.” Bảo An vênh mặt hãnh diện.

“Sao mày biết nhà tao?”

Hơ! Thì nó phải đổi cả một bữa trưa thịnh soạn cho Lệ Băng để lấy thông tin quý báu này mà. Bảo An mặt nghệt ra, ấp úng trả lời.

“À thì... tớ... tớ đoán ý mà.”

Xong! Cậu trả lời ngu nhất năm. Nói xong mặt Bảo An đỏ bừng lên vì xấu hổ, chỉ muốn biến thành chuột chũi rồi đào cái hố để chui xuống, ở luôn trong đó, không bao giờ lên nữa.

“Đoán?” Hoài Phong nhìn nó với ánh mắt kì dị.

“...”

“Mày là thánh à? Ha ha...”

Hoài Phong càng ngửa cổ lên mà cười, Bảo An càng cúi gầm mặt xuống mà ngại. Chợt nhớ ra nhiệm vụ quan trọng lúc này, Hoài Phong ôm bụng chạy thẳng vào nhà, vừa chạy vừa hét to.

“Cám ơn. Tao sẽ báo đáp mày sau.”

Bảo An đứng một mình trước cảnh cổng đẹp xinh tựa như trong cổ tích, không ngừng đưa tay giựt giựt tóc, nhảy tưng tưng lên vì xấu hổ!

Chiều tối.

Bảo An chán nản ngồi trong phòng khách nhà ông bà nội, chân gác lên bàn, một tay bưng tô Bibimbap mẹ Bảo Kỳ làm, tay còn lại uể oải đút từng thìa cơm vào mồm. Đúng lúc này, Bảo Kỳ và cô người yêu bé nhỏ bước vào, đi theo sau là Lệ Băng. Vừa vào nhà, Bảo Kỳ đã to mồm:

“Thế nào? Đi ăn mừng luôn chứ hả chị An xinh đẹp?”

Bảo An không nói gì, chỉ cười khẩy một cái, lại chú tâm vào tô cơm.

“Kiểu này là thất bại rồi.” Trúc Linh nói với cái giọng của một kẻ từng trải.

“Lúc trưa gặp ở cổng trường thấy tự tin lắm mà.” Lệ Băng bồi thêm một câu.

“Tôi biết mà, chị chỉ được cái to mồm thôi. Còn chữ tôi mồm thối nữa chứ.”

Xem kia, xem kia. Ba cái con người vô duyên kia cứ ngồi cười hô hố, ha há, trêu chọc cái con người bại trận.

“Thôi đi, hu hu...”

Bảo An không kìm chế được nữa, òa khóc tức tưởi. Dem kể toàn bộ câu chuyện cho đám chiến hữu nghe, tưởng được an ủi, động viên, ai ngờ đứa nào đứa nấy nghe xong thì bò lăn ra cười.

“Chị làm xấu mặt học sinh Khắc Ân quá đấy.” Bảo Kỳ vẫn không ngừng châm chọc.

“Thôi, ngày đầu tiên như thế cũng không gọi là thất bại được.” Trúc Linh bây giờ mới nói được một câu tử tế, cơ mà cái miệng vẫn cười khúc khích.

Bảo An mặt mếu mếu, đầu gật gật.

Ngày đầu ra trận xem như không thành công lắm. À mà khoan, hình như mình còn chưa nói cho cậu ý một điều. Cái điều mà cả đêm qua mình mong ngóng đến sáng để nói cho cậu biết. Hic hic, thế này thì ngày đầu thất bại thảm hại rồi!

4. Chương 4

Sau một đêm khóc hết nước mắt vì xấu hổ, trưa hôm nay, người ta lại thấy Bảo An gương mặt tràn đầy tự tin, đứng trước cổng trường Trung học Phổ thông Bình Minh, tiếp tục thực hiện kế hoạch.

Hôm nay Hoài Phong không đau bụng, trống trường vừa điểm là cậu hòa cùng đám học sinh ra khỏi trường luôn. Giữa bao nhiêu học sinh, ai nấy đều mặc bộ đồng phục như nhau, Bảo An vẫn có thể xác định được “con mồi” của mình. Đúng là tiếng gọi của tình yêu có khác!

Bảo An hí hửng cười con chiến mã đến trước mặt Hoài Phong. Cậu nói với một giọng điệu không thể chán nản hơn:

“Lại là mày à?”

“Tớ đến đón cậu mà. Hi hi.”

“Không khiến.”

Nói đoạn, Hoài Phong dút tay túi quần, đứng đĩnh đi tiếp. Bảo An gương mặt thoáng chút thất vọng, nhưng lại nhanh chóng phi xe lên chặn trước mặt Hoài Phong.

“Cậu hứa là sẽ trả ơn tớ mà.”

“Vậy bây giờ mày muốn gì?” Hoài Phong nói với giọng đều đều.

“Tớ muốn... cậu thực hiện mọi yêu cầu của tớ vô điều kiện và vô thời hạn.”

“Mày mơ à? Chỉ là cho đi nhờ xe thôi mà.”

Hoài Phong hét to làm cho con bé trước mặt giật mình đến co rúm cả người. Bảo An cũng không vừa, nó vênh mặt lên hét:

“Vậy được! Để tớ hét lên cho mọi người biết hôm qua suýt nữa thì phải ấy ở gốc cây nhá.”

Một vài học sinh nghe thấy tiếng “vàng oanh” của nó thì cũng quay lại nhìn, chỉ chỉ trỏ trỏ:

“Hình như là Hoài Phong mà.” Học sinh số một.

“Ồ đúng rồi. Mà con kia nó nói anh ý ‘ấy’ ở gốc cây là sao?” Học sinh số hai.

“Hay là nó bị ảo tưởng, nghĩ cái cây là đứa nào đấy, rồi...” Một nam sinh với gương mặt hết sức biểu cảm bình luận.

“...”

Ở cái trường này, có ai mà không biết tới cậu. Độ “nổi tiếng” của cậu còn phủ sóng khắp mấy trường gần đó nữa. Học sinh ngoan, học sinh hư ai cũng từng nghe danh cậu. Hoài Phong là thủ lĩnh của “Lượn” – một “băng đảng” nổi tiếng trong thế giới của những đứa học sinh cá biệt. Ở cái thế giới ấy, có nhiều người nể cậu, cũng có nhiều người thù cậu. Nhưng dù là nể hay thù thì cái chuyện đáng xấu hổ kia không thể để cho ai biết được.

Đám học sinh bu lại ngày càng nhiều, lời bình luận về từ “ấy” của Bảo An càng lúc càng tăng. Hoài Phong bắt đầu nóng mặt, cậu nhìn con lùn trước mặt bằng ánh mắt hằn lên tia đỏ, bàn tay nắm chặt khiến gân xanh gân đỏ nổi lên hết, hàm răng nghiến lại đầy tức giận. Bảo An thấy vậy cũng hơi tái, nhưng vẫn ương bướng:

“Sao? Cậu... đồng ý chứ?”

Hoài Phong cố kìm chế, hít một hơi thật sâu, rồi thở hắt ra, điềm tĩnh nói:

“Được. Giữ mồm giữ miệng là được.”

“Okay. Điều đầu tiên tớ muốn là cậu cho phép tớ đến đây đón cậu mỗi ngày.”

Bảo An cười híp cả mắt.

“Nhưng tao không ngồi xe máy đâu. Máy chỉ được phép đi theo bên cạnh thôi.”

“Ồ...”

Bảo An định phản bác lại, nhưng nhìn thấy đôi mắt đang trừng trừng nhìn thẳng mặt mình thì cũng ngậm ngùi đồng ý. Thế là trên con đường ngập tràn tiếng ve kêu, bằng lăng nở tím hai bên đường, người ta thấy một cậu con trai đứng đĩnh, tay dứt túi quần đi phía trước, một đứa con gái lái xe chậm chậm, lèo đèo theo sau. Nhìn cậu con trai kia sang chảnh quá chừng!

Được sự đồng ý của Hoài Phong, ngày ngày Bảo An chăm chỉ ngược nắng, ngược gió, ngược đường đến đón bạn... con trai. Vì năm được thóp Hoài Phong, nên Bảo An càng lúc càng lần tới, đòi hỏi vô tội vạ.

Chuyện kể là, hôm đấy Hoài Phong đang điếc hết cả tai vì tiếng Bảo An léo nhéo đằng sau, bỗng dưng im bật. Cậu quay lại thì thấy nó đứng nhìn chằm chằm vào quán “sữa chua bà già” bên đường. Cậu gọi nó, nó quay lại nhìn cậu với ánh mắt cúm con.

“Cậu mua cho tớ đi.”

“Sao tao phải mua cho mày? Con nhà giàu mà phải đi xin ăn cái thằng nghèo kiết như tao à?”

“Nhưng hôm nay tớ quên ví.”

“Vậy quên ăn luôn đi.”

Bảo An định lấy chuyện cũ uy hiếp, nhưng rồi nó nghĩ ra cách khác. Nó cúi gầm mặt xuống, nói giọng tủi tủi:

“Cho bốn điểm A,B,C,D lần lượt thẳng hàng. Nhà tớ là điểm A, trường tớ là điểm B, trường cậu là điểm C, nhà cậu là điểm D. Tớ sẵn sàng hy sinh tiền điện, bỏ công bỏ sức, đi ngược cả đoạn đường dài đến đón cậu mà giờ đến mấy cốc sữa chua cậu cũng không mua cho tớ được à?”

“Ai bắt mày đến? Biến về đi.”

Định nói mấy câu phũ phàng nhưng nhìn thấy con dỏ kia đang rơm rớm nước mắt, cậu lại dịu giọng xuống:

“Rồi rồi, ngồi xuống. Mệt!”

Bảo An hí hửng ngồi xuống, ăn lấy ăn để. Hoài Phong ngồi cạnh đó bắt chọt phì cười.

Lại một hôm khác, Hoài Phong vừa ra khỏi cổng trường thì thấy Bảo An đứng ở bên đường, không thấy xe. Hoài Phong tiến lại, chưa kịp hỏi, thì nàng ta đã òa lên khóc.

“Lúc sáng đi học tớ bị tông xe, giờ cái xe đang ở hàng sửa xe rồi.”

“Mày có bị thương ở đâu không? Rồi mày đi bộ đến đây à? Xe hỏng rồi thì đi về đi, đến đây làm gì nữa?”

Hoài Phong tuôn ra cả một tràng. Dù cậu quát rất to, nhưng giọng điệu lại có chút lo lắng. Thế mà con ngốc kia còn hồn nhiên trả lời:

“Tớ muốn đi gặp cậu mà. Vui chứ? Tớ đi xe ôm đến đây, có điên đâu mà đi bộ.”

Lời nói vừa thốt ra, Hoài Phong dùng dùng tức giận, gạt người Bảo An sang một bên, cầm đầu cầm cổ đi về phía trước. Đi được một đoạn xa, ngoảnh đầu lại, thấy cái dáng người lùn lùn kia vẫn đứng yên vị chỗ cũ, gương mặt mếu máo nhìn cậu. Hoài Phong lại cầm cổ cầm đầu đi ngược lại.

“Sao?”

“Chân tớ đau, không đi được. Cậu công tớ về được không?”

Hoài Phong cúi xuống nhìn cái chân đang bị băng của Bảo An, trong lòng có chút xót. Nhưng mà bảo cậu công nó á? Đùng hòng.

“Gọi xe mà về. Tao có rảnh đâu mà công mày về? Nhà mày gần lắm đấy? Tự đến được thì cũng tự về được.”

“Vậy cậu về đi. Tớ ở đây đến khi nào chân hết đau thì tớ sẽ tự về.”

“Lên đi.”

Bảo An đang cúi gằm mặt xuống, ngẩng lên đã thấy cái lưng Hoài Phong thù lù trước mặt, lòng sung sướng vô cùng. Hai tay ôm chầm lấy cổ Hoài Phong, lấy hết sức bình sinh nhảy một phát lên lưng cậu. Hoài Phong hơi loạng choạng, quát:

“Chân đau mà nhảy khỏe gớm?”

“À thì... á... á... đau muốn chết.”

Bảo An kêu gào thảm thiết. Hoài Phong thở dài một cái, rồi bắt đầu “làm phước” cho Bảo An quá giang.

Bảo An tì cầm lên bờ vai rộng của Hoài Phong, nhắm mắt tận hưởng cảm giác hạnh phúc. Bờ vai rộng, tấm lưng vững chắc của Hoài Phong khiến cho Bảo An cảm thấy an toàn và bình yên, giống như lúc nó ôm món quà cuối cùng mà bố nó tặng. Bảo An cứ cười khi khi, thỉnh thoảng hát mấy câu. Hoài Phong mặt nhễ nhại mồ hôi, đã bị hành xác, lại bị tra tấn lỗ tai. Bực mình quá, cậu gắt:

“Im hộ cái.”

“Tớ xin lỗi. Cậu mệt lắm không?”

“Mệt.”

Bảo An lúc này mới để ý gương mặt đầm đìa mồ hôi của Hoài Phong. Hà Nội những ngày tháng năm thì nóng và oi bức vô cùng, lại phải công thêm con heo 40 kilogam và hai cái cặp sách, thì quả là hành hình. Nghĩ cũng tội. Nhận ra trò đùa có vẻ hơi quá, Bảo An xuống giọng:

“Vậy để tớ xuống đi.”

“Thôi ngồi im đi. Mà đến đoạn kia thì đi như thế nào nữa?”

Bảo An từ đó im bật, thỉnh thoảng mới lên tiếng chỉ đường cho Hoài Phong. Sau hơn bốn mươi lăm phút đi bộ, cuối cùng Hoài Phong cũng “hộ tống” Bảo An về nhà an toàn. Bảo An cảm ơn cậu, rồi lấy chìa khóa mở cổng vào nhà. Hoài Phong nhìn ngôi nhà hai tầng to đùng màu trắng với thiết kế theo phong cách châu Âu, lại nhìn cái dáng người nhỏ nhỏ đang tra chìa vào ổ khóa.

“Mày ở nhà một mình à?”

“Ừ. Mẹ tớ tối mới về cơ.”

“Trưa mày ăn gì? Tự nấu à?”

“Tớ có biết nấu nướng quái gì đâu. Bình thường trưa tớ toàn lang thang ngoài đường, thấy quán nào hay hay thì vào ăn thôi. Hoặc có hôm thì đến nhà ông bà. Nhưng mà trưa nay thì chắc...”

Bảo An ngược lên nhìn Hoài Phong với ánh mắt thăm dò. Hoài Phong cũng nhìn lại nó.

“Nhìn gì mà nhìn?”

“Cậu có thể đi mua đồ ăn về cho tớ không?” Nó trưng ra cái khuôn mặt đáng thương, nói với cái giọng tội nghiệp nhất có thể.

Hoài Phong suy nghĩ một lúc, nhưng rồi cũng đồng ý. Một lúc sau cậu quay về, bước qua cánh cổng trắng, cậu nhận ra vườn nhà Bảo An rất rộng với thảm cỏ xanh mượt bao phủ quanh tòa nhà. Bảo An đang ngồi ở bộ bàn ghế gỗ phía bên trái ngôi nhà, thấy cậu thì tíu tít gọi. Hoài Phong tiến lại gần, đặt lên bàn mấy cái túi. Bảo An háo hức mở ra, nó reo lên:

“Oa, cậu mua nhiều đồ thế?”

“Ừ. Ăn đi. Tao về đây.”

“Cậu không ở lại ăn cùng tớ à? Nhiều đồ thế làm sao tớ ăn hết? Bỏ đi thì phí lắm. Với lại... với lại... ăn một mình cũng chán lắm.”

Hoài Phong nghe xong, nghĩ lại cũng thấy hợp lý. Cậu bỏ cả đồng tiền ra để mua chỗ này, chẳng lẽ lại không ăn. Hơn nữa nhìn cái mặt nó cũng tội. Cậu ngồi xuống, tự nhiên rút một cái bánh mỳ que ra, vừa ăn vừa nói:

“Ăn đi. Nhìn gì nữa?”

Bảo An thấy Hoài Phong ngồi xuống ăn, trong lòng vui sướng muốn chết, cười không thấy Tổ quốc.

Ngồi ăn ở ngoài vườn, gió thổi hiu hiu, mát rượi cả người, Hoài Phong lại nhớ tới cái vồng mắc ở vườn nhà mình, nằm ở đó cũng mát lắm. Trong vườn, bà nội cậu trồng rất nhiều loại cây, nhưng toàn cây rau với cây ăn quả. Bà bảo làm thế để tiết kiệm tiền đi chợ. Vườn nhà Bảo An cũng có nhiều cây, nhưng lại toàn cây cảnh quý, đắt tiền. Ở nhà cậu, vườn không chỉ là nơi trồng cây mà còn là cái bãi rác, ở một góc vườn chắt đầy những mảnh gỗ gãy, bàn ghế cũ, tủ cũ,... Còn vườn nhà Bảo An thì thơ mộng hơn, có thảm cỏ xanh, có hòn non bộ, có cả cái xích đu trắng xinh xinh. Hoài Phong bật cười với có so sánh khắp khiêng của mình. So sánh cái vườn “nông dân” với khu vườn “thành phố”.

Ăn xong, Hoài Phong ngỏ ý muốn giúp Bảo An đi lên phòng, nhưng nó nhất quyết từ chối với lý do con gái phải biết giữ mình, giữ gìn thanh danh. Buổi trưa, nhà không có ai, nếu nó cho cậu vào nhà, nhờ có ai nhìn thấy thì thật là mất hình tượng “thục nữ” của nó quá.

Bóng Hoài Phong vừa khuất, Bảo An vội chạy tốt vào nhà, leo lên giường, cởi bỏ lớp băng trắng cuốn quanh chân. Nó ôm bụng cười ngặt nghẽo! Ôm lấy con gấu bông, nó thủ thủ:

“Với kinh nghiệm của một người đàn ông, bố nói xem, bạn ý quan tâm tới con như vậy, có phải là bạn ý đã có tí thích rồi không? Khi khi, mà bố thấy con diễn giỏi chứ? Hay là con thi vào Đại học Sân khấu Điện ảnh nhỉ? Hê hê...”

Nó cứ thao thao bất tuyệt nói chuyện với “bố”, rồi lăn ra ngủ lúc nào không hay.

Ngoại truyện: Bảo An, xe buýt và... gã “chồng hờ”

Xe hỏng! Cô sinh viên Bảo An không còn lựa chọn nào khác là phải đi xe buýt đến trường. Mấy ngày gần đây, báo chí đưa tin rầm rộ về những vụ dấn cảnh nhận làm người thân, trấn lột trên xe buýt khiến Bảo An không khỏi hoang mang.

Để đề phòng mình bị rơi vào tầm ngắm, có nguy cơ trở thành “vợ” của mấy anh, mấy chú, mấy bác, mấy ông lừa đảo, Bảo An phải ngụy trang hết sức cẩn thận. Nó mặc áo chống nắng, đội mũ trùm kín đầu, đeo cả khẩu trang nữa. Nhìn nó lúc này trông... rất khả nghi. Giống hệt mấy tên móc túi.

Khi Bảo An đến điểm dừng xe buýt, chỉ có một bạn nam đang ngồi trên hàng ghế đợi. Cậu ta mặc bộ đồng phục thể dục của ngôi trường đại học mà Bảo An đang học, sau lưng là chiếc balo xẹp lép, mũ lưỡi trai kết hợp với cái khẩu trang che hết khuôn mặt. Cậu con trai cúi gầm mặt xuống, có lẽ đang ngủ. Nhìn không có vẻ gì là lừa đảo cả. Bảo An yên tâm ngồi xuống bên cạnh. Cùng lúc ấy, có một gã đàn ông đi tới. Hắn ta tầm hai bảy, hai tám tuổi, dáng người que củi, làn da đen kết hợp bộ đồ đen từ chân lên đến đầu, nhìn không thời trang chút nào! Hắn ta không làm gì cả, không lân la hỏi chuyện, chỉ đứng đợi xe thôi.

Xe buýt đến, Bảo An lên xe, hai người kia cũng lên cùng. Trên xe chỉ còn hai ghế trống. Một chiếc đơn và một chiếc ở hàng ghế cuối cùng. Cậu bạn cùng trường Bảo An đi thẳng xuống cuối xe. Bảo An sau khi mua vé xong, cũng ngồi xuống chiếc ghế còn lại. Gã đàn ông kia thì đứng cạnh ghế của Bảo An.

Quả thật người tính không bằng trời tính, Bảo An bất thành linh hất xì ba cái liên tiếp, nước bọt văng đầy chiếc khẩu trang đang đeo. Thật là kinh khủng! Không chịu được ầm ứ, Bảo An đành cởi nó ra. Trong lòng không khỏi bất an, run sợ. Và sự lo lắng của Bảo An cuối cùng cũng được “đền đáp”. Gã đàn ông vừa lúc ấy cũng ngồi xổm xuống, bắt chuyện nho nhỏ với Bảo An:

“Hi, em đáng yêu quá. Cho anh làm quen nhé!”

Hic hic, có biến rồi. Hắn ta đang chuẩn bị dấn cảnh ư?

Bảo An không nói gì, chỉ cười mỉm.

“Em tên là gì? Nhà ở đâu?”

Á à, bà biết rồi nhé, kịch bản này bà thuộc lòng luôn rồi.

Bảo An vẫn không nói gì, lại tiếp tục cười mỉm.

“Kiêu thế! Vậy cho anh biết tuổi được không?”

Tất nhiên là không rồi, biết để mà vu cho là vợ mà à?

Bảo An vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm thay cho câu trả lời.

Hỏi mấy câu nữa mà Bảo Anh vẫn kiêu không trả lời.

Cuối cùng, hắn ta quát um lên, gây sự chú ý của cả xe, đúng như Bảo An dự đoán.

“Con lăng loạt này nhé, bây giờ mà có tình nhân bên ngoài nên không coi lời tao nói ra gì đúng không? Đồ vợ hư hỏng.”

“Are you talking to me?”

Nó ngược đời mắt không thể ngơ ngác hơn lên nhìn vào gã “chồng” trước mặt.

Mặt hắn thoáng chút ngạc nhiên, nhưng vẫn tiếp tục “diễn”.

“Á à, cả nhà tao tích góp tiền cho mà đi xuất khẩu lao động, để bây giờ mà nói chuyện với tao thế này à? Hả?”

Công nhận hắn diễn chuyên nghiệp thật, Bảo An dù lúc trước đã chuẩn bị rất kỹ càng, bây giờ vẫn không tránh khỏi mất bình tĩnh. Nói với giọng run run:

“I am... sorry, but I can't speak Vietnamese. And... I don't... understand what... what you are talking about. Can you speak English? Or... Korean? I am from Korea.”

“Mày... mày...”

Gã “chồng” miệng mấp máy không nói thành lời.

“This is the first time I have come to Vietnam. I just have come here for two days. I don't have any friend and relative in this country. I think you get wrong person.”

Bảo An vẫn tiếp tục nói một tràng tiếng Anh đã được chuẩn bị sẵn. Gương mặt dù không cố cũng lộ rõ sự hoảng sợ. Như thế càng tốt, càng thật!

Mặt gã “chồng” vẫn ngệt ra.

Cả xe lúc này cũng chú ý quan sát gương mặt của nó. Nhìn cũng khá... “Hàn Quốc”. Chuyện, hôm nay trước khi đi học, nó đã phải nhờ chị hàng xóm trang điểm để “Hàn Quốc hóa” ngoại hình mà.

Trên xe bắt đầu có tiếng xì xào.

“Bạn ý nói bạn ý là người Hàn Quốc.” Một bạn nam “phiên dịch” cho cả xe.

“Nhìn cũng giống giống. Hình như là người Hàn thật, mày nhỉ? Nhìn phong cách giống mấy cô diễn viên ý.” Một bạn nữ đam mê điện ảnh Hàn Quốc lên tiếng. Cô bạn bên cạnh gật gù tán thành.

Rồi một nam thanh niên đứng lên, bảo vệ cô gái người Hàn, cũng như giữ gìn hình ảnh đẹp về đất nước trong mắt bạn bè quốc tế. Nam thanh niên uốn ngực nói:

“Cô ý nói anh nhầm người rồi. Tôi đề nghị anh giữ trật tự và cư xử văn minh.”

“Đúng rồi. Xấu như anh mà đòi có vợ xinh như kia được.” Một người khác xen vào, nói giọng khinh bỉ. Nói xong, không quên tặng cho gã đàn ông một cái nguyệt thật kêu.

“Thôi, ông xuống xe hộ cái. Ổn ào quá.” Bác lái xe lúc này đã vào cuộc.

Khi ấy xe cũng vừa tới điểm đỗ, gã đàn ông cũng luống cuống, vội vã xuống xe.

“Chắc là lừa đảo đấy mà.”

“Bọn này bây giờ ghê thật.”

“...”

Mọi người vẫn bàn tán không ngớt.

Xe tiếp tục lăn bánh. Bảo An cảm ơn tất cả mọi người trên xe rồi ngồi phịch xuống ghế, thở phào. Thật là hú hồn. Khi này nó hoảng quá, nói cứ ấp úng, lộn xộn hết cả thấy. Chả biết có đúng ngữ pháp không nữa. Nhưng thôi, mọi người đều tin và nó đã thoát nạn là tốt rồi. Mà công nhận, nó diễn cũng giỏi thật! Chắc chuẩn bị lăn sân vào showbiz quá!

Đi thêm mấy điểm nữa thì đến trường Bảo An. Nó cúi đầu cảm ơn và tạm biệt mọi người rồi mới xuống xe, bạn nam cùng trường lúc này cũng xuống theo. Vừa xuống xe, cậu ta kéo vai Bảo An lại, hỏi thăm:

“Tiểu thư Lương Bảo An không sao chứ?”

Bảo An vẫn ngơ ngác, chưa xác định được vật thể đang đứng trước mặt mình.

Cậu ý cởi mũ, tháo cả khẩu trang ra, rồi cười tươi, lộ ra cái răng khểnh.

“Ồ, Tuệ Minh? Sao hôm nay anh cũng đi xe buýt à?”

“Ừ. Anh biết xe em hỏng, nên cố ý đi cùng để bảo vệ mà.”

“VẬY MÀ LÚC NÀY ANH CHẲNG GIÚP EM.”

Bảo An xì mặt tỏ vẻ giận dỗi kết hợp chán nản.

“Anh đang định ra tay bảo vệ thì em đã tự vệ rồi. Thấy không có gì nguy hiểm nên anh để em tự lập luôn” Tuệ Minh phân bua.

“Hi. Mà anh thấy em giỏi không?” Bảo An cười tít mắt.

“Ừ, nghĩ được cách hay đấy.” Tuệ Minh đưa tay ra dấu hiệu “like” khen ngợi Bảo An.

“Là Hoài Phong bày cho em đấy.”

Bảo An luôn thế. Nó luôn sáng mắt và nói giọng hãnh diện khi nhắc tới Hoài Phong. Và điều đó khiến cho Tuệ Minh cảm thấy khó chịu. Lần này cũng vậy. Nụ cười trên môi anh lập tức tắt ngóm.

“Khá khen cho Hoài Phong. Dù ở xa mà cậu ta vẫn bảo vệ được em, xem ra anh không có cơ hội làm điều đó rồi.”

“...”

“Còn đang định nếu có dịp bảo vệ em khỏi những chuyện như lúc này, thì sẽ bắt em phải...”

“Anh Tuệ Minh, cho dù hôm nay anh có cứu em một mạng, thì em cũng không bao giờ đáp lại tình cảm của anh đâu.”

Bảo An phũ phàng cắt ngang.

“Có nhất thiết phải phũ thế không An?” Tuệ Minh cười khổ.

“Nhất thiết. Vì anh luôn cố tình không hiểu.” Đôi mắt Bảo An hiện rõ sự cương quyết và dứt khoát, nó trả lời.

“Hiểu gì? Anh chỉ định xin em một bữa ăn tối thôi mà.”

“HẾ?!”

Nhìn thấy cái mặt thộn thộn của Bảo An, Tuệ Minh ngửa mặt cười ha hả.

Anh cười mà trong lòng thấy... đau.

5. Chương 5

Quán Gổ, năm giờ chiều.

Tại một bàn nhỏ ở trong góc, diễn viên triển vọng Bảo An đang ngồi trả lời phỏng vấn với hai phóng viên nghiệp dư Trúc Linh và Bảo Kỳ.

Bảo Kỳ hăng giọng một cái, rồi lấy quyển tạp chí gần đó, cuộn tròn lại, đưa lên trước mặt Bảo An, hỏi:

“Chào cô An, cô có thể kể lại toàn bộ ‘kịch bản’ cho tôi cũng như khán giả nghe được không ạ?”

“Ở cuối ‘kịch bản’, nam chính có đồng ý công nữ chính, và nữ chính đã gặp những khó khăn gì để thuyết phục nam chính công mình, xin chị hãy cho biết ạ?”

Trúc Linh không giấu nổi sự tò mò, đưa cốc trà sữa đang uống dở lên trước mặt Bảo An, phỏng vấn.

“Khán giả” – không ai khác – chính là Lê Băng vẫn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì, miệng liên tục hỏi:

“Gì vậy?”

Bảo An tiện mồm, hút một hơi trà sữa thật dài, rồi đồng dạng trả lời từng câu hỏi. Nghe xong, “khán giả” chỉ thẳng mặt “diễn viên” hét lên một cách quá khích:

“Mày hết trò rồi à? Giữa trưa nắng lại bắt Phong công mày? Thật không thể tin nổi là cậu ta có thể đồng ý.”

Thật là kỳ lạ! Từ trước tới giờ, Lê Băng vốn là người điềm tĩnh, ít nói và khá lạnh lùng. Trước mọi vấn đề, dù có “shock” đến đâu, Lê Băng vẫn luôn là người giữ được bình tĩnh nhất trong bốn đứa. Hành động quá khích như thế này, An, Linh, Kỳ lần đầu được chứng kiến. Và vì là lần đầu nên đứa nào cũng “choáng”, nhất thời chưa biết làm gì, ngoài việc trở mặt ra nhìn.

Nhận thấy có phần hơi quá khích, Lê Băng xuống giọng giải thích:

“Ý tao là... sắp thi học kỳ II rồi, mày tập trung học đi, đừng phí thời gian vào mấy việc này nữa.”

“Ồ ờ... tao biết rồi.”

Bảo An và Trúc Linh vẫn chưa hết shock. Duy chỉ có Bảo Kỳ là đã “hồi phục”, cậu nói giọng nửa thật nửa đùa:

“Liên quan? Hay là bà thích Phong?”

Lời nói thốt ra, mặt Bảo An hoảng loạn, hoang mang thấy rõ.

Bảo Kỳ vẫn nhìn thẳng vào mắt Lê Băng.

Lê Băng không trốn tránh cái nhìn của cậu, trả lời rất rõ ràng và dứt khoát:

“Không có.”

Bảo An thở phào nhẹ nhõm. Cậu em họ của nó thì thở hắt ra, nói:

“Chán. Cứ tưởng sắp được xem phim tình cảm tay ba rồi cơ.”

Quả thật, “cái mồm làm hại cái thân”, Bảo Kỳ vừa dứt lời, lập tức bị đánh hội đồng. Sau vài phút nín lặng vì căng thẳng, góc bàn ấy lại ồn ào như ban đầu.

*

Trường Trung học Phổ thông Bình Minh, giờ ra chơi.

Lê Băng đi thẳng từ chỗ mình ngồi xuống chiếc bàn cuối lớp – nơi có cậu học sinh đang gục mặt xuống bàn ngủ. Cô cất tiếng gọi:

“Hoài Phong. Lê Hoài Phong.”

Cậu ta vẫn say giấc nồng, Lê Băng đành phải “đụng chạm thân thể”, lấy tay lay lay người Hoài Phong. Hoài Phong từ từ ngẩng đầu dậy, cái mặt nhăn nhó vì bị đánh thức, nói giọng ngái ngủ.

“Có chuyện gì?”

“Hôm qua ông công Bảo An?”

Ồi, cái đồ phiền phức này! Gọi cậu dậy chỉ để hỏi cái câu này thôi sao? Thật là quá đáng! Lê Băng có biết tối qua Hoài Phong bận đến mức nào không? Cả buổi tối phải đi lượn lờ cùng đám bạn, đến khuya mới về, đã vậy còn bận “cày game” tới tận sáng. Nguyên cả đêm không chớp mắt tí nào, vậy mà giờ bị dựng dậy chỉ vì một câu hỏi vớ vẩn.

“Ừ. Sao?”

“Tại sao ông phải làm thế? Lưng của ông...”

“Lưng của tao, tao muốn công ai thì kệ tao. Nhiều chuyện.”

Nói đoạn, Hoài Phong gạt cô lớp trưởng sang một bên, đi thẳng ra khỏi lớp. Hoài Phong đáng chết! Lê Băng đã lo lắng cho cái lưng của cậu biết nhường nào, cậu liệu có hiểu? Chẳng phải vừa mới hôm kia, cậu bị bọn thằng Tú lớp bên dùng gậy đánh lên vào lưng sao. Lực đánh mạnh, lưng cậu bị bầm tím cả một khoảng rộng. Cả sáng hôm qua vẫn đau, còn phải xuống phòng y tế xin thuốc giảm đau và băng dán nữa. Bảo An vô tư với cậu, cậu lại lo lắng cho nó. Cô quan tâm tới cậu, cậu lại hững hờ, dừng dừng. Lê Băng không phục, trong lòng có chút khó chịu!

Hoài Phong từ khi ra khỏi lớp thì có ý trốn học luôn, cơ mà lại để quên cặp ở lớp nên tiết cuối đành quay lại. Hoài Phong trong lòng cũng có chút muốn gặp Bảo An nữa. Lê Băng thấy cậu quay lại, thì cứ chốc chốc lại ngo xuống dưới, nhưng lần nào quay người lại cũng đập vào mắt cảnh cậu đang... ngủ.

Tính đến hôm nay là tròn hai tuần Bảo An ngày ngày đến “hộ tống” cậu về. Hoài Phong cũng đã dần quen với cái tiếng lanh lảnh của Bảo An. Trong mắt cậu, Bảo An là một cô bé lạc quan yêu đời, cái miệng nói cười không ngừng. Cậu thực sự không nghĩ sẽ có ngày Bảo An như hôm nay, như lúc này đây. Lặng lẽ đi bên cậu, lúc lúc lại thở dài thườn thượt. Đi trên đoạn đường đông đúc xe cộ, ồn ào đủ các loại âm thanh mà cậu thấy không khí ngột ngạt quá. Hoài Phong lên tiếng:

“Hôm nay nhìn chán đời thế?”

“Hoài Phong, cậu có bạn gái chưa?” Bảo An ngược đôi mắt trong veo, không ngần ngại hỏi thẳng Hoài Phong.

“Sao? Mà sợ bị đánh ghen à?” Hoài Phong bật cười.

“Tớ chẳng sợ ai cả. Nói đi, có rồi hay chưa?”

“Chưa.”

Bảo An reo lên sung sướng. Nào ngờ...

Sao mà không hỏi xem tao có bạn trai chưa đi?”

“Hả?”

Nụ cười toe trên môi Bảo An bị Hoài Phong dội cho gáo nước lạnh, liền tắt ngúm.

“Mày cứ cầm đầu cầm cổ cửa cầm tao mà không điều tra xem liệu tao có phải là con trai thật không à?”

“Hu hu, không biết đâu. Cậu nhất định phải là con trai thật. Tớ yêu cậu mất rồi...”

Trông kia, trông kia! Con gái gì mà không biết ngại. Ai đời lại thổ lộ tình cảm một cách thẳng tưng và công khai thế chứ. Không được ai yêu đã khổ, bị yêu như thế này còn cực gấp trăm ngàn lần. Nó cứ khóc tu tu, Hoài Phong vô tình biến thành tội đồ trong mắt người đi đường. Chân tay cậu cứ luống cuống, ấp a ấp úng đổ dành:

“Ê... này, nín. Mà có nín không?”

“Cậu sẽ mãi mãi không thuộc về tớ, tớ đau lòng muốn chết đi được...”

“Tao đùa thôi, tao là con trai mà. Nín chưa?”

Bảo An khóc cười thất thường, nghe xong câu này của Hoài Phong, lập tức lại toe toét rạng ngời như ông Mặt Trời. Thời tiết cũng phải ngả mũ chào thua!

Trước khi vào nhà, Hoài Phong hỏi:

“Tóm lại là hôm nay có chuyện gì mà nhìn mày như cái bánh đa nhúng nước thế?”

“Tự dưng thích buồn thì tớ buồn thôi.”

Đáp lại sự quan tâm của Hoài Phong, Bảo An dừng dừng một cách khiến người khác phát cáu lên được. Cậu lừ mắt một cái rồi đi thẳng vào nhà.

Bảo An ra đến đầu ngõ thì Hoài Phong hốt hả đuổi theo, giữ tay lái của Bảo An. Cậu vừa thở dốc vừa nói:

“Quên mất, chân mày sao rồi?”

“Tớ hết đau rồi. Cậu quan tâm tớ thế này làm tớ sung sướng muốn chết.” Bảo An cười tít cả mắt, gương mặt lộ rõ vẻ hạnh phúc.

“Đừng nghĩ là tao quan tâm. Chỉ là thấy có trách nhiệm vì dù sao mày cũng đến ‘đón’ tao thôi.”

Hoài Phong thật là biết cách làm người khác tụt hứng quá mà! Bảo An xị mặt ra, buông lời từ biệt:

“Tớ về đây.”

Cái mặt Bảo An lúc giận dữ luôn là liều thuốc kích thích Hoài Phong cười. Và cái tính tếu táo tưởng như chìm ngấm bên trong con người lạnh lùng, lăm lè bỗng dưng trở dậy mạnh mẽ. Cậu hét với theo cái bóng đang lao ra khỏi ngõ:

“Về nhà thì nhắn tin cho tao biết nhá.”

“Đừng có mơ.”

Bảo An cũng la toáng lên. Khổ thân chú cún đang ngủ ngon lành dưới gốc cây, bàng hoàng tỉnh giấc.

Bình thường cười nhiều quá, đến lúc suy tư buồn phiền chẳng ai tin. Đó chính là thảm cảnh của Bảo An lúc này đây. Dù bên ngoài tưng tưng nhưng thực chất trong thâm tâm nó ngổn ngang những lo sợ. Nó lo sợ một ngày Lệ Băng sẽ nói rằng cô yêu Hoài Phong. Lúc đó biết phải làm sao đây?! Lệ Băng là bạn thân của nó, nó không thể mất tình bạn này được. Còn Hoài Phong, ai cũng nghĩ rằng, Bảo An thích Hoài Phong đơn giản chỉ vì cậu khác biệt so với những tên con trai mà nó đã gặp trước đó. Rằng thì là vì vẻ lạnh lùng, thái độ hờ hững và cái tính bất cần của Hoài Phong thu hút Bảo An. Họ nghĩ Bảo An chỉ là nhất thời rung động. Nhưng tự bản thân Bảo An hiểu rằng, cái “mắm tình” trong tim nó mỗi ngày mỗi lớn lên.

“Bố ơi, con phải làm sao đây?” Bảo An gục mặt vào con gấu bông trắng, từ khóe mắt trào ra một giọt nước.

6. Chương 6

Kỳ thi học kỳ II vừa kết thúc, chỉ hơn một tuần nữa là tới lễ Bế giảng. Mọi tiết học đều được thay thế bằng giờ tự quản. Học sinh đến lớp bây giờ là để ăn, để chơi, để bày trò quậy phá, thành ra ai nấy đều hăm hở đến trường, khác hẳn những ngày trước đó.

Chơi mãi cũng chán! Không gian lớp học nhỏ bé không đủ để hai chị em họ Lương tung hoành. Và lại, Trúc Linh hôm nay nghỉ học. Bảo Kỳ không có ai để trêu ghẹo, Bảo An cũng chẳng biết thủ thỉ cùng ai. Trong hoàn cảnh này, bùng học có lẽ là một ý tưởng không tồi.

Đối với những học sinh muốn trốn học thì khoảng sân sau nhà gửi xe quả là một địa điểm lý tưởng để thực hiện ý đồ đó. Đứng trước bức tường cao chót vót, Bảo An cúi xuống nhìn đôi chân ngắn cùn của mình, khóe miệng khẽ giật giật. Bảo Kỳ thấu được nỗi khổ của cô chị họ, bèn an ủi theo một phong cách rất riêng.

“Chị Bảo An, nhìn này.”

Nói đoạn, cậu lùi về phía sau lấy đà và... nhảy. Bảo An chớp mắt một cái đã thấy Bảo Kỳ ngồi vắt vẻo trên bức tường. Lại chớp mắt cái nữa đã không thấy cậu ta đâu, chỉ nghe tiếng gọi từ phía bên kia vách.

“Nếu chị không nhảy qua được thì mau đi bằng cái cổng ở phía dưới chân chị.”

Bảo An lúc này mới chú ý tới cái “cổng” mà Bảo Kỳ nói. Đó chính xác là một cái lỗ khá to, đủ để một người có thể chui qua, bên trên còn có dòng chữ “Cổng dành cho những kẻ chân ngắn”. Cái “cổng” này là tâm huyết của mấy anh chị khóa trên, sau nhiều lần hội nghị bàn tròn bàn vuông, cuối cùng quyết định xây ra cái lối đi ấy. Bảo An nhìn cái “cổng” gương mặt méo mó trông đến tội, trong đầu không ngừng oán trách bản thân lúc trước đã không chăm chỉ uống sữa. Tiếng Bảo Kỳ bên ngoài vẫn giục, Bảo An không còn cách nào khác, đành lúi cúi chui qua. Ra được bên ngoài rồi, miệng nó vẫn tiếp tục lẩm bẩm:

“Thật là mắc nhục quá đi à!”

“Nghe nói ăn lẩu kem là rửa được nhục đấy, muốn thử chứ?”

“Có có có.” Nghe đến món khoái khẩu, Bảo An mắt sáng trưng, gật đầu như bả cẩu.

“Vậy đi, em mới biết một quán hay cực!”

Hai chị em tung tăng tung tẩy đi trên đường, đến một đoạn vắng vẻ thì được chứng kiến một cảnh rất là hay mắt. Một tên con trai béo ú, bên cạnh là đứa con gái với dáng người cò hương, cả hai mặc đồng phục trường Trung học Phổ thông Triệu Kim – ngôi trường dành cho những cậu ấm cô chiêu với cái đầu rỗng tuếch – và đang ra sức bắt nạt cặp đôi trước mặt. Tên con trai lên tiếng đầy hách dịch:

“Bạn gái mày xinh đấy. Tao thích. Từ bây giờ nó là của tao. Rõ chưa?”

“Cậu nhìn cũng được đấy. Nhưng con bé kia cho anh trai tớ, rồi tớ sẽ cho cậu làm bạn trai tớ.” Đứa con gái bên cạnh lên tiếng.

“Tha cho chúng tôi, làm ơn tha cho chúng tôi...” Cặp đôi kia khóc lóc van xin.

Ồ, thì ra là hai anh em nhà kia có sở thích kỳ cục. Họ thích cướp người yêu của người khác?! Bảo Kỳ thấy nhức mắt, bèn ném hòn sỏi nhỏ trắng vào cái mặt ngắn mỡ của cậu kia. Hắn ôm mặt, gầm lên tức tối:

“Ai? Ai to gan dám chọi đá vào mặt tao?”

“Là tao đấy.”

Bảo Kỳ từ đằng xa đi tới, nhếch môi cười thách thức. Bảo An đi phía sau gương mặt vênh vác không kém.

“Hai người là ai?”

“Nếu các người thành tâm muốn biết. Thì chúng tôi xin sẵn lòng trả lời. Để đề phòng thế giới bị phá hoại, để bảo vệ nền hòa bình thế giới. Chúng tôi, đại diện cho những nhân vật phản diện, đầy khả ái và gây ngất lòng người. Lương Bảo Kỳ, Lương Bảo An. Chúng tôi là đội hỏa tiễn bảo vệ dải ngân hà. Một tương lai tươi sáng đang chờ đợi chúng tôi. Chuyện là thế đấy!”

Hai chị em họ Lương vừa uốn uốn éo éo, vừa đọc cả tràng dài giới thiệu bản thân. Anh em nhà kia há hốc mồm, đứng như trời trồng. Cặp đôi xấu số nhân cơ hội, thì lên đi mất.

“Mày có biết tao là ai không? Tao là Mạnh Mập.” Sau vài phút im lặng, tên béo cất tiếng, tự hỏi tự trả lời.

“Còn tao là Hương Cò, em gái của anh ý.”

Chà chà! Cái tên cũng hợp với chủ nhân của nó quá chứ!

“Hôm nay hai đứa chúng mày tới số rồi.” Mạnh Mập đe dọa.

“Để xem.” Bảo Kỳ đáp trả.

Và thế là trận chiến bắt đầu. Tên béo chậm chạp “ăn no” một rổ những đập, đâm, đá của Bảo Kỳ. Trong khi hai bạn nam hăng hái chiến đấu, hai bạn nữ cũng say sưa đấu “võ mồm”.

“Bảo Kỳ đánh tan mỡ bụng của tên béo đó đi.”

“Anh trai, cướp bạn nam đó về cho em.”

“Đúng rồi, đánh vào bụng ý. Bảo Kỳ vô địch.”

“Anh trai, cố lên đi. Em muốn có bạn nam đó.”

“...”

“Không đánh nữa, tao xin thua.”

Mạnh Mập giơ tay xin hàng. Năm nắm trên tay Bảo Kỳ khựng lại giữa không trung, rồi buông thông xuống.

“Vây không đánh nữa. Tao cũng mỏi tay rồi.”

Dứt lời, Bảo Kỳ lạnh lùng đứng dậy, bỏ đi. Bảo An trước khi đi còn lè lưỡi lêu lêu hai anh em nhà nọ. Nó không ngờ rằng, chính hai cái người với sở thích kỳ lạ ấy lại chính là một phần xúc tác, gắn kết mối quan hệ giữa nó và Hoài Phong!

*

Bây giờ Bảo An, Bảo Kỳ đã yên vị trong quán.

Bảo An bỏ một viên kem vào miệng, sung sướng nhắm mắt tận hưởng.

“Thấy hết nhục chưa?” Bảo Kỳ miệng đầy những thỏi kem, lúng búng nói.

“Ừ ời, hết rồi. Thế này thì nhục thêm mấy lần nữa cũng được.”

“Ngồi đây, em đi lấy thêm kem.”

Bảo Kỳ ga lăng đứng dậy. Bảo An gật gù, ngồi chăm chỉ nhúng những thỏi kem đầy màu sắc vào nồi sô cô la nóng, thi thoảng lại reo lên mãn nguyện. Nó cứ ngồi trong phòng điều hòa mát lạnh, thả hồn vào thế giới đầy màu sắc và mùi vị ngọt ngào của những thỏi kem mà không biết rằng ở đâu đó đang có người nóng mặt chờ nó.

*

Hoài Phong ngồi ở quán nước vỉa hè bên đường, mắt không ngừng hướng về phía cổng trường. Lạ thật! Mọi khi cậu ra tới cổng trường là đã thấy Bảo An túc trực bên chiếc xe đợi cậu. Hôm nay cậu ngồi đợi gần nửa tiếng mà vẫn không thấy bóng dáng nó đâu. Bảo An đi xe rất kém, nhớ lại xảy ra chuyện gì... Hoài Phong mấy lần rút điện thoại ra định gọi cho Bảo An, nhưng lần nào cũng tui nguỉu cất điện thoại vào. Cậu đâu có số của Bảo An! Từ trước tới giờ, toàn nhắn tin qua Facebook không thôi! Bảo An đáng chết, dám cho cậu leo cây thế này. Thù này nhất định phải trả. Hoài Phong đứng dậy, ôm bụng tức đi về.

“Hắt xì...”

Bảo An khịt khịt mũi. Quái thật, đây là cái hắt xì thứ mấy chục của nó rồi. Không lẽ là do ăn nhiều kem quá?! Nghĩ vậy, Bảo An ợ một cái, rồi đứng dậy, kéo Bảo Kỳ đi ăn phở cho nóng người.

7. Chương 7

“Bảo An...”

Bảo An ngồi trên ghế đá, nghe thấy tiếng gọi thì quay đầu lại. Thấy Hoài Phong đang hốt hải chạy đến, trên gương mặt lộ rõ vẻ lo âu, Bảo An mỉm cười lấy duyên, vẫy vẫy cái tay.

“Em ở đây.”

“Bảo An, em có sao không? Có đau ở đâu không? Trưa hôm qua tự dưng biến mất, anh sợ em gặp tai nạn.”

Hoài Phong vừa chạy tới nơi liền vội vàng hỏi, mặc cho việc hô hấp đang gặp khó khăn vì chạy đường dài.

“Em có sao đâu. Cũng không bị tai nạn gì hết. Chỉ là trưa qua em mãi đi ăn với Bảo Kỳ nên quên đón anh thôi.”

Đáp lại nỗi lo của Hoài Phong, Bảo An hồn nhiên trả lời, đoạn cuối còn khúc khích cười. Hoài Phong nghe xong bèn đứng đờ đẫn, tay chỉ thẳng mặt Bảo An mà nói lời đoạn tình.

“Hừ, cô là vì đồ ăn mà quên tôi ư? Được, chúng ta từ nay xem như chấm dứt.”

Đoạn cậu dứt khoát quay lưng, bước đi trong tiếng khóc nức nở của Bảo An.

“Hoài Phong, em xin lỗi, em biết lỗi rồi, Hoài Phong...”

“Hoài Phong ơi...”

Từ lúc bước vào lớp, Bảo An chỉ im lặng gục mặt xuống bàn, ngồi ngủ ngoan ngoãn, giờ bất chợt hét lên thì không khỏi gây chú ý. Ba mươi mấy con người đang hò hét, nhảy nhót bèn dừng mọi hoạt động lại, hướng ánh nhìn về phía Bảo An. Cô bạn Trúc Linh đang ngồi tô son bên cạnh, giật mình cái thót, son môi nguệch cả ra ngoài, quay sang nói lời trách móc.

“Bị ma nhập hả? Tự dưng hét lên cái gì vậy?”

Bảo An mặt tái nhợt, mồ hôi chảy càng lúc càng nhiều, miệng lắp bắp mấy tiếng không thành câu.

“Linh ơi... Phải làm sao đây? Tao phải làm sao đây?”

Trúc Linh nghiêng đầu khó hiểu. Bảo An meo mào kể lại sự tình trong tiếng khóc nức. Trúc Linh nghe xong chỉ biết chep miệng ngao ngán!

“An, đi chậm thôi.”

Trúc Linh hét với theo bóng cái xe đang vun vút phóng đi. An mặc kệ tất thấy, Linh đứng đấy giậm chân bất lực. Bảo Kỳ đứng bên cạnh, lí nhí nói.

“Thôi, về đi. Đói quá rồi đây này!”

Hoài Phong vừa ra khỏi cổng trường đã thấy Bảo An đứng bên kia đường, cái mặt nhăn nhó ra điều tội lỗi. Cậu còn giận lắm, không thèm nhìn Bảo An lấy một cái, đi thẳng. Bị ăn một quả bơ to đùng, Bảo An vội vàng, luống cuống kéo tay Hoài Phong lại, rồi rít nói.

“Hoài Phong, hôm qua tớ quên mất không đón cậu. Để cậu phải chờ, tớ xin lỗi.”

“Tao không rảnh để ngồi đợi mày.”

“Cậu giận tớ lắm hả?”

“Tao không có thói quen giận người đứng.”

Người đứng ư? Ôi ôi, vậy là Hoài Phong giận thật rồi. Bảo An cứ nhăn mặt khổ sở, chẳng hay Hoài Phong đã cất bước đi từ lúc nào. Đến khi nhận ra, định phóng xe theo thì bị bàn tay ai đó giữ lại.

“Ê, nhớ tao không?”

Bảo An quay người lại theo cái giật mạnh khi này, trước mắt nó không phải là... Hương Cò sao? Bạn ý trợn mắt lên nhìn thật khiếp sợ. Đi cùng bạn ý hôm nay còn có ba bạn nữ nữa, nhìn bạn nào cũng đánh đá! Bảo An một phút giật mình, hoảng loạn. Không có Bảo Kỳ bên cạnh, nó chết chắc rồi, thôi thì đành sử dụng chiêu thức “nịnh nọt kẻ”.

“Ô, cậu là bạn nữ tên Hương, dáng người thon thon, đẹp đẹp đúng không?”

“Tao đuổi theo mày từ trường Khắc Ân sang tận đây không phải để nghe mày nói ngọt vài câu. Hôm qua đánh vô mồm giỏi lắm cơ mà.”

Kế hoạch thất bại hoàn toàn. Nịnh không được mà chạy cũng không xong, lại thấy Hoài Phong mới đi được một đoạn không xa, Bảo An lấy hết sức mình, hét một tiếng vang trời.

“Hoài Phong ơi, Hoài Phong cứu!”

“Giọng cũng tốt quá chứ! Để xem, người hùng của mày có nghe thấy mà tới không.”

Hoài Phong khi cất bước ra đi, trong đầu chắc rằng Bảo An sẽ cuống cà kê lên mà đuổi theo xin lỗi. Vậy mà đi được đoạn khá xa rồi, vẫn chẳng thấy bóng dáng nó đâu, lại còn nghe tiếng nó văng vẳng. Hoài Phong chưa kịp quay đầu xác minh giọng nói kia, thì một bạn nam cùng trường phóng xe đạp lên thông báo.

“Hoài Phong, ‘xe ôm’ của cậu sắp no đòn rồi kìa.”

Hoài Phong nổi tiếng, nghiêm nhiên “xe ôm” của cậu tiếng tăm cũng vang đi ít nhiều.

“Người hùng” nghe tin báo thì giật mình, quay thoát người lại, vội vàng lách qua đám đông đang bu lại một chỗ kia để cứu “mỹ nhân”. Thật may, cậu đến kịp lúc. Bảo An vẫn chưa bị sao cả, chỉ là mặt đang tái mét vì bị mấy đứa kia quát tháo, dọa nạt thôi. Chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Hoài Phong đã thót tim lao vào, túm gọn cái bàn tay đang giơ cao chuẩn bị giáng xuống mặt Bảo An. Cậu gằn giọng.

“Làm cái gì đấy?”

Bảo An hai mắt đang nhắm tịt, sẵn sàng tinh thần chịu đòn, nghe tiếng “người thương” bèn ti hí mở mắt. Thấy hình ảnh oai dũng của Hoài Phong thì mừng quýnh, giọng run run súc động.

“Hoài Phong...”

“Thì ra đây là Hoài Phong à? Nếu không muốn bị đánh thì tránh ra đi.”

Hoài Phong không trả lời, chỉ ra hiệu cho Bảo An lên xe, rồi nhấn ga chuẩn bị phóng đi. Hội kia thấy vậy, thì chặn đầu xe lại, không nói không rằng xông vào cầu xé. Hoài Phong hy sinh thân mình, che cho cái con người đang rúm ró núp sau lưng cậu. Hội kia không làm gì được Bảo An, thì cứ nhắm Hoài Phong mà cào, mà cầu, miệng không ngừng chửi rủa.

“Mày tránh ra ngay. Chị em đứa kia hôm qua gây sự với bọn này, hôm nay tao phải trả nợ cho nó.”

“Định làm người hùng à? Cút ra, đây là đời thực, không phải phim.”

Hoài Phong không đánh lại. Cậu không đánh con gái. Chỉ cần môi đứng im mà chặn, không cho bọn nó chạm tới Bảo An. Mấy cái móng tay sắc nhọn cào cầu cánh tay, bả vai và cả mặt cậu nữa. Hoài Phong giận lắm, nhưng không làm gì được, chỉ chửi tục mấy câu, chống đỡ một chút. Có lúc bức quá, cậu cũng xô ngã một đứa nọ. Hội kia mà là con trai, thì đã dễ cho cậu. Bảo An đằng sau sợ đến tái tê mặt mày, miệng gào hét inh ỏi cả một đoạn đường.

“Bọn mày cút đi chưa? Nếu không thì là con gái tao cũng đánh đấy!”

“Giỏi thì nhảy vào mà đánh này.”

Lệ Băng vừa họp cán bộ lớp xong, ra khỏi cổng trường đã thấy cảnh náo loạn. Gọi vội một bạn bên cạnh lại hỏi chuyện mới rõ là Hoài Phong đang đứng chịu đòn. Bây giờ là giờ nghỉ trưa, mấy bác bảo vệ đã đi nghỉ từ lâu. Dẫn đo một lúc, Lệ Băng quyết định vào trường cầu cứu sự giúp đỡ của Ban giám hiệu. Dù cô biết, chỉ cần cô đi vào báo cáo là Hoài Phong có thể bị mời phụ huynh ngay lập tức.

Tiếng Hoài Phong giận dữ, tiếng Bảo An khóc thét, tiếng hội Hương Cò chua ngoa và cả tiếng bàn tán của mấy kẻ hóng chuyện ngay lập tức bị áp đảo bởi giọng nói uy nghiêm.

“Tất cả dừng lại.”

Thầy Tổng phụ trách trường Trung học Phổ thông Bình Minh xuất hiện như vị cứu tinh cho cả Bảo An lẫn Hoài Phong.

Đám đông được giải tán, mấy nhân vật chính giờ đã yên vị trong phòng Hội đồng.

Sau một hồi giải quyết, giáo viên chủ nhiệm lớp Hoài Phong cất tiếng dịu dàng pha lẫn chút buồn phiền.

“Cô đã gửi báo cáo sang trường Triệu Kim và Khắc Ân rồi, Bảo An và hội bạn kia sẽ chịu kỷ luật của trường. Còn Hoài Phong... ngày mai mời phụ huynh đến gặp cô.”

Cô nhìn Hoài Phong có phần trách móc, Hoài Phong trả lời với cái giọng bất cần, đúng chất một học sinh cá biệt.

“Vâng.”

Ra khỏi trường, Hoài Phong lững thững đi phía trước, Bảo An cúi gầm mặt đi phía sau, sau cùng là Lê Bằng với gương mặt lẫn lộn cảm xúc.

“Hoài Phong...”

Bảo An lên tiếng, lập tức bị dập tắt bởi vẻ gắt gỏng của Hoài Phong.

“Im ngay. Mày rất phiền phức. Từ giờ tránh xa tao ra.”

Bảo An ú ớ chưa kịp nói câu gì thì điện thoại đổ chuông.

“Alo... Dạ?... Bảo Kỳ sao ạ?... Bệnh viện nào ạ?... Vâng... vâng, cháu đến ngay ạ.”

Nghe xong cuộc điện thoại, Bảo An như người mất hồn, ngồi thụp xuống nền gạch. Lê Bằng vội vã chạy lại.

“An. Có chuyện gì? Bảo Kỳ sao lại ở viện?”

Hoài Phong đang đi cũng dừng lại. Quay lại phía Bảo An. Cậu thực sự không hiểu nổi vì sao cậu luôn tự nguyện dính vào những rắc rối của nó. Chuyện vừa xong cũng vậy. Cậu cảm thấy... mình có trách nhiệm.

Bảo An run rẩy kể rõ sự việc. Sau cùng, vẫn là Lê Bằng bình tĩnh nhất.

“Bây giờ phiền Phong lái xe đưa nó đến bệnh viện, chứ nó thế này không tự lái xe được. Tôi sẽ đi xe ôm vào sau.”

“Sao mày không lấy xe nó mà đưa nó vào luôn?”

“À, tôi không biết đi xe.”

Cặp bạn này cũng hợp nhau quá chứ! Một đứa thì không biết đi, đứa còn lại thì đi như muốn gặp Tử thần.

Hoài Phong lại phải làm người tốt lần nữa, ngồi lên chiếc xe đầy nữ tính chở cái của nợ kia vào viện.

Vừa vào phòng bệnh, Bảo An đã thấy chú Hưng và ông nội ở đấy, mặt ai cũng tám phần lo hai phần giận. Bảo An biết điều, lí nhí hối lỗi.

“Ông, chú, con xin lỗi...”

Ông vội lao tới, ngắc nghía kỹ cô cháu gái, nói giọng sốt sắng.

“Bảo An, có sao không con? Có đau ở đâu không? Đi, đi ra đây ông đưa đi kiểm tra.”

Bảo An còn chưa kịp hiểu những gì ông nói, thì chú Hưng đã lên tiếng.

“Chú xin lỗi An nhé, tại thằng con trời đánh kia mà làm liên lụy sang cả cháu.” Chú vừa nói vừa trừng mắt về phía cậu con trai đang bó bột chân trên giường bệnh.

À, thì ra là Bảo Kỳ sau khi ra khỏi cổng trường đã bị tên Mạnh Mập phóng xe lao tới, đâm sầm vào cậu. Bảo Kỳ ngã mạnh xuống nền đường, chân trái bị gãy. Trúc Linh hốt hoảng đưa cậu vào y tế trường, rồi gọi cho gia đình tới. Chú Hưng và ông vừa tới trường, lại nhận được tin từ cô giáo chủ nhiệm chuyện của Bảo An vừa xong. Bảo Kỳ sợ chị họ bị la mắng, thì nhận hết tội về mình. Nói là cậu gây sự đánh người, rồi chúng nó mới tìm đến Bảo An để trả thù.

Chú Hưng đưa ông về nghỉ. Trong phòng chỉ còn lại mấy đứa trẻ.

“Đau lắm không?”

Cô chị hướng ánh mắt quan tâm hỏi cậu em. Cậu em phụng phịu gật gù như đứa trẻ.

“Chỉ sợ hôm nay chưa cho chị được một trận, mai mốt nó lại tìm đến nữa thôi.” Bảo Kỳ nói giọng lo lắng.

“Vậy giờ phải làm sao? Ông đau như thế này chắc nghỉ luôn tới hôm Bế giảng mất.”

Bảo An và Trúc Linh gật đầu chung suy nghĩ với Lê Bằng.

“Còn một cách.”

Bảo Kỳ chìa đôi mắt tinh quái về phía Hoài Phong đang im lặng đứng tựa lưng vào tường này giờ.

“Hoài Phong, từ giờ ông đến trường hộ tống Bảo An giúp tôi.”

Lời nói thốt ra, bốn con người còn lại giật mình cái thót.

8. Chương 8

“Lại là mặt số.”

“An ơi, mày tung đồng xu này đến lần thứ mấy chục rồi đấy. Lần nào cũng là mặt số, vậy chắc Hoài Phong của mày không đến đâu.”

Bảo An chán nản thở dài thườn thượt. Không phải tại chú Hưng xuất hiện không đúng lúc, thì giờ cháu gái của chú đâu có khổ sở thế này! Số là trưa hôm qua, trong lúc cả phòng đang nín thở đợi câu trả lời của Hoài Phong thì bất chợt... chú Hưng đến. Trước mặt phụ huynh, có ăn gan hùm, bọn nhỏ cũng không dám hó hé gì tới chuyện yêu đương, đưa đón. Để chú biết xem, chú giao hết cho cậu Lam lái xe, ngày ngày đưa đi đón về luôn. Rồi chú tổng hết cả lũ vào ô tô, đưa trả về nơi sản xuất. Con chiến mã của Bảo An thì được buộc lên nóc xe. “Sảy cha còn chú”, phận làm chú, tuyệt nhiên không thể để đứa cháu gái phơi mặt ngoài đường giữa lúc ban trưa nắng gắt như thế này được. Tối về, Bảo An cũng nhẩn tin hỏi, nhưng Hoài Phong chỉ trả lời vồn vện mấy chữ “Mai rồi biết.”

Trống đánh một cái là Bảo An chạy vụt ra ngoài cổng trường, ngoắt hết bên nọ lại nghiêng bên kia nhưng chẳng thấy cậu ý đâu. Vậy là Hoài Phong không đến sao?! Bảo An thất thểu lên xe, đi ngang quán hoa quả dầm bên đường thì nghe tiếng gọi.

“Ê, Bảo An.”

Nghe giọng quen quen, Bảo An quay phắt người sang thì thấy đúng là Hoài Phong đang ngồi trong quán, miệng nhai nhồm nhoàm. Bảo An hí hửng chạy đến, tự tiện lấy ghế ngồi, vô duyên bỏ liền mấy miếng xoài vào mồm, lại lúng búng nói.

“Ô, cậu đến à? Mà trường cậu tan muộn hơn, lấy xe đâu mà phi tới nhanh thế?”

“Tao phải trốn hẩn một tiết để đi bộ đến đây đây. Cảm động chưa?”

“Cảm động quá, quá cảm động.”

“Cảm động rồi thì trả tiền đi rồi về.”

“Hử?!”

“Cho bốn điểm A,B,C,D lần lượt thẳng hàng. Nhà mày là điểm A, trường mày là điểm B, trường tao là điểm C, nhà tao là điểm D. Tao sẵn sàng bỏ cả sự nghiệp học hành, đi bộ cả đoạn đường dài trong cái không khí nóng bức thế này để đón mày. Thế mà có mấy cốc xoài dầm mày cũng không mời tao được à? Mày sống lỗi quá vậy!”

Bảo An chẳng cãi lại được nữa, đành móc tiền ra trả. Ước! Ăn có vài miếng mà phải trả tiền gần chục cốc. Con trai con lú, nhỏ mọn! Cơ mà... Bảo An thích!

Những lần sau đó, tan học là Bảo An ngoan ngoãn đứng ở cổng trường đợi chàng học xong thì đến đón. Bảo An quyết định đi học bằng xe của bộ*, ngo ý nhường xe cho Hoài Phong để bê đi lại. Nhưng mà Hoài

Phong chê, không thèm lấy. Cậu quen biết rộng, lại được lòng nhiều người. Thiếu gì người cho cậu quá giang đến trường Bảo An.

Ngày mai là Bế giảng, hôm nay lớp Bảo An tổ chức tiệc tùng, ăn uống tưng bừng. Vừa ăn vừa hát hò, nhảy múa. Rôm rả cả một dãy phòng. Cậu Đức lớp trưởng còn vác hẳn một cái xoong đen xì, bám đầy nhọ. Rất ra dáng lớp trưởng, cậu đứng lên bục giảng, trình trọng thông báo.

“Bài đây rồi, xoong cũng đây rồi. Chơi thôi!”

Lời lớp trưởng vừa buông, mấy chục cái miệng được đà hú hét inh oi cả lên. Tất tần tật quây lại thành một vòng tròn, bắt đầu chơi tấn. Có bốn người chơi, hễ ai thua thì bị bôi nhọ lên mặt, đồng thời phải ra ngoài cho người khác vào thay. Bảo An cứ ra ra vào vào, thua lên thua xuống, chẳng mấy mà mặt đen thui. Lớp Bảo An quả là rất đoàn kết nha, ham chơi nhưng không quên bạn bè. Trúc Linh lấy điện thoại, thực hiện cuộc gọi camera với cậu bạn trai đang bó bột nằm ở nhà. Bảo Kỳ vừa bắt máy, đã thấy đập vào màn hình mấy chục gương mặt nhom nhem. Cậu nằm trên giường, cười đến ngã lộn xuống đất. Đồng đội ở lớp thì không ngừng “an ủi”.

“Chán nhĩ, khổ thân lão Kỳ phải nằm ở nhà.”

“Khổ gì, lão ấy nằm ở nhà ăn không ngồi rồi chứ có làm gì đâu. Khổ là khổ bọn mình đây này. Phải ăn, phải hát, phải nhảy, phải chơi, phải hò, phải hét,... Bao nhiêu cái ‘phải’, mệt hết cả người.”

“Ồ, đúng rồi. Mệt quá cơ.”

Bảo Kỳ đến phải “bó” nốt cái chân kia với lũ bạn quỷ sứ này mất. Lại nghĩ tội nghiệp cô chị họ, không biết chơi nhưng lại hay đứ đởn, bây giờ thì đen nguyên cái mặt rồi. Kể mà có cậu ở đây thì mặt hội kia không còn chỗ để bôi, khéo phải quệt cả nhọ vào răng mới đủ chỗ.

Bảo An và hội bạn mãi mê cờ bạc quên bếng luôn giờ về. Đến khi cái Phương hét lên “12 giờ” thì cả lớp mới sực tỉnh, nhốn nháo thu dọn bãi chiến trường đi về. Bảo An đành làm kẻ vô trách nhiệm, bỏ lại lũ bạn cùng cái lớp tan hoang, luống cuống chạy ra ngoài cổng. Vừa chạy miệng vừa lẩm bẩm hy vọng cậu ấy chưa đi mất.

Phù, may quá, cậu ý vẫn đứng bên kia đường. Nom cái mặt đỏ phừng phừng thế kia là biết cục tức dâng lên đến tận đỉnh đầu rồi. Bảo An bèn lên lại gần cậu, nhả nhỏ nhẹ rằng ra cười.

“Hi, xin lỗi nha. Tổ mãi chơi quá, ra muộn.”

Hoài Phong định bụng là sẽ mắng cho một trận, rồi nhân cơ hội giận dỗi luôn, không đi đón nữa. Ấy vậy mà nhìn thấy cái mặt của Bảo An thì không kìm nổi mình, phá lên cười nắc nẻ.

“Hôm nay mày make-up theo phong cách dị hợm nào đấy? Ồi dồi ôi...”

Bị trêu nhưng Bảo An không thấy bực, lại thấy nhẹ nhõm hơn. Thế vẫn hơn là Hoài Phong nổi đóa!

“Hề hề, xinh chứ?”

“Xinh. Xinh quá cơ.”

Hoài Phong vừa cười, vừa lau nước mắt. Thật, không sao nhịn được.

“Này, mai Bế giảng. Cậu đến trường tớ sớm sớm chút nha. Đến chụp ảnh với tớ.”

“Mày chụp trường mày. Tao cũng phải chụp với trường tao chứ.”

“Ồ, vậy thôi.”

Lời đề nghị ngay lập tức bị từ chối, Bảo An không biết làm gì hơn, đành lủi thủi vào nhà.

*

Ngày Bế giảng, bạn nào bạn nấy vui vẻ, háo hức. Chỉ mỗi Bảo An là có chút bứt rứt, khó chịu. Vì là Bế giảng nên phải mặc áo dài, đồng nghĩa với việc phải đi giày cao gót – khắc tinh của Bảo An. Thứ giày gì mà đi vào đau chân muốn chết. Đã vậy lại còn chòng chành khó đi. Nói chung là chán!

Nhưng nỗi niềm nhỏ xíu ấy nhanh chóng bị dập tắt bởi hàng ngàn cuộc vui to ùng trước mặt. Sau lễ Bế giảng, học sinh được tự do chụp ảnh, chơi súng nước. Bảo An bấy giờ vút bay đôi cao gót, xắn ống quần, buộc vật áo, sẵn sàng nhập cuộc. Cả sân trường náo loạn, người cầm bóng ném, kẻ cầm súng bắn, nước văng tứ tung khắp cả. Lớp Bảo An là hiếu chiến nhất, chuẩn bị mấy xô đầy nước và bóng, hội con trai cầm súng bắn thẳng mặt tất cả những người chúng gặp, không kể là bạn cùng lớp hay thành viên lớp đối thủ. Mấy anh chị lớp 12 còn đầu tư hẳn mấy túi bột màu, đứng trên tầng ba, cứ thế thả xuống phía dưới. Bột màu và nước kết hợp, thành thử người đứa nào cũng lấm lem hết thấy.

Hoài Phong sau khi dự lễ xong, cũng nấn ná ở lại chụp ảnh cùng mọi người một lúc. Học sinh trường Bình Minh sau buổi lễ, thì giải tán hết cả. Từng tốp bạn kéo nhau ra ngoài trường, thực hiện những kế hoạch đã định sẵn. Hoài Phong thì rủ hội bạn sang bên trường Bảo An ăn uống, sẵn tiện rước “của nợ” về luôn. Xung quanh trường Bảo An đầy rẫy những hàng quán, nơi đây được học sinh khắp vùng gọi là “thế giới đồ ăn vặt”. Hoài Phong và đám chiến hữu quyết định vào “Xập xệ quán” ăn ốc. Dù tên quán nghe tồi tàn thế thôi, chứ bên trong hết sức tiện nghi. Khi Hoài Phong và đám bạn kéo vào ăn thì bên trường Khắc Ấn vẫn đang chìm mình trong trận chiến nước. Hơn một tiếng đồng hồ sau thì học sinh trong trường bắt đầu ra về. Hoài Phong chăm chú quan sát, nhưng lại chẳng thấy Bảo An đâu. Gọi điện cũng không thấy nghe máy. Đến khi sân trường sạch hẳn bóng người, thì cậu không đợi được nữa, tiến thẳng sang trường bên ấy hỏi lớp Mười Anh. Được bác bảo vệ chỉ chỗ, Hoài Phong đi liền một mạch tới lớp Bảo An. Vào trong lớp thì thấy con bé vẫn đang ngồi thờ mặt ra. Cậu cất tiếng gọi.

“Cả trường về hết rồi mà mày còn ngồi đây làm gì? Không phải nhớ, năm sau lại học cơ mà.”

Bảo An hướng ánh mắt đắm chiêu về phía cửa lớp – nơi có cậu con trai đang đứng dựa lưng. Nó nói với giọng nghiêm túc nhất có thể.

“Hoài Phong này, tớ có chuyện muốn nói.”

“Ồ. Thế sao không ra ngoài rồi nói. Tao không vào tìm thì mày cũng thôi nói luôn hả?”

“Cậu có biết tại sao ngày nào tớ cũng tới trường đón cậu không?”

Hoài Phong biết rõ chứ, nhưng cái tính thích trêu người trong cậu lại bùng phát rồi.

“À, tại mày rảnh quá mà.”

“Không phải, tại tớ... Thực ra hôm đấy tớ đã định nói rồi, nhưng cậu lại chặn họng tớ. Mấy ngày sau đó thì cứ lu bu mãi, đến bây giờ vẫn chưa nói ra được.”

“Thì nói luôn đi. Nhanh, tao còn về. Đói quá rồi.”

Bảo An hít một hơi thật sâu, điềm tĩnh nói.

“Vì tớ thích cậu. Tớ muốn cưa đổ cậu.”

“Ồ, tao biết rồi. Giờ về được chưa?”

Lại hít một hơi nữa, Bảo An nói với giọng thận trọng.

“Cậu có thích tớ không?”

“Haizz, thích... tao thích chơi với mày.”

“Cậu... cậu làm... người yêu... tớ... được không?”

Biết mà, cậu đã cố giục nó về cũng vì muốn tránh câu hỏi này. Vậy mà tránh không được.

“Không.”

Hoài Phong dứt khoát trả lời. Bảo An lặng thinh, cổ gượng cười. Không khí trong phòng vốn đã chùng, nay thì chìm hẳn luôn.

9. Chương 9

Sân trường Trung học Phổ thông Khắc Ân ngập trong cái nắng gắt của buổi ban trưa. Không gian tĩnh lặng bao trùm lên khắp ngôi trường – nơi mà mấy phút trước diễn ra trận chiến nước quyết liệt của đám học sinh quý sứ.

Ở một phòng học nọ cuối dãy, cậu con trai vẫn đứng tựa lưng vào cửa, không nói câu gì. Cô bạn ngồi trong phòng hết ngẩng mặt cười ngượng, lại cúi mặt lặng thinh. Bầu không khí ngột ngạt ấy không biết sẽ kéo dài tới khi nào nếu như cái tiếng vui tai kia không vang lên.

“Ọc... ọc...”

Không sớm, không muộn, cái dạ dày của Bảo An thật biết lựa thời gian mà lên tiếng. Bảo An mặt đỏ phừng phừng vì ngại trong khi Hoài Phong sẽ sẽ phì cười. Ngược lên nhìn đồng hồ đã ngót nghét mười hai giờ trưa, Hoài Phong cố nhịn để tiếng cười không phát ra ngoài, nói giọng bình thường.

“Thôi, muộn rồi, không ngồi đây nữa. Đứng dậy mau, tao đưa mày về. Cái bụng của mày...”

Ngại quá hóa tức, Bảo An đứng phắt dậy cắt ngang lời Hoài Phong.

“Không cần. Tự tự về được. Từ mai cậu không phải đến trường đón tớ nữa. Tớ sẽ tập quên cậu. Xớ!”

Nói xong thì ngúng nguẩy đi thẳng. Bỏ lại Hoài Phong vẫn đứng như trời trồng nơi cửa lớp, mặt nghệt ra vì shock. Bảo An hôm nay to gan thật, dám quát cả cậu cơ mà. Là nó ngơ thật hay cố tình chọc tức cậu vậy? Mai là nghỉ hè rồi, cậu đến đây làm gì nữa? Lại còn cái gì mà “tập quên” cơ? Mấy lời đậm chất phim như vậy mà nó cũng nói ra được. Hoài Phong sau khi “tiêu hóa” hết câu nói của Bảo An thì bực mình lắm. Nhưng cái người kia về rồi, cậu chẳng biết trút giận vào đâu, đành đập cửa một cái, xong thì cũng đi thẳng.

Bảo An lê từng bước nặng nhọc trên con đường phủ đầy bụi ô tô, xe máy. Bảo An không nghĩ rằng lần tỏ tình đầu tiên của nó lại diễn ra thảm hại đến vậy. Trong những phim Bảo An đã xem, thường sau khi trải qua những chuyện buồn đau thế này, nữ chính sẽ vừa đi vừa khóc trong làn mưa dày đặc, vắng bóng người qua lại. Thật là buồn một cách lãng mạn! Còn ở ngoài này, Bảo An mồ hôi mồ kê nhễ nhại, không ô không mủ bước đi dưới tiết trời nắng chang chang. Đã vậy, mọi người chung quanh ai cũng nói cười vui vẻ. Thật là rầu chết đi được!

Mọi ngày có Hoài Phong đi cùng, nhaoáng cái đã về đến nhà. Hôm nay đi một mình, đoạn đường sao như dài gấp đôi. Bảo An vừa đi vừa nghĩ, đầu óc mơ màng, đến khi vấp phải hòn đá, ngã sòng soài ra đường thì mới sực tỉnh, phát hiện mình đã đi quá nhà một đoạn khá xa. Lồm cồm đứng dậy, Bảo An quyết trả thù hòn đá đáng ghét ấy.

“Cút đi!”

Bảo An lấy hết sức mình đá viu hòn đá đi xa, miệng không quên chào nó một câu.

Đen đủ nổi tiếp đen đủi. Hòn đá sau khi bị Bảo An đá văng đi thì an tọa ngay vào đầu một chú chó Alaskan lông xám trắng đang đứng trước cổng một nhà nào đó. Bị tấn công vô cớ, chú ta điên lắm, gầm gừ nhìn về phía cái người đang run lấy bối kia. Bảo An mặt méo xẹo, nuốt nước miếng ừng ực, trong đầu chỉ hình thành một chữ “chạy”.

Chú ta tiến một bước. Bảo An cũng lùi một bước. Thêm vài bước như thế nữa, chú ta xỏ lên, chạy hết sức lực lại chỗ Bảo An. Nó thấy thế thì cũng cầm đầu cầm cổ mà chạy. Vừa chạy vừa la oai oái.

“Tao xin lỗi. Tao thực không cố ý mà.”

“Gâu... gâu...”

“Ồi chó ơi, tao đã xin lỗi rồi thì mày cũng tha cho tao đi chứ.”

“Gấu... gấu...”

“Mày mà đuổi theo nữa, tao cho mày vào nôi đấy.”

“Grừ... grừ...”

“Vào thật đấy, không đùa... á!”

Tà áo dài đang thướt tha, tung tăng theo từng bước chạy của Bảo An nay đã bị chú chó kia ngoạm được một phần.

Con phố đang buổi ban trưa yên ắng, vắng bóng người qua lại bỗng dưng thê lên tiếng cãi vã giữa người và chó. Chó thì vừa gầm gừ vừa giăng xé tấm vải trắng. Người thì nước mắt nước mũi quện với mồ hôi, tay ra sức túm tà áo dài, miệng hoạt động hết công suất.

“Nhả ra, nhả ra ngay.”

“Gừ... gừ...”

“Đồ con chó xấu tính. Chủ mày không dạy mày về lòng vị tha à?”

“Gâu... gâu...”

“Cứu cháu, có ai cứu cháu với...”

Khu này lạ thật, Bảo An khản cả họng la hét này giờ mà tuyệt nhiên không thấy một ai xuất hiện. Chẳng nhẽ cả phố đi vắng à? Hay là lãng tai tập thể nên không nghe thấy? Nếu vậy thì hôm nay chết thật rồi. Bảo An lúc này chỉ hy vọng một điều duy nhất, rằng con chó kia không bị dại!

“An! Dừng lại!”

Tiếng nói đầy uy lực ấy vừa dứt, chú chó lập tức nhả cái vạt áo đang ngấu nghiến nhai dở ra, cúp đuôi chạy mất hút. Là ai? Là ai đã xuất hiện kịp lúc đến vậy? Nhưng sao lại gọi tên nó, sao lại yêu cầu nó dừng lại? Nó là người bị hại, là nạn nhân bị tấn công cơ mà. Đang miên man trong mớ suy nghĩ hỗn loạn, giọng nói ban nãy lại vang lên:

“Em có sao không?”

Bảo An từ từ hướng đôi mắt về phía người đó. Là một tên con trai. Lạ hoắc.

“Anh quen em ạ?”

“Không. Anh có quen đâu.”

Kỳ vậy! Không quen sao biết tên? Bảo An hỏi giọng dè chừng.

“Sao anh biết tên em?”

Người đó tỏ vẻ ngạc nhiên lắm.

“Tên em?”

“Vâng. Anh vừa gọi tên em mà.”

Người đó hơi cười, cúi đầu lấy tay khẽ bóp trán rồi ngẩng lên nói:

“Anh... vừa gọi tên con chó của anh mà. Em với nó trùng tên nhau rồi.”

“Dạ?!”

Người đó đưa tay lên đầu gãi nhẹ nhàng, ánh mắt hết lăm lét nhìn Bảo An đang đơ mặt rồi lại cúi xuống nhìn chú chó đang dựa dẫm vào chân mình.

Hơ, lấy tên người để đặt cho chó sao? Chú chó kia tên là... An hả? Không phải chứ! “Em ơi, em...”

Người đó thấy Bảo An cứ thần thờ phóng đôi mắt vô hồn vào khoảng không phía trước, khóe môi khẽ giật giật thì hơi hoảng, vừa gọi vừa lắc vai Bảo An. Chú chó kia hiểu ý chủ, cũng sủa lên mấy tiếng như để đánh thức cô gái trước mặt khỏi cơn mộng mị.

“Gâu... gâu.”

Cái đầu đang xoay vòng vòng sau cú shock “trùng tên” của Bảo An lập tức bình tĩnh bởi bao thứ âm thanh dội thẳng vào đó. Cơ mặt Bảo An bỗng dưng co rúm hết lại, tỏ vẻ khó chịu lắm.

“Anh hết tên để đặt rồi à? Sao lại lấy tên người để gọi chó chứ? Vô duyên!”

“Ồ khoan đã em ơi.”

Lại gì nữa? Định hỏi xem họ của Bảo An có trùng với chú chó kia không à?

“Dạ? Chuyện gì nữa ạ?”

“Em không định cảm ơn anh à? Anh vừa giúp em mà.”

Bảo An lại một lần nữa rơi vào trạng thái đơ! Nhưng lần này Bảo An tự tỉnh được, không cần nhờ đến những tác nhân bên ngoài. Tay chống nạnh, Bảo An nói:

“Anh nhìn xem, nếu không phải tại nó thì cái áo dài của em đâu có te tua thế này? Là chó của anh tấn công em, mà giờ còn bắt em cảm ơn à? Em chưa bắt đền anh là may rồi đấy. Hừ!”

Bảo An xả hết một tràng bức xúc rồi cất bước đi thẳng, đầu không ngoảnh lại.

Người đó và chú chó vẫn yên vị chỗ cũ, gương mặt tái mét vì bị quát nạt. Người đó nhìn xuống chú chó, giọng run run hỏi:

“Rốt cuộc thì vì sao mà lại tấn công người ta chứ? Vì mày mà tao suýt phải bồi thường cho người ta này.”

“Gâu... gâu... gâu... gừ... gừ... ằng.”

Bị chủ hỏi cung, chú ta cũng thành khẩn khai báo. Chú ta cứ thế kể lể sự tình bằng thứ tiếng đặc trưng của giống loài. Còn chủ nghe có hiểu hay không, lại phụ thuộc vào độ tâm lý của chủ.

Bảo An đứng trước gương mà không nhận ra chính mình nữa. Cái mặt thì đen thui sau một buổi tắm nắng, đầu tóc rối bù, áo quần tả tơi vì phải chiến đấu khổ sở với chú chó có tên giống mình. Còn nữa, nhờ cú vồ ếch đẹp mắt ban nãy mà tay chân nó giờ bị trầy bị xước. Quả là một ngày xui xẻo!

Và để tránh rước thêm đen đui vào người, sau khi tắm rửa sạch sẽ, ăn uống no nê, Bảo An quyết định leo thẳng lên giường, thủ thủ với bố một lúc rồi lăn ra ngủ khì. Tách biệt mình với thế giới bên ngoài.

Sau khi thẳng chân đá Bảo An một cái, tâm trạng Hoài Phong cũng chẳng mấy tốt đẹp. Nguyên do là vì suốt từ chiều tới giờ - tức mười hai giờ đêm - Hoài Phong liên tục bị đám bạn của Bảo An chỉ trích. Trúc Linh, Bảo Kỳ và cả Lệ Băng nữa, bọn họ cứ thay phiên mà gọi điện, làm phiền hai cái lỗ tai cậu. Mở màn, Trúc Linh the thé “rót” đầy mật vào tai Hoài Phong.

“Này, cậu kiếm lời thật đấy. Đã từ chối nó thẳng thừng và phũ phàng như thế mà mấy câu an ủi cũng không nói được à? Hoặc không, thì cũng giải thích cho nó lý do tại sao chứ? Lại còn trêu chọc nó nữa à? Cậu thật quá đáng!”

Nhận lời hay không, đó là quyền của cậu mà. Bảo An không trách, thì cô bạn kia lấy quyền gì mà hạch sách cậu như vậy. Đúng là rảnh thật!

Tại Hoài Phong chưa kịp nghỉ ngơi lại tiếp tục bị tấn công bởi Bảo Kỳ.

“Ông yên tâm, không phải lo lắng hay thấy áy náy gì đâu. Bảo An bị đá như thế cùng lắm là buồn hai ba hôm rồi quên ngay ý mà. Ông đừng suy nghĩ nhiều quá mà mệt người.”

Ngoài việc bị làm phiền kiểu này thì tâm tư Hoài Phong vô cùng thoải mái.

Rồi lại cả Lệ Băng nữa, cô lớp trưởng này thật dư thừa thời gian và tiền bạc. Cứ chốc chốc lại gọi cho cậu chỉ để nói đúng một chuyện.

“Ông không nhận lời thật chứ? Mà tại sao lại không nhận lời? Nhờ cái An cứ cố bám theo ông thì ông có thay đổi suy nghĩ không?...”

Hoài Phong không chịu được nữa bèn tắt nguồn rồi lia cái điện thoại đáng thương vào tuốt sâu trong gầm giường! Không biết Bảo An đã tâm sự gì với hội kia mà giờ chúng hành cậu ghê quá. Tiếp điện thoại chúng nó mà tai cậu nóng rát cả lên. Nếu ngày nào mà cũng vậy, chắc cậu đến phải vào viện kiểm tra lại độ nhạy của thính giác mất.

Nằm trên giường, Hoài Phong vò đầu bứt tai, chân tay giãy giụa, than trời oán đất tại sao lại để một đứa phiền phức như Bảo An ngang nhiên nhảy thẳng vào cuộc đời cậu!

10. Chương 10

Sân trường Trung học Phổ thông Khắc Ân ngập trong cái nắng gắt của buổi ban trưa. Không gian tĩnh lặng bao trùm lên khắp ngôi trường – nơi mà mấy phút trước diễn ra trận chiến nước quyết liệt của đám học sinh quý sử.

Ở một phòng học nọ cuối dãy, cậu con trai vẫn đứng tựa lưng vào cửa, không nói câu gì. Cô bạn ngồi trong phòng hết ngẩng mặt cười ngượng, lại cúi mặt lặng thinh. Bầu không khí ngột ngạt ấy không biết sẽ kéo dài tới khi nào nếu như cái tiếng vui tai kia không vang lên.

“Ọc... ọc...”

Không sớm, không muộn, cái dạ dày của Bảo An thật biết lựa thời gian mà lên tiếng. Bảo An mặt đỏ phừng phừng vì ngại trong khi Hoài Phong sẽ cười phì. Ngược lên nhìn đồng hồ đã ngót nghét mười hai giờ trưa, Hoài Phong cố nhịn để tiếng cười không phát ra ngoài, nói giọng bình thường.

“Thôi, muộn rồi, không ngồi đây nữa. Đứng dậy mau, tao đưa mày về. Cái bụng của mày...”

Ngại quá hóa tức, Bảo An đứng phắt dậy cắt ngang lời Hoài Phong.

“Không cần. Tự tự về được. Từ mai cậu không phải đến trường đón tớ nữa. Tớ sẽ tập quên cậu. Xớ!”

Nói xong thì ngúng nguẩy đi thẳng. Bỏ lại Hoài Phong vẫn đứng như trời trồng nơi cửa lớp, mặt ngệt ra vì shock. Bảo An hôm nay to gan thật, dám quát cả cậu cơ mà. Là nó ngơ thật hay cố tình chọc tức cậu vậy? Mai là nghỉ hè rồi, cậu đến đây làm gì nữa? Lại còn cái gì mà “tập quên” cơ? Mấy lời đậm chất phim như vậy mà nó cũng nói ra được. Hoài Phong sau khi “tiêu hóa” hết câu nói của Bảo An thì bực mình lắm. Nhưng cái người kia về rồi, cậu chẳng biết trút giận vào đâu, đành đập cửa một cái, xong thì cũng đi thẳng.

Bảo An lê từng bước nặng nhọc trên con đường phủ đầy bụi ô tô, xe máy. Bảo An không nghĩ rằng lần tổ tình đầu tiên của nó lại diễn ra thảm hại đến vậy. Trong những phim Bảo An đã xem, thường sau khi trải qua những chuyện buồn đau thế này, nữ chính sẽ vừa đi vừa khóc trong làn mưa dày đặc, vắng bóng người qua lại. Thật là buồn một cách lãng mạn! Còn ở ngoài này, Bảo An mồ hôi mồ kê nhễ nhại, không ô không mũ bước đi dưới tiết trời nắng chang chang. Đã vậy, mọi người chung quanh ai cũng nói cười vui vẻ. Thật là rầu chết đi được!

Mọi ngày có Hoài Phong đi cùng, nhaoáng cái đã về đến nhà. Hôm nay đi một mình, đoạn đường sao như dài gấp đôi. Bảo An vừa đi vừa nghĩ, đầu óc mơ màng, đến khi vấp phải hòn đá, ngã sòng soài ra đường thì mới sực tỉnh, phát hiện mình đã đi quá nhà một đoạn khá xa. Lồm cồm đứng dậy, Bảo An quyết trả thù hòn đá đáng ghét ấy.

“Cút đi!”

Bảo An lấy hết sức mình đá viu hòn đá đi xa, miệng không quên chào nó một câu.

Đen đủi nối tiếp đen đủi. Hòn đá sau khi bị Bảo An đá văng đi thì an tọa ngay vào đầu một chú chó Alaskan lông xám trắng đang đứng trước cổng một nhà nào đó. Bị tấn công vô cớ, chú ta điên lắm, gầm gừ nhìn về phía cái người đang run lẩy bẩy kia. Bảo An mặt méo xẹo, nuốt nước miếng ừng ực, trong đầu chỉ hình thành một chữ “chạy”.

Chú ta tiến một bước. Bảo An cũng lùi một bước. Thêm vài bước như thế nữa, chú ta xò lên, chạy hết sức lực lại chỗ Bảo An. Nó thấy thế cũng cầm đầu cầm cổ mà chạy. Vừa chạy vừa la oai oái.

“Tao xin lỗi. Tao thực không cố ý mà.”

“Gâu... gâu...”

“Ồi chó ơi, tao đã xin lỗi rồi thì mày cũng tha cho tao đi chứ.”

“Gấu... gấu...”

“Mày mà đuổi theo nữa, tao cho mày vào nôi đấy.”

“Gừ... gừ...”

“Vào thật đấy, không đùa... á!”

Tà áo dài đang thướt tha, tung tăng theo từng bước chạy của Bảo An nay đã bị chú chó kia ngoạm được một phần.

Con phố đang buổi ban trưa yên ắng, vắng bóng người qua lại bỗng dưng thê lên tiếng cãi vã giữa người và chó. Chó thì vừa gầm gừ vừa giăng xé tấm vải trắng. Người thì nước mắt nước mũi quện với mồ hôi, tay ra sức túm tà áo dài, miệng hoạt động hết công suất.

“Nhả ra, nhả ra ngay.”

“Gừ... gừ...”

“Đồ con chó xấu tính. Chủ mày không dạy mày về lòng vị tha à?”

“Gâu... gâu...”

“Cứu cháu, có ai cứu cháu với...”

Khu này lạ thật, Bảo An khản cả họng la hét này giờ mà tuyệt nhiên không thấy một ai xuất hiện. Chẳng nhẽ cả phố đi vắng à? Hay là lãng tai tập thể nên không nghe thấy? Nếu vậy thì hôm nay chết thật rồi. Bảo An lúc này chỉ hy vọng một điều duy nhất, rằng con chó kia không bị dại!

“An! Dừng lại!”

Tiếng nói đầy uy lực ấy vừa dứt, chú chó lập tức nhả cái vạt áo đang ngấu nghiến nhai dở ra, cúp đuôi chạy mất hút. Là ai? Là ai đã xuất hiện kịp lúc đến vậy? Nhưng sao lại gọi tên nó, sao lại yêu cầu nó dừng lại? Nó là người bị hại, là nạn nhân bị tấn công cơ mà. Đang miên man trong mớ suy nghĩ hỗn loạn, giọng nói ban nãy lại vang lên:

“Em có sao không?”

Bảo An từ từ hướng đôi mắt về phía người đó. Là một tên con trai. Lạ hoắc.

“Anh quen em ạ?”

“Không. Anh có quen đâu.”

Kỳ vậy! Không quen sao biết tên? Bảo An hỏi giọng dè chừng.

“Sao anh biết tên em?”

Người đó tỏ vẻ ngạc nhiên lắm.

“Tên em?”

“Vâng. Anh vừa gọi tên em mà.”

Người đó hơi cười, cúi đầu lấy tay khẽ bóp trán rồi ngẩng lên nói:

“Anh... vừa gọi tên con chó của anh mà. Em với nó trùng tên nhau rồi.”

“Dạ?!”

Người đó đưa tay lên đầu gãi nhẹ nhàng, ánh mắt hết lăm lét nhìn Bảo An đang đơ mặt rồi lại cúi xuống nhìn chú chó đang dựa dẫm vào chân mình.

Hơ, lấy tên người để đặt cho chó sao? Chú chó kia tên là... An hả? Không phải chứ! “Em ơi, em...”

Người đó thấy Bảo An cứ thần thờ phóng đôi mắt vô hồn vào khoảng không phía trước, khoe môi khê giật giật thì hơi hoảng, vừa gọi vừa lắc vai Bảo An. Chú chó kia hiểu ý chủ, cũng sủa lên mấy tiếng như để đánh thức cô gái trước mặt khỏi cơn mộng mị.

“Gâu... gâu.”

Cái đầu đang xoay vòng vòng sau cú shock “trùng tên” của Bảo An lập tức bình tĩnh bởi bao thứ âm thanh dội thẳng vào đó. Cơ mặt Bảo An bỗng dưng co rúm hết lại, tỏ vẻ khó chịu lắm.

“Anh hết tên để đặt rồi à? Sao lại lấy tên người để gọi chó chứ? Vô duyên!”

“Ồ khoan đã em ơi.”

Lại gì nữa? Định hỏi xem họ của Bảo An có trùng với chú chó kia không à?

“Dạ? Chuyện gì nữa ạ?”

“Em không định cảm ơn anh à? Anh vừa giúp em mà.”

Bảo An lại một lần nữa rơi vào trạng thái đơ! Nhưng lần này Bảo An tự tỉnh được, không cần nhờ đến những tác nhân bên ngoài. Tay chống nạnh, Bảo An nói:

“Anh nhìn xem, nếu không phải tại nó thì cái áo dài của em đâu có te tua thế này? Là chó của anh tấn công em, mà giờ còn bắt em cảm ơn à? Em chưa bắt đền anh là may rồi đấy. Hừ!”

Bảo An xả hết một tràng bức xúc rồi cất bước đi thẳng, đầu không ngoảnh lại.

Người đó và chú chó vẫn yên vị chỗ cũ, gương mặt tái mét vì bị quát nạt. Người đó nhìn xuống chú chó, giọng run run hỏi:

“Rốt cuộc thì vì sao mà lại tấn công người ta chứ? Vì mà mà tao suýt phải bồi thường cho người ta này.”

“Gâu... gâu... gâu... gừ... gừ... ăng.”

Bị chủ hỏi cung, chú ta cũng thành khẩn khai báo. Chú ta cứ thế kể lể sự tình bằng thứ tiếng đặc trưng của giống loài. Còn chủ nghe có hiểu hay không, lại phụ thuộc vào độ tâm lý của chủ.

Bảo An đứng trước gương mà không nhận ra chính mình nữa. Cái mặt thì đen thui sau một buổi dầm nắng, đầu tóc rối bù, áo quần tả tơi vì phải chiến đấu khổ sở với chú chó có tên giống mình. Còn nữa, nhờ cú vồ ếch đẹp mắt ban nãy mà tay chân nó giờ bị trầy bị xước. Quả là một ngày xui xẻo!

Và để tránh rước thêm đen đủi vào người, sau khi tắm rửa sạch sẽ, ăn uống no nê, Bảo An quyết định leo thẳng lên giường, thủ thủ với bố một lúc rồi lăn ra ngủ khì. Tách biệt mình với thế giới bên ngoài.

Sau khi thẳng chân đá Bảo An một cái, tâm trạng Hoài Phong cũng chẳng mấy tốt đẹp. Nguyên do là vì suốt từ chiều tới giờ - tức mười hai giờ đêm - Hoài Phong liên tục bị đám bạn của Bảo An chỉ trích. Trúc Linh, Bảo Kỳ và cả Lệ Băng nữa, bọn họ cứ thay phiên mà gọi điện, làm phiền hai cái lỗ tai cậu. Mồ mản, Trúc Linh the the “rót” đầy mặt vào tai Hoài Phong.

“Này, cậu kiểm lời thật đấy. Đã từ chối nó thẳng thừng và phũ phàng như thế mà mấy câu an ủi cũng không nói được à? Hoặc không, thì cũng giải thích cho nó lý do tại sao chứ? Lại còn trêu chọc nó nữa à? Cậu thật quá đáng!”

Nhận lời hay không, đó là quyền của cậu mà. Bảo An không trách, thì cô bạn kia lấy quyền gì mà hạch sách cậu như vậy. Đúng là rảnh thật!

Tại Hoài Phong chưa kịp nghỉ ngơi lại tiếp tục bị tấn công bởi Bảo Kỳ.

“Ông yên tâm, không phải lo lắng hay thấy áy náy gì đâu. Bảo An bị đá như thế cùng lắm là buồn hai ba hôm rồi quên ngay ý mà. Ông đừng suy nghĩ nhiều quá mà mệt người.”

Ngoài việc bị làm phiền kiểu này thì tâm tư Hoài Phong vô cùng thoải mái.

Rồi lại cả Lệ Băng nữa, cô lớp trưởng này thật dư thừa thời gian và tiền bạc. Cứ chốc chốc lại gọi cho cậu chỉ để nói đúng một chuyện.

“Ông không nhận lời thật chứ? Mà tại sao lại không nhận lời? Nhờ cái An cứ cố bám theo ông thì ông có thay đổi suy nghĩ không?...”

Hoài Phong không chịu được nữa bèn tắt nguồn rồi lia cái điện thoại đáng thương vào tuốt sâu trong gầm giường! Không biết Bảo An đã tâm sự gì với hội kia mà giờ chúng hành cậu ghê quá. Tiếp điện thoại chúng nó mà tai cậu nóng rất cả lên. Nếu ngày nào mà cũng vậy, chắc cậu đến phải vào viện kiểm tra lại độ nhạy của thính giác mất.

Nằm trên giường, Hoài Phong vò đầu bứt tai, chân tay giãy giụa, than trời oán đất tại sao lại để một đứa phiền phức như Bảo An ngang nhiên nhảy thẳng vào cuộc đời cậu!

11. Chương 11

“An, mang đĩa này ra bàn số 2.”

“Vâng...”

“Cái bàn kia sao bây bữa thế này, mau ra dọn đi An.”

“Dạ, em làm ngay đây ạ.”

Play

Unmute

Progress: 0%

Remaining Time -0:00

Fullscreen

“An ơi...”

“Có khách gọi đồ kìa An...”

...

Phù, làm bồi bàn thật không dễ như Bảo An vẫn tưởng. Suốt cả ngày bị quay như chong chóng, chân đi liên tục, tay làm không ngớt việc, đã vậy miệng lúc nào cũng phải căng hết cỡ ra để mà cười, mà chào với khách. Thật là mệt không tưởng!

Bây giờ là bảy giờ tối ngày chủ nhật, và hiện tại Bảo An đang ngồi trên ghế “ngẫu nhiên” bộ phim Hàn lãng mạn trong phòng khách nhà ông bà nội, bên cạnh là đôi bạn trẻ Trúc Linh và Bảo Kỳ đang đút bánh cho nhau ăn, sến sẩm không kém bộ phim đang phát sóng. Bỗng dưng...

“An ơi...”

Trúc Linh gọi, và theo như thói quen nghề nghiệp, Bảo An ngoan ngoãn đáp:

“Dạ, quý khách cần gì ạ?”

Mất một phút đơ mặt, Bảo Kỳ và Trúc Linh ôm bụng ngã ngửa về đằng sau, ngoác miệng ra cười.

“Lấy cho em cốc nước quả trong tủ lạnh nhá.”

“Cả tao nữa.”

“Linh cần gì thì cứ nhờ chị An đi lấy hộ nhớ.”

Trúc Linh yểu điệu gật đầu, khẽ “ừ” một tiếng, đôi môi còn hơi chu lên tỏ vẻ đáng yêu.

“Thôi đủ rồi, dừng lại đi. Thấy gớm quá. Nổi hết cả da gà da vịt lên rồi này.”

Bảo An nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu, hai tay ôm lấy thân mình khẽ xoa xoa.

“À quên mất, lại đụng trúng nỗi đau của kẻ bị đá nữa rồi. Linh xin lỗi An nha.”

Trúc Linh ra cái điều hối lỗi lắm, nói với chất giọng ăn năn. Bảo Kỳ ngồi bên cạnh gật gù cái đầu.

“Ồ ha, bọn em vô tâm quá. Chị bỏ quá cho ha.”

Lời xin lỗi vừa rời khỏi miệng, chàng và nàng lại ôm nhau cười khà ồ. Bảo An chỉ hẩy nhẹ khóe môi, nói giọng không quan tâm.

“Thế gọi có gì không? Đang xem phim hay thì lại...”

“Cửa hàng đang tuyển nhân viên nam hả?”

Gọi giắt giọng một cái khiến cho Bảo An hoảng hồn chỉ vì điều này ư? Trúc Linh thật là...

“Ồ hay, định làm con dâu họ Lương mà cửa hàng của gia đình tuyển người cũng không biết là thế nào hả Linh?”

Những gì mà cô chị dâu tương lai nói cũng đúng, khiến cho Linh kia chỉ biết cổ gân cổ lên mà lắp liếm rằng.

“Ồ thì... tại... tại vì cả ngày tao phải chăm sóc Kỳ, rồi làm việc nhà nữa này, thời gian đâu mà lên Facebook, nên không biết cũng là điều dễ hiểu mà.”

Gớm thật, chưa về làm dâu mà Linh đã cái nhem nhem như thế này rồi, An phải dạy dỗ lại thôi.

“Thôi không phải ngại biện. Đấng cả tuần rồi mà chưa tìm được ai ưng đây.”

“Người thừa kế tương lai” Bảo An nói giọng đăm chiêu lắm. Bảo Kỳ với tư cách là người cùng nhà, lên tiếng giúp đỡ.

“Hay là để ngày mai em lết ra đây giúp nhá.”

Đùa hay thật vậy? Dù Kỳ có nghiêm túc hay không, thì câu trả lời của An vẫn là:

“Thôi khỏi. Ra đây vướng chân thêm.”

Để lấy lòng chị dâu, Trúc Linh cũng góp chút ý kiến nhỏ nhoi để giải quyết vấn đề nan giải này.

Nghe đến tên Phong, Bảo An ngệt cả mặt ra, Bảo Kỳ thì vỗ đùi đôm đốp.

“Ừ đúng rồi, biết đâu lại ‘lửa gần rơm lâu ngày cũng bén’. Một công đôi việc còn gì.”

Bảo An trong lòng cũng thấy thích thú lắm, nhưng mà làm vậy thì quá là mất giá đi. Không thể được! Chưa lên tiếng đánh thép phản đối thì Linh và Kỳ lại bắt đầu “nhập vai”.

“Chuẩn luôn. Chứ ngày nào mà cũng ử rữ lẽ bóng thế này, bọn tao cũng buồn lắm chứ.”

“Trước mặt chị, bọn em nào có dám thể hiện tình cảm cơ chứ.”

Vừa nói, chàng và nàng vừa có những hành động đậm chất ngôn tình, khiến cho ai kia chán nản đứng dậy, nói lời tạm biệt.

“Thôi, tôi đi để cho hai bạn trẻ được tự do vậy.”

Chào ông bà và cô chú một tiếng rõ to, Bảo An quyết định “xách mông lên và đi”.

*

Hôm nay Hoài Phong đến “An An Cake” thử việc. Theo như lời bạn bè giới thiệu thì quán đang cần một nhân viên nam, có ngoại hình ưa nhìn, không cần nộp hồ sơ, chỉ cần đến làm thử một buổi, đã vậy còn ưu tiên học sinh, sinh viên có ý định làm thêm dịp hè nữa chứ. Dẫn đo hồi lâu, Hoài Phong quyết sẽ xin vào đây làm. Cậu biết đây là cửa hàng nhà Bảo An, nhưng cái con số ba triệu một tháng thực quá quyến rũ cậu đi thôi. Vả lại, Bảo An tính tình lành tính, chắc gì hè đã chịu ra quán phục vụ. Suy nghĩ ấy làm cho Hoài Phong yên tâm đi thử việc.

Cái tin Hoài Phong hôm nay đi làm bồi bàn lan đi nhanh chóng. Bao nhiêu học sinh đến quán để được cậu phục vụ nha. Đám bạn thì đến để ủng hộ, góp phần tăng doanh thu cho quán, giúp cậu sẽ có nhiều cơ hội được nhận vào làm hơn. Những kẻ ghét cậu cũng đến, nhưng là để ra lệnh và sai bảo cậu, vô cùng hả hê. Nhưng dù là ai, thì Hoài Phong cũng hết sức tận tâm, nhẫn nại phục vụ, tất cả vì số tiền mà cậu đang nợ bà.

Hoài Phong sau một ngày quay vòng vòng, hết bưng bê lại lau dọn, thì đã lọt vào mắt xanh của bác Nhâm quản lý.

“Tốt lắm. Tiếp tục phát huy nha. Làm ở đây thì chắc chắn là mệt đấy, nhưng cháu yên trí, vì lúc nào cũng có tiền thưởng cho những người chăm chỉ.”

Bác Nhâm vỗ vai cậu, cười khà khà động viên.

Hoài Phong sung sướng hết nấc, cười tươi rói, gật đầu cảm ơn liên hồi.

“Cháu cảm ơn bác. Cháu hứa sẽ cố gắng hết sức.”

Tâm hồn đang lơ lửng trên mây của Hoài Phong, lập tức bị cái giọng lạnh lạnh kia kéo tuột xuống dưới đất.

“Cháu không muốn cậu ấy làm việc ở trong quán.”

Hoài Phong và bác quản lý tất ngóm nụ cười, quay đầu lại phía kẻ phá đám. Bảo An tay chống nạnh, đứng sừng sững giữa cửa quán, oai phong vô bờ.

12. Chương 12

em đi xem lại đoạn băng ghi cảnh Hoài Phong hôm nay thử việc, Bảo An vẫn không thể tin được là cậu ta có thể hăng say lao động, tận tâm phục vụ khách hàng như vậy. Lại còn sổ phiếu bình chọn nữa, sao cái anh đẹp trai kia có thể thua được chứ? Thật là khó tin!

“Cháu thấy đấy, Phong làm việc chăm chỉ như vậy, lại được lòng bao nhiêu thực khách. Vậy tại sao lại không được tuyển?”

Tất nhiên là cháu không muốn cậu ta làm ở đây rồi. Bác có biết cháu đã phải cố gắng lắm mới thôi nghĩ đến cậu ta được một chút không? Nếu giờ cậu ta trở thành bồi bàn của quán, chẳng phải là ngày nào cháu cũng sẽ gặp cậu ta sao. Như thế thì làm sao mà quên được? Không đồng ý, cháu nhất định không đồng ý.

An, có nghe bác nói không đấy?”

Play

Unmute

Progress: 0%

Remaining Time -0:00

Fullscreen

Bảo An đang miên man suy nghĩ, bỗng giật bản mình vì tiếng gọi của bác Nhâm.

“Dạ? Cháu thấy anh kia làm tốt hơn mà. Vậy bây giờ cháu bỏ phiếu cho anh ý, thì bác sẽ xem xét lại đúng không? Đúng không bác?”

Bảo An vừa nói vừa lay lay tay bác Nhâm, đôi mắt cố tỏ ra long lanh, đáng thương nhất có thể. Ở trong quán, An là người được bác Nhâm cưng nhất mà. Lần nào cũng thế, chỉ cần An năn nỉ là bác sẽ chiều theo ý An ngay. Nhưng mà lần này thì...

“Nhân viên trong quán không có quyền bỏ phiếu, An ạ.”

Thoáng chút hụt hẫng, Bảo An lại tiếp tục nài nỉ.

“VẬY ĐỂ CHÁU NHỜ LINH NÀY, KỲ NÀY, ANH DUY NÀY, ANH MINH NÀY,... CẢ MẤY ĐỨTA BẠN CHÁU NỮA, ĐẾN BỎ PHIẾU CHO ANH KIA, NHA BÁC.”

Bảo An càng lúc càng lay mạnh cánh tay người phụ nữ ngồi cạnh. Nhưng xem ra không mấy khả thi. Bác Nhâm giữ chặt cái bàn tay nghịch ngợm của Bảo An này giờ, nghiêm nghị nói.

“An, cháu đừng trẻ con như thế nữa. Nói rõ lý do bác nghe, tại sao lại từ chối nhận Phong?”

Bảo An xị mặt chán nản, rút đôi tay lại. Đôi mắt ử rữ khẽ hướng về phía Hoài Phong. Cậu ấy vẫn ngồi nghiêm túc, gương mặt nhìn thẳng xuống mặt bàn như đang đợi chờ kết quả. Nhìn cậu ấy có vẻ lo lắng lắm, Bảo An có chút mỉm lòng.

Sao bao nhiêu nơi cậu không đến, lại chọn nơi này để làm việc cơ chứ? Mà học sinh hư như cậu, nghỉ hè thì phải lêu lổng ngoài đường với đám bạn mới phải, sao lại muốn đi làm thêm? Chắc lại gây ra chuyện nên cần tiền đúng không? Cậu đánh nhau nên phải bồi thường à? Hay là trót phá hoại cái gì, rồi bị người ta bắt đền? Đúng rồi, nghĩ ra lý do để đuổi cậu ta rồi.

Bảo An đổi giọng, không mè nheo nữa, nói bằng chất giọng nghiêm trọng vô cùng cực.

“BÁC ƠI, BÁC CÓ BIẾT CẬU ẤY LÀ HỌC SINH CÁ BIỆT KHÔNG Ạ? ĐỂ CẬU ẤY LÀM VIỆC Ở ĐÂY, NHỜ RA HỘI BẠN CỦA CẬU ẤY ĐẾN, QUẬY PHÁ THI LÀM SAO KHÁCH HÀNG DÁM VÀO QUÁN NỮA Ạ. CÒN NỮA NHA BÁC, CÁI NÀY MỚI QUAN TRỌNG Ạ. CẬU TA HƯ HỒNG NHƯ THẾ, SẼNH RA MỘT CÁI CẬU TA CHÔM ĐỒ CỦA QUÁN...”

Hoài Phong này giờ ngồi yên quan sát thế sự, nhưng đến lúc này thì cậu không bình tĩnh được nữa, cậu thô lỗ ngắt ngang lời Bảo An.

“NÀY, LẤY CÁI QUYỀN GÌ MÀ XÚC PHẠM, VỤ OAN CHO NGƯỜI KHÁC NHƯ THẾ? TA...”

Bị Hoài Phong quát nhưng Bảo An không mảy may sợ sệt, lại càng được đà tố tạt xấu của cậu ấy với bác Nhâm.

Bảo An bỏ lửng câu nói, lắc lắc cái đầu ra điều không hài lòng lắm. Bác Nhâm ngồi cạnh có chút bối rối, chưa biết xử trí ra sao.

Hoài Phong khựng người lại, có ý nghĩ khác chạy qua não bộ. Cậu đúng thật là... So với những lời mà bà nội sỉ nhục thì mấy câu châm chọc này của Bảo An có đáng gì. Cậu thà chịu nhịn nó, còn hơn là để bà nội bôi nhọ danh dự của mẹ cậu. Hoài Phong đành “ngậm bồ hòn làm ngọt”, nói ra cái câu mà mãi về sau này, mỗi lần nghĩ lại là một lần mặt cậu đỏ gay.

“TỚ MONG CẬU ĐỪNG NGHĨ XẤU VỀ TỚ NHƯ THẾ. TỚ KHÔNG PHẢI NGƯỜI NHƯ VẬY.”

“HỜ?!”

Bảo An há hốc mồm trước cách xưng hô vừa rồi của Hoài Phong. Đưa ngón tay trở lên ngoáy ngoáy lỗ tai, Bảo An nhỏ nhẹ đề nghị.

“CẬU VỪA NÓI GÌ CƠ? TỚ NGHE KHÔNG RÕ.”

Hoài Phong nắm chặt hai bàn tay, cố gồng mình để kiềm chế cơn tức đang cuộn cuộn trong ngực, chỉ trực tuôn ra tức thì.

“TỚ NÓI LÀ TỚ KHÔNG PHẢI NGƯỜI XẤU. MÀY... Ạ CẬU HÃY TIN TỚ.”

Nhìn bộ dạng Hoài Phong lúc này, Bảo An thấy thích thú ghê gớm. Đang hí hửng cười thầm trong bụng, thì bác Nhâm tuyên bố một câu khiến cơ mặt Bảo An đơ ra trông thấy.

“VỚI CON MẮT CỦA MỘT NGƯỜI TỪNG TRẢI, BÁC NHẬN THẤY PHONG THỰC SỰ RẤT CÓ Ý MUỐN ĐI LÀM KIẾM THÊM TIỀN. ĐÓ LÀ MỘT VIỆC LÀM ĐÁNG ĐƯỢC KHEN NGỢI CHỨ, ĐÚNG KHÔNG AN? HƠN NỮA, QUÁN ĐANG RẤT CẦN NGƯỜI, CẢ TUẦN NAY CHƯA TÌM ĐƯỢC AI THÍCH HỢP, MÃI HÔM NAY MỚI CÓ PHONG LÀ ĐƯỢC VIỆC NHẤT, BÁC THẤY KHÔNG CÓ LÝ DO NÀO ĐỂ TỪ CHỐI PHONG CẢ.”

Bây giờ phải làm sao để bác Nhâm hiểu nỗi khổ tâm của Bảo An đây, nó thực sự không biết? Bảo An định chống chế thêm chút nữa, thì bà Thục ở tầng hai – nơi diễn ra những công việc liên quan đến giấy tờ - thông thả đi xuống.

“Có chuyện gì vậy? Hết giờ làm việc rồi mà chị vẫn ở lại ă? Mà em nghe nói tuyển được nhân viên rồi phải không chị? An đến đợi mẹ đấy hả con?”

Bảo An te te chạy lại chỗ mẹ, chưa kịp mách lẻo thì bác Nhâm đã từ từ tiến tới, kể rõ đầu đuôi câu chuyện với bà Thục. Mẹ Bảo An nghe xong, bèn nói.

“Những việc về nhân sự chị cứ thẳng thắn quyết định, thấy ai được thì nhận vào. Còn cái con bé này, nó có biết gì đâu mà lên tiếng.”

Bảo An nghe xong không phục, vẫn cố gân cổ lên bảo vệ lý lẽ của mình.

“Ồ nhưng mẹ ơi, dù sao con cũng là người thừa kế tương lai mà. Con cũng có quyền và trách nhiệm tham gia đóng góp ý kiến chứ.”

Không để Bảo An léo nhéo thêm nữa, bà Thục liền kéo tay lôi cô con gái ra ngoài xe.

“Ồn ào quá, về thôi An.”

“Ồ kìa mẹ ơi, nhưng cậu ấy là học sinh cá biệt. Con có trách nhiệm mà...”

Khi cái tiếng lanh lảnh kia khuất dần sau cửa kính, cũng là lúc Hoài Phong thở phào nhẹ nhõm, còn bác Nhâm lại cười hiền từ.

“Yên tâm nhé. Từ mai nhớ làm việc chăm chỉ nhé.”

Hoài Phong khẽ gật đầu, lắng nghe lời bác.

“Vâng cháu sẽ cố gắng. Cháu cảm ơn bác nhiều.”

Đứng trước cửa hàng, Bảo An lưỡng lự mãi không dám bước chân vào. Bà Thục đi từ hầm gửi xe lên, thấy con gái cứ thập thò trước cửa, bèn nghiêm nghị nhắc nhở.

“Sao còn đứng đây? Đã đi muộn rồi còn không mau vào đi.”

Bảo An đi vào trong quán, thấy Hoài Phong đang hăng say lau dọn. Hoài Phong ngẩng đầu, cậu chào Bảo An rất đổi thân thiện, thế mà cái con người kia chỉ hứ một tiếng rõ dài, rồi đi thẳng. Hoài Phong hơi không hài lòng về thái độ của Bảo An, nhưng cũng đành bỏ qua, lại chú tâm vào công việc.

Ngày đầu tiên làm việc chung, Bảo An một mực không chịu ra ngoài làm bồi bàn, cứ đứng trân trân trong bếp đòi mấy cô chú dạy làm bánh.

Ngày thứ hai làm việc chung, Bảo An nhất quyết đòi thay chỗ bác bảo vệ, nói rằng có nóng có nắng cũng cố được, chứ sống chết cũng không chịu vào trong quán phục vụ.

Ngày thứ ba làm việc chung, Bảo An khăng khăng cầm cái chìa khóa xe máy, muốn là đi giao hàng hộ anh Tuấn. Thà hứng bụi hứng khói cũng không thêm vào trong quán hưởng điều hòa mát lạnh làm bồi bàn.

Ngày thứ tư làm việc chung, Bảo An cứ khư khư ôm đồng đĩa, đòi đứng ở đằng sau rửa đĩa thay chị Hương, có lẽ làm vỡ rồi đứt tay cũng được, nặng nể không muốn ra ngoài kia.

Những ngày sau đó, ngày nào Bảo An cũng đòi thế chân một vị trí khác trong quán, chứ không chịu làm chung công việc với Hoài Phong.

Thấy Bảo An vất vả, khổ sở tránh mặt mình như vậy, Hoài Phong thấy hơi áy náy. Tối nay, sau khi tan ca, cậu hẹn Bảo An ra một góc khuất nói chuyện.

“Nói đi, tại sao mày cứ thế vậy?”

Ồ hay, tự dưng nói như vậy Bảo An biết đằng nào mà trả lời.

“Cứ thế là cứ thế nào? Nói không đầu không đuôi, ai mà hiểu được.”

Nhìn Bảo An tay vắt ngang trước ngực, nói giọng khinh khỉnh, Hoài Phong chỉ muốn đập cho một cái. May mà Bảo An là con gái, nên cậu mới tha cho.

“Tại sao cứ tránh mặt tao? Tao biết mấy hôm rồi mày cố tình bày trò để tránh mặt tao.”

Bảo An chẹp miệng, khó chịu trả lời.

“Cậu biết rồi còn hỏi.”

“Không biết.”

Cái giọng điệu thần nhiên của Hoài Phong khiến Bảo An nóng mặt lắm. Đã hại người ta ra nông nổi như vậy mà bây giờ còn hồn nhiên chối tội, thật là quá quá đáng!

Được rồi, không biết thì Bảo An sẽ nói cho biết.

“Tớ đã đang quên được cậu một chút rồi nhá. Thế mà cậu bỗng dưng xin làm ở quán nhà tớ, làm hỏng hết cả cố gắng của tớ lúc trước. Tớ ghét cậu. Đã không nhận lời tớ thì làm ơn đừng xuất hiện trước mặt tớ nữa. Ở thành phố này có bao nhiêu cửa hàng cần tuyển người, sao lại chọn quán nhà tớ. Nếu mà ngày nào cũng làm cùng nhau, kiểu gì cái bệnh ‘nghiện’ cậu của tớ cũng tái phát cho xem. Nên tớ mới phải cố tránh mặt cậu...”

Hoài Phong thật không ngờ mình có sức ảnh hưởng lớn đến thế. Càng không nghĩ mình lại là một loại virus gây nghiện cho Bảo An. Nghe đến đây, sao cậu thấy buồn cười chết đi được, chẳng bù cho Bảo An, cái mặt đang sưng lên phụng phịu, hai mắt đã rơm rớm ướt. Nhìn khá là tội nghiệp, Hoài Phong đành mở lòng một lần.

“Muốn làm bạn đặc biệt của tao không?”

13. Chương 13

Bạn đặc biệt á? Nó là cái quái quỷ gì vậy? Cậu đang bố thí tình cảm cho tớ đấy hả? Tớ không thèm, không lấy, không đồng ý, không chấp nhận. Xớ!”

“Ôi cái con điên này...”

Gần ba giờ sáng rồi mà Hoài Phong không sao ngủ được, cứ nằm được một lúc lại dùng dùng ngồi bật dậy, đâm thúi thụi vào cái gối vốn đã nát bét. Thật, càng nghĩ càng không hiểu nổi, tại sao hồi tối cậu lại có thể nói ra cái câu mất mặt như thế cơ chứ? Cả Bảo An nữa, hét xơi xơi vào mặt cậu xong rồi cằng cáo bỏ đi như vậy mà được à? Hoài Phong cảm thấy lòng tự trọng của mình bị bôi nhọ ghê gớm lắm. Đó giờ, đây là lần đầu tiên cậu mở mồm “xin kết bạn” với một đứa con gái, đã vậy lại còn bị từ chối thẳng thừng và quá đối phũ phàng. Thật là nhục nhã ê chề!

“Không muốn thì thôi.”

Tự lảm bảm nốt câu cuối, Hoài Phong quyết định nằm xuống ngủ, không nghĩ thêm nữa, đầu đầu quá rồi. Đợi mấy tháng nữa kiếm đủ số tiền trả bà nội, cậu cũng nghỉ việc, hết phải chạm mặt.

Hoài Phong và Bảo An cũng có thần giao cách cảm lắm nha. Cậu trần trọc mãi không ngủ được, thì nó cũng thao thức, tiếc ngẩn người đến không nhắm mắt. Quả thực, khi cái lời “tỏ tình bạn” ấy được phát ra từ đôi môi hếch hếch trên gương mặt vênh vênh của Hoài Phong khiến Bảo An sôi máu vô cùng. An có cảm giác như Phong đang ban phát chút ít tình cảm của mình cho nó vậy. Giá mà lá gan của Bảo An to hơn một tí thì lúc đó nó đã đâm cho cậu ta mấy quả rồi!

Nhưng giờ nghĩ lại, An thấy tiếc hơn là giận. Cậu ấy chủ động như vậy, chắc hẳn trong lòng cũng phải có chút chút gì đó. Thà bây giờ gạt đầu với cái chức danh “bạn đặc biệt”, rồi ngày nào cũng kề vai sát cánh bên nhau, biết đâu đến một lúc nào đó không cần “đón” mà cậu ta cũng “gục” thì sao!

“Đúng là ngu, ngu, ngu quá...”

Bảo An không ngừng lấy tay gõ vào đầu mình. Gõ xong lại gục mặt xuống gối khóc rờn vì tiếc rẻ cơ hội quý giá ấy.

“Hay mai đến nhận lời nhĩ?”

Định bụng thế, nhưng ngay sau đó mặt Bảo An lại ỉu xiu như cái bánh đa nhúng nước vậy. Làm sao mà Hoài Phong có thể đồng ý khi chính Bảo An đã thả tay vứt bay cái lòng tốt của cậu hồi tối chứ? Lại còn mắng cậu té tát giữa đường giữa chợ xong rồi cấp mông đi thẳng như vậy nữa. Làm sao có thể đây?

*

“Ừi giới, hôm nay quán mình mới rước được ở đâu hai con gấu trúc về làm phục vụ thế này?”

Vừa bước vào quán, anh Dũng – một nhân viên bồi bàn của quán – đã la toáng lên, khiến mọi thành viên trong quán đều phải tạm dừng hoạt động ăn sáng mà ngược lên nhìn chăm chú.

Thấy mọi người còn ngơ ngác, anh Dũng bèn nhảy tót đến cạnh Bảo An, lấy hai tay mình chỉ vào hai mắt cô nàng, giới thiệu:

“Đây là gấu trúc cái.”

Xong lại chạy vụt đến chỗ Hoài Phong, hành động y như ban nãy.

“Còn đây là gấu đực.”

Anh Dũng vừa xong nhiệm vụ giới thiệu, mọi người trong quán cũng bắt đầu nhao nhao bàn tán. Chị Mai vứt bay cái vỏ bánh vào xọt rác, nói đầy phần khích.

“Hai đứa dạo này thân nhau quá nhờ? Lại còn make up chung một kiểu nữa chứ, hô hô.”

Bảo An và Hoài Phong vẫn còn ngơ mặt chưa biết giải thích như thế nào, chị Ly đã vội vã hỏi dồn dập.

“Ừay, thế là sáng nay đứa nào đến nhà đứa nào đấy? Chứ thằng Phong trông thế kia thì biết gì mà méch với chả cấp. Xong rồi cùng đeo nhau đến đây à? Bảo sao hôm nay An tự nhiên đến sớm, còn không đi cùng mẹ nữa. Này An, một thằng con trai tính cách kiểu như Phong mà dám vì bạn gái bôi chát mỹ phẩm lên mặt như vậy, là hơi bị hiểm đó nha.”

Nam chính, nữ chính còn chưa kịp cất lời thanh minh, thì anh Tuấn lại nhanh nhẩu cướp lời.

“Vớ vẩn có khi đêm qua hai anh chị lại...”

Anh Tuấn bỏ lửng câu nói, đôi mắt từ từ híp lại trông đến là đều cáng, mấy người khác nghe vậy ồ lên thích thú, chỉ khổ An với Phong mặt đỏ phừng phừng, trên đỉnh đầu khói trắng đã bắt đầu tỏa ra nghi ngút.

Bị người thừa kế tương lai uy hiếp là thế nhưng mấy cô cậu nhân viên kia nào có sợ, lại càng được thể bàn tán rôm rả hơn.

“Ồ, anh chỉ tưởng là hôm qua hai đứa thức khuya học bài hoặc là xem phim hay chơi game gì đó nên sáng ra mắt mới thâm quầng thế kia. Đấy, anh chỉ định nói thế thôi, có gì bày đâu. Cô ý, cô mới chính là người có cái đầu đen tối nhớ, hớ hớ.”

Trong quán này, Tuấn với Dũng đúng là rất tâm đầu ý hợp. Sau khi cái miệng dẻo quẹo của Tuấn làm xong nhiệm vụ giải bày, Dũng cũng nhảy vào phụ họa ngay tức thì.

“Chuẩn rồi, không có người nói bày chỉ có người nghĩ bày thôi, An ạ. Mà thôi, yêu nhau thì cứ dang hoàng công khai, sao mà phải ngại. Cứ ế dài như anh với ba ông bà kia mới đáng xấu hổ, đúng không?”

Bị số đông áp đảo, Bảo An chẳng cãi được vào đâu, chỉ biết dựa vào tí tẹo quyền chức mà trấn át lại.

“Thôi đi làm việc đi, mấy anh chị đến đây để buôn chuyện đấy ạ? Làm đi, tí nữa bác Nhâm đến, chết đấy. Vớ lại...”

Bảo An dừng lại lấy hơi, đánh ánh mắt sang phía Hoài Phong, tiếp tục nói.

“Em mà thèm cái ông kia á? Còn lâu.”

Hoài Phong cũng hất mặt lên tận trời xanh mà đáp trả rằng.

“Mày nghĩ tao thèm chắc? Không bao giờ.”

Mấy anh chị kia lại bắt đầu nhoi nhoi lên. Có lẽ một cuộc bàn tán xuyên lục địa sẽ diễn ra ngay lập tức nếu như bác Nhâm không đến kịp lúc.

“Nào nào, tám giờ đến nơi rồi. Không mau chuẩn bị dọn dẹp lại quán đi, còn ngồi đây nữa. Nhanh cái tay, cái chân lên nào.”

Thế đấy, một ngày làm việc chung nữa lại bắt đầu. Nguyên buổi hôm nay và những ngày sau đó, cả An và Phong đều cố gắng tránh và không thèm nhìn mặt nhau. Điều này khiến cho những “con buôn” trong quán càng được dịp hành nghề.

*

Gần đây Bảo An lạ lắm, nét mặt mỗi lúc nào cũng tỏ rõ trên gương mặt. Bữa trưa nay, khi mọi người đang ngồi ăn cùng nhau, bất chợt An ôm miệng đứng vụt dậy, lao thẳng vào nhà vệ sinh và nôn sạch những gì có trong dạ dày ra ngoài. Ai nấy đều lo lắng khi thấy An thất thểu quay lại với gương mặt xanh mét. Chị Ly sốt sáng hỏi.

“Sao thế An?”

Bảo An chậm rãi ngồi xuống ghế, đón lấy cốc nước từ phía chị Mai, uống mấy ngụm liền, rồi khẽ lắc đầu đáp lại câu hỏi của chị Ly.

“Em không biết nữa. Từ tối qua đã vậy rồi. Ăn gì cũng nôn ra hết thôi.”

“A, hay là em...”

Bỗng nhiên anh Tuấn vỗ bàn cái ụp, la lớn lên như phát hiện điều gì đó. Thực ra anh lại định trêu An với Phong, nhưng nhận thấy mọi chuyện đang hết sức “căng” nên anh vội “lái” câu nói của mình sang một hướng khác.

“Em đã nói với mẹ chưa? Đi viện khám thử xem sao.”

Bảo An gật gù nghe lời khi thấy cái bụng cứ sôi lên òng ọc. Mọi người ai cũng lo lắng hỏi thăm, duy chỉ có Hoài Phong là vẫn ngồi yên quan sát, đôi mắt không biểu lộ chút cảm xúc nào, hết sức khó hiểu.

Liền mấy ngày sau đó Bảo An nghỉ làm. Máy anh chị trong quán hỏi bác Nhâm mới biết, Bảo An bị bệnh, phải nằm lại viện, bác còn nói mọi người không nên vào thăm vì An vẫn còn mệt lắm, đợi khi nào ra viện rồi đến nhà chơi với An sau cũng được.

*

“Bác sĩ nói vì bị căng thẳng trong thời gian dài, nên nó bị trào ngược dịch vị dạ dày chị ạ.”

“Rõ khổ!”

“Mà chị bảo đang nghỉ hè, có phải lo bài vở gì đâu mà căng thẳng cơ chứ. Ở nhà thì được chiều chuộng như thế, không phải động tay động chân vào việc gì, thế mà...”

“Có khi nó căng thẳng chuyện tình cảm em ạ. Ở cái tuổi này, chúng nó cũng bắt đầu biết để ý tới bạn bè khác giới rồi. Chắc là đang tương tư bạn nào thôi, không cần phải quá lo lắng đâu em.”

Đó là cuộc nói chuyện giữa bác Nhâm và mẹ Bảo An mà Hoài Phong hôm nay tình cờ nghe được. Không hiểu sao, cậu cứ có cảm giác Bảo An bị căng thẳng là vì mình. Có lẽ vì luôn phải tìm cách tránh mặt cậu, cũng như cố gồng mình tỏ ra bình thường trước mặt cậu nên An mới bị như vậy. Hoài Phong cảm thấy có lỗi.

Buổi hôm nay Phong xin nghỉ, cậu muốn đến viện gặp An để nói câu mà cậu đã đắn đo suốt cả đêm qua. Hỏi được bệnh viện nơi Bảo An nằm rồi, nhưng vấn đề với Hoài Phong bây giờ là làm sao để có thể gặp và nói chuyện riêng với nó đây? Đúng là “cửa quý” trong nhà có khác, người thăm bệnh cứ ra ra vào vào, tấp

nộp hơn cả đi hội. Hễ ông bà ngoại vừa về là ông bà nội lại đến, rồi cô dì, chú bác, anh chị em họ, ai cũng có mặt đầy đủ, khiến cho Phong kia không có cơ hội “tiếp cận con mồi”.

Hoài Phong ngồi đợi ờ cả mông ngoài hành lang từ sáng đến quá trưa mới có dịp ló được An ra ngoài nói chuyện. Ấy là cái lúc An thấy ngột ngạt quá, nhân cơ hội ông ngoại ra ngoài đi vệ sinh, nó định trốn xuống dưới sân bệnh viện đi lại một chút cho thoáng, ngờ đầu vừa ra khỏi cửa phòng lại thấy bóng dáng quen thuộc đang ngồi thẩn thờ gặm bánh mì trên hàng ghế dài.

“Đến thăm tớ à?”

Bảo An vỗ vai Hoài Phong bôm bốp, làm cho cậu giật mình đến rơi cả miếng trứng đang nhai trong mồm xuống đất, ngược lên đã thấy bệnh nhân đứng cười nhả nhổ trước mặt. Trông Bảo An chẳng có gì là ốm đau bệnh tật cả, Hoài Phong bèn lúi tuột nó xuống dưới sân.

Sau vài phút tâm sự ỉ ề, Bảo An tay khẽ xoa cằm, nói giọng kênh kiệu.

“À, thì ra là vẫn muốn tớ làm bạn đặc biệt của cậu chứ gì?”

Điệu bộ của An khiến cho Phong ngứa ngáy chân tay ghê gớm, nhưng nổi áy náy trong lòng cứ dâng lên cuồn cuộn, khiến cậu phải cố “trời” tứ chi mình lại, điềm tĩnh trả lời.

“Ừ, là thế đấy. Đồng ý không?”

Đúng ý Bảo An quá rồi, cơ mà vẫn phải làm giá một tí tẹo nữa thì An mới gật đầu chấp thuận được.

“Hồi trước thằng thừng đá tớ như thế, bây giờ nếu tớ đồng ý lời đề nghị của cậu một cách dễ dàng thì tớ cứ thấy mình bị thiệt thòi sao sao ý.”

Cứ tưởng Hoài Phong hôm nay sẽ xuống nước năn nỉ ghê lắm, ai ngờ cậu đứng phắt dậy, tay chỉ thẳng mặt “cô chủ” mà quát.

“Này nhá...”

Nghĩ rằng mình đang đi quá giới hạn, Bảo An mặt tái mét, lời xin lỗi đã được hình thành xong xuôi trong đầu, đang chuẩn bị được cất ra, thì Hoài Phong tiếp lời, vẫn bằng chất giọng ban nãy.

“Tao cầu xin mày làm bạn đặc biệt của tao đấy. Được chưa?”

Tình huống ngoài sức tưởng tượng này khiến cho Bảo An chỉ biết ngồi bất động, há hốc mồm, tròn mắt sững sờ. Sau vài giây bị đóng băng, Bảo An đứng bật dậy, nhảy tưng tưng lên vì quá đối sung sướng.

“Được quá ý chứ. Tớ đồng ý.”

Đang hân hoan, phấn khởi là thế, Bảo An bỗng im bật, mặt mũi lúm lúp hẩn lại khi nhìn thấy từ phía xa xa hình ảnh ông ngoại dáo dác ngó quanh tìm nó. Bảo An đành vội giã từ “bạn đặc biệt” để nhanh chân chạy lại phía ông, chứ để ông biết nó “trốn viện theo trai” thì xong luôn.

Bây giờ thì Bảo An đang ngồi ngoan trong phòng bệnh nghe ông ngoại mắng. Dù thế, nhưng gương mặt vẫn nó tươi rói, chẳng nghe thấy tiếng ông đâu cả, chỉ thấy văng vẳng bên tai câu nói khi nãy của Hoài Phong thôi. Còn Hoài Phong, cậu vẫn đứng chết chân ở chỗ ấy với gương mặt không cảm xúc. Cuối cùng, thì cậu cũng đã nói ra được cái câu đáng muối mặt ấy.

14. Chương 14

Bệnh viện và nhà tù là hai nơi mà người ta không muốn chạm mặt nhất. Nhưng cặp đôi “bạn đặc biệt” Bảo An và Hoài Phong lại có buổi hẹn hò chính thức đầu tiên tại một góc khuất của sân bệnh viện. Trời tối, xung quanh lại nhiều cây cỏ, hai cái bắp chân của Hoài Phong vì thế trở thành bữa tiệc linh đình cho

đám muối tham ăn. Cậu cứ ngồi co hết chân lên ghế, tay không ngừng vỗ đôm đốp, miệng liên tục chửi rủa những sinh vật nhỏ bé kia.

“Biết vậy mặc quần dài. Cha nhà nó, hút gì mà hút lăm thế, tao lại đốt chết cả nhà chúng mày bây giờ.”

Khi Hoài Phong đang chập vập trong vòng vây của “fan cuồng”, Bảo An lại thanh thoi ngồi đung đưa đôi chân ngắn củn của mình, tay dứt từng thìa tào phớ mát lạnh vào mồm.

“Ai bảo không chịu nhường lên phòng thăm bệnh cơ. Thích hẹn hò chui lủi kiểu này thì phải cố mà chịu thôi.”

Nể tình An đang là bệnh nhân nên Phong nhường, chẳng thèm đôi co lại nữa, cậu chỉ chẹp miệng một tiếng, rồi lại chăm chỉ với công việc diệt muỗi đang còn dang dở.

“Này, cậu gọi tớ xuống đây để xem cậu đập muỗi hả? Nói gì đi chứ?”

Hoài Phong ngừng tay, quay sang nói.

“Tao đi chơi, tiện đường thì rẽ vào đây thăm mày thôi.”

Câu nói hết sức bình thường ấy khiến cho Bảo An khoái chí lắm, nhả răng ra cười toe toét.

“Cậu lúc nào cũng nghĩ đến tớ thế này, tớ cảm động đến chết mất.”

Đột nhiên Hoài Phong co rúm mặt lại, tay chìa thẳng miệng Bảo An thông báo.

“Mày bị chảy máu chân răng kìa.”

Vì là con gái, lại hay làm dáng, nên lúc nào An cũng mang theo một cái gương nhỏ xíu bên người. Nghe Hoài Phong nói vậy, Bảo An thẳng thốt lôi gương ra soi. Xong xuôi, bèn thở phào nhẹ nhõm.

“Không phải máu. Là son môi đấy. Lúc nãy tô son vội quá nên quệt luôn vào răng, hê hê.”

Hoài Phong trưng ra bộ mặt hết sức chán nản. Cậu chẳng ưa nổi những đứa con gái quá điệu đà, sáng trưa chiều tối lúc nào cũng chăm chăm vào việc trang điểm. Giờ để ý mới thấy, Bảo An quả thực rất hay tô son. Và Hoài Phong không thích điều này.

“Đi viện mà cũng điệu gớm. Từ giờ trở đi, cấm mày dùng son, cũng không được tô chút bất kỳ loại mỹ phẩm nào lên mặt. Nhớ chưa?”

Bảo An vốn dĩ không thích và cũng không biết trang điểm, song lại cực kỳ cuồng son. Bỗng dưng bị Hoài Phong cấm đoán sở thích, nó giãy nảy lên bất bình.

“Gì vậy? Sao lại cấm? Môi của tớ, tớ thích làm gì chẳng được.”

“Mấy đứa con gái tao chơi cùng, đứa nào cũng phấn son lòe loẹt, mày là bạn đặc biệt nên mày phải khác chúng nó. Hiểu không?”

Hoài Phong từ tốn giải thích, Bảo An nghe cũng thấy xuôi xuôi. Nhưng mà dù sao cũng gần bó với son được gần hai năm rồi, giờ phải tạm biệt chúng, kể cũng không đành lòng. Thấy mặt Bảo An cứ xị xuống, có vẻ bất bình lắm, Hoài Phong đành phải nói lời “đe dọa”.

“Không hiểu thì thôi, tao về. Không bạn bè gì nữa.”

An cuồng son nhưng so với Phong thì son chẳng là gì cả. Nghe Phong dọa, An meo máo nhận lời.

“Ừ, được rồi. Tớ đồng ý không dùng son nữa.”

Thấy An ngoan ngoãn như vậy, Phong lấy làm hài lòng lắm. Cậu vênh mặt lên, tay xoa đầu An khen ngợi.

“Tốt. Dùng son có gì hay chứ, toàn chỉ độc hại. Tô lên thì choe choét, đến lúc ăn lại nuốt cả vào. Kinh dị.”

Dù Phong cố nói với giọng hài nhất có thể, tay chân còn múa may phụ họa để “đuổi” bớt nỗi buồn của An đi, nhưng xem ra không mấy thành công vì mặt An nom vẫn chẳng tươi tỉnh lên được là bao.

Lâu lâu mới pha trò một lần, mà cái đùa bên cạnh chẳng thêm đoái hoài để ý, Hoài Phong cảm thấy “quê quê”, đành ngồi im, quan sát Bảo An đang chán nản đút từng thìa tào phớ. Bỗng nhiên, Bảo An cười khúc khích, Hoài Phong nheo mày khó hiểu.

“Hâm à?”

Bảo An xua xua cái tay, cố gắng nuốt nốt miếng tào phớ đang mắc kẹt trong miệng.

“Cậu nói cũng đúng. Sơn thật sự không tốt chút nào, vừa hại tớ lại còn hại cả cậu nữa chứ.”

Người đi thăm bệnh càng lúc càng không hiểu bệnh nhân nói gì, chỉ biết lặng yên nhả mặt.

“Đây nhá. Môi tớ có sơn, khi chạm vào môi cậu, môi cậu cũng lại dính sơn. Như thế không phải là hại cả hai à?”

Bảo An hào hứng giải thích, đôi mắt từ từ khép lại nhìn đến là gian tà. Chẳng bù cho cậu con trai ngồi kế bên, gương mặt nhăn nhúm trông khó coi vô cùng. Cốc một phát rồ kêu vào đầu Bảo An, Hoài Phong lên tiếng chê bai.

“Mày nghĩ đi đâu đấy hả? Hôn cái quỷ gì chứ? Nhìn mặt vậy mà toàn tưởng tượng ra những thứ đen tối.”

An xoa xoa chỗ bị cốc, hậm hực đáp trả.

“Hôn là một hành động lãng mạn, sao lại đen tối chứ? Cậu không biết đâu, tớ luôn ao ước đến một lúc nào đó, tớ và người yêu sẽ đứng dưới trời mưa, rồi hôn nhau giống như trong mấy bộ phim tình cảm ý. Và sau đó...”

Bảo An cứ thế chấp hai bàn tay vào nhau, luyên thuyên về một viễn cảnh quá đỗi tuyệt vời, trên gương mặt lộ rõ nét vui sướng. Hoài Phong ngồi bên cạnh, vô duyên phá vỡ khung cảnh hoàn mỹ mà Bảo An đang mừng tượng.

“Đoàng. Sét đánh, cả hai đùa cùng chết. Ha ha.”

Bị phá đám, Bảo An tụt cảm xúc, chẳng thêm cái lại. Nó chỉ thở dài tỏ ý chán nản, rồi quay mặt đi chỗ khác. Hoài Phong vẫn ngồi ôm bụng cười, có vẻ rất hài lòng với cái kết mà mình vừa tạo ra cho câu chuyện của Bảo An. Cười chán chê xong, thì tự ý chuyển chủ đề nói chuyện.

“À, đừng nói mối quan hệ giữa tao với mày cho ai biết nhá. Như vậy mới đặc biệt. Tạm thời tao chỉ yêu cầu mày thế thôi. Còn mày có đòi hỏi gì không?”

Thật lòng, Bảo An chẳng muốn Hoài Phong thay đổi điều gì cả. Vì ngay từ đầu, An đã bị chính con người hiện tại của Phong “hút hồn” mà. Đắn đo, suy nghĩ hồi lâu cũng chẳng nghĩ ra được hạch sách gì với Hoài Phong, An đành lắc đầu đáp.

“Tớ không có. Khi nào nghĩ ra tớ nói sau được không?”

Cậu gật đầu nhất chí. Rút điện thoại ra xem giờ, thấy không còn sớm nữa, Hoài Phong bèn giục Bảo An về phòng.

*

Đi được nửa đường, thì cái bụng của An réo lên inh ỏi. Khổ, cả tuần qua ăn gì cũng nôn ra hết, dạ dày vì thế mà gần như là rỗng tuếch. Bây giờ khỏi bệnh rồi, thì cả ngày Bảo An chỉ làm đúng một công việc, đó là ăn lại bữa.

Vì không muốn ngược đãi cái bụng thân yêu, và cũng vì muốn nhanh chóng bù đắp số cân đã mất do ốm, Bảo An đành lóc cóc quay đầu lại ra căng tin bệnh viện. Bây giờ đã hơn chín giờ tối, dù căng tin mở cửa cả đêm nhưng số lượng đồ ăn được bán ra lại không quá nhiều.

Quán đã hết sạch đồ ăn, chỉ còn sót lại đúng năm chiếc bánh bao, đứng tần ngần tần ngần một lúc, Bảo An quyết định mua một cái bánh bao chay. Thật xui xẻo, An chưa kịp cất lời gọi cô chủ quán thì một giọng nói khác đã chen vào.

“Cô ơi, gói cho cháu cả năm cái bánh bao nhé.”

Bảo An ngược lên, hướng đôi mắt đang tóe lửa về phía người đó. Dù bị lườm đến cháy cả mặt, nhưng người đó vẫn cười, thản nhiên nói.

“Em cũng nằm ở viện này à? Con gái ăn đêm nhiều dễ béo, xấu lắm đấy.”

Người đó cười cười, rất thoải mái trêu đùa Bảo An, cứ ngỡ như là đã quen biết từ trước. Bảo An lúc này đang trong cơn thịnh nộ, chẳng để ý nhiều đến lời bông đùa ấy, chỉ tức tối quát tháo.

“Cướp miếng ăn của người khác, anh không thấy mình quá đáng lắm sao?”

Người đó nghe xong vẫn chỉ cười, đánh trống lảng sang chuyện khác.

“Em bị làm sao mà phải nằm viện?”

Bảo An thật không biết phải nói gì với cái tên vô duyên này. Có quen biết gì đâu mà hỏi han như thế chứ. An không thèm tiếp chuyện, nhếch môi cười khinh một cái, rồi lẳng lẳng quay lưng ra về, mặc kệ cái con người kia đang thanh toán tiền và nhận túi bánh từ cô chủ quán.

Người đó chạy đuổi theo Bảo An, kéo người nó lại và nhét vào tay nó hai chiếc bánh nóng hổi.

“Cho em đây. Không có độc đâu, cứ yên tâm mà ăn đi.”

Tặng bánh xong người đó đi thẳng, không giải thích một lời làm cho An kia vẫn trưng ra bộ mặt ngáo ngơ, đứng như trời trồng tại chỗ.

“À, anh nằm ở phòng 303, khoa nội. Khi nào khỏe hơn, An lên thăm anh nhé.”

Đi được một đoạn khá xa rồi, người đó mới quay lại dặn dò An. Nghe xong câu ấy, đầu óc An càng rối rắm hơn muôn phần. Rõ ràng là không quen, tại sao lại biết tên nó chứ. Thật đáng sợ!

Bảo An cúi xuống nhìn hai cái bánh trên tay, lại nghe cái dạ dày đang “léo nhéo”. Phân tích hồi lâu, Bảo An quyết định quẳng hai cái bánh ấy vào thùng rác. Ai mà biết được anh ta cho cái gì vào bánh. Bảo An thà chết đói, chứ nhất quyết không chịu chết vì ngu.

May sao, Bảo An có một người mẹ quá đổi tâm lý. Biết con gái đang dần khỏi bệnh, bà Thục luôn tích trữ đồ ăn trong phòng. Và vì thế, Bảo An được ôm một bụng chật cứng đồ ăn đi ngủ.

15. Chương 15

Ngày chủ nhật đẹp trời, gia đình họ Lương tổ chức họp mặt gia đình, cùng nhau ăn uống linh đình, chào mừng Bảo An xuất viện về nhà. Sáng sớm, mọi người đã có mặt tại nhà ông bà nội để chuẩn bị cho bữa liên hoan hôm nay, Linh và Bằng cũng đến phụ giúp và góp vui.

“Mấy hôm tao ốm, mày lặn mất tăm. Mãi hôm nay có ‘sự kiện’, mày mới ngoi lên. Bạn bè kiểu gì đấy? Đồ sống lỗi.”

An tranh thủ trách móc Bằng khi cả hai đang ngồi rửa sạch đồng bát đĩa bám đầy bụi do cất trong kho đã lâu. Thật, Bằng cũng muốn tới thăm An lắm chứ, nhưng khổ nỗi lại bận chút công việc riêng ở dưới quê, thành thử đến giờ mới có thể trực tiếp hỏi han An được.

“Mày cứ nói quá. Ngày nào tao cũng gọi điện hỏi thăm mày mà, với lại tao đã ‘xin phép vắng mặt’ rồi còn gì nữa.”

Bằng trề môi dỗi hờn. Rõ ràng là quan tâm nhiều như thế, vậy mà giờ lại bị gán mác “sống lỗi”, Lê Bằng quả thực không cam tâm.

An chỉ định đùa cho vui thôi, nào ngờ Bằng tưởng thật, cái mặt xị ra ngay được. Khẽ huých vai Bằng một cái, An cười khì khì.

“Tao đùa mà. Mày là chăm hỏi han tao nhất đấy, chứ cái Linh ở ngay gần mà đến thăm được có mỗi một lần. Nó bảo là phải đến chăm Kỳ nữa. Xùy, Kỳ chỉ là chán thương nhẹ thôi, có sao đâu mà ngày nào cũng phải đến, nhờ. Ừ ừ, nhìn kìa.”

Bảo An vỗ vai Lê Bằng thủ thủ tâm tình, đoạn đánh ánh mắt ra phía bên kia. Lê Bằng nghe vậy cũng nhìn theo và được chiêm ngưỡng một cảnh tượng rất đẹp mắt và hay ho. Ở một góc trong sân, Linh và Kỳ đang ngồi nướng thịt bên cái bếp than nhãn hiệu Con Cò. Chàng và nàng cứ tíu ta tíu tít, cười nói đùa nghịch, chẳng chuyên tâm vào công việc gì cả. Thi thoảng lại còn vụng trộm, lén đút thịt cho nhau ăn nữa chứ. Chốc nữa, kiểu gì đĩa thịt nướng cũng vơi đi đáng kể. Trời nóng, phải ngồi bên cạnh bếp lửa như thế này, quả là cực cho đôi bạn trẻ quá. Một lúc sau, Trúc Linh liên tục than nóng, hai tay phẩy phẩy cổ tạo ra chút gió. Thấy Linh đang nhăn mặt khổ sở, Kỳ bèn bày trò cười, động viên tinh thần cho cô bạn gái. Cậu quay mặt đi một chỗ khác, tự tay bôi than đen lên mặt, rồi sau đó...

“Hù!”

Bị Bảo Kỳ “ú ồa”, Trúc Linh giật mình tới ngã ngửa ra đằng sau. Cái mặt đen thui của cậu bạn khiến cho Linh vừa sợ vừa buồn cười, sẵn cái quạt trong tay, cô đánh tới tấp vào người Kỳ.

“Dở người! Làm cái trò gì thế?”

Bảo Kỳ càng lúc càng tiến lại phía Linh, lè nhè nói.

“Ta là quý Nhọ. Ta thích ăn thịt những đứa có cái mặt nhăn nhó. Hiện ta đang rất đói, may quá lại tóm được người. Ha há.”

Trúc Linh nghe vậy liền bật cười khanh khách, tay vẫn không ngừng tấn công Bảo Kỳ và miệng thì liên tục mắng nhiếc cậu. Bảo Kỳ càng được thể lần tới, quyết không buông tha cho “con mồi”.

“Lại cười à? Mặt hết nhăn rồi hả? Vậy thôi ta không thêm giết người nữa. Nhưng ta sẽ biến mi thành một con quý Nhọ cái, rồi sau đó ta sẽ lấy người làm vợ.”

Bảo Kỳ từ từ đưa đôi bàn tay đen sì vết than lại gần mặt Trúc Linh. Nàng ta la hét oai oái, van xin rồi rít, nhưng con quý kia nhất mực không nghe. Cứ thế, kể lần tới, người đẩy ra, inh oi ầm ỉ, loạn cả một góc sân. Khi mà cái tay bẩn thỉu của Kỳ sắp chạm được vào mặt Linh thì...

“Ôi giờ ời, cháy hết thịt rồi...”

Là tiếng cô Tuyết - mẹ Bảo Kỳ. Hai đứa vừa ngẩng mặt lên, liền nhận ngay mấy cái cốc vào trán từ phía cô Tuyết.

“Hai cái đứa này, không lo làm chỉ lo chơi thôi. Biết vậy lúc nãy mẹ chẳng sắp cho chúng mày làm chung một việc.”

Bố mẹ Bảo Kỳ đều rất tâm lý, họ không cấm đoán chuyện con cái yêu đương ở cái tuổi này, chỉ cần không ảnh hưởng tới việc học tập cũng như không quá đà là được. Vì thế Linh và Kỳ không phải “yêu chui”, giấu giếm bố mẹ như nhiều cặp đôi cùng trang lứa khác. Ngay từ đầu, cô Tuyết đã có cảm tình với Linh – một cô gái thẳng thắn, thật thà và hay cười. Bên cạnh đó, Trúc Linh lại vô cùng ưa thích công việc bếp núc và rất có khiếu trong lĩnh vực này. Vào những ngày rảnh rỗi, Linh thường sang nhà Kỳ trợ tài nấu nướng, điều này càng làm tăng “điểm cộng” của Linh trong mắt “gia đình nhà chồng tương lai”.

Thấy đôi bạn trẻ bị mắng, Bằng và An lấy làm thích thú lắm, ngồi cười ngặt nghẽo. Mãi cười, tay lại trơn do bọt của nước rửa bát, cái đĩa sứ Bảo An đang cầm vì thế mà rơi xuống đất, vỡ tan tành. Choang!

“Đấy đấy, lại đến lượt hai cái cô kia nữa. Tập trung làm nhanh tay lên, không tí tôi cho nhین hết.”

Sau khi bị phụ huynh giáo huấn, cả bốn đứa cặm cụi, chuyên tâm làm cho xong phần việc của mình. Nhìn chúng nó sợ xanh mặt, cô Tuyết khẽ phì cười, rồi đóng đũa đi mất.

Nguyên một buổi sáng hăng say lao động, bụng ai cũng đói, thế mà tới khi xong xuôi mọi việc, đồ ăn thức uống đã bày đủ trên bàn, cả nhà lại không được đụng đũa. Nguyên do là vì anh cả Duy báo đến muộn một chút, mặc cho bốn đứa trẻ than đói, ông nội vẫn yêu cầu mọi người đợi thẳng cháu đích tôn về mới được dùng bữa.

“Cái ông Duy này nhá, đã trốn việc buổi sáng rồi, giờ tối bữa còn hành mọi người phải đợi cơm nữa. Thật là phiền phức.”

Bảo An nằm ườn ra mặt bàn, than thở.

“Anh nghe đứa nào nói xấu gì anh đấy.”

Lương Bảo Duy bước vào trong tiếng reo hò mừng rỡ của đám em nhỏ. An, Bằng, Linh, Kỳ vỗ tay đôm đốp, mắt sáng rực lên khi thấy ông anh cả xuất hiện.

“Được ăn rồi, được ăn rồi. Hú hú.”

Bác Quốc nghiêm mặt dạy bảo cậu con trai.

“Lần sau mà còn bắt cả nhà đợi cơm như hôm nay thì ăn ở ngoài luôn đi, đừng về nữa. Đâu, thế con bé ấy đâu?”

Ai nấy đều bị câu nói của bác trưởng làm cho ngỡ ngàng. Con bé? Con bé nào nhỉ? Gia đình bác mới nhận con nuôi sao? Không để mọi người phải tò mò thêm nữa, anh Duy vội chạy ra ngoài cửa, sau đó dẫn vào nhà một chị gái cao ráo, trắng trẻo và xinh đẹp.

“Giới thiệu với cả nhà, đây là bạn gái của con ạ.”

Mọi người cười ồ lên, ra điều ngạc nhiên và vui mừng lắm. Đám trẻ con mới lúc này mặt còn ỉu như cái bánh đa ngâm nước, giờ đồng loạt nháy hết lên, hú hét tung trời. Nghe tin anh Duy có người yêu đã lâu, nhưng trước giờ chẳng ai biết mặt chị ấy cả, lục tung cả điện thoại lẫn laptop của anh cũng không tìm thấy một cái ảnh nào. Bao nhiêu giả thiết được đặt ra cho cái sự giấu giếm ấy, nào là “chắc chị ấy xấu lắm.”, rồi thì “có khi nào người yêu anh ấy là trai?”, và cả “hay anh Duy ế lâu quá nên sinh hoang tưởng?”... nhiều vô số. Hôm nay được gặp tận mặt, ai cũng tấm tắc, trầm trồ trước dung nhan của chị ấy.

Chị gái bẽn lèn, nhỏ nhẹ cúi đầu chào hỏi.

“Con chào mọi người. Con tên là Thạch Thủy. Hôm nay con xin phép được ra mắt mọi người ạ.”

Cái tên của chị ấy khiến Linh nhớ tới một mẩu truyện cười đã đọc trên mạng. Thạch tức là đá, thủy nghĩa là nước. Đá thả xuống nước sẽ tạo ra tiếng “tùm”. Vì lẽ ấy mà Trúc Linh bất giác cười ha hả.

“Tùm. Ý chị là chị tên Tùm đúng không?”

Câu chuyện đó khá phổ biến và mọi người trong nhà ai cũng biết, vì vậy khi nghe Trúc Linh phán, ai cũng òa lên cười sảng khoái. Chỉ có anh Duy là chau mày, mím môi khổ sở, thực muốn cười mà nhìn bạn gái đang nóng mặt đứng bên cạnh lại nhin, không dám hé răng.

“Chị tên là Thủy, Trần Thạch Thủy. Không phải Tùm nào hết. Em có muốn xem chứng minh thư không?”

“Rất muốn ạ.”

Linh thành thật trả lời. Thủy tức giận tìm kiếm cái chứng minh trong chiếc túi xách nhỏ. Tìm mãi chẳng thấy, cô đã để quên ở nhà mất rồi. Xui xẻo hết sức.

“Thôi không cần nữa đâu ạ. Cái tên Tùm nghe yêu mà chị, sao phải xấu hổ ạ.”

Thủy giận đến run người, môi mấp máy nói mãi không thành câu thành chữ. Linh và Thủy chẳng ai nói thêm lời nào nữa. Cứ thế, Thủy đứng im nhìn Linh tóe lửa, Linh cũng ngồi yên vênh mặt thách thức nhìn Thủy.

“Mấy cái đứa này, không đói à mà cứ ngấm nhau suốt thế? Ngồi xuống ăn đi.”

Tiếng ông nội cất lên đánh thức hai cô cháu gái thoát khỏi “cuộc chiến mắt”. Mãi cãi nhau, giờ để ý mới thấy cả nhà đã ăn uống từ lúc nào. Duy nghe lời ông, liền kéo ghế để Thủy ngồi xuống, Kỳ ngồi cạnh Linh cũng vội giục cô người yêu dùng bữa. Ông nội gấp đầy một chồng thức ăn vào bát của Duy và Thủy. Được ông quan tâm, hai bạn trẻ vui sướng khôn xiết, chưa kịp cảm ơn thì đã bị lời tuyên bố của ông làm cho hóa đá.

“Ăn nhiều vào, tí lấy sức mà rửa bát. Lúc sáng đã trốn việc rồi. Chốc nữa, phạt hai đứa dọn dẹp hết.”

Xuyên suốt bữa cơm, ai cũng vui vẻ nói cười, chỉ có Linh và Thủy là hần học nhau mãi không dừng. Chẳng rõ vì sao!

*

Buổi trưa, quán không có khách, Hoài Phong đang ăn dở cốc mì thì nhận được tin nhắn của Bảo An. Cậu xem xong cái ảnh kèm theo mấy lời nhắn mà An vừa gửi, bèn vô thức bật cười. Tối qua An gọi điện rủ Phong đến nhà ăn mừng nhưng Phong từ chối. Một phần vì ngại, một phần cũng vì nếu đi làm vào hai ngày cuối tuần sẽ được nhận lương cao gấp đôi ngày thường. Phong lại đang cần tiền, nên nhất định không chịu nghỉ việc.

Thấy Phong vừa ngồi bấm bấm điện thoại, vừa cười nom vui vẻ, háo hức lắm, anh Tuấn len lén nhòm đầu vào xem trộm. Cái điện thoại trên tay Hoài Phong bất ngờ bị anh Tuấn cướp lấy, đến khi cậu nhận thức được thì anh ta đã đứng ra giữa quán mà la lên thông báo.

Anh Dũng ngồi gục nơi góc quán và cả hai chị gái Mai, Ly đang chăm chú dán mắt vào cái điện thoại xem phim, nghe vậy thì đồng loạt nhoai nhoai lên.

“Có, có. Mau đọc lên xem nào.”

Tuấn hắng giọng một cái, bắt đầu đọc những câu đầu tiên anh thấy trên màn hình điện thoại.

“Thấy tiếc chưa? Ai bảo tớ mời mà cậu không đến cơ, ngon lắm ý. Ủầy, An rủ Phong đến nhà ăn mới chết chứ, chưa gì đã định dẫn về ra mắt rồi.”

Tuấn giơ cái điện thoại ra trước mắt mọi người, đồng thời bình luận thêm mấy câu. Ba người còn lại nói giọng giận dỗi.

“Mình quen An bao lâu, thế mà giờ nó mời mỗi Phong. Đọc tiếp xem chúng nó còn đánh lể cái gì nữa không.”

Thấy tình hình có vẻ không ổn, Phong lao ra định cướp lại cái máy nhưng Tuấn đã kịp nhảy tót ra chỗ khác.

“Dừng, giữ nó lại để tao đọc nốt.”

Nhận được lệnh, Dũng vội lao ra kẹp chặt Phong bằng hai cánh tay rắn chắc của mình, Mai và Ly cũng tiến lại giúp đỡ. Tuấn tiếp tục nhiệm vụ đọc trộm thư.

“Tiếc bình thường. Mà không tiếc nhưng anh tiếc, sao không bảo để anh đi hộ cho? Thôi đừng dối lòng, nói thật đi rồi hôm nào tớ trở tài nấu nướng cho xem. Khiếp, bà này mà nấu, ăn xong không đi viện mới là lạ. Cho tao xin. Mà tập trung ăn đi, người như con cá mắm ý. Tao ăn nốt mì đây. Gớm, quan tâm nhau thế. Ồ. Hết, chả hiểu sao nói chuyện nhạt nhẽo thế mà nó cũng ngồi cười được.”

Tuấn cùng lúc giả giọng Bảo An và Hoài Phong đọc hết số tin nhắn khi nãy, lại còn chêm vào mấy câu bình luận nữa. Xong xuôi, mấy “con buôn” tỏ rõ vẻ thất vọng tràn trề về đoạn tin nhắn hết sức nhảm và thiếu muối ấy. Tuấn vứt trả Phong cái điện thoại kèm lời nhắn nhủ.

“Ăn nhanh lên, mì vừa hết ra rồi kìa.”

Phong nhìn cốc mì mà chán chả buồn ăn nữa. Trông nó lúc này thật kinh dị làm sao. Cậu tặc lưỡi.

“Mấy ông bà ăn nốt đi. Đồ vô duyên.”

*

Người con trai nằm chống cằm bên ô cửa sổ, phóng đôi mắt vào khoảng không trước mặt.

“Sao con bé ấy không đến tìm mình nhỉ? Mai là ra viện rồi, liệu tối nay nó có đến không?”

Suy nghĩ một hồi, người con trai ấy bèn quay sang nói với người đàn ông trung niên đang ngồi tựa lưng phía cuối giường đọc báo.

“Bố, bố có thấy dạo này con bị kém duyên đi không? Có phải vì ốm nên con xuống sắc lắm hả?”

Người con trai giương đôi mắt mong chờ, hồi hộp đợi câu trả lời từ phía ông bố. Cuối cùng, ông bố chỉ trả lời ngắn gọn rằng.

“Thằng điên.”

Lời nói của bố không khiến người con trai ấy thất vọng, ngược lại nó khiến cậu ta đắm chiêu hơn lúc trước. Lại quay mặt ra phía cửa sổ, cậu ta lẩm nhẩm.

“Hay con bé nghĩ mình bị điên, rồi sợ không dám đến gần nhỉ?”

16. Chương 16

“Ồ, no quá. Hai anh chị cố hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ông giao đấy. Bọn em lên phòng đây. Bái bai.”

Bảo An xoa xoa cái bụng căng tròn, sau khi nhắc nhở đôi uyên ương về hình phạt mà ông nội ban cho lúc này, bèn kéo theo lũ bạn chạy tốt lên gác. Thạch Thủy méo mặt nhìn cái bàn chồng chất đồng bát đĩa bẩn, sững sốt đến độ suýt chút nữa thì ngã ngửa ra phía sau. Nhìn cảnh tượng ấy, bác Tú – mẹ anh Duy nén cười, vừa trách yêu đám cháu nhỏ, vừa an ủi động viên cô người yêu của con trai.

“Mấy cái đĩa này thật là... Để bác giúp cháu một tay.”

Hôm nay đến đây là để ra mắt, còn chưa ghi được điểm cộng nào, Thạch Thủy làm sao có thể để mẹ chàng động tay rửa bát chứ. Nàng vội vàng, cuống quýt từ chối.

“Ồ... ơ... ơ không, không. Bác cứ nghỉ đi ạ, để đó cháu làm được rồi.”

Thủy là chị cả trong một gia đình có hai chị em gái, bố mẹ đều làm nhân viên văn phòng bình thường, những việc như thế này, xưa nay trong nhà Thủy đều một mình làm hết. Công việc ông giao đối với Thủy không phải chuyện quá lớn, chỉ có điều, số bát đĩa cần phải rửa hôm nay so với thường ngày quả là nhiều hơn gấp bội.

“Chê bác già yếu nên mới bảo bác đi nghỉ chứ gì? Trưa nay ăn hơi quá đà, bác muốn vận động một chút cho tiêu cơm. Cũng muốn trò chuyện cùng cháu nữa.”

Thấy bác cười hiền từ như vậy, tay lại một mực cầm khư khư mấy đôi đĩa bẩn, Thủy cúi đầu cười ái ngại.

“Cháu cảm ơn bác ạ.”

Dưới sân nắng, Thạch Thủy ngồi lọt thỏm giữa một rừng những xô chậu và bát đĩa, ra sức rửa. Duy ngồi bên cạnh chăm chỉ tráng bát, còn mẹ anh thì ngồi thư thả lau những chiếc bát đã được rửa sạch, vừa làm vừa hỏi chuyện Thủy. Qua một hồi “phỏng vấn”, bác Tú đã biết nhiều hơn về cô bạn gái của con trai. Thủy học cùng trường với Duy, kém anh một khóa, rất thẳng tính và tự lập. Dù đang đi học, nhưng Thủy đang là chủ của một cửa hàng bán sơn handmade nhỏ. Ban đầu, cô chỉ bán hàng qua mạng thôi, dần dần tích góp thuê được một cửa hàng nhỏ ở ngay gần trường. Thủy cũng rất khéo léo trong việc giao tiếp và ứng xử, vì vậy mẹ chàng có vẻ ưng ý lắm.

*

Phòng Bảo Kỳ vốn dĩ đã bừa bộn, nay càng thêm muôn phần lộn xộn hơn. Nguyên nhân là vì sau bữa chính, anh họ Bảo Minh cùng bốn đứa em nhỏ đang ăn thêm bữa phụ tại đây. Bò khô, bimbim, nước ngọt,... ngổn ngang, la liệt khắp phòng, trừ Bảo An đang mải mê nhắn tin ra, những người còn lại vừa ăn vừa háng say chơi bài. An thoải mái nằm ườn người ra sàn nhà, đầu tựa vào lưng ông anh họ, mắt chăm chú nhìn cái điện thoại, miệng cười tùm tùm, khúc khích mãi không thôi. Thấy vậy, Trúc Linh lấy làm tò mò, bèn hỏi.

“Đọc gì mà khoái chí thế An?”

Bảo An thành thật trả lời, mắt vẫn không rời khỏi màn hình điện thoại.

“À, có đọc gì đâu. Tao đang nhắn tin với Phong ý mà.”

Nghe đến tên Phong, ba bạn trẻ vứt vội mấy lá bài xuống đất, không chơi nữa, nhảy ra chỗ An tra khảo, mặc cho anh Minh tiếc rẻ nín kén.

“Ê, không chơi nữa à? Đang vui mà.”

Trúc Linh xán lại gần Bảo An, cái đầu nhồm nhồm vào tỏ ý muốn xem đoạn tin nhắn. Bảo An nhanh tay, đã kịp tắt phụt màn hình đi, không để cho Linh có thể toại nguyện.

“Uầy, mình là bạn thân mà, chia sẻ với nhau một chút đi mà. Nhắn gì vậy?”

Linh nũng nịu tựa đầu vào vai An, nói một câu lại lay lay người cô bạn một cái. Nhưng An chỉ lắc đầu, cương quyết không chiều theo ý con người tọc mạch kia. Bảo Kỳ ngồi đối diện, mắt nhìn thẳng cô chị họ, nói giọng đầy nghiêm túc.

“Không phải lúc trước chị nói là sẽ quên mà? Giờ lại ngồi nhắn tin như kiểu thân thiết lắm là sao hả? Đã có ‘biến’ gì xảy ra với hai người à?”

Câu hỏi của Kỳ được Linh và Băng hưởng ứng ngay lập tức, cả hai đồng thanh thúc giục An mau mau giải thích rõ mọi chuyện.

Lúc trước thấy Phong và An dường như đã chấm dứt, Lệ Băng trong lòng có đôi phần vui sướng và yên tâm. Thế mà giờ An lại ra vẻ bí mật, úp úp mở mở kiểu này, Băng quả thực cảm thấy bứt rứt, khó chịu. Bộ dạng chuẩn thanh niên nghiêm túc của Kỳ, sự sốt sắng trên gương mặt Băng và cả cái giọng mè nheo của Linh nữa, làm cho An thấy đặc chí vô cùng. An cũng muốn khoe mối quan hệ đặc biệt này với đám bạn thân lắm, nhưng lỡ hứa với Phong rồi nên đành ngậm miệng lắt đầu. Nài nỉ hồi lâu không được, lũ bạn liền phải dùng biện pháp mạnh với An, chúng xông vào cù kì cô gái tội nghiệp, buộc cô phải khai báo thành khẩn mới tha.

“Nói nhanh, không bọn tao cù mày tới chết.”

Dưới sự tra tấn dã man của những người bạn tốt, Bảo An không còn cách nào khác, đành phản bội lại lời hứa với Phong. Dù sao thì nó cũng muốn khoe khoang vị trí của mình trong lòng Phong với mọi người. Nói thì nói chỉ cần Phong không biết là ổn thôi.

“Ha ha, buồn chết mất. Rồi rồi, tao nói là được chứ gì.”

Bảo An hào hứng hồi tưởng lại về quá trình trở thành bạn đặc biệt của Phong, nghe xong đám Kỳ và Linh vỗ tay đôm đốp, đều đều nói.

“Để tôi chống mắt lên xem hai người ‘đặc biệt’ được bao lâu.”

Lệ Băng cũng hùa vào trêu đùa nhưng nét mặt xem ra không được vui vẻ cho lắm, thoáng nét thất vọng.

Như nhớ ra điều gì đó, An vội chạy lại chỗ ông anh họ Bảo Minh mà rằng.

“Anh không được nói chuyện vừa rồi cho ai nghe đấy. Nếu không anh chết chắc.”

Bảo Minh tính tình vốn hiền lành, cũng không phải là người hay thích buôn chuyện, nghe xong lời cảnh cáo của đứa em, anh đưa tay lên ra dấu “Okey”.

*

An và Phong hiện đang là học sinh lớp mười một. Vì trái tính trái nết nhau nên đôi bạn này thường xuyên xảy ra cãi vã, mỗi lần như thế thì đều tuyên bố “chiến tranh lạnh”. Tuổi thọ trung bình của những cuộc chiến này đa phần đều chỉ kéo dài được mấy tiếng, lâu nhất thì là được hẳn một ngày.

Sáng nay tiết trời se lạnh, Hoài Phong nổi hứng dậy từ sớm qua nhà rước Bảo An đi ăn. Xong bữa, lại tận tình đi bộ cùng Bảo An đến trường. Khởi phải nói, Bảo An sung sướng tột độ, suốt cả đoạn đường nó nói liên thoắng đủ mọi thứ chuyện trên đời.

“Cậu đi nhanh đi, không lại muộn học thì khổ.”

Đứng trước cổng trường, Bảo An vẫy tay tạm biệt cậu bạn. Phong là học sinh cá biệt, việc đi học trễ với cậu không phải là chuyện quá to tát. Cậu không đi ngay, vẫn đứng đó nhìn Bảo An bằng ánh mắt soi mói, lúc sau mới chep miệng nói.

“Sao môi mày khô thế? Nứt nứt nẻ nẻ, kinh dị.”

Chẳng rõ là Phong đang quan tâm hay đang chê bai nữa, Bảo An bĩu dài đôi môi, nói giọng tủi tủi hờn hờn. “Đạo này thời tiết hanh khô mà, bị nê có gì lạ đâu. Cậu cầm tờ tờ son, tờ nghe lời cậu đến cả son dưỡng còn không dám dùng nữa là.”

Hoài Phong có vẻ hài lòng với câu trả lời này lắm, cậu rút từ trong túi áo khoác đồng phục ra một lọ thuốc nhỏ nhỏ, đưa cho Bảo An.

“Ngoan nhưng mà ngu. Ngoài son dưỡng ra mà không còn cách nào khác để làm cho môi hết nê à? Đây là sáp chống nê, cái này mà được phép dùng.”

Bảo An thích thú cầm lọ sáp trên tay xoay qua xoay lại, cười toe.

“Cho tờ à? Cảm ơn nha.”

“Ờ. Đi đây.”

Hoài Phong đi rồi, Bảo An vẫn đứng đấy ra sức quơ quơ hai tay lên chào.

Cả buổi học, An cứ ngẩn ngía món quà vừa được tặng mãi, ôm ấp nâng niu như báu vật. Đang mơ mộng, thì Trúc Linh từ đâu xuất hiện, giật phắt lọ sáp trên tay Bảo An, tự tiện thoa lên môi. An điên lắm, vừa đánh vừa quát Linh.

“Vô duyên, trả lại đây. Đừng có tự tiện đụng vào đồ của tao như thế nữa.”

Chơi với nhau đã lâu, trước giờ An và Linh đều chia sẻ cho nhau mọi thứ, thật không ngờ hôm nay An lại giận chỉ vì một lọ sáp nhỏ xíu. Trúc Linh bị nạt đến hồn bay phách lạc, nuốt nước miếng mãi mới nói được một câu hoàn chỉnh.

Nhận ra mình hơi quá đà, Bảo An chủ động quàng tay ôm cổ Trúc Linh làm lành.

“Cái này hơi đặc biệt một chút. Trừ nó ra, mà muốn đụng vào bất cứ đồ vật gì cũng được.”

Nghe đến đây là Linh đủ hiểu lý do vì sao rồi, nhưng vẫn xì mặt giận dỗi. An vẫn ôm chặt lấy Linh, thủ thủ tâm sự câu chuyện lúc sáng cho cô bạn “đa năng” nghe.

Tan học, An đứng yên một chỗ trước cổng trường đợi Phong. Chuyện với bạn Hương Cờ giờ đã hoàn toàn kết thúc, vì vậy đã lâu lắm rồi, hôm nay Phong mới lại đến trường đón An. Trời tự dưng đổ mưa phùn, tuy không làm ướt áo quá nhiều nhưng lại khiến cho đôi tay An lạnh tái lạnh tê. An chỉ mặc một chiếc áo len mỏng bên ngoài áo đồng phục trắng, không có túi áo, nó đành xoa xoa hai tay vào nhau cho đỡ rét. Phong vừa đến, An nhanh nhẩu rút hai tay mình vào túi áo khoác đồng phục của cậu, hai hàm răng run cầm cập đến đập cả vào nhau.

“Lạnh quá, cho tờ rúc nhờ một chút thôi.”

Đang ở chỗ đông người, hành động tự nhiên của An khiến Phong thấy ngại và khó chịu vô cùng cực. Dù không nở nhưng cậu vẫn lôi bằng được đôi bàn tay An ra khỏi túi áo.

“Một tí thôi mà.”

“Không có tí tẹo gì hết. Bỏ ra.”

Hoài Phong càng cố gắng kéo đôi tay bướng bỉnh kia ra, Bảo An lại càng nỗ lực rút tay vào sâu hơn. Bỗng Bảo An bất chợt rút phắt hai tay mình lại, bên trái nắm chặt mấy điều thuốc lá vừa lôi được từ trong túi áo Hoài Phong. An tiến sát lại phía cậu, khịt khịt mũi ngửi mấy cái. Có loáng thoáng mùi thuốc.

“Cậu hút thuốc à?”

Quả thật, cậu mới chỉ có ý định tập tành thôi, chứ chưa hề đụng vào một điều nào cả. Mùi thuốc ám trên người cậu là sản phẩm của một ông anh khóa trên, khi này hai người rủ nhau trốn học vào quán điện tử, ông ý ngồi ngay sát bên cạnh hút thuốc, nên khói thuốc mới bám vào áo. Lúc ra về, ông anh ấy dúi vào túi cậu mấy điều, nói là con trai thì phải biết hút. Đúng là tình ngay lý gian mà.

“Không. Áo này là của thằng bạn cùng lớp. Ngồi trong phòng nóng quá, hai thằng cởi ra, rồi không hiểu sao bây giờ lại mặc nhầm. Thuốc cũng là của nó.”

Thấy Bảo An im lặng không nói gì, đôi mắt vẫn toát lên vẻ nghi ngờ, Hoài Phong sốt ruột đành giơ tay lên thề.

“Thề. Nếu nói dối...”

“Được rồi, được rồi tớ tin. Đừng thề gì hết.”

*

Tối nay An với mẹ ra ngoài đi siêu thị mua quà tặng sinh nhật ông vào ngày mai. Hai mẹ con mua đồ và đi dạo phố tới gần chín giờ tối mới xong. Tiết trời lạnh, lại hơi mưa mưa, mọi người đều ngại ra đường, khu phố vì thế mà cũng vắng vẻ hơn. An cùng mẹ thung thăng tản bộ, không gian đang yên ắng, bỗng chốc tiếng rú ga của mấy chiếc xe máy phía xa xa đang tiến lại, khiến cho hai người giật bắn mình. Điều khiển những chiếc xe ấy là một tốp gồm năm, sáu cậu bạn nhìn trạc tuổi An, họ tạt vào một quán nước vỉa hè bên đường. Họ ngồi xuống, gọi nước và bắt đầu châm thuốc hút. Bà Thục lắc đầu thất vọng.

“Mấy cái đứa mới lớn mà đã... An không được chơi với mấy người như thế này đâu, nhớ chưa? Toàn người xấu cả đấy.”

An chỉ dạ dạ vâng vâng mấy tiếng trong vô thức, vì tâm trí nó bây giờ đang bị cái người ngồi trong quán nước kia làm cho chao đảo rồi. Là Hoài Phong, cậu ấy ngồi đấy phì phèo điếu thuốc cùng đám bạn.

Hoài Phong vô tình ngẩng đầu lên nhìn về phía bên kia đường. Đúng lúc bắt gặp Bảo An đang đứng trân trân nhìn mình. Nhớ tới những lời lúc sáng, cậu giật mình ho sặc sụa, vút vội điếu thuốc xuống đất. Cậu con trai ngồi bên cạnh, nhếch môi cười khinh bỉ.

“Kém thế. Nhưng không sao, mới hút đùa nào chả thế, từ từ là quen.”

Bảo An vẫn thất thần một chỗ, mãi tới khi nghe tiếng mẹ gọi mới sức tỉnh chạy đi. Hoài Phong không để tâm đến lời cậu bạn, hướng ánh mắt đuổi theo những bước chạy của Bảo An, miệng thì thoảng vắn ho lên một tiếng.

17. Chương 17

“Đồ nói dối. Đồ thất hứa. Đồ đáng ghét...”

Bảo An ngồi khoanh chân trên giường, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cái điện thoại trước mặt. An đang đợi một cuộc gọi hoặc vài dòng tin nhắn của Phong. Nhưng đáng ghét thay, màn hình điện thoại vẫn đen thui này giờ, Hoài Phong có lẽ vẫn đang lượn lờ ngoài đường cùng đám bạn kia. Khẽ thở dài, Bảo An chán chường thả mình ngã phịch một phát xuống giường, miệng lẩm bẩm mấy câu oán trách:

“Phong thôi, cậu làm sai mà một lời xin lỗi cũng không thốt ra được à? Có khi chẳng cậu nhận ra cái lỗi to đùng của mình đâu nhỉ. Giờ này chắc cậu đã hút hết sạch một bao thuốc rồi ý chứ. Cậu làm sao hiểu được cảm giác của tớ. Quá thất vọng, quá hụt hẫng.”

Gần mười hai giờ đêm, bà Thục đi qua phòng con gái, thấy có ánh đèn hắt qua khe cửa. Nghĩ An lại mãi mê đọc truyện, xem phim đến quên giờ giấc, bà lên tiếng nhắc nhở:

“An, có biết mấy giờ rồi không? Mai nghỉ học nhá.”

Chất giọng nghiêm khắc của mẹ khiến An giật mình trở về với hiện tại. Ngược lên nhìn đồng hồ, An tá hỏa nhận ra mình đã thức quá khuya so với thường ngày. Chết thật, thế này da lại nổi đầy mụn cho xem. Chỉ tại Hoài Phong thôi.

“Dạ, tại bài tập nhiều quá ạ, con vừa mới làm xong. Con ngủ luôn đây ạ.”

Nghe tiếng bước chân mẹ mỗi lúc một xa, An mới thở phào nhẹ nhõm. Thật may vì không bị mắng. Tắt điện, An nằm cuộn tròn mình trong chăn nhưng lại thấy có gì đó sai sai, thiếu thiếu, không sao ngủ được.

Bài tập... An quên chưa làm bài tập. Ngày mai có bài kiểm tra Sử, thế mà giờ đây trong đầu An chưa có một chữ nào cả. Dù không đành lòng, nhưng An buộc phải tạm biệt chăn gối ấm áp thân yêu, lết xác đặt mông vào cái ghế lạnh toát, lập từng trang sách và bắt đầu học. Rõ khổ!

Bóng Bảo An vừa khuất, cũng là lúc một điều thuốc khác xuất hiện trước mặt Hoài Phong. Là của anh bạn ngồi cạnh.

“Tiếp chứ?”

Nhìn điều thuốc một hồi, cậu lắc đầu từ chối. Anh bạn kia lại nhếch môi cười lần nữa, nói giọng vừa như châm chọc vừa như công kích Hoài Phong.

“Hèn thế.”

Hoài Phong chỉ đứng đưng im lặng, tỏ vẻ không mấy quan tâm. Quả thật, bộ mặt khi nãy của Bảo An khiến cậu phải nghĩ ngợi nhiều. An chắc hẳn sẽ giận lắm, lần này có khi “chiến tranh lạnh” tới mấy ngày cũng nên. Tâm trạng không tốt, Hoài Phong chẳng muốn la cà thêm cùng hội bạn nữa, mặc cho chúng nó lôi kéo thế nào, cậu cũng nhất quyết đi về.

Hết nhắc điện thoại lên lại đặt điện thoại xuống, tẩn mẩn soạn một tin nhắn thật dài nhưng rồi lại xóa đi, cậu thật không biết phải nói gì với An lúc này. Nào phải nói cậu sai rồi, phải xin lỗi thôi nhưng nào trái lại cho rằng là thằng con trai thì không được cúi mình nhận tội vì những chuyện này. Nghĩ nhiều làm Hoài Phong đau đầu quá, quăng cái điện thoại vào góc giường, cậu kéo chăn đi ngủ.

“Kệ, mai tính.”

*

Bảo An bước vào lớp với đôi mắt thâm quầng và bộ dạng hết sức tàn tạ. An vừa ngồi vào chỗ chưa cả kịp thở, Linh đã te te hỏi chuyện.

“Đừng nói với tao là đêm qua mày thức khuya ôn Sử nha.”

Thực sự lúc này An mệt đến mức không nói được gì, chỉ gục gặc gật gù mấy cái thay cho câu trả lời. Nhìn An bơ phờ là thế, vậy mà Linh chẳng thèm động lòng tí tẹo nào, rất phũ phàng cô vỗ vai An vào bảo:

“Tốt, tí nhắc tao nhớ. Tao chưa học gì cả.”

Nói xong, lại quay xuống tíu tít bàn luận nốt câu chuyện đang nói dở với Kỳ.

Bài kiểm tra Sử hôm nay An làm rất tốt, thật không uống công đèn sách đêm qua. Để ăn mừng và cũng là để báo đáp lại ân huệ khi nãy An cho chép bài, trưa nay Linh và Kỳ sẽ mở hầu bao, mời An một bữa linh đình.

Tan học, ba bạn hí hửng kéo nhau ra về. Được ăn mà không mất tiền, An cảm thấy khỏe khoắn và phần chần lên hẳn, bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến hết. Đang vui vẻ yêu đời, nào ngờ ra đến cổng trường con bé lại đụng mặt Hoài Phong. Vừa thấy bóng dáng cậu, nụ cười trên môi An tắt ngúm, đôi tay run run không sao nhấc ga đi tiếp được nữa. Thấy cô chị họ ngang nhiên dừng xe giữa đường như vậy, Bảo Kỳ từ đằng sau chậm chậm phóng xe lên ngang hàng An.

“Ô hay, sao tự nhiên dừng lại thế này? Xe hết điện à?”

Trúc Linh ngồi sau xe Kỳ, nhận ra Hoài Phong đang đứng cách đó không xa bèn lên tiếng:

“Ế, Phong kia, rủ đi luôn cùng cho vui.”

Không để cho An kịp phản ứng gì, Linh đã lấy hết sức bình sinh mà hét lên một tiếng thật vang trời:

“Phong ơi...”

Nghe có người gọi, Hoài Phong vội quay mặt về chỗ đó, từ từ tiến lại gần mấy bạn trẻ. Thấy thế, Bảo An lườm Trúc Linh một cái tóe lửa, phụng phịu nói:

“Tao không đi ăn nữa.”

Rồi An phóng xe đi mất hút, để lại Linh với Kỳ há hốc mồm ngơ ngác, chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, quay qua thấy Phong đang đứng yên, nom có vẻ đang tức giận.

Sáng nay ngồi trên lớp, suy đi tính lại, Hoài Phong định lòng sẽ phải gặp tận mặt Bảo An nói chuyện rõ ràng, không nhắn tin hay gọi điện gì hết. Cậu đã đứng đợi nó rõ lâu, cuối cùng thì nó không nói không rằng, ngang nhiên đi thẳng, cũng chẳng thèm nhìn cậu lấy một cái. Xung quanh biết bao nhiêu người, chẳng lẽ cậu lại gào thét gọi tên An? Mất mặt chết đi được. Hay là bắt chước trong phim, chạy bộ đuổi theo? Không đời nào cậu làm thế. Hoài Phong đành bất lực ra về.

Đôi bạn trẻ tẩn ngẩn một lúc thì bị bác bảo vệ xua đuổi vì làm cản trở giao thông nơi cổng trường đông đúc. An về rồi, Phong cũng biến đi luôn, Linh và Kỳ lại được dịp hẹn hò, ăn mảnh!

*

Tiệc sinh nhật tối nay của ông ngoại được tổ chức đơn giản nhưng vô cùng ấm cúng. Ngoài An và mẹ, còn có sự hiện diện của gia đình ba bố con bác Tuấn – người hàng xóm thân thiết ngay sát nhà ông bà. Cả bữa cơm, An chẳng nói năng gì, không phải vì An không vui mà vì An đang chuyên tâm cho sự nghiệp lấp đầy cái dạ dày đã trống tuếch từ trưa tới giờ. Nhìn An ăn, cả nhà ai cũng cảm thấy vừa hài vừa hẫi. Anh con trai lớn của bác Tuấn hơn An ba tuổi, tên là Long, lên tiếng trêu đùa:

“Nhớ ngày trước ông hay bảo sau này An lớn sẽ gả An cho anh. Hồi ấy anh thấy thích lắm, đến tận hôm qua vẫn sẵn sàng tình nguyện đợi An cơ. Nhưng từ lúc thấy An cầm đũa lên ăn, anh nghĩ lại rồi. Anh xin lỗi An nhé.”

Câu nói của Long khiến cho tất cả mọi người đều phải rộ lên cười ngặt nghẽo, đến cả người bị ghẹo là An cũng suýt chút nữa thì phun cả cơm ra ngoài. Số An đứng số đào hoa, anh Long vừa khước từ lời thề hẹn năm nào, lập tức cậu em trai tên Tùng đã ngỏ ý muốn rước An về.

“Thế thì để em thế chân anh ý An nhé?”

An đang cúi gằm mặt vào bát cơm, nghe lời cầu hôn của Tùng, bèn ngẩng mặt lên dứt khoát trả lời:

“Xin lỗi, chị không thích trẻ con.”

Cả nhà lại được thêm trận cười nữa. Tùng tiện tay gõ cái thìa vào đầu An.

“Thôi đi bà, hơn tôi có một tuổi mà làm như lớn lắm ý.”

Bảo An tính tình hiền lành, xưa nay chẳng đánh ai bao giờ. Bị Tùng tấn công vô cớ nhưng nàng ta chỉ xoa đầu và vênh mặt lên đắc ý.

Cơm nước xong xuôi, trong khi mọi người đang trò chuyện rôm rả thì anh Long lại đứng dậy, xin phép được ra ngoài sân hút thuốc.

“Anh cả Long điểm nào cũng tốt. Chỉ riêng cái khoản hay đốt thuốc là không sao bỏ được. Chú Tuấn xem thế nào mà bắt thằng bé cai đi chứ.”

“Cháu cũng hết cách rồi bà ạ. Cái thằng hay thức khuya làm đồ án, nó bảo phải có tí khói thuốc mới tập trung làm được. Nói mãi mà nó có nghe đâu.”

Bác Tuấn lắc đầu bất lực, bà ngoại Bảo An nghe vậy cũng chép miệng chán nản. Tùng đang nằm ườn trên sân nhà đọc truyện cùng Bảo An, ti toe bình luận:

“Bố cứ tống ông ý vào doanh trại, may ra mới bỏ được. Bạn con kể, anh nó đi lính, đang hút trộm thuốc thì cấp trên tóm được, thế là bị nhét nguyên cả mấy điều vào mồm, không được hút ngậm cho tới khi nào tắt thì thôi. Khiếp, khói bay vào mắt cứ phải gọi là cay xè.”

Bảo An tròn mắt lắng nghe. Sau khi nuốt trọn từng câu từng chữ Tùng vừa nói, trong đầu An lóe lên một ý nghĩ hay ho.

Đã gần một tuần trời, Hoài Phong vẫn chưa có cơ hội giải thích và nói câu xin lỗi với Bảo An. Cứ nhìn thấy cậu, là con bé tránh như tránh tà. Gọi điện hay nhắn tin đều không có tác dụng. Thậm chí, An còn

hủy kết bạn với cậu trên Facebook nữa. Sáng nay, Hoài Phong ‘phục kích’ Bảo An ở ngay đầu ngõ nhà nó từ sáng sớm. Gần bảy giờ, An vừa đi đến đầu ngõ đã bị Phong chặn đầu xe, “bắt sống”.

Tóm được Bảo An rồi, Hoài Phong nhanh chóng nhét vào túi áo nó một tờ giấy. “Đến lớp rồi đọc.”

Xong hết mọi việc, cậu đứng đĩnh đi thẳng. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, khiến cho An không kịp phản ứng gì, cứ ú ớ đứng bất động một chỗ. Tới lúc định hình được tất cả những gì vừa xảy ra thì Phong đã đi xa quá rồi.

Bảo An vốn tính tò mò, nó không nghe lời dặn của Phong mà mở tờ giấy ra đọc ngay tức khắc. Ồ, thì ra là... bản tự kiểm điểm của cậu.

“Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam.

Độc lập – Tự do – Hạnh phúc

Bản tự kiểm điểm

Không kính gửi: Lương Bảo An.

Tao tên là: Lê Hoài Phong.

Mấy hôm trước, tao có dú đờn học đòi hút thuốc. Tao xin lỗi. Nhưng tao thề, những gì tao nói sáng hôm ấy đều là sự thật. Tao cũng hứa luôn, đây sẽ là lần cuối cùng tao đụng vào điều thuốc. Văn tao chỉ có thể, chẳng biết hứa hẹn thề thốt gì hơn nữa. Nếu mày tin và chấp nhận bản kiểm điểm này thì trưa nay tan học đợi tao ở cổng trường. Xin hết!

Hà Nội, thứ... ngày... tháng... năm...

Phong

Lê Hoài Phong

(Chữ ký đẹp nhờ?)”

Cầm bản kiểm điểm của cậu trên tay, Bảo An không sao khép được miệng lại. Đọc đoạn đường đến trường, hai cánh môi cứ toe ra cười một cách mất kiểm soát, cả thân thể bé nhỏ rung lên bần bật. Người đi đường ai cũng nhìn An với ánh mắt nể phục, vì họ nghĩ “Chà chà, lần đầu tiên nhìn thấy một kẻ điên biết tự lái xe đến bệnh viện.”

Hoài Phong cả buổi ngồi không yên, chốc chốc lại ngoái đầu xuống cuối lớp nhìn đồng hồ. Vừa nhìn xong đã lại quay sang hỏi đứa kế bên “Mấy phút nữa hết tiết?” Giáo viên và học sinh cả lớp không khỏi ngạc nhiên và thắc mắc khi thấy Hoài Phong hôm nay không ngủ gục trong lớp như mọi ngày. Lê Băng tình ý nhận ra vẻ sốt sắng trên gương mặt cậu bạn, có lẽ cậu đang nóng lòng đợi chờ một điều gì đó. Mấy buổi trước Phong chỉ trốn một tiết cuối thôi, hôm nay thì bỏ luôn hai tiết. Lê Băng một lần nữa bất đắc dĩ phải ghi tên cậu vào sổ ghi đầu bài.

Bảo An lái xe tới cổng trường đã thấy Hoài Phong hết kiễng chân lên nhòm ngó, lại nhoài cổ nhìn vào trông ngong ở đấy rồi. Bảo An đứng trước mặt cậu, nói giọng cực kỳ nghiêm túc:

“Đi theo tớ.”

Hoài Phong xưa nay rất ghét bị người khác điều khiển vậy mà giờ lại phải cố nuốt uất hận vào trong, tò tò đi theo sau Bảo An. Tức điên lên được! Bảo An dẫn Hoài Phong đi vòng ra phía sau trường, khu đó vắng vẻ và hầu như chẳng có người qua lại. Đến nơi, An chìa cả nắm tới mấy điều thuốc lá về phía cậu, đồng dục ra lệnh:

“Không được hút, chỉ được ngậm thôi. Ngậm cho đến hết nhé.”

Hoài Phong chết đứng tại chỗ, sững sờ nhìn người đối diện. Có nằm mơ cậu cũng không tưởng tượng ra được cái viễn cảnh này. Bảo An cũng “lành” quá đi chứ.

“Nhìn gì nữa? Thực hiện đi. Đây là hình phạt cho cậu đấy.”

An vênh mặt cười đắc ý, giục liên hồi. Phong run rẩy đón nhận sự trừng phạt của An.

18. Chương 18

“Thôi nào. Nín đi nào. Đồ con trai mít ướt!”

Đôi tay bé nhỏ của An đưa mấy tờ giấy ướt về phía cậu bạn ngồi đối diện, miệng dỗ dành ngọt xớt. Lời nói kia dù được An đổ vào bao nhiêu là đường, nhưng xem ra khi đến tai Phong lại đắng ngắt. Cậu trừng mắt lên nhìn con bé, đón nhận mấy tờ giấy một cách phũ phàng nhất. Bộ dạng gắt gỏng của Phong chẳng khiến An sợ tẹo nào, ngược lại nàng ta còn cảm thấy thích thú lắm, cười hí hí mãi thôi.

Nom Hoài Phong lúc này mới thật thê thảm biết bao. Cậu liên tục đưa tay lên dụi hai đôi mắt vốn đã đỏ hoe, nước mũi chảy thành ròng, chốc chốc lại hắt xì hơi một tiếng vang trời. Nhìn cậu tàn tạ như thế, Bảo An bắt đầu thấy băn khoăn về độ thánh thiện của bản thân. Liệu nó có ác quá không nhỉ?! An chống cằm lên bàn, gương mặt có chút hối lỗi, nhỏ nhẹ hỏi Phong:

“Tớ đã man lắm hả?”

“Còn phải hỏi à? Cực kỳ tàn bạo. Mà đúng là... ơ hơ...”

Hoài Phong chưa kịp xả ra hết những hậm hực trong lòng thì bỗng nhiên hắt hơi một cái, theo đó nước mũi cũng thi nhau tuôn ra ngoài, cậu đành thôi không nói nữa, ngồi yên chuyên tâm xì mũi. Bảo An mấy phút trước còn cảm thấy ớn lạnh là thế nhưng sau khi được cậu bạn tặng cho nguyên một xô “cơm muối” vào mặt thì tất cả hối lỗi gom góp được đều tan biến sạch. Con bé bực bội đập mạnh tay xuống bàn.

“Đáng đời cậu. Lần sau thì chừa hẳn nhé!”

Vào quán ngồi đợi đã lâu mà vẫn chưa thấy đồ ăn, bụng Hoài Phong giờ đói meo đói mồm, cậu chẳng còn sức mà đấu khẩu với An nữa. Phong tưởng như mình sắp ngất rồi, nhưng cậu vẫn còn cao số lắm. Đặt hai suất bún chả xuống bàn, cô chủ quán cất lời trên đầu đôi bạn:

“Bị tình yêu bé nhỏ giận dỗi cái gì mà khóc dai thế hả ông tướng? Từ nãy tới giờ vẫn chưa chịu nín cơ à?”

Ôi, những lời này nghe mới hay ho làm sao! Bảo An đỏ ửng mặt, vừa cười thẹn thùng vừa lau đĩa. Hoài Phong thì toàn thân cứng đờ, ấp a ấp úng cố gắng giải thích.

“Ồ cô ơi, không phải như cô nghĩ đâu. Thực ra là...”

Lời giải bày của cậu còn đang dang dở, thì cô chủ quán đã vội chạy đi vì có khách tới. Vừa đi cô vừa ngoái đầu lại “cảnh cáo”:

“Đừng chối. Nói dối chốc nữa cô tính tiền gấp đôi đấy.”

Hoài Phong hắt hàm nhìn Bảo An đang nhai nhồm nhoàm trước mặt, xong lại đánh mặt ra phía cô chủ quán, ý muốn nói: “Cô ấy hiểu lắm rồi kìa.”

Bảo An nhún vai bất lực, tỏ vẻ như: “Kệ chứ. Biết làm sao bây giờ?”

No nê, hai bạn dắt díu nhau ra về. Đã lâu lắm rồi, hôm nay Bảo An mới lại ngồi sau xe để Hoài Phong đi trên con đường quen thuộc. Gió khá to, Hoài Phong ngồi đằng trước lạnh đến co cả mặt. Bảo An ngồi sau được thân hình cao cao của cậu chắn hết gió cho, thành thử nó chẳng thấy rét chút nào. An “nhàn cư” quá đâm ra sinh nông nổi, mấy ngón tay nhỏ xíu không yên phận một chỗ, nghịch ngợm vẽ mấy đường loằng ngoằng lên tấm lưng phía trước. May sao, Hoài Phong không có máu buồn nên vẫn có thể tỉnh tâm lái xe!

Hai người ngồi trên xe nãy giờ chẳng nói năng gì, đường lại vắng, không gian vì thế mà yên ắng lạ. Bảo An mở lời gợi chuyện:

“Cái bản kiểm điểm ý. Sao cậu lại viết nó? Với cậu... tớ... quan trọng lắm hả?”

Vừa dứt lời, Bảo An liền nhận ra đang có bao nhiêu là máu ùn ùn đổ dồn về hai bên má. Nóng phừng phừng!

Hoài Phong cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy. Bị nói trúng tim đen, cậu giật mình đến lạng cả tay lái, suýt chút nữa thì tông vào em bé đang tập đạp xe trên vỉa hè. Thú thật, đôi khi cậu thấy An rất phiền phức và nhiều chuyện, nhưng vắng bóng nó cậu lại nhớ, cảm giác trống trải vô cùng. Dù An nói đúng đấy, cơ mà Phong còn lâu mới nhận, cậu “ngược tâm” lắm. Hoài Phong thẹn quá, đành phải gồng mình lên dọa nạt để che lấp đi cái vẻ xấu hổ đang hiện ra rõ nét.

“Ảo tưởng à? Tí nữa thì tai nạn rồi kia kìa. Đều tại mày nói năng linh tinh cả đấy.”

Vì ngồi sau, không ngó được gương mặt đang đỏ ửng lên như cà chua được vụ của Phong nên An cứ ngỡ cậu giận thật. An trề môi, ngồi im re, không dám ho he thêm nữa lời.

Biết An sợ run người, Phong thấy buồn cười mà cũng có chút hối hận nhe nhúm trong lòng. Cậu chủ động phá tan không khí căng thẳng này.

“Mày có thích xe đạp không? Nếu thích thì mai đi bộ đến trường đi, trưa tao đạp xe đến đón. Ưng không?”

Bảo An hớn hở gật đầu như bở củi. Gương mặt vừa ỉu xiu đấy, giờ đã rạng ngời lại ngay. Hoài Phong vui lây, ung dung lái xe, miệng huýt sáo yêu đời.

*

Sáng sớm Hà Nội se lạnh, Hoài Phong lái chiếc xe đạp địa hình đến trường. Chiếc xe này là phần thưởng mẹ tặng khi cậu thi đỗ cấp ba. Dù rất thích, nhưng Phong lại chẳng mấy khi dùng tới, cậu thường hay đi bộ tới trường hơn.

Lệ Băng thần thờ bước từng bước tới trường, đầu óc vu vơ nghĩ mấy chuyện lặt vặt. Lúc nào cũng vậy, Băng chẳng bao giờ để ý tới những thứ xung quanh, tâm trí cứ mơ màng bay bổng ở tuốt tận trời cao. Tiếng phanh xe đạp vang lên chói tai, kéo cô trở về với mặt đất. Băng ngẩng mặt lên, thấy Phong đang đỡ xe trước mặt, bộ mặt vênh lên đến là ghê tởm.

“Muốn quá giang không bà lớp trưởng khó tính?”

Gặp cậu, Băng mừng ra mặt. Cô chấp thuận ngay tức khắc, đang hí hửng chuẩn bị leo lên xe thì phát hiện ra... xe của cậu không có yên sau. Lệ Băng cứng họng chưa biết nói gì, miệng cứ mãi cười khổ vì cậu bạn lắm lì hôm nay lại biết trêu người. Hoài Phong tiếp tục đùa cợt cô lớp trưởng, vẫy tay tạm biệt.

“Không lên à? Vậy thôi tao đi trước nhá.”

Nhìn dáng Hoài Phong ngày một xa hơn, Lệ Băng mỉm cười hạnh phúc. Quen Phong cũng khá lâu, hiếm khi cô thấy Phong chọc ghẹo người khác như ban nãy. Cậu chỉ thoả mái vui đùa với những người thực sự thân gần với mình thôi. Lệ Băng trước giờ chưa khi nào được đứng trong danh sách ấy, số lần nói chuyện giữa cô với Phong cũng không nhiều. Vậy mà vừa rồi, cậu lại chủ động bắt chuyện trước, phải chăng Phong đã bắt đầu để ý tới cô?

Hoài Phong đứng trên bục giảng, đồng dạc thông báo:

“Thằng nào đi xe đạp có yên sau thì đổi xe với tao một hôm đi.”

Cả lớp tĩnh lặng lạ thường. Hoài Phong xưa nay nổi tiếng là giỏi phá của, nào ai dám cho ông tướng ấy mượn xe chứ. Được cả lớp “tặng” cho cả một thùng đầy quả bơ, Hoài Phong mặt tối sầm lại. Khả năng thuyết phục của cậu quả là có hạn, năn nỉ này giờ chẳng có ai đồng ý. Cuối cùng thì ông bạn thân nhất trong lớp của cậu đành phải mở lòng, chấp nhận hy sinh chiếc xe thân yêu để duy trì tình bạn. Trao đổi chìa khóa xe xong, anh bạn kia mới hỏi:

“Xe vừa đẹp vừa mới sao không đi, lại thích đổi hả ông nhồi?”

Cái cách mà cô chủ quán hôm qua gọi Bảo An bỗng nhiên đạp cửa xông thẳng vào não bộ cậu, rồi tự tiện trôi tuột xuống khuôn miệng, theo lời nói mà bay ra ngoài. Hoài Phong thần nhiên đáp:

“À, mượn xe để đi đón tình yêu bé nhỏ ý mà. Nàng nổi hứng muốn ngồi xe đạp.”

Cả lớp rộ lên hào hứng, túm tụm lại xung quanh Hoài Phong tra khảo. Đủ các câu hỏi “Ai? Ở đâu? Khi nào?...” được đặt ra, làm cho cái đầu Hoài Phong ong ong, muốn nổ tung tức thời. Đáp lại sự tò mò của

dân chúng, Hoài Phong chỉ lẳng lẳng lắc đầu từ chối giải đáp mọi thắc mắc. Ai cũng nhón nhảo hết thầy, chỉ riêng cô lớp trưởng là vẫn ngồi ngờ ngàng một chỗ. Phong có bạn gái rồi sao? Vậy mà sớm nay Băng còn tưởng... thì ra là mừng hụt mất rồi! Lệ Băng khẽ cười buồn, liền quay lại với sách vở đang la liệt trên mặt bàn, không mấy hứng thú với câu chuyện đang gây xôn xao dư luận kia.

Hoài Phong hôm nay đúng là dồi dào năng lượng khác thường. Nguyên năm tiết học, cậu chẳng gục mặt ngủ chút nào, rất chăm chú ghi chép. Đã vậy còn hăng hái giơ tay phát biểu mặc dù lần nào đáp án đưa ra cũng sai be sai bét. Thầy cô vào lớp, ai cũng ngạc nhiên hỏi:

“Chà, hôm nay Phong tiến bộ quá nhỉ?”

Chẳng mấy dịp được giáo viên khen, Hoài Phong vừa sướng vừa ngại, ngoài gãi đầu ra thì chẳng biết đáp gì. Bè bạn trong lớp lại được thể reo lên, bàn tán rôm rả:

“Nhờ vào sức mạnh của tình yêu đấy ạ.”

Đến đây thì cả thầy và trò đều cười sáng khoái. Thấy cậu có ý thức như vậy, thầy cô lấy làm phần khởi lắm, còn đám bạn thì chỉ quan tâm tới “tình yêu bé nhỏ” kia thôi.

*

Tan học, Lệ Băng nhờ bác xe ôm gần trường chở đi theo sau xe Hoài Phong. Lệ Băng thực sự muốn xác nhận lời cậu nói là thật hay đùa. Suốt cả đoạn đường, cô chỉ thầm mong rằng người mà Hoài Phong nhắc tới lúc sáng không phải là Bảo An.

Tới khi cậu dừng xe trước cổng trường Trung học Phổ thông Khắc Ân thì niềm hy vọng trong Băng đã giảm đi phân nửa.

Cổng trường lúc này vắng teo, chẳng còn ai nữa, học sinh đã ra về hết rồi. Bình thường tầm này tới là cậu đã thấy bóng dáng Bảo An rồi, hôm nay lại chẳng thấy đâu, cậu đành tấp xe vào lề đường ngồi chờ. Lệ Băng gửi tiền bác xe ôm, rồi cũng đứng ở mãi phía xa xa đợi cùng Hoài Phong.

Đợi mòn chờ mỏi vẫn chẳng thấy “tình yêu bé nhỏ” đâu, trời lại rét nữa chứ, Hoài Phong nhủ thầm rằng chốc nữa nhất định phải dạy cho An một bài học. Cuối cùng, dù rất lười nhưng cậu cũng phải lôi cái điện thoại nhét sâu tít trong đáy cặp ra gọi cho An.

“Mày làm gì mà mãi không ra thế hả? Sao cơ?... Ờ yên đấy...”

Hoài Phong đạp xe lên nhà dân phía trước gửi nhờ, rồi chạy vội vào phía bên trong trường. Lệ Băng đứng từ xa không hiểu chuyện gì, định bụng sẽ đi vào cùng. Nhưng nghĩ lại, nếu vào đấy chạm mặt Hoài Phong thì biết giải thích ra làm sao. Băng đành buồn rầu quay bước ra về!

19. Chương 19

Lần nào cũng thế, lần này cũng vậy, Hoài Phong phải mất một lúc khá lâu mới có thể nhận được cái gật đầu đồng ý, cho phép vào trong trường từ phía bắc bảo vệ – người vẫn thường được đám học trò gọi vui là “bố Bộ”. Bước chân cậu càng lúc càng nhanh và vồn vã, Hoài Phong thực sự rất nóng lòng muốn chứng kiến cảnh tượng hay ho kia.

Đây rồi, thấy rồi,... hình ảnh cô học sinh mẫu mực Lương Bảo An miệt mài dùng compa cạo sạch những bã kẹo cao su đã bám chặt xuống nền nhà tự mấy năm nay đang hiện lên rõ nét trước mặt cậu! Đối với Hoài Phong mà nói, đây quả đúng là một “cảnh đắt giá trời cho”, nhất định phải ghi lại khoảnh khắc này mới được, mai sau biết đâu cần dùng đến. Nghĩ là làm, Hoài Phong lấy ngay máy điện thoại ra, giơ lên và bắt đầu quay lén những thước phim đáng giá ấy. Giữa trưa, bụng thì đói, trời lại rét, trong trường cũng chẳng còn ai vậy mà An vẫn phải bò lổm cổm ngoài hiên nhà, tay cầm chiếc compa sát tẩn mẩn cạy từng mảng kẹo một. Thi thoảng nàng ta ngã phịch ra đằng sau một cái, vừa thở hổn hển vừa lẩm bầm kêu than, nom

đến là buồn cười. Hoài Phong dùng nép sau bức tường, cổ mím chặt hai bờ môi vào nhau để không phát ra tiếng động.

“Ôi trời, mệt muốn chết... Phong với chả phanh, người gì đâu, chậm chạp hệt con rùa. Đoạn đường ngắn tí teo mà đi mãi không vào tới nơi. Đợi được cậu chắc tớ cạo sạch cả tòa nhà giáo viên này rồi cũng nên...”

Tiếng An than thở khiến Phong dừng, không quay nữa. Cậu cất máy đi, chậm rãi lấy ra một chiếc thước từ trong cặp sách, tiến lại phía An ngồi xuống và ra tay nghĩa hiệp giúp đỡ.

“Đây đây, Phong đây. Mãi mới ‘mua được vé để vào cửa’ đấy ạ.”

An ngẩng mặt lên đã thấy Phong thu lu ngay phía trước, tay cạo cạo và miệng thì banh ra nhả nhổ. Khỏi phải nói, An cảm động đến rơi nước mắt! Con bé hứa hẹn đủ thứ chuyện, nào là chỉ còn một tầng nữa chưa cạo thôi, rồi thì nếu cậu chăm chỉ giúp nó, chốc nữa nó quyết dóc cạo hầu bao, lấp đầy dạ dày cậu,... Nhưng điều mà Phong quan tâm hàng đầu lúc này là lý do gì khiến An đột nhiên yêu trường yêu lớp đến vậy! Cậu muốn biết, An cũng sẵn lòng trả lời.

Số là sáng nay, An và Linh phải lên phòng giáo viên nộp sổ ghi đầu bài, đang đứng đỉnh bước ngoài hành lang của khu nhà, bỗng thấy xa xa trước mắt tờ tiền mệnh giá mười nghìn. Sẵn tiện cả hai đều đang nhai kẹo, đôi bạn quyết rằng nếu ai phun trúng miếng cao su vào tờ tiền, thì nghiêm nhiên sẽ trở thành chủ sở hữu của nó. Kết quả là chẳng ai trúng cả, thê thảm hơn còn bị cô Tổng phụ trách bắt được, phạt hai đứa phải cạo sạch bã kẹo trên nền tòa nhà ba tầng này. Thật là đen đủi, đủ đen! Phong sau khi nghe xong câu chuyện bị đất ấy liền ngã vật ra sàn mà cười một cách mất kiểm soát.

“Có cả Kỳ giúp nữa. Nó phụ trách mấy bậc cầu thang, tớ tầng một, Linh tầng hai. Ba người mà làm mãi chẳng xong. Sớm mai cô kiểm tra rồi.”

Bảo An meo máo kể lể, đoạn quay sang cầm chặt cổ tay Phong tha thiết nhờ vả.

“Cậu nhất định giúp bọn tớ nhá, không bọn tớ chết chắc đấy.”

Nhận được sự đồng ý của cậu, An mừng quýnh, dang rộng hai rồi ôm chầm lấy cổ cậu. Thường thì Hoài Phong cực ghét bị đụng chạm kiểu này, bất kể đối phương là ai, cậu cũng sẽ đẩy ra ngay tức khắc. Hôm nay lại khác, cậu không cau có, gắt gỏng cũng chẳng có chút phản ứng gì cả. Phong cứ ngồi im vậy, mặc cho An lặp đi lặp lại câu cảm ơn bên tai như một cái máy. Có lẽ vì tâm trạng cậu bây giờ đặc biệt tốt!

Nhưng rồi khung cảnh lãng mạn ấy cũng sớm bị dập tắt. Hoài Phong nghe loáng thoáng đâu đây có mùi nước hoa, thật không sao ưa nổi. Cậu chu mũi lên khịt khịt mấy tiếng, phát hiện mùi hương ấy tỏa ra từ người con bé đang ở sát bên cạnh. Hoài Phong vội vã nhảy ra xa chỗ khác, có vẻ kỳ thị lắm.

“Mày dùng nước hoa đấy hả?”

Bảo An thật thà gật đầu thú nhận luôn. Chị Thủy mới bắt đầu kinh doanh thêm mặt hàng này nên tối qua có nhà tặng An mấy lọ dùng thử. An vừa ngửi đã ưng ngay rồi, sáng nay còn mang cả một balo đầy nước hoa đi chào hàng giúp chị nữa cơ. Ai cũng thích, đến cả thầy cô giáo trong trường cũng khen mùi hương nhẹ nhàng, dùng một chút vào mùa đông cho cảm giác đỡ lạnh cũng được.

Sau khi phải giã từ son môi – tình yêu ngọt ngào hai năm trời – mãi An mới tìm được niềm hạnh phúc khác thay thế là những lọ nước hoa quyến rũ chết người này. Ngỡ rằng sẽ được cùng bạn ấy tung tăng khắp nẻo đường góc phố, nào ngờ...

“Tao không thích. Cấm mày dùng.”

Hoài Phong lên tiếng đánh thếp, chính thức tuyên án tử cho cuộc tình còn chưa kịp chớm nở của An với nước hoa. Bảo An nghệt mặt bàng hoàng trước hung tin, nước mắt suýt chút nữa là tuôn trào mãnh liệt. Ngày trước kể cho đám Trúc Linh nghe về vụ “bạn đặc biệt”, Linh đã dặn dù có cuồng Phong đến mấy cũng nhất định phải giữ vững lập trường và bảo vệ trọn vẹn niềm vui, sở thích của mình. Nếu cậu ta nói gì cũng nghe theo răm rắp thì sẽ mất giá vô cùng! Bảo An tấn ngăn tấn ngăn hồi lâu, ngấm lại thấy những lời căn nhắc của Trúc Linh quả thực rất sáng suốt. Phụ huynh và cả thầy cô đều không cấm, cố sao Phong lại tự cho mình cái quyền quản mọi thú vui của An chứ?! Còn nữa, nguyên cả buổi phải gù lưng cạo cạo cậu cậu,

Phong vừa tới chưa giúp đỡ được là bao, đã lên giọng hạnh hợ rồi. Thật là đáng ghét! Bảo An quyết tâm vùng lên, “khởi nghĩa”.

“Mặc kệ cậu. Tớ vẫn dùng đấy.”

Khóe môi hơi giật giật, Phong bắt động toàn thân trước hành động đáp trả của An. Mọi ngày An ngoan ngoãn lắm, có cãi cũng chỉ tự nói mấy câu yếu ớt trong họng thôi. Hôm nay lại dám đứng bật dậy, chỉ thẳng tay vào mặt cậu mà chống đối với chất giọng hùng hồn đến thế kia mà. Cũng khá là hay ho đấy chứ nhưng dù sao Phong vẫn phải chấn chỉnh lại ngay mới được.

“Hoặc là nó, hoặc là tao. Chọn đi.”

Cứ nói một câu, cậu lại nhấn vào trán An một cái. Đầu An vì thế mà lúc la lúc lắc, hết mấy chú cún đồ chơi hay được đặt trưng bày trên xe ô tô. Hành động này của Phong xuất phát từ ý muốn trêu đùa cô bạn, nhưng do đang một mình trong người nên cô bạn ấy cảm thấy khó chịu và bức xúc lắm. An hất mạnh tay cậu ra, nhả mặt tuyên bố:

“Tớ chẳng thèm cậu nữa. Cậu cút đi.”

Phong biết An bắt đầu nóng máu rồi, bèn xuống nước làm hòa. Nhưng cậu càng cố nhượng bộ, nó càng được đà lấn tới, nhất quyết đuổi cậu đi. Cãi qua cãi lại vài câu, Hoài Phong giận dỗi bỏ đi thật. “Ngủ” thấy có mùi chiến tranh, cả Linh và Kỳ đều tắt tả từ tầng trên chạy xuống, tới nơi chỉ thấy mỗi An đang hăng say mắng nhiếc cậu bạn đã ra về từ lúc nào.

Cơn tức dâng trào đốt nóng từng tế bào trong An, buộc con bé phải ngồi một lúc ăn lấy ăn để gần chục cốc kem để hạ hỏa trong một ngày Hà Nội giá buốt. Cô bạn thân và cậu em họ hết lắm lét nhìn An lại khề cuí xuống kiểm tra số tiền trong ví, e rằng không đủ để thanh toán cái hóa đơn kia. Cuối cùng Linh phải lên tiếng khuyên nhủ, mong sao có thể kìm bớt cơn sóng giận dữ đang cuộn cuộn trào dâng trong lòng An, cũng là để hâm lại cái sự nghiệp ăn uống đang trên đà phát triển mạnh mẽ của con bé.

“Phong chẳng quan tâm những đứa con gái khác điều gì cả như thế nào nhưng lại suốt ngày sẫm soi, bắt mày phải làm theo đúng ý lão ấy. Có khi nào Phong đang cố hướng mày theo đúng hình mẫu lý tưởng của lão không?”

Bảo An nghe vậy cũng thấy nguôi ngoai mấy phần. Ngậm cái thìa trong miệng, An thần thờ suy nghĩ. Linh cũng có chút ít kinh nghiệm trong những chuyện như thế này, vì vậy lời nói của Linh rất có trọng lượng đối với An. Con bé bắt đầu típ mắt, gương mặt hí hửng lên trông thấy. Linh tâm lý bao nhiêu thì Kỳ lại vô duyên và phũ phàng bấy nhiêu. Cậu ta thổi phồng cái niềm hy vọng vừa mới nhe nhói trong tim An bằng giọng nói tỉnh bơ của mình.

“Nhỡ đâu nó ghét bà quá nên cố tình gây khó khăn để bà nản lòng, không chịu được mà tự động rút lui thì sao?”

Nói xong lại thần nhiên thả một muỗng kem vào miệng. Bảo An một lần nữa lâm vào bế tắc, tiếp tục gọi kem và cắm cúi vào đó. Sau câu nói của Kỳ, không chỉ mình An cau có trở lại mà cả Linh cũng không kém phần giận dữ. Cô nàng véo eo Kỳ một lúc khá lâu, làm cho cậu ta phải la lên oai oái, thu hút sự tò mò của biết bao nhiêu thực khách.

Ở một góc khuất trong quán, có người con trai ngồi đó, thong thả nhâm nhi đồng kem được gọi theo thực đơn mà An đã chọn, vừa ăn vừa quan sát bộ dạng của An mà cười tí tởn. Xem nào, đây đã là lần thứ ba anh vô tình gặp An rồi. Kể thì cũng có duyên đấy chứ, nhất định anh phải sang bắt chuyện và chính thức làm quen thôi. Anh rút một điếu thuốc ra và hút để lấy tinh thần trước khi bắt tay vào việc, đó là thói quen mới hình thành cách đây không lâu của anh.

Quán nhỏ, cửa lại đóng kín bùng, làn khói thuốc vì thế mà lan ra khắp phòng. Khách trong quán lấy làm khó chịu lắm nhưng lại ngại không dám lên tiếng nhắc nhở, ai cũng chỉ cố đưa tay lên phẩy nhẹ để làn khói xám kia không ám vào áo quần mình. Thường ngày An cũng “mềm” lắm, chẳng bao giờ gây chuyện với ai, hôm nay thì khác, đang sẵn cơn tức, An hét lên một cách vô thức:

“Mùi thuốc à? Ai mà mất lịch sự thế không biết?”

Bị chính đối tượng của mình chê bai, người con trai kia luống cuống dập tắt điều thuốc rồi vội vàng kéo xup cái mũ xuống che đi nửa khuôn mặt. Anh sợ An nhìn ra mình, dù rằng anh cũng chẳng chắc liệu con bé có còn nhớ anh là ai không nữa. Anh chủ quán tiến đến bên chàng trai, vỗ vai anh trách móc.

“Ông ơi, quán tôi mới mở mà ông định đuổi hết khách của tôi đi phỏm? Có nhìn thấy cái biển ‘Cấm hút thuốc’ to oành kia không?”

Người con trai cười trừ với anh chủ quán – cũng là bạn thân của mình.

Trót gây ầm tượng xấu rồi, thôi đành để dịp khác vậy.

Nghĩ bụng vậy, người con trai vội đứng lên, đặt mấy tờ tiền trên mặt bàn rồi nhanh chóng cất bước ra ngoài.

*

Từ tiết đầu tới tiết cuối, tiết nào Hoài Phong cũng gục mặt xuống bàn nhưng không sao ngủ được, vì đầu óc còn bận nghĩ vẩn nghĩ vơ. Trước giờ thấy An “dính” mình như vậy, Phong nghĩ rằng vị trí của mình trong An phải lớn và vững chắc lắm. Ai dè... Bảo An cũng quá đáng lắm chứ, cũng cấm cậu hết thứ nọ tới thứ kia còn gì. Cấm hút thuốc, cấm chửi tục, cấm bùng học, cấm gây gỗ đánh nhau,... và tí ti những thứ khác nữa. Dù biết những việc An cấm đoán đều là tốt nhưng dù sao đấy cũng là thói quen đã ngấm vào cậu từ lâu lâu lâu rồi, để bỏ được chúng đâu phải là dễ dàng, cậu đã phải nỗ lực nhiều cực kỳ nhiều. Đi đâu cùng lũ bạn cũng cố hạn chế nói bậy, thành ra hay bị ngượng mồm. Chúng nó thấy thế thì cười khoái chí lắm, trêu chọc cậu suốt. Suy cho cùng, Phong thấy những điều kiện cậu đặt ra với An cũng hết sức hợp lý. Dùng son môi hay nước hoa gì đấy chỉ tốn tiền, có bổ béo được gì đâu. Vậy mà dám vì chúng mà thẳng thừng đuổi cậu à, hạ thấp lòng tự tôn của cậu như vậy cũng được sao? Được được, An nhất định sẽ phải hối hận.

Hoài Phong vò đầu bứt tai mãi mà tâm trí vẫn tỉnh queo, hôm qua đã thức nguyên đêm nghĩ về việc này rồi, thế mà giờ... Thầy cô vào lớp thấy cậu học trò buổi trước còn hăng say học tập, buổi này đã lại quen lè cũ, trong lòng cũng có thất vọng. Nhắc mãi cậu mà cậu nào có nghe, giáo viên chẳng biết làm gì hơn nữa, đành nén tiếng thở dài và tiếp tục bài giảng.

“Cãi nhau với người yêu hay sao mà khó ở thế cha nội?”

Anh bạn thân ngồi cạnh, tên Trí, lay lay người Phong, cất giọng hỏi han. Hoài Phong chẳng buồn ngẩng dậy, cậu vẫn gục mặt như cũ, tiện tay vớ được quyển vở trên mặt bàn và phang thẳng vào mặt cậu bạn. Trí cũng chẳng vừa, đập chân Phong một cái đau điếng, rồi lúi gượng ra kiểm tra xem liệu gương mặt đẹp trai của mình có bị sứt mẻ gì không!

Tan học, Hoài Phong đạp xe ra đến cổng trường thì dừng lại đôi chút, cố tìm kiếm bóng dáng Bảo An trong dòng người đang đông đúc. Cả buổi cậu cứ đinh ninh rằng con bé chắc giờ hối hận lắm, có khi còn tìm đến tận trường đợi và xin lỗi cậu cơ. Nhưng thì ra không phải, thoáng thất vọng, Hoài Phong tặc lưỡi, nhún vai một cái rồi phóng xe đi thẳng. Nhìn xem, vì An mà cậu phải khổ sở vác xe đi vác xe về mệt mỏi đến hai ngày liền, thật phiền phức, lại tốn tiền gửi xe nữa.

Phong đạp xe đến cổng nhà, thì thấy An đang ngồi vắt vẻo trên chiếc xe điện chờ mình. Lòng tự đắc của cậu dần dâng lên cao, Hoài Phong chẳng nói chẳng rằng vênh mặt phóng xe vào thẳng trong nhà. An đứng gần tò te chỗ cũ, hướng đôi mắt mong chờ vào bên trong. Phong cất xe xong mới bước ra ngoài, hất hàm hỏi An:

“Đến đây làm gì?”

An cười khì khì, đung đưa cánh tay Hoài Phong và bắt đầu bài ca xin lỗi muôn thuở.

“Tớ nghĩ kỹ rồi. Tớ không nên đánh đối cậu với một thứ tào lao như thế... Huề nhá!”

Hoài Phong nghiêm nghị nhìn trực diện vào bộ dạng đang nhăn nhó của An. Mới có một ngày không gặp, mà trông An tàn tạ quá. Trưa qua sau khi Phong bỏ đi, An cũng mặc kệ hình phạt đang còn dang dở, kéo hai người bạn ra quán ăn kem hạ hỏa. Do đó, sáng nay con bé phải lóc cóc tới trường ngay khi mới năm rưỡi sáng để hoàn thành nốt công việc. Cổ họng còn bị sưng vì số kem khổng lồ đã nuốt hôm qua nữa chứ, cũng vì thế mà mất luôn cả tiếng, khó nhọc lắm mới nói được thành câu. An bị như vậy, Phong lại càng mỉm lòng. Cậu nhìn mãi, nhìn mãi mới chậm chậm thốt ra một chữ “Ờ”.

Nhân cái dịp làm lành và cũng đã lỡ đến tận đây rồi, Bảo An quyết chí xin xỏ Hoài Phong một bữa cơm tại gia. Hoài Phong tất nhiên là cương quyết từ chối. Không phải cậu tiếc An mà là vì cậu sợ bà nổi giận.

“Thôi ra ngoài ăn, tao mời.”

“Tớ muốn ăn cơm gia đình cơ. Hơn nữa, xe tớ hết điện rồi, hôm qua quên sạc. Cho vào nhà xin ít điện đi mà.”

Bảo An càng mè nheo, Hoài Phong càng khó xử. Cậu thực sự không nỡ tống cổ An đi theo cái cách mà cậu đã làm với lũ bạn lúc trước. Ngặt nỗi bà cậu lại quá khó tính và rất có ác cảm với cậu cũng như những thứ liên quan tới cậu. Đang lúc phân vân, lưỡng lự thì tiếng bà nội từ sau lưng vang lên:

“Thằng kia, khách tới chơi mà mày lại đuổi về là làm sao?”

20. Chương 20

Phong và An quay lại, thấy bà nội đã đứng trước cổng tự bao giờ không hay. Bà vận trên mình chiếc áo khoác nâu nâu, đã sờn chỉ và nhuộm màu thời gian. Tuổi tác khiến cho cái lưng bà hơi còng xuống và đôi chân thì không thể đứng vững được nếu như thiếu chiếc gậy gỗ kia.

Với kinh nghiệm mười mấy năm sống chung một nhà với bà, Hoài Phong nhận ra ngay sự khó chịu và không mấy thiện cảm trong câu nói của bà. Trái lại, Bảo An suy nghĩ đơn giản, cho rằng bà có ý mời thật, liền cười toe, cúi rạp người xuống lễ phép cảm ơn:

“Bà cho cháu vào nhà ạ? Cháu cảm ơn bà ạ! Ăn xong cháu xung phong rửa bát.”

Bà lão trạc bảy mươi tuổi, mái tóc đã bạc một màu sương gió, nghe vậy thì không mấy hài lòng. Khẽ chau mày và hừ một tiếng nho nhỏ, bà tập tễnh quay bước vào trong. Bảo An vẫn ngây thơ tin lời bà, hí hửng dắt xe đi theo sau lưng bà. Còn lại ngoài cổng, Hoài Phong khổ sở vô tung mái tóc, chân trái vô cớ đập mấy phát vào cổng, miệng không ngừng oán than:

Play

Unmute

Progress: 0%

Remaining Time -0:00

Fullscreen

“An ơi là An... mày giết tao rồi!”

Bố Hoài Phong đi làm, thành thử trong nhà bấy giờ chỉ có bà nội, mẹ cậu và cô em gái tên là Hoài An vừa mới tan ca học ở trường.

Mắt cười, răng khểnh, má lúm, tất cả những thứ ấy đã tạo nên nét duyên dáng và xinh xắn trên gương mặt Hoài An. Cả hai anh em họ Lê đều có một điểm chung, đó là cực kỳ kiêu lời. Hoài Phong kiêu lời theo kiểu lằm lì, khó gần. Còn em gái cậu lại ít nói do bản tính hiền lành, nhút nhát, e thẹn và hay ngại. Khác với anh trai, Hoài An nhận được rất nhiều tình yêu thương từ phía bà nội, và người cha dường như cũng không quá thờ ơ, lạnh nhạt với em.

Mâm cơm đạm bạc, chỉ có một đĩa cá kho và bát cà muối, được đặt ngay ngắn trên chiếc chiếu nhựa dải giữa gian bếp nhỏ. Mọi người không ngồi vào bàn ăn giống như Bảo An vẫn thường hay làm ở nhà. Điều này khiến An hào hứng lắm, con bé ngồi sà xuống và reo lên đầy phấn khích:

“A... có quả cà muối này!”

Lúc mới gặp, Hoài An đã ngầm đoán người bạn này của anh trai là con nhà khá giả rồi. Em không nghĩ Bảo An lại có hứng thú với cái món bình dân này, bèn e dè hỏi lại:

“Chị thích lắm ạ?”

Bảo An gật đầu lia lia, hai mắt híp tịt lại biểu lộ rõ vẻ vui sướng. Cà muối vốn là món khoái khẩu của Bảo An. Nhớ có lần về quê, được người bà con đãi món này, ngay từ lần đầu chạm đĩa Bảo An đã mê tít rồi. Sau đợt ấy, Bảo An đòi mẹ mua mãi thôi nhưng bà Thục lại không muốn con gái ăn quá nhiều cái thức ấy. Bà cho rằng món đó không bổ béo gì, ăn vào lại dễ nổi mụn nữa. Vì thế, lâu lắm rồi hôm nay Bảo An mới gặp lại “người bạn” này, thử hỏi làm sao mà không mừng cho được?

Được trời phú cho cái tính hoạt ngôn, nên dù hòng có đau cách mấy Bảo An vẫn nói liên mồm, liếng thoảng hết một chú khướu. Hoài An có vẻ khoái nghe mấy câu chuyện mà chị An kể lắm, cười khúc khích suốt. Trong tất cả những người bạn của Phong, có lẽ Bảo An là dễ lại được ấn tượng tốt với mẹ cậu nhất. Không giống những cô bạn lúc trước Hoài Phong hay đàn đúm cùng, Bảo An chẳng hề động chút phần son nào cả, cũng không tỏa ra hương thơm nồng nặc của những chai lọ nước hoa. Con bé mặc đồng phục nhìn có vẻ lành lành, dù hơi nhiều lời những lại rất đỗi vô tư, ăn nói có trước có sau, đúng kiểu con nhà gia giáo. Phong có những người bạn như thế này, thật khiến cho mẹ cậu yên tâm quá!

Mẹ và em gái cậu vui vẻ, cười nói góp chuyện với Bảo An là thế, cậu với bà nội lại lẳng lặng dùng bữa, chẳng hé răng nửa lời. Hoài Phong không nói, vì tâm trí cậu đang rối bời lắm đây. Nhìn xem, Bảo An cứ thoải mái, tự nhiên như vậy trong khi bà nội lại chẳng mấy vui vẻ, Hoài Phong liệu có cười được không?! Bà chắc hẳn sẽ nổi giận cho xem, và mỗi lần như vậy người gánh chịu cơn thịnh nộ của bà luôn luôn là hai mẹ con cậu.

“Miếng này không có xương, An ăn đi cháu.”

Bảo An đang cầm cúi bấm điện thoại, nghe bà nhắc tên mình bèn ngẩng phắt đầu lên, dùng hai tay đưa bát ra trước mặt, tí tởn nhận phần ngon mà bà phần cho.

“Cháu xin ạ.”

Một phút im lặng bao trùm khắp căn phòng nhỏ. Con bé nghệt mặt chừng hững hờ khi nhận ra “An” mà bà nhắc tới là “Hoài An” chứ không phải “Bảo An”. Ôi, thật là ngại quá, ngại quá đi! Để chữa “quê” cho An, mẹ Hoài Phong bèn gấp một miếng khác đặt vào bát con bé và dụ dỗ nói:

“Khúc này cũng ngon này, ăn nhiều vào nhé!”

Cô em cùng tên ngồi đối diện thì chun mũi, cười khi khi với Bảo An đang đỏ mặt phùng phùng. Bà nội lại nói một câu không mấy liên quan, chẳng rõ bà là vì quan tâm nên nhắc nhở hay do bực tức mà trách móc nữa.

“Đang ăn mà cứ chúí mặt vào cái điện thoại, dễ đau dạ dày lắm đấy.”

Bảo An dạ dạ vâng vâng, tiếp thu lời chỉ giáo của bà, rồi gạt điện thoại sang một bên, tập trung ăn uống, tuyệt nhiên không nói thêm câu nào cho tới cuối bữa.

Người khổ tâm nhất lúc này có lẽ là Hoài Phong. Cậu đau khổ gục mặt xuống cánh tay đang chống lên đùi, hết chệp miệng bắt lực lại thở dài náo nề. Cứ tình hình này, kiểu gì cậu và mẹ cũng phải nghe bà nội nói móc đến hơn một tuần là ít. Hoài Phong thực sự muốn xách cổ và đá phăng Bảo An ra khỏi nhà ngay lập tức.

Lương Bảo An... mày đúng là cục nợ rắc rối nhất đời tao!

Cơm nước no nê, Bảo An giữ đúng lời hứa ban nãy, xắn tay áo sẵn sàng dọn dẹp. “Nói lời phải giữ lấy lời”, cái đức tính ấy đã được ông ngoại Bảo An ngày ngày bồi đắp vào đầu con bé, ngay từ những ngày nó còn nhỏ xíu. Mẹ Hoài Phong muốn ngăn cũng chẳng được, đành để cho “song An” dắt díu nhau, bưng mâm ra giếng sau nhà rửa bát. Ở nhà, Bảo An thường rửa chén đĩa bẩn trong bồn vì vậy vừa nhìn thấy cái giếng, con bé lấy làm thú vị lắm. An hết lời điện thoại ra chụp choẹt vài kiểu, lại nhòm hán đầu xuống giếng kêu lên mấy tiếng vô nghĩa:

“A a a... i i i... ê ê ê...”

Âm thanh vọng lên từ đáy giếng khiến Bảo An càng được đà “cãi nhau” với nó hăng say hơn. Trận chiến giữa An và cái giếng đã bám đầy rêu xanh đang đi vào hồi quyết liệt, bỗng bị câu nói phũ phàng của ai kia làm cho ngưng hẳn:

“Khéo lại lộn cổ xuống đấy thì khổ, không ai rảnh mà nhảy xuống vớt mày lên đâu.”

Bảo An giật bản mình, cau có nhìn thẳng mặt cậu con trai đang đứng đĩnh tay dứt túi quần, đứng tựa lưng vào góc tường. Tìm được đối thủ mới để đấu khẩu, An tha cho cái giếng chỉ biết nhại lại lời người khác kia. Đôi môi nhỏ cong lên chưa kịp thốt ra lời đáp trả đã bị Hoài Phong chặn họng, vẫn bằng giọng điệu đều đều quen thuộc:

“Mày nhận rửa bát mà cuối cùng lại để em tao gù lưng làm một mình thế kia hả?”

Bấy giờ Bảo An mới sực tỉnh, nhìn xuống thấy Hoài An đang miệt mài làm cả phần của mình, dù vậy em vẫn cười tươi và xua tay ra điều “Không sao đâu. Chị không cần áy náy.”

Bảo An vốn là con người có trách nhiệm, chỉ là đôi khi hơi bị ham vui tí tẹo thôi. Mặc kệ Hoài An có can thiệp thế nào, con bé cũng ngồi xuống và thực hiện nốt nhiệm vụ của mình. Nhìn “song An” vừa hăng say lao động vừa nói chuyện tíu tít, chắc là hợp cạ lắm, Hoài Phong bắt giác khẽ mỉm cười, trong lòng bỗng thấy khoan khoái, vui sướng lạ. Hoàn thành xong công việc của một cô gái đảm đang, Bảo An được mẹ Phong thưởng cho một đĩa đầy những múi bưởi tươi ngon.

“Bảo An ăn thử xem bưởi nhà trồng có ngon không cháu!”

“Nhà tự trồng hả cô? Cháu thấy trong vườn rõ là nhiều cây, mà ngoài cây chuối ra cháu chẳng biết cây nào vào cây nào, hê hê.”

Bảo An thoải mái bỏ vào mồm mấy múi bưởi đã được tách vỏ sẵn, đoạn thật thà thú nhận cái sự dốt của mình. Hoài An bình thường rụt rè và ít nói vô cùng, nhất là với những người mới gặp lần đầu, không hiểu sao với người chị này lại khác, em có cảm giác thân quen lắm. Hoài An mạnh dạn đề nghị

“Chốc nữa em mang vồng ra ngoài vườn mắc cho chị An ngồi nhé. Rồi em chỉ cho chị các loại cây luôn.”

Tất nhiên là “chị An” đồng ý rồi, chẳng đợi thêm nữa con bé kéo phắt Hoài An dậy, tha thiết được ngồi vồng ngay tức khắc.

Mọi khi, chiếc vồng vải chỉ được sử dụng vào những ngày hè nắng nhẹ, hiu hiu gió thổi. Còn vào tháng đông, tiết trời gió rét thế này, chiếc vồng được “nghỉ phép”, nằm tĩnh dưỡng trong tủ đồ. Nhưng hôm nay nhà có khách quý nên dù đang trong kỳ phép, chiếc vồng cũng bị lôi ra lao động khổ sai. Hoài An buộc vồng lên hai cây xoài trong vườn, kéo chị An lên ngồi và bắt đầu “bổ túc kiến thức về cây trồng” cho chị nghe. Đang ngồi đung đưa trên vồng, duyên thuyền cho Bảo An nghe về mấy cái cây trong vườn, Hoài An chợt nhớ tới bài tập tiếng Anh chiều nay phải nộp, em xin lỗi Bảo An rồi luống cuống trở về phòng để học.

“Bảo An là học sinh lớp chuyên Anh của trường Khắc Ân đấy. Chỗ nào khó quá, thử ra hỏi chị ấy xem.”

Bảo An rất là “thiêng” nha, vừa nhắc tên là thấy lù lù xuất hiện rồi. Chẳng lẽ ngồi ngoài kia gió quá, lại có một mình nên An chán, định vào nhà chào bà rồi đi về cơ. Nào ngờ lại nghe được lời đề nghị kia, con bé liền hào hứng giúp đỡ luôn. Tiếng Anh lớp sáu đối với Bảo An không khó, nhưng An lại chẳng có khiếu gõ đầu trẻ chút nào, khả năng diễn đạt truyền thụ kiến thức cho người khác cũng kém, thành thử nói mãi mà Hoài An vẫn chưa hiểu gì cả, cái đầu còn ù ù thêm nữa chứ. Còn hơn ba mươi phút nữa là tới giờ đi học rồi, Hoài An buộc phải lười một hôm vậy, dồn hết chỗ bài tập cho chị gái kia làm hộ. Xong hết tất cả, Bảo An còn nhiệt tình lấy xe đưa em tới trường, sẵn tiện về nhà luôn, hôm nay la cà thế đủ rồi.

“Chưa sặc đây, chị rút ra như thế hại xe lắm.”

“Kệ đi, chị toàn làm thế mà, có sao đâu.”

Bảo An khoát tay, rồi một mực đẩy cô em nhút nhát ngồi lên yên sau. Như để em gái không phải quá bận tâm, Hoài Phong đứng bên cạnh còn bồi thêm một câu thế này:

“Khỏi lo thừa, chị ấy là chúa phá của mà.”

Người già thường ít ngủ, bà nội Hoài Phong chỉ ngã lưng một chút, nghe tiếng ồn ào ngoài sân, bà bèn thức dậy ra ngoài. Đứng phía sau, nghe thằng cháu trai chê bai cô bạn, bà liền phản bác lại giúp Bảo An.

“Mày cũng hơn gì người ta.”

Bị bà bóc mẽ tạt xấu, Hoài Phong ngại quá nhưng lại chẳng làm được gì, quay ra lườm Bảo An một cái. Vô lý thật!

Thấy bà đã dậy, Bảo An mừng quá, vậy là có thể tạm biệt được bà trước lúc ra về rồi. Con bé chào bà và mẹ Hoài Phong một tiếng rõ to rồi nhanh chóng đưa Hoài An đến lớp. Hôm nay là một ngày quá đổi tuyệt vời với cô tiểu thư họ Lương!

*

Buổi tối, Bảo An đưa mấy tấm hình đã chụp tại nhà Hoài Phong lúc sáng lên Facebook với dòng tiêu đề “Ra mắt!” Chúng bạn vào bàn tán rôm rả lắm. Cái Phương “chim lợn” tính hay buôn chuyện, nay vớ được “miếng mồi ngon” liền hí hửng bình luận.

“Tắm ngắm tắm ngắm mà... Ngày mai cả trường sẽ biết chuyện này.”

Cậu Đức lớp trưởng thì ngây thơ hỏi.

“Thật hả bà? Định bỏ học tảo hôn à?”

Bà Thực cực kỳ phản đối việc con gái tới nhà bạn ăn trực, đặc biệt bạn lại là con trai thì tuyệt đối cấm. Đưa những tấm hình này lên Facebook, An đã phải ngăn chặn cơ sở những người có thể mách lẻo với mẹ, không cho họ xem. Anh chị em họ, hàng xóm láng giềng và cả những “con buôn” ở cửa hàng nữa đều bị hạn chế. Chỉ có Linh với Kỳ là vinh dự được chiêm ngưỡng những bức ảnh này thôi. An là tin tưởng hai bạn trẻ lắm đấy, nào ngờ cả hai lại lợi dụng lòng tin ấy mà đe dọa con bé. Chúng cùng vào xem ảnh và để lại một lời bình với nội dung tương tự nhau.

“Nếu không muốn để cô Thực biết chuyện tày đình này thì trưa mai, quán Gỗ, một bữa thịnh soạn. Đồng ý chứ?”

Lúc trưa đang dùng bữa tại nhà Hoài Phong, nhận được tin nhắn hỏi han của mẹ, Bảo An đã phải nói dối là ăn cơm ngoài quán rồi. Bây giờ để mẹ biết được, chắc là nó sẽ bị mẹ cấm cung dài dài mất. Thôi thì mất chút kinh phí để bịt miệng đôi kia cũng được, tiện thể khoe khoang tí luôn. Suy đi tính lại, An thấy mình cũng không bị thiệt thòi gì mấy.

Dù An không nhắc gì tới Phong và cậu cũng chẳng bình luận câu nào cả. Nhưng nhìn những tấm ảnh ấy, Lệ Băng đủ hiểu là An đã tới nhà cậu. Băng hay cùng cô chủ nhiệm tới nhà Phong để phản ánh và trao đổi với gia đình về tình hình của cậu ở trường, cô lạ gì nhà cậu đâu. Chiếc vòng vải màu xanh bộ đội, giềng nước bắm đầy rêu nhìn có vẻ cổ kính, cái cổng với giàn hoa giấy thơ mộng mấy thứ ấy đã trở nên quá quen thuộc với cô lớp trưởng này rồi. Lệ Băng không bình luận gì hết, cô chỉ lặng lẽ bấm nút “Like” rồi lấy ra từ ngăn kéo bàn học một chiếc máy ghi âm và bắt đầu tâm sự với nó. Đây là thói quen đã lâu của Băng – giải bày mọi chuyện cả vui lẫn buồn với cái máy đó.

21. Chương 21

Mừng Tết đến và lộc đến nhà nhà... Cánh mai vàng, cành đào hồng thắm tươi...

Những nốt nhạc vui nhộn của mấy bản nhạc xuân rộn ràng thi nhau nhảy nhót tung tăng khắp xóm giềng. Trải dài đầu đường cuối phố, đâu đâu ta cũng bắt gặp hình ảnh một chiếc xe đạp với những cái mẹt chở đầy các loài hoa ngào ngạt hương thơm và sắc sỡ sắc màu. Mấy cây xanh trên vỉa hè được người dân treo lên biết bao nhiêu là dây đèn, chờ khi trời tối thì “tách”, lung linh lấp lánh cả một dãy đường. Phố xá những ngày cuối năm nhộn nhịp lên hẳn, dân chúng đổ xô ra ngoài sắm đồ đón Tết. Người đi bộ thì trên tay nặng

trữ những túi linh kính, kẻ chạy xe thì vui mừng chở về nhà một chậu quất to lụ xụ hoặc một cành đào hồng rực rỡ.

Hơi thở mùa xuân tràn ngập nơi nơi, nhà nhà chờ Tết, người người đợi Tết. Chim chóc reo vang, nhạc nhẽo từng bừng, mọi người cười nói. Quả là một không khí khiến cho ai nấy đều phải nao nức khôn nguôi!

“Xuân ơi xuân đã về... Téo téo teo teo tèo teo tèo...”

Bảo An tay cầm cái chổi lông gà phẩy qua phẩy lại mọi góc ngách trong nhà, miệng thì lúi lo theo lời bài hát đang được phát trên vô tuyến. Mấy ngày giáp Tết là khoảng thời gian mà An yêu thích nhất trong năm. Cứ đến dịp này sức sống trong An lại dâng trào và bung tràn mãnh liệt, bất kể là đang khỏe mạnh hay ốm đau. Nhớ có năm An bị sốt, người nóng hầm hập, nằm bẹp dí một chỗ trên giường ấy vậy mà nhạc xuân vừa phát là con bé đập tung chăn, bật dậy và nhảy nhót từng bừng, sau đó thì khỏi ốm luôn. Quá kỳ diệu!

Cuối năm công việc ở cửa hàng tăng gấp bội ngày thường, An lại là con một vì thế mọi công việc dọn dẹp, tân trang lại nhà cửa mẹ đều giao cho An hết. An là cô gái ưa sạch sẽ và mắc căn bệnh cuồng lau chùi. Ngày thường bệnh vốn đã nặng, đến khi Tết về thì càng được đà phát triển mạnh mẽ. Kể từ hôm nghỉ Tết đến giờ, tức là hai mươi tám âm lịch, chổi lau nhà, máy hút bụi,... những vật dụng ấy đều được An ngày qua ngày vất kiệt sức lao động. Chăn ga gối đệm, tất tần tật đều được An lôi ra và giặt đi giặt lại tới bụng cả chỉ mới thôi. Tết đến, ai cũng mong có một tấm áo mới, kể cả con gấu bông trắng kia cũng vậy. Nghĩ thế, An quyết tâm trở tài may vá. Khệ nệ vác cả đồng vải về nhà, tỉ mỉ đặt chúng lên chân mình rồi đo đo cắt cắt nhưng do bản tính bất cẩn đã khiến An cắt nhầm luôn cả vào ống quần mình, không phải chỉ một mà là đến gần chục lần. An nản, kế hoạch may áo mới cho gấu chính thức phá sản.

Sau một ngày dài say sưa thực hiện trọng trách mẹ giao, An lao xuống bếp mở tủ lạnh và tìm kiếm đồ ăn. Chà chà, cái tủ lạnh đã chật cứng. Mấy món này đều là do bà nội và bà ngoại chuẩn bị, sau đó thì một mực nhét vào tủ lạnh vốn đã đầy ắp những món mà mẹ An nấu nướng trước đó. Mẹ chưa về, An phải ăn một mình. Dù hơi chán nhưng con bé cũng quen rồi, hơn nữa phải biết thông cảm cho mẹ chứ. Ông bà nội, ngoại đều bảo An dọn sang bên đó ở mấy ngày cho vui nhưng con bé từ chối, nói rằng muốn ở nhà cho nhà có hơi người vì mẹ đã đi cả ngày rồi.

Xong bữa chính, An lại lùng sục khắp các tủ để truy tìm đồ ăn nhẹ cho bữa phụ sắp sửa diễn ra ngay tức khắc. Mấy hôm trước An cùng hai bà đi siêu thị mua sắm bánh trái, kẹo mút dùng để thiết đãi khách khứa trong những ngày Tết. Chọn được bao nhiêu thứ, chất đầy ắp cả ba xe chở đồ cơ. Thế mà vừa về đến nhà An, quay đi ngoảnh lại tất cả cái đồng ấy đã nằm gọn ghẽ trong cái bụng không đầy kia rồi. Bây giờ nhìn cái tủ gần như là trống trơn, An không khỏi ăn năn hối hận, tự tay tát vào miệng mình mấy phát ten tét.

“Chết thật! Thế này khách đến chơi biết lấy gì mà tiếp... Chẹp, mai lại phải đi sắm thêm đợt nữa vậy.”

Và vì chẳng ngày mai cái tủ cũng sẽ được lấp đầy nên An chẳng ngần ngại mà cuồn nót hai túi bò khô và đồng hướng dương còn sót lại trong tủ rồi băng băng chạy lên phòng. Bảo An để mặc cho cơ thể ngã tự do xuống giường đánh “phịch”, một tay vớ lấy cái điều khiển mở mô tuyến cho không khí đỡ bí, tay còn lại từ từ bỏ miếng bò khô cay xè vào miệng. Trên vô tuyến đang phát chương trình dạy gói bánh chưng. Nhìn thấy mấy cái bánh chưng vuông vuông, xanh xanh màu lá dong An lại không khỏi bực mình khi nhớ tới cái buổi trưa xui xẻo hôm ấy.

Chuyện là thế này, đó là buổi học cuối cùng trước khi học sinh chính thức bước vào kỳ nghỉ Tết kéo dài chín ngày. Thay vì để học sinh ngồi tám mắt trong lớp chờ tới lúc trống trường vang lên kết thúc ngày học, trường Khắc Ân tổ chức một buổi ngoại khóa ngay tại sân trường, dạy học sinh cách gói bánh chưng truyền thống. Học sinh các lớp khối mười và mười hai được chuyển sang trường cấp hai bên cạnh, thành thử sân trường bây giờ hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của đám lớp mười một. Vì thời gian hạn hẹp nên các em chỉ được hướng dẫn cách gói bánh thôi, khâu luộc bánh nhà trường cho các em về tự tìm hiểu. Đám con gái lớp mười một Anh thì cần mẫn ngồi sắp xếp lại những hộp nguyên liệu đã được nhà trường chuẩn bị trước đó, trong khi mấy tên con trai lại dùng những tấm lá dong để đùa nghịch. Ở sân sau của trường, cánh mày râu vốn mê phim chưởng nhìn thấy đồng “vũ khí” đã được bày sẵn trên trận địa, bèn hăng chí lao vào chiến đấu. Kỳ và Đức mỗi đứa lãnh đạo một đội quân, lấy lá dong làm đao, rổ giá làm khiên, xông vào quật nhau tới bờ.

“Nhân dân đâu, mau mau tiến lên lật đổ thằng Đức đồng đánh, thiết lập lại ngôi vị lớp trưởng nào.”

“Hỡi binh lính, hãy đập tan mưa đồ xấu xa của lũ lão lêu kia cho ta.”

Bụi bay mù mịt, mấy tấm lá vừa được rửa sạch sẽ ban sáng giờ dính đầy đất cát. Hai ông tướng Kỳ và Đức đang chinh chiến một cách máu lửa thì bố Bộ từ đâu tiến tới đá cho mỗi tên một cái đau điếng vào mông.

“Bố bảo chúng mày ra đây rửa lá mà chúng mày phá lan tanh bành thế này hả?”

Bị bắt tại trận, hai ông tướng Kỳ và Đức khi này oai phong là thế giờ thì mềm nhũn như sợi bún, rồi rít xin lỗi:

“Hề hề, bọn con chỉ là một phút bốc đồng thôi mà bố. Bọn con làm ngay đây, hứa sẽ chăm chỉ và ngoan ngoãn ạ.”

“Nhanh lên đi, đám con gái đang sốt ruột đợi mấy ông đấy. Là thằng đàn ông phải có tinh thần trách nhiệm, làm việc phải đâu ra đấy. Chứ không thể tắc trách như thế này được. Hơn nữa, đồ ăn thức uống là thứ đáng được trân trọng. Chúng mày nghịch ngợm hỏng hết cả lá, tí lấy gì mà gói? Lại phải mua lá mới, thế có phải là lãng phí không? Đã vậy còn mất toi thêm cả đồng tiền nước nữa. Phải biết tiết kiệm con ạ. Từ giờ tôi mà thấy anh nào thiếu nghiêm túc thì cứ liệu hồn đấy. Hừm...”

Sau khi “sạc” cho đám quỷ sứ kia một trận bằng chất giọng oang oang, vang vang đặc trưng, bố Bộ quay lưng sải bước tiến về phía trước. Bọn con trai thì uể oải trở lại với công việc được giao phó.

“Đang vui thì... Mà rõ bất công nhớ. Anh em mình bây giờ đã phải gù lưng ra kì cọ đồng lá này rồi. Chốc nữa cũng có được ngồi chơi đâu, vẫn phải lao vào mà gói đấy thôi. Ôi giờ... Một mối.”

Cậu Đức lớp trưởng ngồi huych một cái xuống nền cỏ, tay chà chà đồng lá mà tâm không cam, miệng không ngừng kêu thán. Bảo Kỳ thì dùng ánh mắt đầy ghen tị nhìn đăm đăm về phía sân trường – nơi đám con gái đang tranh thủ chụp choẹt mấy tấm hình trong khi đợi lá về.

Cùng lúc ấy Hoài Phong và ba anh em chiến hữu lại bùng học ra quán nước bên kia đường đập phá với lý do “Đằng nào chả nghỉ, thôi thì nghỉ sớm một buổi coi như tiết kiệm chút ít tiền điện cho nhà trường.” Hoài Phong lấy từ cặp sách ra một chai rượu trắng, chúng bạn nhìn thấy ồ lên khoái chí.

“Bình thường đi liên hoan với lớp chỉ được uống nước ngọt, cùng lắm là đụng vào một, hai lon bia. Nhặt nhèo! Hôm nay, anh sẽ giúp các chú mở mang tầm mắt.”

Vừa nói Phong vừa rót rượu vào chén từng đứa một. Cậu Trí ngồi đối diện nhếch môi khinh bỉ.

“Xớ, mày thì đã từng uống chắc? Đây cũng là lần đầu biết tới vị rượu mà còn bày đặt lên mặt.”

Phong chẳng thèm dốp chất lại, cậu coi mấy lời đó như tiếng muỗi vo ve bên tai và tiếp tục rót rượu. Rượu vừa đầy tất cả các chén, một anh bạn béo ú nu nhanh nhẩu đưa lên miệng. Đang chuẩn tận hưởng hợp rượu đầu tiên trong đời thì bị Phong vỗ cho một phát đau điếng vào đầu, cậu ta nhăn mặt bất bình.

“Cha nhà mày, điên à? Trời đánh còn tránh chén nước, huống hồ đây lại là rượu, đã rót ra rồi sao lại cấm tao hả?”

Hoài Phong lôi từ trong túi quần ra một bộ bài, lắc qua lắc lại và đồng dục truyền lệnh. Cơ mà chẳng ai đồng tình hết, tất cả đều nhao nhao lên phản đối:

“Thế thì thằng nào chẳng muốn thua. Đổi lại đi, thằng nào nhất mới được uống.”

Phong xoa xoa cằm suy nghĩ, kể ra thì chúng nó nói nghe có vẻ đúng. Rượu thì đứa nào cũng ham, chơi mà cứ cố nhường nhau để được thua thì đến bao giờ mới hết vấn. Cậu gạt đầu nhất trí với ý kiến của đám bạn. Nhưng chỉ được hồi đầu thôi vì rượu vẫn còn phân nửa mà mặt cậu nào cậu nấy đỏ từng bừng, trong người đã bắt đầu cảm thấy nôn nao và do đó luật lệ lại được đổi thêm lần nữa: Kẻ thua sẽ bị phạt uống.

Nâng niu chiếc bánh chưng được gói tùm tùm và hết sức xộc xệch trên tay, Bảo An lấy làm tí tởn lắm. Mọi năm chỉ được ngồi nhìn ông bà ngoại gói bánh thôi chưa từng có cơ hội nhón tay vào thực hiện, nên là dù bánh rất xấu nhưng An vẫn vô cùng hãnh diện, gặp ai cũng hớn hở khoe. Và đặc biệt An rất muốn đón nghe lời nhận xét từ cậu bạn ấy.

“Ê Phong, cậu còn ở trường không? Giờ tớ qua chỗ cậu một lát nhớ? Có cái này hay cực.”

Giây phút đó, cơ quan trung ương thần kinh của Phong đã bắt đầu tê liệt rồi nhưng cậu vẫn có thể nhận ra giọng nói của người bên kia đầu dây. Phong gục gặc gật đầu, nói giọng lè nhè:

“Hử?... Còn... Được...”

An không nhận ra sự khác biệt trong chất giọng của cậu bạn. Ngay sau đó liền leo lên xe và phóng đi tấp lự. Tới nơi thì cổng trường đã vắng hoe vắng hoắt, chẳng thấy bóng dáng người thân đâu. An hậm hực rút điện thoại ra gọi. Gọi đến cả chục cuộc cũng chẳng ai nghe, đến lúc giận dỗi chuẩn bị cúp máy rồi đi về thì bên kia có người nhắc máy.

“Nghe... An nào đấy? Tìm thằng Phong à?”

Giọng lạ hoắc! Là ai nhỉ? Chẳng lẽ Phong bị bắt cóc? Cũng có thể lắm, dù cho cậu ta có xấu đến ma chê quỷ hờn nhưng với cái bụng khỏe hơn lợn của mình thì đồng nội tạng bên trong chắc hẳn rất được giá. Hay lại gây sự xích mích với ai xong bị người ta đánh cho bê xê lét lẩn ra chết rồi?

Bảo An kinh hãi cắn cắn gặm gặm móng tay, đầu óc liên tục hình dung ra những hình ảnh thảm khốc. Nếu như chuyện đó xảy ra thật và nếu như Phong không còn ở trên cõi đời này nữa, An biết phải làm sao đây? Bảo An bất giác rống lên, khóc lóc thê lương, thảm thiết giữa thanh thiên bạch nhật:

“Phong của tôi đâu rồi? Oe oe... Trả lại Phong cho tôi. Mau trả lại đây... Oa oa...”

Ngồi ở trong quán ngay đối diện cổng trường, Trí bị chất giọng the thé của An dọa cho suýt thủng màng nhĩ. Nhưng cũng nhờ cái âm vang khùng khiếp ấy mà Trí đã xác định được vị trí của An. Ở bên kia đường, An đang ngoác mồm ra gào thét nghe muốn nhức cả óc, chân thì bước qua bước lại nhìn muốn chóng cả mặt, hai tay vung lên vung xuống trông muốn hoa cả mắt. Thấy cảnh tượng ấy, Trí – người tỉnh nhất hội lúc bấy giờ - không khỏi bật cười. Trí tiến lại phía cửa quán, giơ cao tay lên vẫy vẫy thu hút sự chú ý của Bảo An.

“Này bạn ơi. Phong của bạn ở đây này. Bạn ơi... À, An ơi.”

Nghe có người gọi tên, Bảo An vội ngơ ngác liếc mắt tìm kiếm. Quay sang phía đối diện thấy có cậu con trai đang đứng đó, cười toe, vẫy tay liên hồi.

“Sang đây đi. Thằng Phong ở trong này này.”

Hơi đắn đo và lo sợ một chút nhưng rồi An cũng tiến lại phía anh bạn kia. Vừa tới nơi đã vội vã hỏi liên tiếp:

“Phong đâu? Sao cậu lại cầm máy của Phong? Là bạn Phong à? Mà cậu biết tớ hả? Còn nữa, cậu...”

Bị tra khảo dồn dập như vậy Trí chỉ còn biết đưa tay lên chắn ngang miệng An một cách thô thiển.

“Hỏi từ từ thôi nàng ơi, hỏi nhiều như ép cung thế người ta dỗi không thèm trả lời bây giờ. Thứ nhất, thằng Phong đang nằm chết dí trên bàn kia kìa, say khướt rồi. Thứ hai, tớ cầm máy của nó đơn giản vì tớ nghe hộ nó thôi. Thứ ba, đúng tớ là bạn nó, tên Trí. Cuối cùng, tớ không biết cậu, biết tên cậu thôi. Nó lưu trong máy là An mà. Xin hết!”

Bảo An há hốc mồm nuốt trọn từng câu từng chữ một, cái đầu đầu gật gật ra điều đã hiểu. An quay mặt theo hướng Trí chỉ, nhìn thấy Phong nằm chinh ỉnh ở đấy, xung quanh còn có hai anh bạn nữa cũng trong tình trạng tương tự. Trên bàn bừa bộn những chén cốc, chai rượu đã cạn gần hết, đĩa lạc rang, bộ bài và một vài đồ ăn linh tinh khác nữa. Định sang khoe thành quả bánh chưng đầu tiên trong đời, thật không ngờ lại phải chứng kiến cái cảnh tượng này. Bảo An thộn cả mặt ra, chẳng biết phải hành xử như thế nào nữa. Đúng lúc ấy, Phong bất chợt lóc ngóc nhồm đầu dậy, neho mắt trông về phía An. Cả hai im lặng nhìn nhau mấy giây thì Phong lên tiếng bằng chất giọng nhe nhe của mấy tay bợm rượu:

“Sao lại có con xì trum xanh xanh lùn lùn ở đây thế này? Ồ... Ờm... Mà con xì trum này nhìn cứ ngu ngu thộn thộn ấy nhè? Hớ hớ... Ồ.”

Mặt Bảo An cứ dần ra theo từng câu từng chữ được phát từ cái mồm nồng nặc mùi rượu kia. An lùn, An công nhận điều đó. Nhưng còn “ngu thộn” là sao chứ? Xưa giờ soi gương, An thấy mình cũng xinh xắn, trắng trẻo lắm mà, nhìn rất có khí chất của một nữ nhi tinh anh xuất chúng. Còn nữa, khác hẳn những cô

nàng “chân dài nảo ngắn” An tự xét thấy bản thân không chỉ đẹp người mà còn sở hữu một bộ não khá là đỉnh nũa cơ. Chỉ là không quá thông minh trong một vài trường hợp thôi, ngoài những thứ không biết ra, cái gì An chẳng hay. Thế mà Phong dám...

“Này, cậu định mượn rượu để xúc xiểng tớ đây hả? Nói cho cậu biết...”

Thân hình lảo đảo của Phong từ từ tiến tới rồi dí sát mặt mình vào mặt An, nhìn chăm chăm khiến cho An đang nói liền cứng họng lại, hai tai đỏ phừng phừng, cả người run lên lẩy bẩy.

“Lui... lui ra đi. Cậu định... làm cái gì hả?”

“Ồ, quả gì nhìn lạ thế này? Méo méo, xẹo xẹo chả ra cái hình thù quái gì cả. Thử miếng xem nào.”

Nhanh như cắt, Phong thẳng tay giật phắt cái bánh trên tay An, thản nhiên đưa vào miệng cắn ngoàm một miếng to đùng. Quá nhanh, quá nguy hiểm. An chẳng hiểu những câu Phong vừa nói, chỉ biết rằng đến khi nhận thức được mọi thứ thì Phong đã phun toẹt cái đồng lá dong vừa cắn vào mặt mình. Bắn hết sức!

“Phụt... tởm vãi!”

Vào cái giây phút An đang chuẩn bị hét lên vì thương tiếc cho cái bánh chưng xấu số của mình, cũng vì đau xót cho gương mặt đang dính đầy nước bọt của cậu bạn thân thì Hoài Phong lại tiếp tục làm một hành động còn kinh khủng hơn trước gấp vạn lần. Cậu nôn vào người Bảo An.

Cô gái đáng thương thất thần nhìn bả vai bên trái đang dính đầy những thứ nhơm nhớp bốc ra cái mùi chua loét. Bảo An thực sự rơi vào trạng thái sốc, hồn đã lìa khỏi xác tự lúc nào không hay. Con bé như bị hóa đá, cứ ngây ngơ đứng đó há hốc mồm ra, đôi mắt đã chết dí trên đồng nôn kia nãy giờ. Anh bạn Trí đứng bên cạnh cũng hoảng không kém, cái miệng cũng ngoác ra gặm chặt hai bàn tay, sững sờ không thốt thành lời. Còn tên tội đồ Phong, sau khi liên tiếp gây ra hai vụ thảm án thì chỉ thản nhiên xoa xoa ngực, nói:

“Nhẹ nhõm quá đi mất, ợ.”

Rồi vô tư ngã ngửa ra đằng sau, cũng may là Trí đã kịp “tỉnh”, chạy lại và đỡ vội lấy tấm thân đang mềm oặt kia.

Cái bánh chưng đầu tiên của tôi. Cái áo khoác xanh coban yêu quý nhất trần đời của tôi... Mất hết rồi, hức hức. Lê Hoài Phong, cậu đúng là đồ bẩn thỉu, đồ hư đốn, đồ chết bầm...

Bảo An không ngừng khóc ròng trong lòng. Sau đó Trí nhanh chóng đẩy Bảo An lên xe và giục con bé về. Còn hứa là sẽ giúp An giải quyết gọn gàng cái bánh chưng quý giá ấy, nhất định không để phí của giờ. An vẫn còn ngơ ngác lăm song vẫn rậm rập làm theo. Cuối cùng, bánh thì không được ăn, lại còn tốn thêm đồng tiền cho cửa hàng giặt là nữa chứ.

*

Mặc dù tối ấy Phong có gọi điện xin lỗi và bằng tấm lòng độ lượng, bao la như trời cao biển rộng của mình, An đã xí xóa hết mọi chuyện, nhưng giờ cứ nhìn vào cái áo khoác đang treo trên mắc là con bé lại cảm thấy có cục tức nghèn nghẹn nơi cổ họng. Nhất định phải hành xác cậu một ngày thì mọi chuyện mới thực sự được cho qua. Nghĩ vậy An phủi tay mấy cái, cầm điện thoại gọi cho người thương. Chuông điện thoại đổ liên hồi rồi lại tắt, An gọi đi gọi lại đến mức nóng cả máy bỏng cả tai mà Phong vẫn chẳng bắt máy. Mãi khi An thiếu kiên nhẫn đến suýt phì cái thiết bị liên lạc vào tường thì ở đầu dây bên kia giọng Phong bực tức lên tiếng, như vị cứu tinh cho số phận cái điện thoại.

“Sao? Gọi gì lăm thế? Đang bận.”

“Cậu lại chơi điện tử đúng không? Tớ biết thừa. Mai đi siêu thị mua đồ Tết với tớ nhé.”

Hoài Phong một tay bấm chuột, một tay bấm phím, tai áp sát vào vai để giữ chặt chiếc điện thoại, nói:

“Không rảnh đâu. Đây không phải việc của một thằng con trai. Thế nhé!”

Từ chối xong thì cúp máy cái rụp, không để An có thêm cơ hội mè nheo. Thật là vô trách nhiệm, lại còn phân biệt nam nữ nữa chứ. An phải chỉnh đốn, uốn nắn lại ngay thôi nếu không sau này lấy về chả nhờ vả được gì hết. An chẳng gọi điện cắt ngang cuộc vui của Phong nữa, con bé nhắn tin.

Ting... ting... ting...

Tiếng tin nhắn reo lên liên hồi, thật làm cho Phong mất tập trung hết sức, nhân vật trong game cũng vì thế mà tử trận anh dũng. Lia con chuột máy tính vào xó bàn, cậu vớ lấy cái điện thoại và đọc tin nhắn. Tốc độ bấm máy của An cũng đáng nể ra phết, mới có mấy phút mà gửi được rõ lắm tin. Kinh thật!

“Cậu là đồ không biết chăm lo cho gia đình. Việc sắm sửa đồ đạc đón Tết là việc của mọi thành viên, có sao lại phân biệt trai gái. Để đảm bảo hạnh phúc cho mọi cô gái trên quả đất này, tớ trù ẻo cậu sẽ ế suốt đời.”

“Này Phong, tớ không có ý triệt tiêu gia phả nhà cậu đâu. Thành thật xin lỗi và mong nhận được sự tha thứ.”

“Cậu giận à? Nói gì đi chứ, mắng nhiếc cũng được, đừng im mãi như thế. Tớ bị buồn.”

“Tớ đói quá, nhà hết đồ ăn rồi. Mai đi cùng đi mà. Năn nỉ đấy Phong đẹp trai.”

“....”

Tâm trạng đang rơi ở xuống tuốt tận âm vô cùng của Phong bất ngờ được kéo lên đôi chút. Cậu khẽ mỉm cười rồi hồi âm lại số tin nhắn khủng lồ kia.

“Ừ. Mai lái xe đến đón tao được không? Thông cảm, trời lạnh ngại đi bộ tới tận nhà mày lắm.”

22. Chương 22

“Màu son này thật là hợp với không khí ngày Tết quá đi chứ. Cả mùi nước hoa này cũng vậy. Chậc, giá như có thể vác nguyên bộ dạng này tung tăng trong siêu thị cùng Phong thì tốt biết mấy...”

Bảo An soi mình trước gương hồi lâu rồi lại buồn bã nhìn vào đồng son đủ loại hình dáng và sắc màu được bày biện đẹp mắt trên bàn phấn mà không nén nổi tiếng thở dài. Mặc dù từng mạnh miệng thề thốt, hứa hẹn với Phong rằng sẽ từ mặt son vĩnh viễn nhưng do niệm tình xưa nghĩa cũ với người bạn đã gắn bó với mình suốt hai năm trời, An không đành lòng quẳng chúng đi. Cho thì tiếc mà bán lại mất hết kỷ niệm, thôi cứ giữ vậy, thỉnh thoảng lôi ra quẹt quẹt vài cái rồi chụp tấm hình, một mình mình ngắm, một mình mình hay, thế là đủ.

Bảy giờ sáng, sau khi hoàn tất việc xin kinh phí từ người mẹ thân yêu, Bảo An đứng đỉnh lái xe đến nơi hẹn hò. Nhà An nằm trong một con ngõ lớn được bao bọc xung quanh bởi khu chợ sầm uất, buôn bán các loại thực phẩm thiết yếu và hoa cảnh trưng bày. Đúng là chợ Tết có khác, đông vui nhộn nhịp gấp mấy lần ngày thường. Giọng người mua kẻ bán hòa cùng những tiếng “bíp bíp” của còi xe tạo thành một bản nhạc rộn ràng, ai nghe thấy cũng đều cảm thấy rạo rực niềm vui. Có điều, vui thì vui thật nhưng lại tắc đường quá, Bảo An chật vật, cố gắng này giờ vẫn chưa len lỏi ra được khu chợ đông nghịt người và xe. Vừa tránh được mấy chiếc xe thô chõ đẩy rau củ quả, An lại đụng ngay phải gánh hàng rong của bác gái bán hoa, còn làm gãy mất một nhánh hoa ly của bác nữa chứ. May mắn thay, bác ấy rất dễ hiểu từ và độ lượng, bác chỉ cười xuê xoa rồi nhắc nhở An nhớ cẩn thận và chú ý hơn, không hề gây khó dễ cho con bé. Bảo An mừng quỳnh, rồi rít cảm ơn bác rồi thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục lái xe một cách thận trọng.

Khó khăn lắm mới thoát ra khỏi khu chợ, vậy mà ngay sau đó An liền gửi nhờ xe cho một bác hàng xóm, rồi thông thả dạo bước đi bộ tới nhà Phong.

Ngồi xe thì vèo một phát là tới nơi, đi bộ thế này thời gian ở cùng nhau mới được kéo dài chứ!

Ý nghĩ ấy khiến hai má An bắt gặp ửng hồng, cảm thấy cả người như đang nóng bừng lên. Con bé đưa tay lên ôm trọn gương mặt rồi chạy vụt đi, mong sao cái lạnh của những ngày cuối năm có thể giúp An giảm được thân nhiệt. Xem ra căn bệnh “nghiện Phong” ngày càng trầm trọng hơn rồi.

Khi An tới nơi Phong vẫn còn vùi người trong chăn ấm êm, chìm mình với cơn mơ miên man. Chuông điện thoại reo lên inh ỏi cả chục lần Phong mới lơ mơ tỉnh giấc, thò tay ra ngoài chăn sờ mó loạng xoạng tìm em “để yêu”.

“Lô... Đến sớm thế... Máy giờ?... Còn chưa đến tám rưỡi mà... Rồi rồi, biết rồi. Đợi một lát.”

Hoài Phong vẫn nằm ườn ra đấy, cổ nín kéo giấc ngủ đang còn dang dở. Mắt nhắm đấy nhưng tâm thì cũng dần dần tỉnh rồi. Đầu óc cậu mơ màng nhớ tới bản tin thời tiết tối qua, hình như sáng nay trời rét đậm, Bảo An lại đang “đơn cô lẻ bóng” đứng đợi ngoài kia, kể cũng tội thật. Thân là thằng con trai, không thể “cao su” giờ thêm tí tẹo nào nữa. Nghĩ vậy Hoài Phong đập tung chăn mền rồi chệnh choạng tiến vào nhà tắm chải chuốt, tuốt lại vẻ đẹp trai.

Sau khi đầu tóc gọn gàng, áo quần chỉnh chu Hoài Phong mới lấy ở trong ngăn kéo bàn học ra một cái hộp nhỏ, bên trong có đựng một tờ tiền mệnh giá năm trăm nghìn đồng. Kết thúc ba tháng làm việc tại cửa hàng của gia đình Bảo An, tổng số tiền Phong nhận được là chín triệu rưỡi. Tuy còn thiếu nhưng Phong vẫn đưa trả bà khoản tiền ấy. Cầm số tiền trên tay, bà nội bà không khỏi ngạc nhiên và có chút gì đó nhoi nhói trong lòng. Bà chỉ nhận số chẵn thôi, chỗ lẻ bà cho Phong giữ, còn dặn cậu mua cái gì đó mình thích, coi như là tự thưởng cho những nỗ lực của bản thân trong thời gian qua.

Từ đó đến nay, tờ tiền vẫn nằm im một chỗ, chưa được sử dụng. Đắn đo mất một, hai giây Phong quyết định nhét nó vào túi áo, chốc nữa có việc cần dùng đến.

Vừa ra đến cổng, đập ngay vào mắt Hoài Phong là hình ảnh một con bé mặc áo choàng đỏ, chân đi giày đỏ, khăn quàng cũng đỏ nốt. Đang nhảy lò cò đốt thời gian trước cửa nhà Phong, An bèn giật mình khi nghe tiếng cười bên cạnh:

“Trông cứ như cái phong bao lì xì di động ý nhỉ! Đỏ choe choét từ đầu tới chân.”

Trái với An lòe loẹt, Phong lại cực kỳ tối giản và đơn điệu. Đồ cậu mặc trên người chỉ tồn tại duy nhất một màu đen huyền bí. Thật là âm đảm, cũng may là còn có đôi giày trắng vót vát lại được chút sắc thái. Nhìn thấy Phong, An bĩu môi chê bai:

“Xi, cậu mù màu à? Tớ có mặc nguyên cây đỏ đâu. Đây này, quần và ba lô đều màu đen nhá, cái bờm trên đầu thì trắng muốt, còn nữa nguyên đồng vòng tay gốm sứ tớ đang đeo cũng đủ sặc sỡ lắm rồi. Nom cậu thì... chán chả buồn nhận xét luôn.”

Phong không mấy chú tâm nghe những lời nhận xét của An, đôi mắt cậu hết ngó bên nọ lại nghiêng bên kia suốt này giờ, cậu đang tìm kiếm thứ đó. Nó to như thế, An không tài nào mà giấu đi được nhưng sao Phong nhìn mãi vẫn chẳng thấy nhỉ? Quái lạ thật!

“Xe đâu?”

Nghe Phong hỏi, An chợt nhớ tới cái lý do khiến mình đi bộ đoạn đường dài đến đây và hai má bắt đầu nóng ran lên. Cô bé trong bộ đồ đỏ cúi gằm mặt xuống đất, hai ngón tay chỗ chọc chọc vào nhau, đôi bàn chân thì hết ngứa ra lại úp vào, hình như đang bối rối lắm. Bảo An ấp úng mãi không nói ra được một câu hoàn chỉnh còn Phong thì liên tiếp hỏi thúc giục con bé đưa ra lời trình bày. Nếu khai thật cái lý do đáng ngại kia với Phong, thể nào cậu ta cũng lại ca bài ca muôn thuở “Con gái con đũa, thật là...” Khủng khiếp hơn, Phong sẽ được đà lên mặt và kéo theo đó là vô vàn những hịch sách oái oăm mới được sinh ra đời. Từ lúc mới quen đến giờ, tiểu thư kiêu kỳ Lương Bảo An đã bị rớt giá thê thảm lắm rồi, không thể tiếp tục để mất mát thêm được nữa. Có chết cũng phải giữ bằng được!

Nghĩ mãi, nghĩ mãi cuối cùng An cũng “nặn” ra được một cái cớ như sau. Con bé ngẩng phắt đầu dậy, hai mắt sáng như sao, thỏ thẻ đáp:

“À, xe tớ để ở nhà rồi. Đi bộ cho đỡ tốn tiền điện, lại còn khỏe người nữa chứ. Nhờ Phong nhờ?”

Hoài Phong vòng tay trước ngực, khóe môi khẽ nhếch lên cười nhạt, đôi mắt lãnh đạm nhìn thẳng gương mặt đang tươi roi rói phía trước. Bị nhìn trực diện như vậy Bảo An không khỏi rùng mình, cổ ngoác miệng ra cười ngu mấy cái. Đối với động vật đơn bào như An mà nói thì biểu cảm của Phong lúc này thực sự quá khó hiểu. Cậu ta sẫm soi cái gì chứ? Không lẽ đang cố đọc ý nghĩ bên trong cái đầu bé tẹo của An? Hơn nữa cứ dừng nhìn nhau thế này thì thật là mất thời gian quá, mà An lại muốn đi siêu thị lắm rồi đây.

An lắc lắc cái đầu cho văng hết những lo sợ vớ vẩn đi, hít một hơi lấy can đảm, con bé đẩy mạnh thân hình cao lêu nghêu đang chắn ngang trước mặt mình, khề quát:

“Đừng nhìn tớ nữa. Đi mau đi, muộn rồi.”

“Tao ngửi thấy mùi gì đó. Hình như là mùi...”

Hoài Phong nhắm hờ đôi mắt, bàn tay trái vỗ mấy cái nhẹ nhẹ vào đầu, tỏ vẻ như đang chuyên tâm nghĩ ngợi. Ôi ôi, nói chuyện với Phong thật là hại não quá đi mất, đang nói về vụ cái xe, thoát cái đã chuyển sang chủ đề khác rồi. Cậu chính là hiện thân của thánh “chuyện nọ xọ chuyện kia”. Nghe Phong nhắc đến “mùi”, An giật mình thon thót, trời đang rét căm mà mồ hôi cứ tuôn ra ào ào, miệng thì méo xẹo sang một bên, lở mả có cơn gió độc tạt ngang qua thì... Rõ khổ, trước khi đi ra khỏi nhà An đã tẩy trang kỹ lắm rồi, chỉ tại hương nước hoa này hơi nồng lại bám lâu nên mới ra cái cơ sự này.

“Không phải mùi nước hoa đâu. Là nước xả vải đấy. Thôi đừng lằng nhằng nữa, đi nhanh lên.”

An gào toáng lên hòng làm cho Phong hoảng loạn mà quên đi vấn đề này, xong liền phăng phăng tiến thẳng phía trước, tránh bị hỏi nhiều rồi lỡ miệng khai ra mất. Nom cái dáng lạch bạch đang hùng hổ bước đi của An, Phong bắt giắc phì cười. Người qua một cái là cậu đủ biết sáng nay An lại tí tởn, bí mật hẹn hò với “người tình thứ hai” rồi. Tết mà, ai chẳng thích diện, Phong cũng có ý kiến gì đâu, chỉ định trêu An chút thôi, không ngờ An lại quan trọng hóa mọi việc lên như thế. Là An quá trân trọng mối quan hệ này hay do lâu nay Phong đã nhiều lần dọa nạt khiến cho con bé phải sợ cậu một phép? Phong không biết nữa. Khề thở hắt ra một hơi, Phong chạy vội đuổi theo cô bạn đã ngưng nguẩy bỏ đi trước đó.

Dù là chiều 29 Tết nhưng siêu thị vẫn còn vô số thứ cho An lựa chọn, người đi mua sắm cũng vẫn rất tấp nập. Vừa đặt chân vào siêu thị An liền lao phăm phăm lại khu vực bán thức ăn vặt. Những túi kẹo, túi bánh được xếp ngay ngắn trên kệ, long lanh lấp lánh như đang vẫy chào vị khách háu ăn kia. Bánh mochi Nhật Bản mềm mềm dẻo dẻo với đủ hương vị và màu sắc, mấy túi kẹo hạnh nhân Hàn Quốc thật quá quyến rũ đi thôi, lại cả những túi bò khô đo đở bắt mắt nữa, dù được bọc trong gói cẩn thận nhưng dường như An vẫn ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của những hộp mứt,... bao nhiêu là món ngon, Bảo An muốn ôm tất cả chúng về nhà. Đang hí hửng lấy ra một đồng hồ từ trên kệ định bỏ vào xe, An sực giật mình nhận ra Phong đã biến mất cùng chiếc xe đẩy hàng nãy giờ. Bảo An đặt trả đồng bánh kẹo lên kệ rồi chạy ngược lại tìm Phong. Đây rồi, cậu ta đang đứng tựa người vào cái xe đựng đồ trước một màn hình tivi lớn trong quầy bán hàng điện tử, hai cánh môi hơi chếch lên ý cười. Xem cái gì mà khoái chí thế nhỉ, An lấy làm tò mò bèn tò tò tiến lại gần rồi nhòm đầu vào coi ké. Ngay lập tức, An thộn mặt ra khi thấy hiện lên màn hình là mấy cô người mẫu thân hình gợi cảm trong những bộ đồ hai mảnh đang sải bước trên sàn catwalk. Là một show trình diễn thời trang nội y! Hoài Phong thích mấy thứ này ư?

Phong quay sang nhìn thì thấy An đang ngây ngốc há hốc mồm đứng bên nãy giờ. Khề cười thành tiếng, cậu tẹo miệng nói:

“Sao? Ghen tị với người ta lắm à?”

Lại thế, Phong lại nói chuyện không đầu không đuôi rồi, báo hại An thêm lần nữa rơi vào bế tắc, cái đầu tùng mùng chẳng hiểu nổi ẩn ý trong câu nói kia, chỉ biết dằn mặt ra “hả” một tiếng rõ to. Hoài Phong bắt ngờ áp sát mặt An, hương bạc hà tỏa ra từ hai cánh môi kiêu kỳ khiến toàn thân An cứng đờ, trung ương thần kinh dường như tê liệt, hồn đã lìa khỏi xác từ lúc nào không hay. Bằng cái giọng trầm đều vốn có, Hoài Phong thủ thủ thì thâm vào tai An:

“Tao không thể giúp mày có được vòng một như mấy đứa kia. Nhưng tao biết cách làm bụng mày to lên đấy.”

Lời Phong vừa dứt cũng là lúc toàn thân An nóng bừng, đỉnh điểm là hai cái tai và gương mặt, đỏ phừng phừng cảm tưởng như sắp phùng ra lửa ngay tức thì. “Làm bụng mày to lên” là ý gì chứ? Chẳng lẽ cậu ta định... Thật không ngờ Phong lại đồ dẫn đến vậy. Lúc trước An cứ tưởng Phong đặc biệt, dù hư hỏng nhưng luôn mang cho An cảm giác tin tưởng và an toàn. Chưa khi nào An cảm thấy sợ sệt cậu hết, càng không nghĩ cậu là mối nguy hiểm mà mình phải né tránh. Câu nói kia thực khiến An thất vọng quá đi mất, tự trách bản thân ngu ngốc cứ dăm đầu vào si mê cậu lâu nay. Bây giờ phải đối mặt với sự thật phũ phàng ấy, đau thì đau thật nhưng An không được phép gục ngã, phải vững vàng đứng lên tự bảo vệ chính mình.

“Đồ xấu xa, nếu cậu dám giở trò xằng bậy với tớ thì tớ nhất định sẽ kiện cậu ra tòa rồi họ sẽ tống cậu vào tù đấy. Biết chưa hả?”

An không hoảng sợ đến khóc thét lên, An biết dừng cảm tự vệ. Điều này khiến Phong âm thầm mỉm cười hài lòng trong bụng, vậy là năm sau cậu có thể yên tâm lên đường rồi. Thú thật, mấy hình đang trình chiếu trên tivi có là gì, Phong từng xem những thứ còn khinh khủng hơn nhiều tuy rằng tuổi đời của cậu chưa cán mốc mười tám. Phong thề, cái đầu của cậu dù cực kỳ đen tối và đục ngầu như nước chảy dưới cống nhưng chưa khi nào cậu có ý nghĩ tầm bậy với An, đối với bọn con gái trong hội cậu hay tụ tập thì cũng có một vài lần. Chuyện vừa rồi Phong chỉ muốn đùa An chút thôi, thật tốt khi con bé không đơ mặt ra và hỏi “Là sao cơ?”

Trông An khi tức giận mới thật buồn cười làm sao, Phong chẳng thể nào sợ nổi cái gương mặt cau có đó. Nhưng đã diễn thì phải diễn đến cùng, Hoài Phong cố tỏ vẻ ngây thơ thánh thiện nhất có thể, giọng điệu vờ như bàng hoàng và ngỡ ngàng lắm:

“Tặng bạn bánh chưng ăn cho tăng cân cũng là xấu à?”

“Hả?”

Là tặng đồ ăn sao? Phong thực sự không định... Đúng rồi, cậu biết An bị béo bụng mà, cho nên “bụng to ra” ở đây ý chỉ đồng mỡ hả? Vậy ra người có suy nghĩ đen tối là An chứ không phải Phong ư? Ôi, An ngại chết mất thôi! Bộ mặt đang nhăn nhó khó chịu khi này, giờ đã được dán lên đấy mấy chữ “choáng toàn tập”. Choáng đến độ không thốt lên lời, chỉ biết giương mắt éch nhìn cậu bạn trước mặt đang gật đầu lia lịa.

“Nhớ có lần mày than là bụng mày dễ tích mỡ đúng không? Đạo này lại thấy mày gầy quá nên định biếu mấy cái bánh ăn cho lên cân ý mà. Bánh nhà làm, đảm bảo sạch.”

“Hả?”

“Sao hả lắm thế mẹ trẻ? Không nhận thì thôi, đi.”

Sau khi vỗ một phát nhẹ nhàng vào đầu An, Phong liền dừng đỉnh đầu xe đi mất. Còn lại nơi ấy, An đứng tần ngần tần ngần rồi phì cười nhẹ nhõm. Phù, thì ra Phong chẳng những không hề tiện như An tưởng mà còn cực kỳ trong sáng và tốt bụng. Lại còn biết quan tâm đến sức khỏe của An nữa chứ, thế này thì An tự nguyện leo đèo bám đuôi Phong suốt đời. Có thể lúc này thứ khiến Phong nhìn đắm say chính là cái ti vi hiện đại ấy, bọn con trai vẫn thường hay đam mê mấy đồ điện tử mà.

“Ê đồ chân ngắn, bước nhanh lên xem nào. Cứ để người chân dài phải chờ là sao nhờ?”

“Dạ, tới ngay đây.”

An reo vang vui sướng rồi chạy vọt lại chỗ cậu con trai hai tay đang chống hông đứng đợi.

*

Cuối năm mặt hàng nào cũng treo biển “Giảm giá, xả hàng”. Bộ áo khoác đôi An thích lúc đầu đông cũng đang trong đợt đại hạ giá. Cặp áo được thiết kế đơn giản, lấy màu đỏ làm chủ đạo, có pha thêm chút sắc trắng. Tuy nhiên, do chất liệu áo tốt, dù mỏng nhưng cực kỳ ấm nên lúc đầu cặp áo có giá hơn năm trăm nghìn. Giá “chất” cộng với việc biết trước rằng Phong sẽ không chịu mặc nên dù chết mê hai cái áo ấy nhưng An đành ngậm ngùi ngoảnh mặt bước đi. Hôm nay hạ đến bốn mươi phần trăm, Phong chắc cũng cần sắm áo quần mới, An không thể bỏ lỡ.

Bảo An hứng chí kéo Phong vào cửa hàng mặc thử. Nhìn cả hai trong gương, An vỗ tay đôm đốp tự tán dương bản thân:

“Uầy, đẹp dã man ấy. Mua đi Phong. Tớ với cậu chia đôi tiền.”

“Đẹp, lòi lẹt chết đi được.”

Bị phũ quen rồi, An chẳng hề nao núng bỏ cuộc, tiếp tục đứng đưa cánh tay Phong, ra sức năn nỉ:

“Tết thì phải rực rỡ chút chút. Với lại cái tủ quần áo của cậu đen sì đen sịt, chẳng có tí tẹo sức sống nào cả. Với lại lâu lâu thay đổi sở thích một tí cũng tốt mà. Với lại Tết mặc đồ đỏ cho thêm may mắn, phát tài phát lộc. Với lại...”

“Thôi... Không mua.”

An lèo nhèo nhiều hết sức, Phong nghe mà muốn ong cả đầu. Chữ “Thôi” được Phong kéo dài tỏ ý chắc nịch rằng có đánh chết cậu cũng không rước cái áo đó về. Nói dứt cả hơi, tốn bao nhiêu là nước bọt mà không lung lay được cái đồ bảo thủ kia, Bảo An vừa chán vừa bực bèn cong cớn bỏ đi.

Trong một tích tắc, hình ảnh cái áo xanh An mặc dính đầy bãi nôn của cậu ủa về khiến Phong nhanh chóng đổi ý. Vốn định hôm nay đến đây mua thứ gì đó tặng An, coi như thay cho lời xin lỗi, mà suốt bấy lâu đi mỗi chân trong siêu thị vẫn chưa nghĩ ra là nên chọn món đồ gì. Thôi, An đã thích cái áo như vậy thì Phong chiều, giá cả cũng phải chăng. Phong chộp miệng, đưa tiền cho chị chủ cửa hàng và nhờ vả:

“Chị cho em lấy bộ áo. Tiện thể cắt mác luôn hộ em nhé.”

Phong tiến tới quầy khăn len – nơi có bóng dáng nhỏ trong bộ đồ đỏ đang loay hoay lựa chọn. Cậu thẳng tay giơ cái áo ra trước mặt An và hỏi:

“Muốn mặc luôn không?”

Chẳng tốn một giây suy nghĩ, An vội giật lấy và khoác lên người, ngó qua thấy Phong cũng đang diện áo mới liền cười tí tởn. Mặc xong, An đứng đưa hai cái khăn len, một cái màu nâu trầm, một cái màu xanh rêu lên ngang tầm mắt Phong.

“Đẹp nhĩ. Cậu cũng nên mua tặng mọi người trong nhà chứ, tớ nghĩ hai màu này hợp với bà và mẹ cậu đấy. Hôm nọ tớ mua cho hai bà và mẹ tớ mỗi người một cái hệt thế này, ai cũng khen chọn khéo, khăn vừa đẹp vừa ấm.”

Hoài Phong cau mày nghĩ ngợi một chốc, thấy lời An nói quả không sai. Ngày nhỏ nỗ lực thế nào bà cũng chẳng thềm đoái hoài đến cậu, Phong nản và ngưng cố gắng. Lại nghĩ số tiền này suy cho cùng vẫn là của bà cho, Phong hẳn nên mua quà tặng bà. Cậu gật đầu đồng ý. Sau khi mua hai chiếc khăn Phong còn lại sáu mươi nghìn trong túi. Cậu mua thêm một đôi găng tay tặng Hoài An hết năm mươi nghìn, dư ra mười nghìn Phong quyết định mua nốt đôi tất cho bố. Thế là cả nhà ai cũng có quà.

Hôm nay mua được bao nhiêu là đồ, thích ghê cơ. An tung tẩy vừa đi vừa vung văng mấy cái túi, thao thao bất tuyệt mấy câu chuyện “trời ơi đất hỡi” không một mỏi. Trái lại, Hoài Phong sát bên cạnh lại có cảm giác trống trải lạ thường, dường như cứ có cơn gió luôn lách trong cơ thể, run run. Hoài Phong chợt sững người, giật mình đến dựng cả tóc gáy. Khẽ đảo mắt nhìn xung quanh, Phong đưa tay lên kiểm tra một cách thận trọng rồi bất giác thót tim, nhắm chặt mắt cản môi tuyệt vọng. Xong, lúc nãy đi vệ sinh vội quá quên chưa... “đóng cửa sổ” rồi.

“An, đi trước đi. Tao vừa gặp người quen phải rẽ vào đây một lát đã. Đi đi.”

Đang yên đang lành bỗng dưng Phong hét toáng lên, lời nói có vẻ gấp gáp. Bảo An đứng trơ trơ không hiểu chuyện, miệng lắp ba lắp bắp thắc mắc:

“Ồ... Nhưng mà...”

“Không nhưng nhĩ gì cả. Đi trước đi. Cấm xin đi theo.”

Tự dưng Phong lại nổi đóa, mặt mũi hầm hầm như thịt bằm nấu cháo, An chẳng tài nào hiểu nổi. Nhưng nghe giọng điệu kia xem ra An không đi không được, tiếp tục chần chờ mè neho thêm lúc nữa thế nào Phong cũng “bốc cháy” bùng bùng, hậu quả sẽ vô cùng khôn lường. An mặt hơi tái tái cấp móng chạy thẳng, được một lúc có hơi ngoái đầu lại liền bị tiếng sư tử rống kia nạt cho hồn bay phách lạc:

“Đi thẳng, còn quay xuống nhìn thì đừng trách tao phũ.”

Đoạn đường này là mộ con ngõ lớn, tuy vắng nhưng vẫn có vài ba cô bác đang ngồi nhặt rau trước hiên nhà và đôi khi một, hai chiếc xe tà tà chạy lại, Phong không thể giải quyết ngay ở đây được vì khi này quá An hơi to nên có bị mấy người đó chú ý, nhìn chăm chăm không chớp mắt. Cũng may là ngay gần đây có con

hẻm nhỏ, nhìn qua thì chẳng thấy bóng ai, Phong bèn chạy vội vào đó và “đóng cửa”. Tất cả đều tại An hết, ai bảo lúc Phong trong nhà vệ sinh con bé cứ đứng ngoài cửa giục giã loạn xạ cơ, làm cậu cuống quá mới ra nông nổi này. Xoẹt, nhiệm vụ vừa hoàn cũng là lúc Phong thở phào một tiếng.

“May, vẫn chưa bay mất.”

Trong ngõ không có vỉa hè, An phải nép sát mép tường mà đi nếu không muốn bị xe tông cho vài phát. Cơ mà “người tính không bằng trời tính” có tránh cách mấy thì hôm nay, ngay khoảnh khắc này An vẫn bị một chiếc xe ga quẹt ngang qua người. Cú va không quá mạnh, An bịch xuống nền bê tông, bàn tay có vài chỗ xước và đồng hồ linh kính đã văng ra tứ tung theo đó. Hung thủ điều khiển chiếc xe là một bà cô béo ú, sau khi gây án xong thì dừng xe cách đấy không xa và nghe điện thoại.

Hoài Phong bắt kịp tới chỗ An, đến nơi thì thấy con bé đang lọ mọ thu gom lại đồ đạc miệng cứ lẩm bẩm điều gì đó. Phong ngồi xuống bên cạnh vừa đưa tay ra giúp An nhặt đồ vừa từ tốn hỏi chuyện:

“Sao đây? Ngã hả?”

Bảo An lắc đầu nguây nguẩy, chỉ chỉ trở trở về phía người phụ nữ kia và bắt đầu mách lẻo lại sự việc vừa xong với Phong. Khoảng cách giữa nạn nhân và hung thủ không quá xa nhưng đủ để cho An làm râm xả tức mà không bị người kia nghe thấy. Sau một hồi kể lể An nín tay Phong ở lại, nói rằng muốn mắng nhiếc vài câu cho hả giận đã.

“Thật quá đáng mà, đâm người khác xong cứ thế bỏ đi luôn mới sợ chứ. Nhìn bà ấy rõ là sang chảnh mà hành xử quá vô trách nhiệm. Tớ cam đoan là bà ấy thừa biết lỗi của mình vì sau khi bị đâm tớ la oai oái lên cơ mà. Đen thế không biết, cuối năm rồi mà còn gặp hạn. Tớ nhất định sẽ...”

Hoài Phong hơi trề môi, đánh ánh mắt khinh thường về phía Bảo An. Rõ là con hổ giấy, uất ức như vậy sao không lên thẳng trên kia mà giải bày, chỉ giở lèm bèm sau lưng người khác thôi. Nói ở đây bà kia nào có nghe thấy, khổ thân hai cái lỗ tai của Phong, chẳng gây ra chuyện cũng phải đứng gánh hậu quả. Phong không phục. Cậu cầm cổ tay An, lôi xềnh xệch con bé về phía trước, mặc cho An kia vội vã gào loạn lên van xin.

“Lên kia mà chửi. Đứng đây nói thì hóa ra là mày chửi tao à?”

“Thôi mà, cuối năm rồi, bỏ qua được chuyện gì thì bỏ đi. Buông tay tớ ra, tớ không lên đấy đâu, không cần đòi lại công bằng cũng được mà.”

“Mày không cần nhưng tao cần. Tự dưng phải đứng nghe chửi thay cho người khác, tức không chịu được. Nhân tiện bổ túc lại lòng can đảm cho mày luôn, đồ chết nhất.”

Chẳng rõ lúc trước An sống thế nào, chỉ biết rằng từ khi quen biết tới giờ cậu luôn phải đứng ra làm bình phong cho con bé. Khi này vừa khen thầm An dũng cảm xong giờ lại thấy hối hận rồi, cứ thế này làm sao Phong yên tâm ra đi đây? Gần tới chỗ người phụ nữ kia đỗ xe đôi bạn cứ giằng co nhau mãi, người hùng dũng tiến đến gần, kẻ cố quay đầu tẩu thoát, cuối cùng thì cả hai đâm rầm vào chiếc xe máy khiến chủ nhân của nó ngã bổ nhào xuống đất. Người phụ nữ ré lên the thé, nằm chình ịch tại chỗ ăn vạ:

“Ồi giờ ôi, giết người. Có đứa muốn giết tôi, ôi giờ ôi...”

Bảo An tròn mắt kinh hãi, cuống quýt chạy tới đỡ người phụ nữ kia lên, nhưng do sức An có hạn, nạn nhân lại quá nặng thành ra càng kéo càng ngã thêm.

“Cô có sao không cô? Để cháu giúp cô đứng dậy. Cháu xin lỗi, cháu thành thật xin lỗi. Cô bỏ qua cho cháu nha cô.”

“Lỗi làm gì? Đẩy người ta ngã lăn quay ra đấy, xước hết cả chân tay mặt mày thế này rồi xin lỗi là xong à? Còn đòi bỏ qua nữa à? Thái độ đấy mà được à? Hả?”

Bà cô to béo bỗng nhiên đứng vút dậy, quát tháo ầm trời, “mưa xuân” bay tung tóe vào mặt người đối diện. An thầm đoán rằng chắc hẳn bà ấy muốn đòi bồi thường, lại nghĩ tới cái ví chỉ còn lại đúng hai nghìn năm trăm đồng mà lòng chất chứa hoang mang. Mắt An bắt đầu rưng rưng nước, Phong thì vẫn bình chân như vại, chẳng xin lỗi cũng không đàm phán thương lượng. Hoài Phong hơi quay đầu về đằng sau cười nhạt khi nhận ra người quen. Tưởng ai xa lạ hóa ra là “tắc kè mẹ” đây mà, Phong cất cao giọng ngạo nghễ:

“An, sao phải xin lỗi? Đây là cái giá mà bà ta phải nhận sau khi đã đụng xe vào mày lúc này thôi. Ra đây đứng.”

Hoài Phong vênh mặt về phía người phụ nữ nói lời cay đắng, tay lại chỉ ra sau lưng yêu cầu An đứng đấy. An đương nhiên là nghe theo răm rắp, chạy ngay về vị trí được chỉ định. Người phụ nữ kia nhận ra Phong liền lên tiếng hăm dọa:

“Lại là cái thằng vô học này. Tao là người lớn, không thèm chấp mấy đứa nhãi ranh chúng mày. Được rồi, tao sẽ tới nhà mày thêm lần nữa. Đừng tưởng cận Tết mà tao cho qua. Chờ mà xem.”

Nói rồi bà ta leo lên xe và phóng đi mất, phả thẳng vào mặt đôi trẻ một đám khói đen to đùng.

23. Chương 23

“Chưa có bao giờ đẹp như hôm nay... Ay áy ày ày ay ay ay...”

Tay quăng quăng mấy túi đồ, vừa đi Hoài Phong vừa hát ca yêu đời, khổ thay chỉ thuộc được một câu duy nhất trong bài ca dài. Trừ việc phải chụp ảnh cùng An ở khắp mọi nơi con bé đến thì Phong thấy buổi sáng nay khá vui, không uống công cậu dậy sớm. Mua được quà cho cả nhà, lại còn được ra oai trước mặt An, đòi lại công bằng cho An trong cuộc chiến với “tắc kè mẹ” nữa chứ, con bé hẳn là càng thêm muôn phần ngưỡng mộ và phát cuồng lên vì cậu. Nghĩ đến cảnh An từ nay về sau sẽ nghe lời mình răm rắp mà lòng Phong rạo rực vui sướng, bất giác ngửa mặt lên trời cười một cách mất kiểm soát.

Niềm vui chưa kéo dài được bao lâu, Phong đã tắt ngúm nụ cười khi vừa bước qua cánh cổng gỗ giăng đầy hoa giấy, miệng còn khê chữ thề một câu:

“Chết tiệt, tìm đến thật mà. Vãi... cả mồ hôi.”

Trong sân, “tắc kè mẹ” đang oang oang kể tội cậu trước mặt bà nội và bố mẹ, có cả Hoài An ở đấy nữa, trên gương mặt em lộ rõ vẻ lo sợ tội cùng. Hoài Phong lững thững lê bước tiến lại gần, đôi giày quệt xuống nền đất vang lên mấy tiếng loẹt xoẹt.

“Con chào...”

Câu chào chưa được cất ra hoàn chỉnh, Hoài Phong đã nhận được ngay liên tiếp hai cái bạt tai giáng trời của bố. Dẫu biết con mình phạm lỗi lớn, song người làm mẹ như bà Trinh vẫn không khỏi xót lòng khi chứng kiến cảnh tượng ấy. Cô em gái đứng bên cạnh òa lên khóc nức nở và nếu như bà nội không kịp kéo tay em lại thì An đã chạy vào nắm tay bố, xin lỗi thay anh. Cổ áo Hoài Phong bất ngờ bị bố kéo lên nhìn nhúm và cứ thế ông liên tiếp tuôn ra những lời mắng nhiếc, chữ rửa cay độc:

“Đồ mất dạy, thằng trời đánh. Bao nhiêu năm qua mày làm được gì cho cái gia đình này hay chỉ toàn gây họa? Tao cho mày ăn học để bây giờ mày trả lại tao hết phiền phức này đến rắc rối kia hả? Mày ra ngoài đường kiếm chuyện gây gổ với người ta để bố mày, bà mày phải đứng ra chịu hậu quả thay mày không biết bao nhiêu lần, thằng du côn. Cả mày và mẹ mày đều là gánh nợ của cái nhà này, là đồ ăn bám. Cút hết đi.”

Hoài Phong dồn lực và vùng mình thoát ra khỏi hai cánh tay của bố, ném mấy cái túi xuống đất một cách giận dữ, cậu hét lên với nỗi ầm ứ tràn đầy:

“Bố thôi đi.”

Không gian như chùng xuống. Do lực đẩy mạnh, bố cậu hơi loạng choạng ra phía sau. Tất cả mọi người có mặt khi ấy đều sững sốt trước hành động của Phong vì xưa giờ cậu tuy có bướng nhưng luôn làm li, bỏ ngoài tai mọi lời nói của những người xung quanh, chưa khi nào Phong phản ứng mạnh như hôm nay. Bố cậu run run chỉ tay vào mặt cậu.

“Mày... mày dám...”

Phong khẽ cười hầy, vẻ bất cần hiện hữu trên gương mặt hơi chếch lên, giọng nói đều đều thấp thoáng nổi tử hờn:

”Mất dạy à? Cũng đúng thôi vì có ai chịu dạy dỗ, uốn nắn con đâu. Bố thì thờ ơ, bà thì lạnh nhạt. Con biết noi theo ai để lớn chứ? Bố có bao giờ quan tâm tới việc học hành của con không hay hàng tháng chỉ quẳng thẳng vào con mấy tờ học phí rồi mặc kệ con muốn ra sao thì ra? Năm nay con mới mười bảy tuổi, vậy nên việc bố phải chịu trách nhiệm về những việc con trai bố gây ra chỉ là điều bình thường mà bao ông bố khác cũng phải làm thôi. Con hư hỏng, là con sai nhưng bố không cảm thấy rằng bố cũng có một phần lỗi trong chuyện định hình nhân cách cho con sao? Còn nữa...”

Dừng một lúc, Hoài Phong bắt đầu thay đổi thái độ và ngữ điệu trong lời nói. Đôi mắt đỏ ngầu biểu lộ nỗi bức xúc dâng lên đến đỉnh điểm, cậu gằn giọng xuống, càng về sau âm vang lại càng lớn.

“Mẹ con không phải như bố nói. Việc sinh ra con là lỗi của một mình mẹ à? Không phải vì bố trắng hoa, háo sắc thì giờ mẹ con cũng không phải sống trong tử nhục thế này. Bao nhiêu năm qua, chưa ngày nào mẹ được nghỉ ngơi hết bố biết không? Từ sáng sớm tới tối muộn mẹ lúc nào cũng phải lao động quần quật, cả đồng việc nhà không tên đồ dồn lên vai mẹ. Mẹ đã cố gắng biết bao để có thể làm hài lòng bà và bố nhưng cuối cùng cái mẹ nhận được là gì chứ? Là bị nói là kẻ ăn bám à? Bố và bà, cả hai người quá đáng lắm. Bố đuổi chứ gì? Con đi.”

Người bố trừng trừng nhìn cậu, cơn tức giận khiến người ông run lên bần bật. Còn bà mẹ ngồi thụp xuống, khóc nức lên từng tiếng đau lòng, Hoài An đứng gần đó ôm chầm lấy mẹ, nước mắt cũng chảy dài trên gương mặt thơ ngây.

Quay qua chỗ người phụ nữ béo ú, Hoài Phong vênh mặt thách thức:

“Nói cho bà biết, chẳng có cái trại nào chịu bắt giam một thằng nhãi mười bảy tuổi chỉ vì nó gây ra mấy vết xước như mèo cào trên người bà đâu. Thích thì đi mà kiện.”

Dứt lời Phong dùng dưng bỏ đi. Bóng thằng cháu trai vừa khuất cũng là lúc huyết áp của bà nội đột ngột tăng cao, bà ôm lấy đầu giọng thều thào cổ gào lên mấy tiếng “Phong... Quay lại...” rồi ngã khụy xuống. Cả nhà tá hỏa chạy lại đỡ và bế bà vào trong nhà nằm nghỉ. Vị khách không mời kia đến đây ăn vạ vốn là định moi ít tiền để đốt vào những trận bài dài thâu đêm suốt sáng trong mấy ngày Tết. Ngờ đâu gây ra cơ sự thế này bà ta cũng cảm thấy áy náy bèn giữ giọng cao thượng:

“Thôi thôi, tôi tha cho mấy người đấy.”

Rồi bà ta phóng vút đi để lại đằng sau là một gia đình đang trong hoàn cảnh tan nát. Còn lại mình Hoài An đứng giữa sân, em ngồi xuống, nhặt mấy cái túi mà anh trai vứt lại, ôm vào lòng và òa lên khóc. An thương anh trai em lắm!

Tối nay, Bảo An và mẹ tới nhà ông bà ngoại dùng bữa. Ở trong bếp, nhạc nhẽo vang lên từng bừng, Bảo An đứng bên bếp vừa thái măng giúp bà vừa lắc lư người theo giai điệu sôi nổi của bài hát, tâm trạng cực kỳ phấn khích và yêu đời. Hề nhớ về chuyện hồi sáng, An lại cảm thấy trong lòng đầy ắp nỗi sung sướng và niềm ngưỡng mộ cậu bạn đặc biệt. Phong đứng lên bảo vệ An trước sự đành hanh của người phụ nữ béo ú đó, Phong trấn tĩnh An khi con bé lo sợ bà ta sẽ tìm tới nhà và kể tội con bé trước mặt mẹ. Và dù Phong đã phũ phàng quát xoi xoi vào mặt An rằng “Lèo nhèo ít thôi. Mày bị ngu người à? Bà ấy có biết nhà mày đâu mà đến, sợ vợ sợ vẩn. Mà nếu có thật thì cũng khỏi lo, tao chịu hết cho.” nhưng con bé vẫn cảm nhận được sự quan tâm chân thành trong câu nói đó. Phong thật tuyệt và tình yêu An dành cho Phong từ nay sẽ là bất diệt!

“Á... Chết toi, cắt phải tay rồi.”

Bảo An nắm chặt ngón tay đang chảy máu, vết cắt không quá sâu nhưng đủ để con bé rên lên hừ hừ vì xót. Định chạy lên nhà tìm băng dán cá nhân, bỗng An đứng thẫn người lại, trong lòng cứ bồn chồn không yên. Bà ngoại vẫn bảo đứt tay chính là điềm báo cho một chuyện không hay đang xảy ra. Bất giác toát mồ hôi lạnh, cả thân người bé nhỏ run lên cầm cập, tay chân múa may loạn xạ, những hình ảnh kinh hoàng liên tiếp nối đuôi nhau “đổ bộ” vào cái đầu vốn đã giàu trí tưởng tượng. An tắt nhạc, bàn tay lấy bầy bầm số gọi cho người mẹ thân yêu vẫn đang ở cửa hàng bận rộn với đồng việc còn dang dở. Nghe tiếng mẹ bình thần qua điện thoại, An thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cơn nóng ruột vẫn chưa chấm dứt, con bé tiếp tục gọi

cho những thành viên khác trong gia đình. Mọi chuyện đều ổn, trừ Bảo Kỳ cả ngày cáu bẳn vì cãi nhau với người yêu ra thì ai cũng bình an và hạnh phúc.

“Ôi, ruột gan cứ cồn cào là thế nào? Nóng mông quá, y như đang ngồi trên đồng lửa ấy.”

Bảo An đi đi lại lại trong bếp, cố lục tung cái bộ “nào cá vàng” tìm xem còn người thân nào có khả năng gặp hạn không. Đúng rồi, là Hoài Phong. Tuy không phải người nhà nhưng Phong lại được xếp vào hạng cực kỳ quan trọng trong lòng con bé. Khi không thì lúc nào cũng nghĩ tới Phong, chẳng hiểu sao bây giờ An lại quên bống cậu đi. An sốt ruột cắn móng tay, lặng người chờ cái bắt máy từ đầu dây bên kia. Giờ nghĩ lại, An mới thấy có điều gì đó không đúng lắm. Cái cách mà Phong và người phụ nữ kia nói chuyện giống như là cả hai đã quen nhau từ trước. Điều đó đồng nghĩa với việc bà ta biết địa chỉ nhà Phong và rất có thể sẽ tìm tới tận nơi tố tội trạng của Phong với gia đình cậu. Mỗi quan hệ giữa Phong với bố và bà nội vốn đã không tốt đẹp, nếu giờ thêm cái chuyện rắc rối này, lại đúng dịp cuối năm nữa, chỉ sợ rằng...

“Nghe đi mà Phong...”

Lại nói chuyện Hoài Phong, sau khi ra khỏi nhà cậu lang thang khắp chốn, thì thoáng bắt gặp cảnh một gia đình hạnh phúc đang cùng nhau đi sắm Tết, Phong lại khẽ cười nhạt chua xót cho chính số phận mình. Rốt cuộc, cậu đã làm gì sai để bị chính những người thân của mình xa lánh và hắt hủi như thế chứ? Hoài An là cháu của bà, là con của bố, cậu cũng vậy nhưng tại sao chỉ mỗi An nhận được tình thương và sự quan tâm từ họ? Vì cậu là một thằng hư hỏng nên bà nội và bố mới ghét bỏ cậu? Nào có phải, họ ghét cậu khi cậu mới sinh ra kìa, từ những ngày mà Phong còn là một đứa trẻ ngoan và biết nghe lời họ vốn đã không ưa cậu rồi. Phong thương em gái mình những cũng nhiều khi cậu chạnh lòng và ghen tị với em vì điều đó.

“Tôi cũng chẳng cần tình thương của mấy người...”

Bất giác Phong hét lên và cứ thế cậu đâm đầu vào bờ tường, vào cột đèn, gốc cây dọc con đường mà cậu đang đi. Từ trong cửa tiệm trang sức nhỏ, một ông chú đầu trọc lóc hùng hổ bước ra khi vô cớ có một kẻ điên loạn đập vào thành tường nhà mình. Cũng may là bà vợ kịp chạy ra và ngăn lại trước khi ông ta chạy lên và tặng cho Phong mấy cái bạt tai vì tội phá hoại.

“Bà buông ra, để tôi cho thằng ấy một trận nên thân.”

“Bỏ đi ông ơi. Cuối năm rồi, chấp làm gì cái thằng nhãi ranh bồng bột.”

Sáu giờ tối, sau liền mấy tiếng vạ vật ngoài đường, đôi chân Phong đã bắt đầu rệu rạo, cậu tìm đến bờ đê và ngồi ở đó, ném ánh mắt vào khoảng không vô định phía trước. Chuông điện thoại lại reo lên inh ỏi, Phong chẳng thể đếm nổi đây là cuộc gọi thứ bao nhiêu nữa. Không hiểu ai lại có “sức dai” bền bỉ đến thế, Phong đã cố lơ đi rồi mà vẫn kiên trì “gọi, gọi nữa, gọi mãi, gọi đến cháy máy thì thôi”. Nhìn thấy cái tên trên màn hình điện thoại, Phong khẽ mỉm cười, gương mặt căng thẳng suốt cả buổi giờ đây đã giãn ra chút ít. Nhưng ngay sau giây đầu tiên bắt máy, gương mặt ấy liền nhăn nhúm lại tức thì vì bị chất giọng oang oang ở đầu dây bên kia dội thẳng vào màng nhĩ. Thường thì trong tình huống ấy Phong cũng sẽ gào lên to hơn gấp bội lần để có thể lấn áp được đối phương, chẳng hiểu vì sao lúc này cậu chỉ nhẹ nhàng đáp lại rằng:

“Đang ở trên đê. Lên đây.”

Mãi gần ba mươi phút sau, Bảo An chạy hồng hộc đến bên cạnh rồi vừa thở dốc vừa hỏi dồn dập:

“Cậu làm cái gì mà mãi mới nghe máy thế hả? Bị gì à? Bà kia đến nhà cậu không? Lạnh thế này tự dưng lên đây ngồi làm gì? Không về nhà ăn tối đi?... Ôi mệt quá...”

Đầu tóc bù xù, mồ hôi lấm tấm, hơi thở khó nhọc, Bảo An bây giờ nhìn mới đáng thương làm sao. Xem ra con bé đã rất lo lắng cho cậu. Điều ấy vô tình khiến Phong cảm thấy xót xa trong lòng. An là người ngoài nhưng lại hiểu và luôn nghĩ tới cậu, còn những kẻ được gọi là “người thân” lại quá đỗi hờ hững và vô tâm. Nghĩ thế chứ Phong cũng cảm thấy được an ủi và ấm lòng hơn nhiều, ít ra thì hiện tại vẫn có người nhớ tới cậu. Hoài Phong đưa tay ra kéo cô gái trước mặt ngồi xuống bên cạnh, khẽ nói:

“Thở đi đã, nói liên tục một mạch như thế đứt hơi chết ngay tại đây thì khổ tao lắm.”

Có ai động viên người đã tốn công lo cho mình mà khó nghe như Phong không cơ chứ? Bảo An xì một tiếng rõ dài, đôi môi trề ra ầm ỨC nhưng rồi cũng ngồi phịch xuống, sát bên cậu. Cả hai im lặng một hồi, đến

khi An đã ổn định nhịp thở Phong mới trầm giọng tâm sự:

“An này, mày nói là bố mày mất rồi đúng không? Nhưng theo tao nghĩ thì bác ấy vẫn luôn ở bên mày đấy chứ, luôn dành cho mày những điều tốt nhất. Và cả họ hàng bên nội nữa, tất cả đều cố gắng yêu thương và bù đắp tình cảm cho mày. Mày là mày mẫn lắm đấy.”

An không hiểu lắm những điều Phong nói. Phong là người sống nội tâm, chẳng khi nào cậu chịu mở lời giải bày tâm tư, đặc biệt là chuyện gia đình phức tạp của cậu. An biết được phần nào khoảng cách giữa Phong với bà nội và bố là nhờ cô em gái Hoài An tâm sự. Bằng phong cách ngu si quen thuộc, An quay gương mặt dần thối về phía Phong, nghiêng đầu khó hiểu.

“Sao bỗng dưng cậu lại...”

“Tao mới thực sự là không có bố đây này? Cả ngày có khi chẳng nhìn thấy nhau lấy một lần dù cho cái nhà bé tí tẹo tèo tèo. Trong mắt ông ấy tao không khác nào cái gai cả. Sáng nay ông ấy vừa đuổi tao đi xong đấy và cũng chẳng thèm gọi lấy một cú điện thoại xem tao đang ở đâu, làm gì, sống chết thế nào. Có khi giờ này ở nhà, ông ấy đang mở tiệc ăn mừng cũng nên. Buồn đời!”

Lần hiếm hoi trong đời An thấy Phong nói nhiều đến vậy. Ngắt nổi con bé lại chẳng giỏi an ủi, động viên người khác nên cứ ấp úng mãi, miệng mở ra ngáp vào mãi không nói thành lời. An là người đơn giản, dễ hiểu được An đối với Phong không phải việc quá khó khăn huống hồ cả hai đã ở bên nhau từng ấy thời gian, chỉ cần nhìn qua là Phong có thể đọc vanh vách suy nghĩ trong An. Thấy An đang gắng sức vắt não, cố nặn ra được một lời khuyên nhủ mà Phong thấy lòng nhẹ nhõm đi bao nhiêu, dù chưa được nghe cái câu cao siêu mà An sắp nói. Cậu đưa bàn tay lên và dấm nhẹ vào mũi con bé, phì cười:

“Táo bón hay sao mà mặt cứ thộn ra thế?”

An cau mày, xoa xoa mũi, miệng lầu nhầu vài câu lí nhí. Bỗng An hốt hoảng nắm lấy tay Phong, nắn qua nắn lại, vội vàng hỏi han:

“Tay cậu sao lại xước nhiều thế này? Chảy máu nữa chứ. Cậu đánh nhau à?”

An biết Phong dễ bị kích động, khi đang bức xúc điều gì thì chỉ cần ai đó vô tình chắn ngang đường cũng đủ làm cái tính côn đồ trong cậu bùng phát mãnh liệt. Phong chắc chắn sẽ nhảy bổ vào và quyết sống chết một phen với cái người xấu số ấy. Trái với vẻ hoang mang của An, Phong lại tỏ ra thản nhiên đến phát ghét. Cậu ngả người ra phía sau và vênh mặt lên đầy tự mãn:

“Định tranh thủ cơ hội cầm tay tao à? Ồm, đánh cả phở đấy.”

Bảo An trợn tròn mắt, miệng nhằng xuống và gương mặt tái mét đi trông thấy. Chết thật, lúc sáng chỉ vì làm “tắc kè mẹ” trọng thương có tí xúu mà đã dẫn đến hậu họa khôn lường, giờ Phong lại cả gan dấm đá cả phở thế này, thật không biết chốc nữa sẽ có bao nhiêu người kéo đến trả thù đây. An quay đầu liên tục, mắt liếc qua liếc lại ngóng trông đầy cảnh giác, tay đã cầm sẵn điện thoại, hễ có nguy xảy tới là bấm số cầu cứu cảnh sát ngay tức khắc.

“Khỏi phải tìm, tao đánh gốc cây, đập cột điện thì lo gì bị trả thù.”

Nói xong Phong liền nằm vật ra sườn đê phá lên cười sung sướng vì đã lừa được con bé “ngổ tào”. Giận dữ, Bảo An đứng phắt dậy nói lời tạm biệt:

“Tớ về đây, đói meo rồi đây này. Cậu cũng mau về đi.”

“Không về.”

Hoài Phong bứt một ngọn cỏ gần đó, ném nó đi và nói giọng cương quyết. Không khí lại căng ra như trái bóng tròn, tưởng như chỉ cần An lỡ lời một chút là... “bùm”. An lại ngồi xuống cạnh bên, hết lời khuyên bảo cậu bạn cứng đầu. Nói hết nước hết cái mà cậu ta vẫn lì lợm ngồi lì một chỗ, An bực tức đẩy Phong ngã ngửa ra đằng sau, đầu đập cộp xuống nền đất.

“Cậu cứng đầu vừa thôi chứ. Không nghĩ đến bản thân thì cũng phải nhớ tới mẹ và Hoài An ở nhà chứ, họ chắc chắn rất sốt ruột vì cậu đấy. Còn nữa, cậu bỏ đi thế này bố cậu, bà cậu chẳng thể nào quát mắng cậu

được nữa. Thay vào đó họ sẽ đổ dồn hết lên mẹ cậu. Cậu muốn mẹ một mình nghe chửi à? Có biết nghĩ không thể? Hay là trên đường chạy đến đây làm rơi mất não rồi?”

Phong há hốc mồm, căng tai ra nghe từng lời giáo huấn của “An thờ ơ”. Phải chăng trưa nay được ăn “gan trời” nên giờ An mới dám to tiếng dạy bảo cậu như thế? Phong chống tay đứng dậy, vỗ vỗ vai An khen ngợi.

“Giỏi. Rất có khí phách. Nếu ban sáng cũng tự mình hùng dũng như thế với bà béo ú kia thì giờ tao cũng không khốn khổ thế này đâu An ạ.”

Bị Phong nói móc chuyện hồi sáng, An chỉ biết lặng lẽ cúi đầu ái ngại nhưng trong bụng lại đang vỗ tay đôm đốp tán dương bản thân khi nãy thật quá xuất sắc. Thấy An cúi đầu hối lỗi mà miệng cứ khúc khích cười, Phong cốc một phát rõ kêu vào đầu con bé rồi thản nhiên bỏ đi, vừa bước vừa ngoái lại nói:

“Hâm à? Đi nhanh lên chân ngắn, chân dài sẽ không đợi đâu đấy. Vì bụng chân dài cũng đang biểu tình ầm ĩ đây.”

Trong phòng thờ, người đàn bà lớn tuổi ngồi gục bên ban thờ, nước mắt chảy ướt đầm gương mặt già nua.

“Ông nó ơi, tôi phải làm sao mới đúng đây ông? Tôi thương thằng Phong nhưng tôi sợ nó sẽ giống như bố nó. Tôi không dám nuông chiều thằng Phong như cách mà tôi đã nuông chiều bố nó rồi nó lại lẳng nhăng, đồ đốn giống bố nó. Nhưng tôi sai rồi ông ạ. Tôi đã gây ra cho thằng bé vết thương lòng quá lớn. Để thằng bé phải thiệt thòi, thiếu thốn tình cảm suốt ngần ấy năm qua đều là do cái cách dạy dỗ đáng trách này của tôi. Ông sống khôn thác thiêng, ông bảo tôi phải làm gì bây giờ?”

24. Chương 24

Hoài Phong phàm phạp lao thẳng xuống dốc, gương mặt vênh lên đắc chí khi nghe thấy tiếng An nheo nhéo gọi tên mình từ phía sau. Chắc, trông Phong lúc này thật giống một siêu sao sang chảnh đang bị “fan cuồng” bám đuôi quá đi! Người ngoài bắt gặp, ai cũng nghĩ hai đứa hẳn phải là một đôi uyên ương đang trêu đùa nhau. Anh chân dài sải bước rộng đàng trước, cái đầu còn đung đưa theo nhịp bài ca đang hát. Em chân ngắn lạch bạch theo sau, vừa lau mồ hôi vừa la hét réo tên người tình. Đáng yêu hết biết!

“Phong, tai cậu nghễnh ngãng hả? Đợi tớ.”

Mặc cho An kêu gào đến khàn cả tiếng, Phong vẫn giả câm giả điếc chẳng thèm thương tiếc mà đáp lời. Cũng may Trời thương nên mới ban phép giúp An có thể tăng tốc đuổi kịp cậu con trai đáng ghét kia. Ông “thối” phù một cái, An bất giác loạng choạng, chân trái đá chân phải, ngã bổ nhào xuống đất. Sườn dê lại dốc, thành thử An cũng theo đó mà lăn lông lốc mấy vòng liên, xuống tận chân dê luôn. Giá mà Phong túm được An rồi cả hai cùng theo đà mà lăn xuống thì quả đúng là một cảnh tượng đậm chất phim. Tiếc rằng, mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến Phong chỉ biết tái mét mặt đứng bất động một chỗ, còn An thì vừa ré vừa té một mình, đau ê ẩm.

“Ôi má ơi, đau chết con mắt... Gãy xương toàn thân rồi... Nhỡ tớ bị phế thì sao hả Phong? Oé óe...”

Khi An đã nằm úp mặt yên vị nơi cuối chân dê và khóc thét lên như đứa trẻ, Phong mới hoàn hồn, tá hỏa chạy lại. Đến nơi, Phong vẫn hoảng chưa nói thành lời, chỉ vội đỡ An ngồi dậy và kiểm tra thương tích trên người con bé. Cũng may có mấy cô bác qua đường đến bên giúp đỡ, trong số ấy có một vị là bác sĩ. Xem xét hồi lâu, bác nói:

“Biết dùng tay ôm chặt lấy đầu trong lúc ngã như thế là tốt đấy. Chỉ trầy xước ngoài da thôi, xương cốt các kiểu vẫn ổn cả, không có gì đáng lo. Yên tâm là không mất Tết nhé! Khà khà!”

Bác gái ngồi trước hiên nhà gần đó được chứng kiến tất cả mọi chuyện còn chêm thêm một câu bông đùa:

“Thôi, lần sau có giận dỗi gì cũng không được bỏ bạn gái lại phía sau đâu đấy. Chết không cơ chứ!”

Mọi người nghe xong đều rộ lên rôm rả, ngay cả Bảo An đang khóc ngon lành cũng phải bụm miệng cười phì. Xong xuôi, ai nấy đều tản ra lo công việc của riêng mình. Đôi bạn cũng không quên cúi đầu cảm ơn mọi người, còn kèm theo cả những lời chúc Tết bình an và hạnh phúc nữa. Bấy giờ chỉ còn An và Phong ở lại, con bé vẫn đang ngồi xoa xoa hai lòng bàn tay. Lúc ở nhà thì bị dao cứa đứt, giờ lại ra nông nỗi này, làm sao mà lái xe đây? Bảo An đứng đưa cái chìa khóa và tấm vé trước mặt cậu bạn, cất lên chất giọng tội nghiệp đến nghẹn lòng người:

“Phong ơi... Phong...”

Bộ não Phong thừa nếp nhăn và chất xám để hiểu được ngụ ý của An. Con bé chẳng nhắc thì cậu cũng không nở để An tự lái xe về nhà trong tình trạng này. Hoài Phong nhận lấy cái chìa khóa và dặn dò:

“Ngồi đây đợi, tao ra đó lấy xe rồi quay lại đón. Cầm bò đi lung tung!”

Bò cái gì mà bó? An là người chứ có phải động vật bốn chân đâu. Phong nói thế thật xúc phạm người khác quá thể! Bảo An “xì” một tiếng dài rồi quay mặt đi chỗ khác không thèm đôi co. Phong còn định trêu chọc thêm chút xíu nữa nhưng lại nghe tiếng biểu tình kịch liệt của hai “ông bác dạ dày” nên đành thôi.

Buổi tối tiết trời se lạnh, có cơn gió vô tình lướt qua mấy vết trầy còn đang rớm máu trên tay An, xót xa không sao tả nổi! Dẫn đo mãi, cuối cùng An cũng rón rết dứt đôi bàn tay vào trong túi áo khoác ngoài của cậu con trai đang chuyên tâm lái chiếc xe điện. Hoài Phong hơi sững người đôi chút vì hành động tự nhiên này của An nhưng chưa kịp phản ứng gì đã nghe có tiếng nói thì thầm bên tai.

“Trời rét buốt tay lắm. Tớ rúc nhờ một lúc nhé?”

Làm rồi mới xin, An đúng là... Phong không đáp lại, chỉ gật gật cái đầu ưng thuận. Được nước lấn tới, Bảo An tiếp tục tùy tiện tựa hẳn đầu vào lưng Phong, vừa ngả vừa “xin phép”:

“Cổ cũng đau nữa, dựa chút vậy.”

“Ồ, áp sát vào. Đừng chừa chỗ cho bất kỳ cơn gió nào lọt qua, này giờ lưng tao cũng rét run lên đây.”

Đôi môi mỏng khê chếch lên nét cười, Hoài Phong cảm nhận được hơi ấm đang bao bọc phía sau, cảm giác này mới thật khoan khoái biết bao. Chính bản thân Phong cũng phải công nhận rằng, từ ngày quen An, tính nết cậu đã dễ đi mấy phần. “Tấm thân vàng” này, không rõ từ khi nào mà con bé kia có thể thỏa mái “đụng chạm, sờ mó” đến vậy. Bảo An ngồi sau thì sung sướng hết nấc, đôi mắt híp tịt lại lộ rõ ý mừng. Giá bây giờ có ai đó chụp lại giúp An khoảnh khắc này thì tốt biết nhường nào.

Về đến cổng nhà ông bà ngoại cũng đã hơn bảy giờ tối, nhìn bóng dáng An đang loay hoay bấm số mở khóa, Phong ngập ngừng mãi mới thốt ra được tâm tư trong đầu:

“Chẳng hiểu sao, mỗi lúc ở bên mày... tao luôn có cảm giác bình yên... lạ! Cảm ơn!”

Lời vừa dứt cũng là lúc mà mặt cậu đỏ hơn bao giờ hết. Thấy An cứ ngẩn tò te chẳng ý kiến gì, Phong lại càng đâm cuống, gãi đầu bứt tay, cố gắng vận dụng hết vốn liếng từ vựng và khả năng diễn đạt để giải bày tấm lòng.

“Thực ra thì... Ý tao là... Ờ thì...”

Trong khi đó, An cũng đang chìm mình với những nghĩ ngợi miên man của riêng bản thân. Quái thật, Phong thường ngày toàn buông lời cay ý đắng, hôm nay tự đứng lại tử tế thế nhỉ? Mà “bình yên lạ” là như thế nào? Rốt cuộc, câu nói kia là có ý tốt hay xấu đây? An chẳng tài nào mà hiểu nổi. Nhưng nhìn hai cái má đỏ ửng hệt cặp mông khi của Phong, An không nhin được mình nữa rồi. Con bé đánh cánh môi lên và rung người cười hết sức vô duyên.

“Hơ hớ hớ...”

Những lời thổ lộ từ tận đáy lòng của Phong bị con bé đem ra làm trò đùa, cậu giận quá bèn ùng ùng quay ngoắt lưng bỏ đi:

“Cười như đười ươi ấy mà suốt ngày cười.”

Giờ thì An biết rồi, Phong nổi đóa như vậy hẳn là vì lời nói kia phải khó khăn lắm mới có thể thốt ra được, nhất là đối với kẻ mắc bệnh sĩ giai đoạn cuối như cậu lại càng cực hơn gấp trăm ngàn lần. Mà lời khó nói nhất định là thật lòng. Bảo An vờ ho lên mấy tiếng rồi vội nói, như thể sợ chậm một giây thì bóng lưng kia sẽ chìm hẳn vào trong bóng tối và không bao giờ xuất hiện nữa vậy:

“Vì tớ là Bảo An mà. Đồ cậu biết được ý nghĩa sâu sa của cái tên này đấy.”

Phong dừng bước, gương mặt dài thuật dở khóc dở cười. Là An quên thật hay cố tình không nhớ đây? Có một câu mà đổ đi đổ lại đến chục lần là ít, Phong nghe cũng mòn cả hai lỗ tai rồi. Đã thế, cậu cứ giả ngu giả ngơ chọc cho An tức đến phát cáu thì thôi. Phong búng tay cái tách, rồi phăm phăm tiến về phía An, gương mặt hớn hở như vừa phát hiện ra điều gì đó lớn lao lắm.

“Có phải là viết tắt của hai từ ‘Bảo vệ’ và ‘An ninh’ không? Cả hai thứ đó đều mang lại cảm giác bình yên cho người khác mà.”

Vốn định khoe khoang ý nghĩa cao siêu của cái tên mà ông nội đã lao tâm mới nghĩ ra, giờ nghe được đáp án của Phong, thật khiến An kia tụt hết cả hứng thú. Con bé thộn mặt ngu người tại chỗ, còn cậu con trai đối diện thì ôm lấy cái bụng đang dính chặt vào lưng mà cười sằng sặc. Trông kìa, trông kìa, với bộ dạng này của An chỉ cần Phong bồi thêm mấy câu nữa thể nào con bé cũng vùng vằng giận dỗi bỏ thẳng vào trong nhà cho xem. Chính lúc Phong đang định bình luận thêm mấy câu thì...

“Cốp!”

Phong cau mày đưa tay lên xoa xoa cái trán, trong đầu thầm chửi rủa kẻ to gan nào dám chặn đứng cơn cười của cậu như vậy. Vừa ngẩng đầu lên, Phong đã thấy ông ngoại Bảo An đang đứng sừng sững trước mặt, tay trái bưng tô cơm còn tay phải vẫn tiếp tục cầm chiếc thìa sắt gỗ từng phát côm cốp vào trán cậu, trách móc:

“Tên cháu ông hay như vậy mà thằng nhãi này dám xuyên tạc linh tinh thế hả?”

Khi này An xin phép được ra ngoài đứng vào thời điểm cả nhà sắp dùng bữa. Nhà ít người, lại không muốn tình trạng kẻ ăn trước người ăn sau nên ai nấy đều quyết định ngồi chờ cơm An. Nhưng vì bụng ông kêu réo âm ỉ quá, buộc bà phải lấy cho ông một tô cơm để ăn tạm ứng. Đang ung dung dùng cơm trước hiên nhà, ông lại chứng kiến màn “đổ vui không có thưởng” của cô cháu gái và cậu bạn. Thấy thằng nhóc ấy tính cách có vẻ hay ho nên ông mới bưng cả tô cả thìa ra góp vui cùng, ngờ đâu lại dọa cho cả hai đứa tái xanh cả mặt đến thế này.

“Ông ơi, Phong đùa chút thôi ạ. Ông đừng đánh cậu ấy nữa.”

Ông ngưng tay và làm bộ trừng mắt giận về phía An.

“Còn cái con bé này nữa, sắp đến giờ cơm lại chạy tót ra ngoài. Đứng đấy làm gì, mau vào nhà đi, mẹ mày đang đợi mày về để xử lý đấy con ạ.”

Thôi xong, mẹ An tuy hiền nhưng rất đỗi nguyên tắc và coi trọng gia giáo. Bất toàn những bậc bộ lão đợi cơm, lần này An phạm tội lớn thật rồi. Con bé tá hỏa vâng vâng dạ dạ rồi chạy thẳng vào nhà, chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm tới sự tồn tại của cậu bạn đặc biệt Lê Hoài Phong nữa. Còn lại mỗi ông và Phong trước cổng, cả hai nhìn nhau và cười.

“Cháu xin phép ông cháu về ạ. Chúc ông và cả nhà dùng cơm ngon miệng ạ.”

“Từ từ đã, đi đâu mà vội. Vào nhà ăn cơm xong rồi về. Này ông bảo, cơm cái An nấu mùi vị... lạ lắm.”

Điều này thì Phong chưa được kiểm chứng nhưng nhìn cách An lóng ngóng đứng trong bếp nhà mình lần trước là Phong cũng có thể hiểu được đôi phần ông nói. Cậu gãi đầu cười trừ và từ chối khéo. Nghe tiếng bụng cậu kêu gào thảm thiết, ông ngoại cũng không muốn trêu nữa. Ông tỏ vẻ tiếc nuối lắm nhưng vẫn phải thả cho cậu về.

*

Đi đi lại lại trước cổng nhà đến gần nửa tiếng đồng hồ mà Phong vẫn chưa dám bước chân đi vào. Ban trưa ra đi hùng hổ là thế, giờ không ai gọi mà tò tò mò về quả thật Phong cũng cảm thấy mất thể diện lắm

chứ. Bố và bà nội sẽ càng thêm coi thường cậu cho xem, cái mác “kẻ ăn bám” vẫn tiếp tục đeo bám cậu mãi không buông và họ lại nghĩ “Không có cái nhà này thì mày sống như nào?” Mặc dù hiện tại thì đúng là như vậy thật.

Lão dạ dày bị bỏ đói từ trưa nhồi lên cơn đau thắt, Phong hơi khựng chân một chút rồi đứng thẳng tắp người dậy, hùng dũng tiến vào trong. Ăn đã rồi tính, dù sao cậu cũng vẫn chỉ là một thằng con trai mười bảy tuổi bồng bột mà thôi, suy nghĩ nào đã chín chắn.

Bước vào giữa sân, Phong thấy Hoài An đang cúi cùi bẻ mâm cơm chất đầy bát đĩa bần đi xuống giếng. Vậy là cả nhà ăn ngon lành rồi sao? Có còn chừa lại thứ gì cho cái bụng khốn khổ của cậu không đây? Hoài Phong hoang mang trăm bề, bỗng nghe tiếng cô em gái nhỏ nhẹ gọi tên:

“Anh Phong, anh đi đâu cả ngày nay thế? Cả nhà lo cho anh lắm đấy.”

Cậu giật mình quay lại nhìn An, chưa kịp nói năng giải bày gì đã lại thấy bóng bà xuất hiện. Bà bảo:

“Còn đứng ngẩn ra đấy làm gì? Cái An mau vào lấy cơm cho anh ăn đi.”

Truyền lệnh xong, bà cũng bước mấy bước tập tễnh vào gian bếp nhỏ. Phong trông theo dáng bà, thấy trên cổ bà đang quàng chiếc khăn len màu nâu cậu tặng. Bà không những không vứt bỏ, lại còn đem nó ra sử dụng vào dịp Tết nhất thế này, trong lòng Phong bỗng dâng lên một nỗi xúc cảm bồi hồi khó tả. Nghe thấy giọng nói quen thuộc của cậu con trai, mẹ Phong đang rửa lại bộ ấm chén bên giếng cũng hốt hả chạy ra. Nhìn thấy cậu, bà Trinh mừng lắm, tiến tới bên và ôm chầm lấy Phong rồi lại vội giục già con vào trong ăn tối.

Bây giờ thì Hoài Phong đang ngồi yên vị bên mâm cơm nghi ngút khói, dù đã dùng xong bữa tối cùng cả nhà nhưng Hoài An vẫn ngồi cùng bên anh. Em đang đưa hai bàn tay nhỏ đang được bao bọc trong đôi gang bằng len ấm áp lên trước mắt anh và khoe.

“Ấm cực anh ạ, em thích dã man luôn ấy. Cám ơn anh Phong.”

Hoài Phong mồm đầy cơm không nói được gì, chỉ biết vừa nhai nhồm nhoàm vừa cười mãn nguyện. Hoài An tiếp tục kể lể thêm về những món quà kia, em biết anh sẽ vui lắm khi cả nhà ai cũng thích chúng.

“Cả bà và mẹ cũng ưng cái khăn lắm. Đây, cả hai người đều đeo luôn lên cổ kia kia. Bố thì em chẳng thấy biểu hiện gì nhưng chắc là cũng thích anh ạ.”

Chắc gì ông ấy đã cần đến chúng, có khi vứt vào xó xỉnh nào rồi cũng nên ấy chứ. Nhưng rồi Phong sững người lại, cậu hơi ngờ ngợ nhớ ra điều gì đó. Đúng rồi, trước giờ bố cậu có mấy khi đi giày đi tất đâu vì ông bị tật ra mồ hôi chân mà. Trong lúc Phong đang ngậm cơm đắm chiêu suy nghĩ thì bố cậu từ ngoài sân bước vào:

“Chốc nữa ăn xong lấy xe chở bố và bà sang bên nhà ông trưởng họ có việc. Cả nhà cùng đi, không thành viên nào được vắng mặt đâu.”

Phong một lần nữa rơi vào trạng thái ngẩn ngơ bởi câu nói của bố, trước giờ có bao giờ bố nói chuyện nhẹ nhàng với cậu vậy đâu. Phong còn nghe thoang thoảng trong đó chun chút tình cảm nữa chứ. “Thành viên” chứ không phải “kẻ ăn bám”. Vị trí của cậu trong suy nghĩ của cả bố và bà đang dần thay đổi sao? Là nhờ vào thái độ và hành động trưa nay của cậu ư?

“Trưa nay lúc anh bỏ đi, bà với mẹ khóc suốt. Bà còn vào phòng thờ ngồi một mình trong đó mấy tiếng liền cơ. Lúc ra bà gọi cả bố và mẹ vào phòng nói gì đó mà em không biết. Chỉ biết là sau đấy, em thấy bố với bà là lạ sao ấy. Mà anh đừng ngậm cơm lúng búng như thế nữa, ăn nhanh lên em còn dọn.”

Hoài Phong giật mình bởi lời nói của cô em gái. Cậu cũng thực tò mò muốn thấu đã có chuyện gì xảy ra trong tâm tư của bố và bà. Phong đã nghĩ rằng tối nay về nhà chắc hẳn sẽ tiếp tục bị nghe mắng nghe chửi, nào có ngờ lại được tận hưởng cái cảm giác tuyệt vời này. Miếng cơm trong miệng dường như cũng ngon hơn hẳn ngày thường, cậu cười khì với em rồi chuyên tâm ăn uống hết sức hăng say và nhiệt tình.

25. Chương 25

ảnh nào cảnh chẳng đeo sầu

Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ

(Truyện Kiều – Nguyễn Du)

Những câu trên thật quá đúng với tâm trạng Bảo Kỳ mấy buổi gần đây. Kể từ hôm chính thức nghỉ Tết đến giờ, ngày qua ngày Kỳ đều trưng ra bộ mặt cau có, đã vậy còn thường xuyên cáu bẳn với những người xung quanh nữa chứ. Nguyên nhân cũng chỉ vì cậu muốn chuyển lớp. Bảo Kỳ vốn đã rất hứng thú với những công thức vật lý, lúc trước mong ước của cậu là có thể thi đỗ vào lớp chuyên Lý trường Trung học Phổ thông Khắc Ân, phục vụ cho mục đích thi đỗ đại học khối A1 của một trường đại học danh tiếng nào đó sau này. Dù điểm số đủ để Kỳ có thể toại niềm khao khát nhưng vì cô bạn gái muốn được học chung một lớp nên cậu đã đổi ý, quyết đầu quân cho lớp chuyên Anh. Tuy nhiên, vì là một trong ba lớp thuộc khối D của trường nên bên cạnh Anh và Toán, môn Văn cũng được coi trọng không kém. Và vì lẽ đó càng học, Kỳ càng thấy nản và oải biết mấy khi mà cậu vô cùng không có duyên với những quyển sách và bài giảng văn dài dằng dặc. Hơn nữa, giờ đã là giữa năm lớp mười một rồi, chẳng mấy mà tới kỳ thi đại học. Nếu cứ tiếp tục ngồi bám rết ở cái lớp này, cậu chắc chắn sẽ chẳng đỗ bất kỳ một khối nào cả. Vậy nên Bảo Kỳ nhất định xin chuyển sang lớp chuyên Lý, Trúc Linh cũng vì thế mà giận dữ cậu suốt mấy hôm rồi.

Dẫu cho sáng nay đã là ngày 30 Tết nhưng gương mặt Kỳ vẫn hệt cái bánh đa ngâm nước, không có tẹo sức sống nào cả. Song, chẳng một ai mảy may để ý đến tâm trạng của cậu hết, vì tất cả đều đang bị cuốn vào vòng xoay của niềm hoan hỉ khi Tết đến xuân về. Điều này lại càng khiến Kỳ thêm muôn phần uất bực. Có mỗi Bảo An là quan tâm hỏi han tới cậu em họ thôi, đơn giản vì con bé muốn tìm người đi chơi cùng mình trong đêm Giao thừa. Hoài Phong đã một mực từ chối rồi, Phong nói ghét những nơi đông đúc, chen lấn xô đẩy đến mệt cả người. Phong chỉ thích cùng hội bạn ra cái quán quen thuộc kia ăn uống, hát hò tưng bừng từ năm cũ sang năm mới. Rủ mà An không đi, Phong cũng đành bó tay hết cách.

Bảo Kỳ lười biếng nằm trên giường, gương mặt nhăn nhó nhìn chăm chăm vào màn hình tivi phía trước, tay phải bấm điều khiển chuyển kênh liên tục. Cô chị họ Bảo An quỳ ở dưới đất, ngay sát bên cạnh, ra sức năn nỉ thuyết phục:

“Đi đi mà Kỳ. Giao thừa nằm ở nhà chán chết, ra ngoài chơi không phải vui hơn à? Với lại tâm trạng đang ủ rũ thế này, đi xem pháo hoa bắn đùng đoàng cho nó phấn chấn hơn. Nhá nhá!”

An nói rõ nhiều, tốn bao nhiêu là hơi, thế mà cậu em họ lại chỉ nhàn nhạt đáp thẳng mặt An rằng:

“Không.”

Bảo An trề môi, cảm thấy tủ thân vô cùng. Kỳ rõ là một thằng em xấu, chỉ vì người yêu mà quên mất cô chị này. Đàn ông con trai gì mà sống phụ thuộc vào tâm trạng bạn gái, An khinh! Cơ mà giờ vẫn phải nịnh nọt để ông tướng ấy đổi ý đã, nếu không thì An cứ xác định là ngồi ở nhà và chiêm ngưỡng pháo hoa toàn quốc.

“Chị lôi cả cái Linh đi nữa, tạo điều kiện cho em xin lỗi nó luôn. Rồi làm huê đi cho tôi nhờ. Tết mà mặt đứa nào cũng bí xì xì như cái bị thế này. Chán phèo!”

“Dẹp đi. Em làm gì sai mà phải xin lỗi chứ? Em cũng có sở thích, dự định của riêng mình, học ‘nhầm’ lớp lâu như thế là em đã quá chiều ý Linh rồi. Lần này nhá, muốn làm lành chứ gì, trừ khi là Linh mở lời trước. Không thì nghỉ!”

Xưa nay Kỳ chưa khi nào dám nổi đóa với An, quát xơi xơi mưa rơi đầy mặt An thế này đối với Kỳ lại càng là điều cấm kỵ. Để ông nội biết xem, Kỳ chắc chắn sẽ được một trận no đòn. Mà chính bản thân cậu cũng không cho phép mình làm thế, vì Kỳ yêu thương người chị tổ tệt này vô cùng. Còn An sau khi bị cậu em “sạc” cho một trận thì cáu lắm, gương mặt trắng trẻo phớt phớt hồng hóa đỏ bừng giận dữ, đôi môi hồng cong lên đầy bất mãn. Dám to tiếng với người chị đã tốn bao nhiêu công sức rủ rê, lôi kéo cậu em ra ngoài, chỉ vì muốn tâm trạng nó tốt hơn, Bảo Kỳ đúng là quá vô ơn và láo lếu. Cậu mất ăn mất ngủ vì Linh nhưng

Linh nào có đoán hoài tới cậu. Trong khi đó, An hết mình quan tâm tới cậu, thì cậu lại nở... Đã vậy, An chẳng thèm nở. Sau khi lườm lườm Kỳ đến lác cả mắt, An đứng phắt dậy, ném hộp khoai tây chiên đang ăn dở tung tóe khắp phòng và thét lên:

“Không đi thì thôi, tôi về. Xó!”

Rồi An quay ngoắt người và lạch bạch đi ra khỏi phòng trong cái nhìn ngơ ngác của Bảo Kỳ. Cậu vẫn nằm đấy, ra sức níu giữ An ở lại.

“Này, có về thì cũng dọn cái đồng bừa bãi dưới sàn nhà đi đã chứ. Ở đâu ra cái kiểu chị bày em dọn thế hả? An... Chị An!”

Kỳ cứ thế giãy dụa trên chiếc giường trải ga hình siêu nhân mặc sịp và gào tên cô chị đã đi mất dạng này giờ một cách bất mãn. Nhìn đồng khoai tây lổn nhổn trên sàn gỗ, Kỳ không tự chủ được mà lấy tay bứt tóc giật tai, để rồi ngay sau đó phải ré lên đầy đau đớn.

Dừng xe ngay giữa ngã tư đường hồi lâu, An quyết định lái xe đến nhà Linh một chuyến. Kỳ đã một mực không đi rồi, nếu Linh cũng khăng khăng muốn ở nhà nữa thì chắc chắn An có là thánh cũng chẳng thể lôi được Bằng ra ngoài. Thật lòng mà nói, An không quá quan trọng việc được tung tăng dạo phố trong đêm Giao thừa, cái chính là con bé không muốn nhìn thấy hai đứa kia ngày qua ngày làm mặt lạnh với nhau nhưng trong thâm tâm thì ngổn ngang những bức xúc và chất đầy bao điều muốn nói. Dù có phải dùng “mưu hèn kế bẩn” An cũng nhất quyết phải ép bằng được Linh và Kỳ gặp mặt rồi thẳng thắn nói chuyện với nhau. Mặc cho kết quả có thể nào cũng vẫn tốt hơn là cả hai cứ im lặng như bây giờ.

Chào hỏi người lớn trong nhà Linh xong, An phăng phăng lao nhanh lên phòng cô bạn. Tới nơi mới biết Bằng cũng đang ngồi khuyên nhủ Linh hết nước hết cái nhưng chẳng ăn thua, Linh vẫn phụng phịu không chịu san sẻ nỗi ám ức trong lòng. Cả sáng nay đã phải nhìn gương mặt hầm hầm của Kỳ rồi, bây giờ là gần chưa lại phải thấy thêm Linh trong bộ dạng tương tự, An cảm nhận được cục tức nghẹn nơi cổ họng đang dần chui tọt lên khoang miệng và sắp văng ra ngoài tức thời. Quát cái gối ôm vào chính giữa mặt Linh, An la lên:

“Giời ạ! Có mỗi cái chuyện bé xiu xiu thế mà cũng làm bộ giận dỗi nhau. Chuyển lớp thì sao chứ, đánh nhau từng ấy năm vẫn chưa đủ à? Mà nó chỉ sang lớp khác học thôi, có phải đi du học đâu mà lo không được gặp mỗi ngày. Cũng vì chuyện này mà nguyên ngày nó cứ như thẳng điên ấy, cáu loạn xạ lên với cả nhà kia kìa. Xong rồi người nào cũng ôm bọc vào người, quát nhau um tùm hết thấy. Tóm lại là nhà tao giờ đang rối lắm rồi đấy. Tại mày ý!”

Quát được Linh xong, An cảm thấy nhẹ nhõm hẳn mấy phần. Nhìn thấy cô bạn đang ngồi há hốc miệng, chăm chú lắng nghe từng lời mình nói mà An hả hê vô cùng, cục tức mắc giữa cổ họng cũng teo tóp đi đôi phần. Được lên mặt nạt nộ người khác với An quả là một “thú vui tao nhã”, đã vậy còn có thêm đồng minh ngồi bên yểm trợ thì đúng thật tuyệt vời không sao tả nổi. Lệ Bằng lên tiếng đồng tình với những điều An nói, dù cho cô cũng chẳng rõ mọi chuyện có đúng như lời của An không nữa:

“Đúng đấy Linh ạ. Nhất thiết phải làm căng đến mức này không? Kỳ cố gắng vào học tại một lớp trái với sở trường của mình từng ấy năm đủ để hiểu ông ấy chiều mày đến mức nào rồi?”

Thường ngày Linh và Kỳ cũng hay có những cãi vã, dỗi hờn kiểu con nít nhưng chỉ ít phút sau Kỳ liền chủ động làm lành. Và những khi ấy, chẳng cần biết cơ sự ra sao, đầu đuôi câu chuyện thế nào, An luôn đứng về phía Linh, rất tích cực lên án cậu em họ, cả Bằng cũng vậy. Lần này thì khác, đã mấy ngày trôi qua mà chẳng thấy Kỳ có động tĩnh gì, đã vậy còn bị hai đứa bạn thân cùng lúc chỉ trích, Linh không thể không xem xét lại về bản thân và về cái lý do ấu trĩ mà cô cấm Kỳ chuyển lớp. Chỉ vì vấn đề này mà nhà Kỳ rơi vào hoàn cảnh hỗn loạn ư? Cũng phải, nếu Linh không giận dai quá mức, cố tình cắt đứt liên lạc, chẳng cho Kỳ lấy một lý do chính đáng thì cậu đâu có trở nên xấu tính như vậy và mọi chuyện cũng không rối ren đến thế. Ngắc ngứ hồi lâu, cuối cùng trước cái nhìn chăm chú của hai đứa bạn, Linh buộc phải trình ra nguyên nhân khiến cô kịch liệt phản đối quyết định chuyển lớp của Kỳ:

“Thì tại vì... cái lớp mà lão ấy muốn chuyển sang là lớp chuyên Lý. Lớp ấy... là lớp mà con bé Ngọc My đang học. Cái đứa mà hát song ca cùng Kỳ trong lễ bế giảng năm lớp mười ấy, nhớ không?”

An và Bằng thậm chí còn chẳng biết con bé đó là ai nữa. Kỳ vốn ham hố hát hò, có ngày lễ nào ở trường mà cậu không đóng góp giọng ca của mình vào đâu. Từ hát đơn, hát đôi đến hát đội, tiết mục nào cũng thấy xuất hiện gương mặt nhảnh nhở của Kỳ. Riêng buổi bé giảng hôm đó, một mình Kỳ đã hát song ca cùng ba bạn nữ, với bộ não cá vàng của mình, An làm sao mà nhớ nổi chứ. Bằng thì còn chẳng được xem mấy phần trình diễn đó, cô đâu có học cùng trường với ba đứa kia. Vì thế cả hai đành ngoác miệng cười ngu, quay mặt lại phía Linh lắc đầu chịu chết. Linh thở dài bất lực, mở điện thoại lên tìm ảnh của bạn gái kia rồi đưa lên ngang mặt Bằng và An.

“Đây này, nó đây này. Cái Bằng chắc là không biết nhưng còn mày, mày đã nhớ ra chưa hả An?”

Có một sự thật đáng buồn, rằng thì là mà An vẫn chẳng có ấn tượng gì với cái bạn Ngọc My đấy cả, trông mặt lạ hoắc. Nhưng vì quá sốt ruột muốn biết lý do của Linh nên con bé cứ gật đầu bừa bãi.

“À, ờ nhớ rồi. Mà sao?”

Trút thêm một cái thở dài nữa, Linh xịu mặt xuống, nói giọng buồn rầu:

“Thì đó, con bé đó thích Kỳ lắm. Mà tính ông Kỳ thì rõ lằng xằng, ai bắt chuyện cũng tiếp nhiệt tình, ai nhờ gì cũng bằng bằng xắn tay vào giúp. Sắp tới học chung một lớp, thế nào con bé đó cũng sẽ tận dụng cơ hội mà tấn tới. Nó xinh thế kia, lại khéo léo và khá là ‘cáo’, ông Kỳ kiểu gì chả gục.”

“Mỗi thế? Tao thề là cái lý do của mày nhạt lắm ý Linh ạ. Sao không nói ngay từ đầu với Kỳ? Bày đặt chiến tranh lạnh! Giờ thì mọi chuyện rối lung tung beng lên rồi kia kia.”

Bằng hậm hực lên tiếng, thật uổng công cả sáng nay cô ngồi dõ dành Linh, tốn bao nhiêu sức để có thể cạy miệng Linh moi móc thông tin. Thật không ngờ, thông tin ấy lại quá đối... nhảm! Llinh xù lông nhím lên, gắt gỏng bảo vệ lý lẽ của mình đến cùng:

“Mày chẳng biết gì cả, con bé đó nhắn tin cho tao, tuyên bố là sẽ cưa đổ Kỳ đấy. Trơ không chịu được. Tao ghét nó lắm, không muốn Kỳ có một chút quan hệ nào với nó cả. Quen biết xã giao cũng không được chứ đừng nói là bạn cùng lớp. Hai người họ học chung với nhau, tao yên tâm thế nào được.”

Bên nhau trong suốt khoảng thời gian đã lâu như thế nhưng niềm tin Linh dành cho Kỳ chỉ đến vậy sao? Đúng như Linh nói, Kỳ tuy có hơi lằng xằng thật nhưng luôn một lòng một dạ với Linh, chưa hề có ý nghĩ quá đà với những cô bạn xung quanh. Kỳ cũng không phải là người quá quan trọng về đẹp bên ngoài, vì thế Ngọc My dù có xinh đẹp, duyên dáng hơn Linh gấp ti tỉ lần thì cậu cũng sẽ chẳng khi nào bị lay chuyển tâm tư. Với tư cách là chị của Kỳ, giờ thấy em mình bị bạn gái hoài nghi và coi thường danh phẩm, An cảm thấy bức xúc và bất bình lên tiếng thay Kỳ, đòi lại công bằng cho cậu:

“Trong mắt mày Kỳ chỉ đến thế thôi à? Là một thằng lằng nhằng và dễ thay lòng đổi dạ? Nói thẳng ra thì mày làm vậy là xem thường nó đấy! Kỳ xin đổi lớp chỉ đơn giản vì muốn tập trung học Lý để phục vụ kỳ thi đại học thôi, chẳng có lý do nào khác cả. Một Ngọc My chứ mười Ngọc My ngày ngày tìm cơ hội lấn tới thì cũng chẳng có cửa xen ngang vào chuyện giữa mày và Kỳ đâu. Vì nó không phải là người như thế.”

Xả hết bực dọc xong, An bèn đứng phắt dậy đi thẳng ra ngoài, chẳng muốn đôi co thêm với Linh. Đã nói đến vậy rồi mà Linh vẫn không chịu hiểu cho Kỳ thì An cũng chịu, chẳng thể nào giải thích hơn được nữa. Mặc kệ, để Bằng ở lại đả thông tư tưởng giúp Linh, chắc hẳn Linh sẽ hiểu ra chuyện. Bằng vốn rất giỏi trong những việc này mà.

*

Rõ là khúc mắc giữa Linh với Kỳ nhưng sao An lại thấy buồn thiu buồn thiu thế này? Trông trái biết mấy! Rơi vào tình cảnh này, nếu không ăn uống thả ga thì sẽ chẳng thể nào có thể lấp đầy được khoảng trống trong lòng. An dừng xe lại, định bụng sẽ lao sang xe hàng rong bán nem chua rán bên kia đường và chén tí ti nhưng chợt con bé sững người lại khi nhớ ra cái ví đã bị để quên ở nhà nguyên ngày hôm nay mất rồi. Buồn quá thôi! Bảo An chỉ biết ngồi thần thờ trên xe và hướng ánh mắt thèm thuồng nhìn ngắm những chiếc nem rán thơm ngon kia.

Vừa hay khi ấy, Phong cùng bạn chạy xe máy lướt ngang qua. Bắt gặp gương mặt ngẩn ngơ của An, Phong nghĩ hẳn là con bé đang chán trường vì bị tất cả mọi người khước từ lời mời đi chơi trong đêm 30 Tết. Cậu hiểu lý do vì sao An không muốn đón Giao thừa cùng cậu trong cái quán kia. Con bé không thích và không

hợp những người bạn đó của cậu. Đắn đo nửa ngày, cuối cùng Hoài Phong quyết định sẽ “phản bội” anh em chiến hữu. Cậu nhìn chăm chăm vào cái điện thoại và tự lẩm nhẩm một mình:

“Đạo này tao hơi bị ưu tiên mày đấy, chân ngắn ạ. Nếu câu trả lời của mày mà không làm vừa lòng tao thì mày chết chắc.”

Rồi bấm số gọi cho An:

“Tao không đi cùng hội kia nữa. Tối nay, tao đi xem pháo hoa cùng mày được không? Hai... bọn mình thôi!”

26. Chương 26

Phong hy sinh cuộc vui với đám bạn vì An. Cậu cũng không dùng giọng điệu hống hách ngày thường mà ra lệnh nữa, thay vào đó, Phong chỉ nhẹ giọng đề nghị “được” sánh bước ngoài đường và ngắm nhìn những chùm pháo hoa nổ bùng đoàng trong đêm Giao thừa cùng con bé. Lại còn “hai bọn mình thôi” nữa chứ, An nghe mà nhộn nhạo hết cả ruột gan. Nỗi phiền muộn vì câu chuyện đổi hờn của hai bằng hữu cùng cơn thèm nem chua rán lên đến tột đỉnh bỗng nhiên tan biến sạch, như chưa hề tồn tại. Mặc dù trong lòng đang gào thét sung sướng và cái đầu thì gật như bấm thịt nhưng An vẫn hết sức kìm nén, giả bộ cao giọng:

“Chết thật, khi này bao nhiêu người rủ tớ đi chơi cơ nhưng may cho cậu là tớ vẫn chưa nhận lời ai đâu đấy. Chẹp, tớ đồng ý. Nể cậu lắm đấy nhá.”

Dứt lời, An bèn nhanh nhẩu cúp máy cái rụp, rú rít om sòm và cười vang sang sảng. Cái điệu cười đậm chất phù thủy cười chối này nếu để Phong nghe được thì thật xấu hổ quá và cái giá mà khó khăn lắm An mới lờ lên được chút ít sẽ lại nhanh chóng tụt dốc không phanh mất thôi. Ngày 30 Tết ngoài đường ùn ùn người qua lại, vậy mà An không biết ngại là gì, hồn nhiên la ói ồm tỏi, nhảy nhót loạn xạ. Đúng chuẩn bộ dạng của người đang chìm trong “bể sướng”. Chẳng bù cho Hoài Phong, mặt đen kịt lại hết cái dít nổi bị đun bép củi lâu năm. Cậu hạ mình xuống, An lại được thể vênh mặt lên. Cậu còn chưa nói xong, An lại dấm tự ý đập máy. Tuy An nhận lời đấy nhưng câu trả lời này thật khiến Phong không mấy hài lòng. Ban này chỉ vì nhìn thấy được gương mặt ủ rột của An mà Phong cần rằng mặt chịu đựng hàng tá câu chửi rửa của đám bạn thân, nhất quyết bỏ rơi lời hứa tụ tập với chúng nó. Vậy mà con bé đáng ghét ấy dấm dùng giọng điệu và thái độ đó để đáp trả lại tâm thịnh tình của cậu. Phong ức nhưng chẳng thể làm gì hơn. Quay lại đi chơi cùng hội bạn cũng không được, mà lật mặt nuốt lời với An lần nữa cũng không xong. Thôi thì đành ngậm đắng nuốt cay vậy. Hoài Phong banh miệng rộng hết cỡ và nuốt trọn miếng bánh chưng to oành, vừa nhai vừa lúng búng lẩm nhẩm:

“Đồ chân ngắn, cứ chờ đấy. Sẽ có lúc tao xử mày như xử miếng bánh chưng này.”

An vẫn đứng trên đoạn đường đó và thản nhiên múa may quay cuồng trước cái nhìn kỳ dị của cơ sở người đi ngang, con bé vui đến độ không thể chuyên tâm lái xe về nhà. Đang lúc hí hửng, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, An tặc lưỡi và búng tay cái tách rồi định lờ điện thoại ra gọi cho ai đó. Vừa hay khi ấy tiếng nhạc chuông vang lên, An chẳng thềm liếc nhìn màn hình mà áp điện thoại lên tai nghe luôn, tuôn ra cả tràng dài:

“Tớ cũng đang muốn gọi cho cậu đây Phong. Tối nay đừng đi sớm quá nhớ, vì tớ còn muốn xem Táo Quân nữa cơ. Nên là đợi hết chương trình rồi cậu hãy đến đón tớ. Với cả... bọn mình mặc áo đôi đi.”

“Ồ... Là tao, Bằng mà.”

Lệ Bằng gọi cho An vốn để thông báo mình đã hoàn toàn thất bại trong việc dả thông tư tưởng cho Linh. Ngồi ỉ ề tâm sự đến cả buổi mà Linh vẫn bướng bỉnh chu mỏ lên bảo vệ lý lẽ của mình đến cùng, Bằng cũng đành phất cờ trắng chào thua. Kỳ và Linh chắc chắn không ra khỏi nhà rồi, tuy rằng hội bạn bốn người vì thế mà thiếu đi hai mảnh, song Bằng nghĩ tội cho An nên định gọi điện rủ con bé đi chơi tối nay. Thật buồn là lại nghe được lời nói kia. Bằng thừa thông minh để hiểu ra một điều, rằng An và Phong đã lên lịch

hẹn hò cho đêm Giao thừa này. Lại cả áo đôi nữa, Bằng không ngờ họ đã tiến triển nhanh đến thế. Nuốt nỗi buồn vào trong, Bằng đều đều đáp, vờ như không để ý đến những điều An vừa nói:

“Linh không nghe tao khuyên đâu, hai đứa nó hôm nay trối gối gối nhà rồi. Chúng nó tâm trạng nặng trĩu người như thế, tao cũng chẳng thiết đi chơi nữa đâu. Mà đi thì đi, tao ở nhà thôi.”

Tình cảm nhưng cũng rất dỗi vô tâm, hai tính cách trái chiều ấy đều song song tồn tại trong con người An. Có khi thì vô cùng nhạy cảm và dễ mũi lòng, sẵn sàng hy sinh, từ bỏ mọi thứ vì những người thân yêu. Lắm lúc lại quá hồ hững, vô tâm không để ý tới xúc cảm và tâm trạng của mọi người chung quanh, rồi vô tình làm tổn thương đến họ. Như lúc này đây, An chẳng nhận ra được chút tủi hờn nào trong câu nói của Bằng, dù rằng trước đó con bé cũng ngỡ ngàng về việc cô bạn thân có “ý đồ” với “đối tượng” của mình. Rất vô tư, An đáp:

“Ừ, thôi kệ bọn nó đi. Cũng kệ luôn cả mày đây, tối nay tao có kế hoạch riêng rồi, phải đi chứ. Thế nhá, hẹn năm sau gặp lại.”

An cúp máy rồi mà Bằng ngẩn ngơ cầm chặt điện thoại trên tay, đầu óc suy nghĩ vẩn vơ về mối quan hệ giữa An, Phong và chính bản thân mình. Bằng ấn tượng với Phong ngay từ lần đầu gặp mặt. Đó là một cậu con trai với vẻ ngoài bất cần, ngổ ngáo và có phần lạnh nhạt, vô tâm với những người bên cạnh. Nhưng sau mấy lần cùng cô chủ nhiệm tới nhà Phong, tận mắt trông thấy nụ cười ấm áp và sự quan tâm cậu dành cho cô em gái, Bằng đã có cái nhìn khác về cậu. Nhất là khi hiểu được hoàn cảnh của Phong có phần giống với cuộc sống của mình, Bằng càng thấu hiểu và dành một tình cảm đặc biệt cho cậu. Thứ tình cảm ấy cứ lớn lên từng ngày, song Bằng lại quá nhút nhát để có thể thổ lộ tất cả với Phong. Bằng chọn cách im lặng, đơn phương đứng dõi theo cậu từ phía sau. Rồi một ngày nọ, cô bạn thân tên An gặp Phong và chết đứ đừ cậu con trai ấy ngay khi vừa chạm mặt. Lúc đầu, Bằng thực sự không nghĩ ý định “cầm cự” của An sẽ thành công vì Bằng tin với tính cách của mình, Phong chắc hẳn chẳng ưa nổi những cô nàng như An. Nhưng tình cảm là thứ khó nói, Bằng nào có ngờ rằng Phong có thể vì An mà làm nhiều chuyện tưởng chừng như không bao giờ xảy ra trong cuộc đời cậu đến vậy cơ chứ. Cậu đã công An suốt đoạn đường dài trong cái nắng gay gắt mà chẳng màng đến những ánh mắt sấm soi của người qua đường. Cậu còn vì khúc mắc của An với mấy bạn nữ đành hanh kia mà chấp nhận bị nhà trường kỷ luật, đình chỉ ba ngày liền. Đã vậy, cậu cũng chẳng trách móc An lấy nửa lời, ngược lại còn nhiệt tình đưa đón An đi học vì lo sợ hội bạn kia vẫn tiếp tục tìm đến gây khó dễ cho con bé. Trong khi Bằng hết lời nói đỡ cho Phong với Ban giám hiệu nhà trường thì An lại vô lo vô nghĩ, chẳng mảy may hay biết đến mức kỷ luật mà Phong đang chịu. Vậy mà, cách đối xử của Phong dành cho Bằng và An sao lại khác xa nhau đến thế?!

Phải mất mấy phút sau, Bằng mới gượng môi nhếch lên được nụ cười đượm buồn. Soi mình chăm chú trước gương và khẽ thở hắt ra một hơi, Bằng tự nhủ sẽ chôn vùi thứ tình cảm này xuống thật sâu dưới tận đáy lòng:

“Nghĩ về ông nốt hôm nay thôi, từ ngày mai tôi sẽ đá văng ông ra khỏi đầu, không tơ tưởng gì hết. Yên tâm đi An, tao nói là làm.”

*

Bảo An đặc biệt yêu thích chiều 30 Tết vì khi ấy con bé sẽ được ngâm mình trong bồn nước ấm nghi ngút khói và thơm thơm hương lá mùi già. Mẹ bảo đây là một phong tục của người dân Việt Nam. Tắm lá mùi chẳng những giúp gột rửa bụi trần, rũ bỏ những phiền muộn, xúi quẩy của năm cũ mà còn khiến cho tâm tư, đầu óc được thoải mái, mở cửa tinh thần đón chào những điều may mắn của một năm mới sắp tới. Chính vì lẽ ấy mà An ngồi thư thả trong bồn nước đến cả tiếng đồng hồ vẫn chưa chịu ra ngoài nhường chỗ cho mẹ, lượng lá được bỏ vào cũng nhiều gấp đôi mọi lần.

“Chà chà, thế này thì năm nay thuận buồm xuôi gió lắm đây. Câu chuyện tình giữa bạn Bảo An hoàn hảo và cậu Hoài Phong... chẳng được cái nước gì chắc hẳn sẽ thành công mỹ mãn.”

Vỗ tay đôm đốp mấy cái, Bảo An bắt đầu lim dim mắt và mơ về cái kết đẹp tựa cổ tích cho mối tình đơn phương đã kéo dài ngót nghét một năm trời của mình. Đang lúc mơ mơ màng màng lại bị tiếng mẹ phũ phàng gọi cửa cắt ngang:

“Nhanh lên An ơi. Trời rét thế này mà cứ nghịch nước suốt thôi. Cảm cúm ngay giữa ngày 30 thì mất Tết con ạ.”

Tuy hơi bức xúc vì bị cắt đứt mạch cảm xúc nhưng nghe mẹ nói thế An cũng hơi rùng mình. Hôm nay quả thật rất lạnh, ngâm người trong nước từ bấy tới giờ không chừng ốm thật cũng nên. Và như thế, tối nay làm sao mà đón khoảnh khắc chuyển giao giữa năm cũ và năm mới cùng Phong được. Bảo An phải nhanh nhẩu lên thôi.

“Con xong rồi đây ạ.”

Bảo An chẳng xem chương trình Táo Quân như lời đã nói với Phong ban sáng, chỉ là con bé muốn có thêm nhiều thời gian để chuẩn bị cho mình một diện mạo thật lung linh trước khi ra ngoài cùng Phong mà thôi. Đang háo hức thế này, An nào còn tâm trí mà xem tivi nữa chứ. Được sự đồng ý của Phong, tối nay những thỏi son và chai lọ nước hoa cuối cùng cũng có dịp được phát huy vai trò của mình. Uốn éo trước gương liền mấy tiếng đồng hồ An mới chọn được một màu son và bộ đồ ưng ý, chỉ cần xúc thêm chút nước hoa nữa là xong.

“Tuyệt vời ông mặt trời!”

Dù ngoài trời hôm nay rất lạnh, cực kỳ không phù hợp để mặc cái áo khoác đôi kia nhưng An vẫn bướng bỉnh, nhất quyết “cãi ông Trời”. An đã phải khổ sở nguyên buổi tối, lục tung cả tủ quần áo mới có thể phối được một bộ đồ hợp với cái áo ấy, không thể vì chút cản trở của thời tiết mà phí hoài công sức như thế được. Hơn nữa cũng đã hẹn với Phong rồi, An phải giữ lời chứ.

Khi này ra khỏi nhà, An đã phải cuống cuống vừa chào mẹ vừa lao vụt ra ngoài đường. Để mẹ nhìn thấy An mặc chiếc áo mỏng te thế này xem, kiểu gì mẹ cũng sẽ hoặc là bắt An thay bộ đồ mới ấm áp và dày dặn hơn, hoặc là nhốt An ở nhà luôn, không cho đi đâu hết. Bảo An đã vất vả là thế, cũng chỉ vì muốn được diện đồ đôi sánh bước cùng Phong long nhong ngoài đường. Nào ngờ vừa ra tới cổng, lại nhìn thấy cậu khoác trên mình chiếc áo măng tô đen sì, dày lụp xụp thật khiến An tụt hết cả hứng khởi.

“Cậu mặc cái gì đây? Đã nói là mặc áo đôi rồi cơ mà.”

Phong ngẩng mặt nhìn trời, lại đảo mắt nhòm mọi người trên đường rồi quay lại ngắm nghía An trong chiếc áo đỏ, cất tiếng nạt nộ:

“Rét căm căm thế này, đôi điếc gì nữa? Nhìn xem, có ai ăn mặc phong phanh như mày không? Đi vào trong nhà thay ngay bộ khác đi. Nhanh lên!”

Khoanh tay trước ngực, Bảo An ngang bướng quay mặt sang hướng khác, dứt khoát cãi lời:

“Hứ, tớ không lạnh, không thay đâu.”

Ngày cuối cùng của năm rồi không lẽ lại cãi nhau, Hoài Phong đành nuốt cục tức vào bụng, một lần nữa xuống nước nhún nhường. Cậu cầm cổ tay An và kéo con bé đi.

“Thì tùy đấy. Chốc nữa lạnh, cảm kêu ca.”

Hoài Phong vốn không thích cảnh chen lấn xô đẩy nên hai bạn không sang bờ Hồ ngắm pháo như mọi năm An vẫn thường làm cùng ba đứa bạn. Chiều theo ý Phong, cả hai quyết định tản bộ lên cầu Long Biên, khi đến nơi đã là hơn mười một rưỡi. Có bao nhiêu người và xe đứng thành một hàng dọc, trải dài kín cả hai bên cầu. Tranh thủ lúc đợi đến khoảnh khắc những bông pháo được bắn lên trời chào đón giây phút Giao thừa, ai nấy đều nói chuyện rôm rả, có người còn lấy cả máy ra chụp ảnh nữa chứ. Bảo An cực thích không khí náo nhiệt này.

Để làm nguôi ngoai cái giận dỗi trong An, Phong lôi từ trong túi áo ra đồng hướng dương và chìa ra trước mặt An, mời mọc:

“Ăn đi cho đỡ buồn mồm. Thấy tao chu đáo không? Coi như là lời xin lỗi vì đã thất hứa, được chưa?”

Sau mấy cái liếc nhìn Phong và đồng hướng dương trên tay cậu, Bảo An lắc đầu nguây nguẩy, nói giọng đầy thất vọng:

“Chẳng một chút thành ý gì cả? Tổ đã vì lời hẹn giữa chúng mình mà chịu đựng rét buốt, cố ra sức ngâm chặt rằng này giờ để ngăn gió tràn vào phổi đây này. Giờ cậu định bắt tổ há mồm ra cắn hạt hướng dương rồi ‘nuốt’ luôn cả gió à? Nhỡ sưng phổi thì sao?”

Đúng là dạo này An được chiều quá sinh hư rồi. Nhưng lần này làm cho An chịu lạnh là tại cậu nên Phong sẽ cố nhịn thêm chút nữa vậy. Nhất định ra Tết, Phong sẽ dạy dỗ, uốn nắn lại cái đồ chân ngắn này.

“Thế giờ muốn như nào?”

“Cậu cần sẵn ra tay đi, khi nào được nhiều nhiều tổ dốc vào mồm luôn một thể. Như thế cũng đỡ được phần nào bị gió xâm nhập vào trong cổ họng. Được không?”

Hoài Phong lườm lườm gương mặt đang vênh váo của An, bặm chặt môi kìm chế cảm xúc mấy hồi rồi từ từ thốt ra một chữ “Ồ”.

Hạt hướng dương do chính Phong bóc sẵn đối với An mà nói quả là ăn ngon hơn hẳn bình thường. Trong khi Hoài Phong đang cầm cùi cắn tách hướng dương, bất chợt từng chùm pháo hoa được bắn lên, sáng rực cả một vùng trời đen kịt. Mọi người đứng trên cầu rộ lên náo nức, Bảo An cũng thế. Con bé reo lên đầy phấn khích, hai tay vung vẩy ngang dọc thể nào mà đập thẳng miệng Phong, báo hại cậu đang cắn hướng dương liền cắn luôn cả vào môi. Đau ứa nước mắt. Đúng ra là Phong đã có thái độ gắt gỏng với An rồi đấy, cơ mà quay sang liền trông thấy An chăm chú ngắm nhìn pháo hoa, gương mặt rạng rỡ, Phong lại không nổi quát. Đưa tay lên xoa xoa vết thương mấy cái, Hoài Phong khẽ cười nhẹ một tiếng rồi thay vì ngược mặt lên trời ngắm pháo sáng, cậu lại nghiêng đầu sang bên cạnh, thích thú nhìn An đang nhảy cẫng căng lên.

Sau màn bắn pháo rầm rộ, cũng là lúc An hắt xì liên tù tì một tràng dài vì rét. Nhớ lời Phong răn đe lúc đứng ở cổng nhà, An bèn ngoan ngoãn không dám ho he nửa lời than vãn. Bất giác, An cảm nhận được có hơi ẩm đang lan tỏa, bao bọc khắp cơ thể mình. Là Hoài Phong ga lăng đã cởi bỏ tấm áo khoác dày và chùm lên người con bé. Quay sang định nói lời cảm ơn, An bỗng nhiên nghẹn cứng cổ họng khi phát hiện ra Hoài Phong không hề nuốt lời hứa. Chỉ là cậu giấu chiếc áo đôi mỏng tanh bên trong tấm măng tô giầy cộp kia thôi. Thấy An cứ há hốc miệng nhìn mình mãi không dứt, Phong đưa tay lên bẹo một bên má phính đang đỏ như trái táo của An và cười đùa:

“Động kinh thì có ý. Cậu mà nói ngay từ đầu là cậu mặc áo măng tô chùm bên ngoài cái áo đôi thì lúc đấy tổ đã vào trong nhà và mặc thêm đồ rồi. Xớ!”

Nói xong, An bèn phăm phăm đi thẳng, bỏ lại phía sau là Hoài Phong vẫn đứng ngẩn tò te một mình.

Ngoài đường vẫn đông vui tấp nập, tiếng người mua kẻ bán vang lên không ngớt. Có người bán bóng, có người bán muối, có cả người rao bán những cành lộc xanh mướt lá, nặng trĩu quả. Hoài Phong thấy vậy bèn hứng chí vươn người lên định hái một cành cây.

“Muốn có lộc không? Tao hái cho.”

Bảo An nghe vậy liền ôm chầm lấy eo Hoài Phong mà hốt hoảng ngăn cản hành động phá hoại cây xanh này của cậu.

“Ê ê ê, cậu đừng có hái.”

Lần thứ hai trong ngày Bảo An phũ phàng trước tấm lòng nhiệt tình của Phong. Nhưng bây giờ thì cậu chẳng thấy khó chịu giống lúc sáng nữa, cậu dí sát mặt An nghiêng đầu khó hiểu.

“Tại sao? Tao tưởng ai cũng thích hái được lộc trong ngày này.”

Vẫn giữ nguyên tư thế đầy ám muội và dễ gây hiểu lầm đó, An lên tiếng giải thích, giọng điệu giống hệt bà cụ non:

“Xuân về là dịp cây cối đâm chồi nảy lộc sau những ngày đông trơ trụi, cũng giống như người ta vẫn hay mua quần áo mới mặc chơi ngày Tết còn gì. Thế mà giờ lại hái hết sạch lá đi như thế này. Đúng thật là...”

Phong luôn thừa nhận một điều rằng An nói rất nhiều. Và nếu bây giờ không ngăn chặn lại thì có lẽ con bé sẽ luyên thuyên đến lúc mặt trời mọc mất, lại còn trong cái tư thế “ngàn chấm” thế này thật khiến Phong khó xử biết mấy.

“Không hái nữa là được chứ gì. Giờ thì bỏ ngay cái tay ra đi An.”

Bấy giờ Bảo An mới nhận thức được đôi tay hư của mình đã tự ý đi chơi xa quá. Gương mặt vốn đã đỏ vì lạnh của An càng được thể mà nóng phừng phừng, con bé rút tay lại và quay đầu đi tứ phía, tránh cái nhìn của Phong. Ngay sau khi bắt gặp một hàng cháo gà bên kia đường, An liền lấp bắp chuyển chủ đề:

“Tớ... tớ hơi đói đói. Sang bên kia... ăn chút cháo đã rồi về sau.”

Khi cả hai đã yên vị bên trong quán cháo nhỏ, mặt An vẫn không bớt đỏ đi là mấy, con bé ngượng đến chẳng nhắc nổi đầu lên, chỉ biết cầm cúi húp cháo xì xụp. Còn Hoài Phong ngồi đối diện thì cứ tùm tùm cười mãi thôi. Ăn uống no nê, đúng lúc định đứng dậy thanh toán tiền ra về, một dáng người cao lớn lù lù xuất hiện trước mặt An và lên tiếng chào hỏi:

“Chào An. Anh tên Phan Tuệ Minh, là chủ nhân của chú chó trùng tên với em đó, cũng là người đã tặng em hai cái bánh bao khi ở bệnh viện. Em còn nhớ không?”

Cả Phong và An đều dờ người, ngược mặt lên nhìn anh con trai đó. Mất một lúc lục lại hồi ức, cuối cùng An cũng bẽn lẽn gật đầu.

“À, em nhớ ra anh rồi.”

Tuệ Minh cười tươi rói, đưa điện thoại của mình cho An và thẳng thắn đề nghị:

“Anh với em quả đúng là thiên duyên trời định rồi. Nhớ có lần thấy em ngồi lì học ăn cả núi kem trong quán ‘Soái ca hội quán’ của thằng bạn anh ấy, khi đó anh đã định ra làm quen với em rồi. Nhưng lại có chút sự cố xảy ra nên đành thôi. Anh vẫn tin rằng anh em mình kiểu gì cũng có duyên gặp lại, ngày nào cũng ngóng chờ, thật không ngờ lại đúng ngày hôm nay. An cho anh xin số đi. Anh chính thức tuyên bố, kể từ ngày hôm nay, anh sẽ theo đuổi em.”

27. Chương 27

Đêm Giao thừa đông vui, náo nhiệt quả là một thời điểm thích hợp cho cậu ấm Phan Tuệ Minh với niềm đam mê chụp hình cầm máy lên và đi ra ngoài “hành nghề”. Ngay từ những ngày còn nhỏ, Tuệ Minh thường cùng bố lên trên cầu Long Biên chạy bộ mỗi sáng sớm, dần dà đó trở thành một thói quen đến tận bây giờ của cậu sinh viên năm hai ấy. Theo năm tháng, cầu Long Biên lịch sử cũng vì thế mà trở nên gần bó và là một trong những thứ quan trọng nhất với Minh. Hai mươi năm qua, đêm 30 nào Minh cũng đón khoảnh khắc chuyển giao tại nơi đây, cùng cây cầu bước thêm một tuổi mới. Bạn bè vẫn thường rủ Minh sang bờ hồ Hoàn Kiếm ngắm pháo hoa để “đổi gió”, chứ năm nào cũng đứng lì trên cầu chụp hình thì làm sao tìm được cảm hứng mới được, họ nói:

“Ông chụp ở đây mãi mà không thấy chán à? Ảnh Giao thừa năm sau giống y đúc năm trước, chả có gì khác cả.”

Minh chỉ cười và đáp:

“Khác nhiều. Cái mặt ông ở thì tương lai đương nhiên là khác ở thì quá khứ rồi. Cầu cũng thế thôi, thêm tuổi thêm khác.”

Tuệ Minh quả là một nhà nhiếp ảnh “có tâm”, những tấm hình do anh chụp lúc nào cũng rất “chất” và đầy tính nghệ thuật, bất kể không gian, thời gian và đối tượng. Đến cả mấy quả pháo “xịt” trong màn bắn pháo khi nãy qua ống kính của Minh cũng lung linh rực rỡ lên mấy phần, chẳng những thế mà còn có nét ngộ ngộ hài hài khó quên. Rồi thì cái bộ dạng hăm hở gặm xương, bộ dạng lén lút khi đứng tè bậy vào chậu cây quý của chú chó tên An ở nhà bỗng chốc trở nên vô cùng đáng yêu trong những tấm hình Minh chụp, hút mắt người xem đến lạ.

Pháo đã hết, Tuệ Minh theo dòng người dần dần đi xuống chân cầu và tiếp tục đam mê của mình. Anh say sưa đến quên cả giá lạnh và mệt mỏi, dù rằng từ tối đến giờ Minh chưa bỏ bụng thứ gì. Tuy ngoài trời đã

lất phất cơn mưa xuân, thời tiết càng thêm phần rét mướt nhưng chẳng thể nào làm nguội được tinh thần nghệ thuật đang rạo rực trong Minh. Cơ mà thằng em trai loắt choắt đi cùng lại chẳng ham hố gì công việc này, cậu ta đói và liên tục kêu gào:

“Em không chịu được nữa đâu Minh ơi. Cả người em đang run lẩy bẩy vì đói và buốt đây này. Anh định giết em trai mình ngay khi vừa bước sang thêm năm mới hả? Đi về cái quán kia thôi, mấy ông trong xóm đang đợi mà, có khi giờ cũng đánh chén xong mấy con gà rồi ý chứ.”

Vốn hôm nay mấy anh em con trai trong khu phố nhà Minh tụ tập lại tại một quán nhỏ ngay gần chân cầu, cùng nhậu nhẹt và thực hiện chuyến đi chơi “xuyên năm”. Thay vì phải đứng ngoài đường gió rét và đông đúc người xe để xem pháo hoa, họ thích cùng nhau ngồi trong một quán ấm áp rồi chiêm ngưỡng pháo hoa toàn quốc qua màn ảnh nhỏ hơn, nên đã có mặt ở đây từ sớm. Chỉ có mỗi Minh chung thủy, không bao giờ bỏ rơi người bạn tri kỷ kia, mặc gió mặc rét quyết tâm ra ngoài đón Giao thừa cùng bạn. Cậu em Kiến Lâm từ nhỏ đã có thói quen “bám đuôi” anh trai, Minh không ở đây, cậu ta cũng chẳng ngồi lại làm gì, đành bám bụng chịu lạnh đi theo.

Lâm quả đúng là nhân chứng sống cho câu thành ngữ “Người gầy, thầy cơm”. Nguyên ngày hôm nay, từ khi mở mắt thức dậy cho tới trước lúc ra khỏi nhà, cái miệng của Lâm luôn hoạt động hết công suất, không một giây ngừng nghỉ. Ăn rất nhiều nhưng hấp thụ chẳng được bao nhiêu, mãi mà người Lâm vẫn cứ còi đi còi đi, đến mức mẹ cậu ta phải ngao ngán than lên rằng “Nuôi mày tốn cơm, tốn gạo quá con ạ.”

Nhìn gương mặt nhăn nhăn nhó nhó đến tội của Lâm, Minh đành thở dài bất lực đồng ý. Anh gõ vào đầu cậu em mấy cái, lên giọng giáo huấn:

“Làm như ai cũng giống mày ý, mới từ bấy tới giờ sức đâu mà nuốt trọn mấy con gà. Đúng là cái đồ mỗ khoét, cái mồm mày cả ngày cứ ướn nhoen nhoét vì ăn thôi, chả có tí đáng đáp của một thằng con trai gì cả. Thôi đi, nghe mày lèo nhèo nhiều anh cũng tụt hết cả cảm xúc để chụp.”

Thực hiện nghĩa vụ dạy dỗ, uốn nắn lại cậu em trai xong, Tuệ Minh thần nhiên rút tay túi áo đứng đĩnh bỏ đi, chẳng mấy quan tâm đến gương mặt Lâm đang hầm hì phía sau. Cậu ta đứng đó, vùng vằng giận dữ và hét với theo bóng lưng cao kều của ông anh trai.

“Đùa, đầu năm đã sỉ nhục nhau rồi. Đợi đấy, khi nào về nhà em sẽ... em sẽ... mách mẹ.”

Vừa thấy hai anh em bước vào quán, đám con trai đang cụm chén đã nhao nhao lên hết cả:

“Thế nào nghệ sĩ, chụp được nhiều chưa? Làm chén cho nóng người.”

Một cậu bạn ngồi đó đưa chén rượu cho Minh mời mọc, không quên hắt hàm với Lâm đứng ngay bên cạnh.

“Mày ở đây là ít tuổi nhất, cấm uống. Mày phải tỉnh để lát nữa bọn anh say còn có người vác về.”

Minh phì cười với câu nói của ông bạn, anh nhận lấy chén rượu và đưa lên miệng, nốc sạch một lèo. Đặt móng xuống ghế và vớ lấy miếng đùi gà nóng hổi, Lâm nhồm nhoàm cái lại:

“Em cũng học lớp mười hai rồi đấy, bé bỏng gì nữa. Yên tâm, cứ uống tẹt ga đi, say thì em xin bác chủ cái dây thừng dài dài, buộc vào cổ mỗi ông rồi kéo về cả thể.”

Lời Lâm vừa dứt, cũng là lúc mà hàng tá giấy bắn, xương gà và vỏ chanh bay về phía cậu.

“Bọn tao là con An nhà mày đấy à? Đừng tưởng đầu năm mà không bị ăn đòn nhá.”

Dù biết là mấy ông anh chỉ nói đùa thôi nhưng Lâm vẫn ngoan ngoãn cười trừ đầy ăn năn, hối hận, còn tự tay rót rượu vào chén để chuộc lỗi nữa chứ.

Tuệ Minh này giờ chỉ chăm mắt vào húp tô cháo nóng, từ khi bước vào tới giờ tuyệt nhiên chưa nói câu nào. Nếu không lấp đầy cái bụng trống tuếch trống toác này ngay tức khắc, Minh e rằng huyết áp sẽ tụt xuống tận gang bàn chân và anh sẽ lăn đùng ra đất mất thôi. Đang cật lực lấp đầy dạ dày, Minh nghe có giọng nói ai đó quen quen vang lên nơi cửa quán:

“Cho cháu hai tô cháo bác ạ.”

Ngẩng mặt lên, Minh mới biết đây chính là cô bé mà anh đã phải lòng ngay từ ngày đầu tiên chạm mặt. Nhớ lại hôm đó, chú chó tên An nằm ngủ ngon lành bên hiên nhà mát rượi hiu hiu gió, hai chân trước còn ôm khư khư đôi giày mới tinh của Minh như một vật báu. Và trong giấc nồng buổi ban trưa, chú ta hẳn là đã mơ thấy bản thân được thưởng thức món gì đó ngon lắm nên mới mộng du mà cắn nát tươm một chiếc giày. Vẫn biết rằng chú chó An quả thực không cố ý gây ra lỗi lầm này nhưng vì để có được đôi giày đó, cậu chủ của nó đã phải phơi mặt hứng bụi đường làm chân giao hàng cho một cửa hàng gà rán ròn rã suốt một tháng trời nên An nghiễm nhiên là chạy không thoát tội. Nó bị bắt phạt đứng im bất động trước cổng nhà trong vòng mười lăm phút, đối với một chú chó tăng động như An thì hình phạt này quả thực kinh khủng biết mấy. Nuôi nấng và dạy dỗ An từ những ngày nó còn nhỏ, Minh hiểu chú ta là chúa hay “lách luật”, chỉ cần anh quay lưng đi một lúc chắc chắn nó liền nhảy tưng tưng phía sau lên cho xem. Minh phải ngồi đối mặt để trông chừng chú ta. Chấp hành án phạt được một lúc, An bắt đầu quay người sang hướng khác, bỏ ngoài tai mấy tiếng quát mắng của chủ, nó cứ gằm gừ gằm gừ rồi dần dần di chuyển khỏi vị trí ban đầu. Đến khi nó chạy vút đi đâu đó Minh mới bắt đầu đứng dậy và lao lại phía cổng xem xét. Thì ra An đang đuổi theo một nữ sinh trung học. Minh vốn định chạy ra đó lôi An về ngay tức khắc nhưng màn “đấu khẩu” giữa cô bé kia và chó của mình khiến Minh thích thú biết mấy. Anh không muốn mình trở thành ông đạo diễn thiếu chuyên nghiệp, bỗng dưng hô “Cắt” khi diễn viên đang nhập vai khúc ca trào nên đành đứng đó làm vị khán giả có văn hóa, yên lặng quan sát. Chỉ tới khi An hung hăng ngoạm được tà áo dài trắng của cô học sinh tội nghiệp, Minh mới vội vàng lao ra diễn cảnh “Anh hùng cứu mỹ nhân”, trong bụng thầm cười đắc chí. Nhưng đời không như mơ, trớ trêu thay chó nhà anh với cô bé đó lại trùng tên mới thật đáng lòng. Báo hại anh chẳng những không được nghe tiếng cảm ơn, lại còn bị chính “đối tượng” của mình quát tháo thẳng mặt, cơ hội làm quen cũng vì thế mà đi tong.

Từ sau cái buổi trưa định mệnh ấy, Minh đã bị “ám” bởi gương mặt cau có và thái độ cấm cầu của cô bé tên An. Mặc cho mưa nắng gió bụi, ngày nào Minh cũng chôn chân trước cổng ngóng chờ bóng dáng người con gái đó. Thậm chí, ngay khi đám học sinh cấp ba bước vào năm học mới, Minh đã bùng bao nhiêu buổi lên lớp chỉ để đứng canh trước cổng từng trường một mong có thể tìm ra An. Nhưng đợi hoài mà nào có thấy, lại chẳng thể trốn học thêm được nữa, Minh đành phải buông tay bỏ cuộc. Cho tới ngày gặp lại An trong căn-tin bệnh viện, Minh đã vui sướng tới suýt chút nữa thì hú lên giống như chú chó của mình vẫn thường làm mỗi khi nó phấn khích. Biết An định mua bánh bao, Minh liền gây ấn tượng bằng cách nhanh tay ‘cướp’ sạch số bánh trước mắt con bé. Đúng như những gì Minh dự đoán, An ngay sau đó bèn hăm hăm bỏ đi, bấy giờ chỉ cần Minh hào phóng ra tặng lại bánh cho An rồi nhân cơ hội lân la làm quen là xong, kế hoạch sẽ kết thúc trong viên mãn. Tuy nhiên, một lần nữa may mắn đã từ chối Minh. Anh nhập viện do bị tiêu chảy cấp và bằng cơ duyên nào đó, ông “Tào Tháo” lại ghé thăm Minh chính vào cái giây phút quyết định ấy. Minh nhăn nhó mấy hồi rồi liền gồng mình chịu đựng. Cố giữ dáng vẻ bình thường nhất có thể, Minh chỉ kịp vội vội vàng vàng dúi cái bánh vào tay An và thông báo số phòng cho con bé biết, hy vọng An sẽ vì cảm động mà tới thăm anh. Thế cơ mà...

Rồi lần thứ ba gặp lại, Minh tự hạ quyết tâm không thể để vụt mất cơ hội quý giá ấy. Thấy An ăn hăng hái như thế, Minh nghĩ kem hẳn là món khoái khẩu của con bé. Với quan niệm “Anh yêu kem, em yêu kem, hai đứa mình yêu nhau”, Minh đã gọi tất cả những loại có mặt trên bàn con bé. Theo những gì tính toán trong đầu lúc ấy, sau khi giải quyết xong đồng kem khổng lồ kia, Minh sẽ giả vờ đi ngang bàn An rồi ngạc nhiên thốt lên rằng “Thật trùng hợp, anh và em gọi chung một thực đơn này.” Và sau đó tất nhiên là chớp lấy thời cơ mà làm quen rồi. Nhưng chỉ bởi cái tính đứ đờ học đòi hút thuốc của chàng trai trẻ mà kế hoạch ngay lập tức đã phá sản trong nỗi tiếc nuối vô bờ bến.

Sau ba lần thất bại thảm hại, lần này Minh thề sống chết nhất định phải làm quen An bằng được. Anh cẩn thận kiểm tra lại “mình mẩy” trước khi “xuất trận”. Không xong rồi, mồm toàn mùi rượu thôi, thế này người ta lại cho rằng mình là tên nát rượu thì hỏng. Minh cầm lấy chai nước lọc, tu một hơi đầy và súc ừng ục. Tìm mãi không thấy chỗ để nhổ, anh đánh liều nhổ toẹt vào cái bát bên cạnh. Xong xuôi liền nghe tiếng cậu em ré thẳng vào tai:

“Ừây, Minh ơi. Bát súp em đang ăn dở mà.”

Mặc kệ, đối với Minh bây giờ việc ăn uống của cậu em còi cọc không quan trọng, cái chính là bản thân anh phải thật hoàn hảo trong mắt của An. Kể từ sau lần bại trận ở quán kem, Minh đã dứt khoát đoạn tuyệt với thuốc lá nhưng không hiểu sao bây giờ cái áo len của anh lại khét lẹt mùi thuốc thế này? Minh nhăn

mặt khóc thầm vì nhận ra rằng đây chính là cái giá phải trả khi ngồi giữa một đám con trai nghiện hút thuốc. Đến cái áo khoác ngoài vắt ở ghế cũng bị ám mùi mất rồi, cực chẳng đã Minh buộc phải lột luôn cả cái áo len ra, rồi co ro trong chiếc sơ mi trắng mỏng tang tiến đến chiếc bàn ngay sát cửa quán, chính thức chào hỏi và đặt vấn đề với người con gái đã khiến anh tương tư lâu nay.

Tuệ Minh đã phải khổ cực là thế, từ thể xác cho tới tinh thần, mới có thể đứng trước mặt An và giới thiệu một tràng dài như vừa rồi. Cơ mà con bé cứ ngồi chờ người ra thế kia, gương mặt lại còn toát lên vẻ nghi hoặc cho rằng anh là một tên lừa đảo, thế có khổ thân Minh không cơ chứ? Mà giờ Minh mới để ý, sao lại có một thằng nhóc con ngồi cùng bàn với An thế này? Là anh em trai? Bạn thân hay bạn... trai đây? Mà mặc kệ, có là người yêu thì Minh cũng nhất định “cướp” An về làm dâu họ Phan. Nhưng trước tiên, Minh phải khiến con bé tin tưởng mình đã. Anh bắt đầu mở ví và lôi toàn bộ giấy tờ tùy thân ra, “trình” trước mặt An như để chứng minh cho con bé thấy anh là một công dân tốt, một chàng trai đáng tin cậy.

“Đây là chứng minh thư của anh, An xem đi. À còn bằng lái xe này, có luôn cả vé tháng xe buýt nữa, hề hề lâu rồi anh không đi nên chưa dán vé. Rồi thẻ thành viên câu lạc bộ bóng rổ này, thẻ thành viên hội ghi-ta này, luôn cả thẻ thành viên câu lạc bộ nhiếp ảnh nữa.”

An vẫn bối rối chưa biết xử lý ra sao, nhận lời cũng không được mà từ chối cũng không nỡ. Vì nhìn gương mặt lúng túng của anh chàng trước mặt bây giờ, An thấy tội quá, lại cả đám bạn của anh ta ngồi đằng kia liên tục cười cợt nữa chứ. Quả thật, trời không phụ người có tâm, ngay sau khi Minh đưa tất cả giấy tờ ra, thái độ của An liền có chuyển biến.

“À đây rồi, thẻ sinh viên nữa. An nhìn mà xem, tất cả đều là của một người. Là anh đấy.”

“Anh là sinh viên khoa tiếng Anh trường đại học Ngoại ngữ à?”

An cầm tất cả thẻ và reo lên đầy vẻ ngưỡng mộ. Đây chính là trường đại học mà An ngày đêm nỗ lực để có thể thi đỗ vào đấy. An ao ước mình được đeo tất cả thẻ kia biết mấy. Nắm được cơ hội, Minh hai mắt sáng ngời, gật đầu liên hồi:

“Ừ đúng. Sinh viên khoa tiếng Anh trường đại học Ngoại ngữ là anh. Chính anh là sinh viên khoa tiếng Anh trường đại học Ngoại ngữ đây mà.”

Bảo An phì cười trước bộ dạng hấp tấp, vội vàng của Minh. Thấy vậy, gương mặt căng thẳng của anh cũng giãn ra mấy phần. Quên cả cái lạnh đang bao bọc xung quanh, Minh ưỡn ngực và tự tin nói:

“Anh đang học lớp mấy? Muốn thi vào trường anh à? Để anh giúp An ôn thi tiếng Anh nhé? Ấy, đừng nghĩ anh là người của mấy trung tâm đến đây quảng cáo. Không phải đâu, anh thề đấy.”

Ồi, cái điệu bộ lúng túng của Minh sao mà đáng yêu quá vậy? Khiến cho An kia muốn tỏ ra sang chảnh cũng chẳng được, con bé bật cười khanh khách và chấp nhận lời đề nghị của Minh. Hoài Phong ngồi đối diện này giờ bỗng chốc thành người đứng trong câu chuyện của hai kẻ mà vừa gặp đã ngỡ thân quen lắm. An và Minh tưởng cậu là cái bóng đèn chắt? Nếu đã vậy thì Phong “tỏa sáng” cho bỏ ghét, cậu hắng giọng và đều đều lên tiếng:

“Về đây.”

Dứt lời, Phong đứng phắt dậy rồi thản nhiên lách ngang qua người An và Minh. Biết chắc Hoài Phong lại lên cơn giận dữ, An nhanh tay để lại số điện thoại cho Minh và chạy đuổi theo cậu bạn khó tính.

Tuệ Minh vừa quay lại bàn liền bị cả đám con trai chửi rủa không thương tiếc:

“Thằng phá hoại, mày làm tan nát mối tình của người ta rồi kia kìa.”

“Đồ phản bội, mày định bỏ rơi bao nhiêu anh em vẫn đang ế chổng ế chơ để đi theo một đứa con nít đấy à?”

“...”

Minh chẳng nói chẳng rằng, chỉ ngồi tùm tùm cười và nhìn chăm chăm vào dãy số đang hiện hữu trên màn hình điện thoại, đầu óc vừa sung sướng vừa đầy băn khoăn:

“Lưu là gì giờ?” Ngoài trời đã ngớt mưa, trên đường phố người đi lại cũng vãn đi đôi chút, trong những ngôi nhà còn sáng đèn, nhạc xuân vẫn được phát lên, náo nức không nguôi. Đôi bạn trẻ song song dạo bước

cùng nhau, một người thì nói liền mồm liếng thoảng, người còn lại gương mặt cau có khó coi vô cùng. Hoài Phong thật không hiểu nổi, cái anh chàng công tử bột da trắng bóc kia có gì hay mà An vừa gặp đã tít tít được ngay thế. Chơi bóng rổ thì sao chứ? Ngày trước Phong chơi chuyền cùng với Hoài An hơi bị siêu đấy, lần nào cũng tung được quả bóng lên rõ cao, túm được rõ lắm que, mỗi tội khi bóng rơi xuống thì đều... bắt trượt thôi. Còn nữa, biết đàn ghi-ta thì ghê gớm chắc? Hoài Phong tuy không đàn được ghi-ta nhưng bù lại, cậu biết chơi cùng lúc hai loại nhạc cụ cơ. Một là sáo mồm, hai là kèn lá. Tuyệt vời! Lại cả thú vui nhiếp ảnh nữa à? Chẳng ích lợi gì, quá là lãng phí tiền cho một quả máy cơ, Hoài Phong cực kỳ không ham hố mấy trò vô bổ đó. Phải biết tiết kiệm tiền cho những việc lớn lao to tát trong tương lai thì mới xứng là một thằng con trai. Về việc Minh giới thiệu Anh và là sinh viên của một trường đại học có tiếng thì Phong chỉ có thể cười khẩy và tự nhủ rằng “Ra Tết, mình cũng phải chăm hơn mới được.”

Bào chữa là thế nhưng sao Phong vẫn thấy ảm ức, bứt rứt đến phát điên lên mất. Nếu viết câu chuyện giữa cậu, An và tên con trai đó thành một quyển tiểu thuyết ngôn tình thì suy đi tính lại, Phong vẫn thấy Minh rất thích hợp cho vị trí nam chính. Đẹp trai, nhà giàu lại đa tài và hết mực ga lăng, nhiệt tình với người con gái mình yêu, Minh đích thị là chàng soái ca mà đám con gái lớp cậu vẫn thường hay ca ngợi rồi. Còn Phong thì chỉ là một nam phụ không hơn không kém, là thứ gia vị tăng thêm độ lôi cuốn cho mối tình giữa An và Minh. Đáng!

Về ngay sát cổng nhà, An lay lay người Phong, định bàn cái chuyện to lớn mà con bé đã chuẩn bị nãy giờ:

“Này Phong ơi...”

“Cái gì? Lỗi nhà lỗi nhả từ nãy đến giờ không mồm à? Tao thì điếc hết cả lỗ tai rồi đây này, vác cái đồng chuyện trên trời dưới biển của mày đến mà kể cho anh Minh nghe.”

Bình thường dù ai đó có lớn hơn Phong đến chục tuổi nhưng nếu không phải là người mà cậu tôn trọng thì có đánh chết cậu cũng sẽ không gọi là anh, là chị. Rõ ràng hai tiếng “anh Minh” được Phong nhấn mạnh với đầy ngữ khí mỉa mai, châm biếm. Tự dưng bị quát, An tủi phát khóc lên được.

“Tớ chỉ muốn hỏi xem cậu đã chuẩn bị bao lì xì để lát nữa về thì mừng tuổi bà với bố mẹ và An thôi chưa mà? Liên quan gì tới anh Minh chứ?”

Nghe ra chuyện mà An muốn nói, Phong cũng thấy có chút ănnăn hối hận. Nhưng so với cục tức to đùng mà cậu phải ôm nguyên si nãy giờ thì thành ý của An đúng là chưa đủ để đền bù cho Phong. Cậu nhẹ giọng xuống và nói:

“Tiền thì vẫn còn nhưng bao lì xì thì không có. Cảm... cảm ơn đã... đã quan tâm.”

An biết ngay mà, cậu bạn vô tâm này có bao giờ chịu nghĩ tới và chuẩn bị những việc như thế đâu cơ chứ. Mà như thế cũng tốt, đây chính là lúc để An “ghi điểm” với gia đình nhà chồng tương lai. Con bé hí hửng lôi tập lì xì đồ ra và đặt vào tay Phong, cẩn thận dặn dò:

“Đây, cho cậu đấy. Lát nữa về thể nào cậu cũng là người đầu tiên xông đất nên phải mừng tuổi mọi người. Mà phải đưa tận tay, chúc mừng hoành đấy, nhớ chưa?”

Nhìn An lúc này mới đáng yêu, chứ như khi nãy tí ta tí tởn với cái lão Minh đấy, thật là đáng ghét. Hoài Phong bỗng giờ mới nở nụ cười ảm áp:

“Rồi, nhớ rồi. Thôi vào nhà đi, muộn lắm rồi đấy. À, chúc mừng năm mới nhé. Chúc mày... ừm... giống như mày chúc tao.”

“Nếu vậy tớ sẽ chúc cậu ngày càng xinh gái.”

Biết chẳng thể cãi lại An nữa, Phong đắm nhẹ vào miệng An một cái và giục con bé vào nhà.

“Thôi vào đi. Nhanh lên còn trả áo cho tao. Tao lạnh.”

Tâm trạng ảm xị của Phong đã khảm khá lên đôi chút nhờ sự quan tâm chân thành của An. Phong yêu đời trở lại, vừa đi vừa thể hiện tài năng chơi nhạc cụ “sáo mồm” cực xuất chúng. Có tiếng điện thoại vang lên, là của Trí. Phong đoán giờ này ông bạn thân gọi tới hẳn để chửi rửa cậu thêm lần nữa đây mà. Nhưng không sao, tâm trạng đang tốt thế này có là câu chửi thì qua tai Phong cũng hóa lời đường mật hết. Phong bắt máy, giọng nói vô cùng phấn khởi:

“Sao? Không có anh các chú không vui à?”

“Thằng đại gái, mày bận xong chưa? Đến đây đi, bọn tao vừa mới bắt đầu ‘tăng hai’ thôi.”

Hồi sáng, Trí có tra khảo thể nào Phong cũng nhất quyết không nói ra lý do vì sao cậu bỏ rơi anh em, bạn bè. Phong chỉ âm ỉ trả lời qua loa rằng có việc bận nên đành thất hứa. Nhưng trên cương vị là người bạn thân cận và với kinh nghiệm ở bên Phong suốt bao nhiêu năm qua, hơn ai hết Trí hiểu rõ chữ “bận” ở đây hẳn phải liên quan tới một đứa con gái.

Bạn bè đã bỏ qua chuyện cũ, sẵn lòng chào đón mình lần nữa, Phong chẳng có lý do gì để từ chối cả. Cậu nhắm lại số tiền còn trong ví và tặc lưỡi đồng ý:

“Rồi, nhớ quá thì anh đến một lát cho mấy chú đỡ nhớ vậy. Mà ở đâu?”

“Cái quán ‘Cháo gà chú Dậu’ ấy, đến đây mấy lần rồi còn gì. Nhanh lên không bọn tao cho mày ăn xương đấy.”

Gương mặt tươi tắn rạng ngời của Phong bỗng chốc đen kịt. Cái quán đó chính là cái quán mà cậu và An vừa rời khỏi mà. Giờ đến đó đồng nghĩa với việc sẽ lại chạm mặt Tuệ Minh, dù cho anh ta có về rồi thì Phong cũng không muốn đến đấy nữa. Bàn tay kia đã sớm nắm chặt thành quả đấm, cậu bực tức đáp lại:

“Chúng mày hốt nốt cả xương đi. Không đến.”

Quả thật bây giờ Phong rất ngứa chân ngứa tay, chỉ muốn đấm đá loạn xạ cho hả hê cõi lòng. Đánh người thì không thể được rồi, Phong đành kìm nén cục tức, lao phăm phạp về nhà để... đánh gối.

(Hix...hix... mọi người cho xin ít like với ạ...)

28. Chương 28

Mười mấy năm qua, chưa năm nào Phong phải trải qua một ngày 30 Tết “tuyệt vời” như năm nay. Mọi người thì đón Giao thừa trong hân hoan phấn khởi, riêng Hoài Phong chẳng những phần khởi hân hoan mà còn được tận hưởng ti ti những cung bậc cảm xúc khác nữa. Cụ thể thì Phong đã...

Hí hửng yêu đời khi trời mới sáng.

Yếu lòng xót thương trước gương mặt ỉu xiu của cô bạn tên An.

Dù ảm ức tràn đầy nhưng vẫn nôn nao mong sao chương trình Táo quân mau mau kết thúc.

Sửng sốt rồi tức giận khi thấy ai đó áo quần phong phanh giữa tiết trời rét mướt.

Day dứt và thăm trách bản tính kiêu lời của mình đã khiến người đứng bên cạnh phải buồn lòng, thất vọng.

Lâng lâng vui sướng khi thấy An cười rạng ngời hạnh phúc.

Thẹn thùng, đỏ mặt bởi cái ôm vô tư nhưng cũng hết sức ấm áp của người con gái đặc biệt ấy.

Tưởng như có thể khép lại ngày dài trong viên mãn nào ngờ “bóng đèn” xuất hiện, hẳn ta ngang nhiên tán tỉnh con bé đang cùng Phong hẹn hò dịp cuối năm, lại còn vô tình “lì xì” cho cậu một đồng trạng thái lỏn nhỏ sau đó.

...

Ôi, cảm xúc ngày hôm nay của Phong thật giống một nồi lẩu thập cẩm. Thức ngon, thức ngọt cũng lắm nhưng cuối cùng thì vẫn nuốt nguyên một cục xương xẩu to đùng. Xét cho cùng, người đã kỳ công “nấu” ra cái nồi lẩu ấy chính là bạn An.

Khi này mừng tuổi cả nhà, bà thìkhen An là cô gái tốt, mẹ lại bảo An biết quan tâm và chu đáo với những người xung quanh. Đã vậy đứa em gái còn lém lỉnh nói rằng “Xem ra chị An mê anh Phong lắm đây. Một

lòng một dạ với anh thế này, chắc chị ấy quyết tâm trở thành dâu con nhà mình rồi đấy.” Phong nghe mà chẳng thấy lọt tai tẹo nào. Nếu Hoài An được chứng kiến cảnh chị An yêu dấu của nó tí ta tí tởn với ông anh sinh viên trường Ngoại ngữ kia, chắc chắn nó sẽ giống như Phong, suy nghĩ lại về cái “lòng”, cái “dạ” của Bảo An. Bắt đầu từ giây phút Tuệ Minh xuất hiện, trong An, Phong đã không còn chiếm vị trí “độc quyền”.

Hoài Phong thực không hiểu nổi tại sao bản thân lại có ác cảm cái tên Tuệ Minh kia đến vậy cơ chứ. Cậu ghét phải nhìn thấy hấn ta và An vô tư, thoải mái cười đùa ngay trước mặt mình. Giống những ngày còn nhỏ, nhà Phong có nuôi một chú mèo xám. Chú ta quấn Phong lắm, trừ những lúc Phong ở trường ra thì không khi nào là chú ta không bám chân Phong cả. Ngay cả khi Phong giải quyết nỗi buồn thầm kín trong nhà vệ sinh, con mèo cũng nhất quyết đi theo cho bằng được. Ban đầu Phong cũng thấy chú ta rắc rối và phiền phức lắm, lâu dần mới thấy thân quen, tình cảm cũng thế từ từ đi lên. Nhưng rồi vào một ngày đẹp trời, chú ta đã vứt hết tình nghĩa bấy lâu với chủ mà bỏ nhà ra đi theo tiếng gọi của một con mèo cái. Phong khi ấy đã căm ghét và ghen tị với cô mèo kia biết mấy, hết như bây giờ, cậu không sao ưa nổi cái mặt gã con trai tên Minh. Một phút thật lòng, Phong sợ sẽ có lúc An “phản bội” mình giống con mèo xám năm đó. Phong đang ghen?

“Thằng điên, ghen tuông cái khỉ gì chứ? Ngủ đi mày.”

Phong lắc đầu nguây nguây, phủ nhận ý nghĩ vừa lấp lóe trong đầu mình. Đôi mắt cố nhắm tịt mong tìm đến giấc ngủ yên nhưng bộ não bướng bỉnh cứ mãi miên man nghĩ tới câu chuyện hồi tối. Bản tính tò mò trỗi dậy, Phong sốt ruột muốn biết rốt cuộc thì cái cảm giác đó là gì, cậu ngồi bật dậy và gọi cho Trí – ông bạn thân với nhiều năm kinh nghiệm đọc tiểu thuyết tình yêu.

Vừa trở về nhà và thả mình lên giường lúc đồng hồ điểm bốn giờ sáng, Trí thực lòng chỉ muốn vui mình trong chăn ngủ một mạch đến chiều. Khổ nỗi trời không chiều ý người, thế nào mà kẻ phá đám Phong lại gọi đến ngay lúc Trí đang thiu thiu chìm vào giấc mộng. Vì là mừng một Tết nên dù có cẩu đến sô cả máu thì Trí cũng phải cố gắng kiềm chế bản thân, chỉ hơi to tiếng gắt gỏng đôi chút thôi.

“Muốn gây sự đầu năm à mà gọi giờ này?”

“Ờ thì, có chuyện cần nhờ mày tư vấn đây. Chuyện đó... ờ, hơi khó nói một tẹo. À mà khoan đã, mày phải thề sẽ giữ bí mật thì tao mới nhờ tới mày. Thề đi!”

Ồ hay chưa kìa, kẻ đang cần sự giúp đỡ như Phong lại dám dùng giọng điệu đó để ép buộc người chuẩn bị ra tay nghĩa hiệp với mình như thế sao? Phong tưởng rằng Trí muốn từ bỏ mộng đẹp để ngồi dậy nghe Phong tâm sự ỉ ôi lắm chắc? Thật không biết điều. Lí trí quả rất muốn dập máy ngay tắp lự nhưng do cái thú vui thích tọc mạch chuyện đời tư của ông bạn thân nên Trí vẫn tiếp tục nhẩn nhẩn mà “ừ” bừa, đợi nghe xong chuyện đã rồi xử lý Phong sau.

“Rồi, tao thề. Đàn ông con trai, ai lại đi buôn chuyện bao giờ. Yên tâm, kể đi.”

Sau gần ba mươi phút ngồi nghe Phong ấp úng như gà mắc thóc, cuối cùng Trí cũng hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện. Trí thật không ngờ rằng sẽ có ngày Phong phải tìm đến Trí để dãi thông tư tưởng cho cậu con trai mới lớn nào đó, hiện đang vướng phải lưới tình. Theo những gì Phong tỉ tê với Trí thì Phong có một thằng em họ xa và cậu ta được cô bé nọ đơn phương thích đã lâu. Dù cho em họ Phong chẳng mấy may có tí tình cảm nào với mình nhưng cô bé đó vẫn ương bướng bám đuôi và theo đuổi cậu bạn. Vào một ngày xấu xí, có ông anh từ trên trời rơi xuống, buông lời yêu đương rồi tuyên bố sẽ tán tỉnh cô bé kia. Chứng kiến cảnh tượng đó, cổ họng cậu bé bỗng dưng nghẹn cứng. Và cậu bé thắc mắc muốn biết tại sao mình lại bị như vậy trong khi lúc đó cậu chẳng ăn uống thứ gì hết. Nghe xong mà Trí tỉnh cả ngủ, nén cười đến đau thắt nội tạng. Chơi thân tới mức thuộc cả gia phả nhà nhau, Trí thừa biết Phong chẳng có thằng em họ xa nào cả, hơn nữa với bản tính vô tâm bẩm sinh, Phong sẽ không bao giờ nhúng tay vào rắc rối của những người không quá quan trọng và đặc biệt với mình. Cái thằng em họ kia không phải Phong thì gì? Và Trí cũng thầm đoán ra được cô bé trong câu chuyện đích thị là đứa con gái tên An.

Cơ mà vấn đề này đơn giản như thế Phong cũng không tự giải quyết được, đúng là đần độn. Chẳng những thế, Hoài Phong còn cực kỳ dốt trong việc đối nhân xử thế nữa chứ. Mới tờ mờ sáng đã neho neho gọi điện tìm đến và bắt Trí phải nghe tâm tư của một người mà Trí chẳng biết tên cũng không rõ mặt. Kể lể xong lại còn dùng cái giọng khinh bỉ mà nói rằng:

“Tao nghĩ cái thằng suốt suốt thích tiểu thuyết sến sẩm như mày sẽ hiểu được nỗi lòng và cảm xúc của nó bây giờ nên mới nhờ. Tóm lại thì cái cục tưng tức nghen nghen ở họng thằng em tao vì sao mà có? Còn nữa, liệu liệu mà giữ cái mồm, không thì mất bạn thật đấy.”

Oan cho Trí quá, Trí nào có ham hố gì mấy quyển truyện dày cộp đầy đầu cơ chứ. Chỉ vì cô bạn gái đam mê ngôn tình nhưng lại mắc bệnh lười đọc nên ngày ngày Trí mới phải ôm những quyển sách chi chít chữ mà đọc thành tiếng cho nàng nghe. Thành thử trong cặp của Trí lúc nào cũng thủ sẵn một quyển để bất kể khi nào bạn gái cần, Trí đều có thể phục vụ ngay lập tức. Lâu dần bị gấn cái mác “Suốt suốt”. Thôi được rồi, tất cả những lỗi lầm mà Phong vừa gây ra, Trí tạm cho qua một bên, đợi ra Tết thì xử một thể. Bây giờ phải giúp ông tướng ấy “thông não” đã nếu không thì từ giờ tới chiều Trí đừng mong chợp mắt.

“Ngu, ngu quá. Cái cục tưng tức nghen nghen ở cổ họng mày chính là cái cục ghen chứ cục quý gì. Ghen quá hóa ghen thôi. Không tin hỏi thử “anh Gờ” xem. Mà khỏi phải giấu, chuyện của mày với An chứ gì? ”

Hoài Phong chết đứng người bởi câu trả lời của Trí. Ghen? Tại sao Phong phải ghen với Tuệ Minh chứ? Vì cả ngoại hình, tính cách lẫn tài năng của anh ta đều hơn Phong ư? Chẳng phải, trước giờ Phong nào có màng tới những thứ ấy, hơi đầu mà ghen cho mệt thân. Hay vì Tuệ Minh công khai tán tỉnh Bảo An và con bé đang có dấu hiệu xiêu lòng? Không thể, An có là gì của Phong đâu mà cậu phải đau đầu nghĩ ngợi về những mối quan hệ của An chứ. Kết luận lại thì mấy lời Trí vừa nói đều thật nhảm nhí.

“Tao cái khỉ. An cái khỉ. Ghen cái khỉ. Lần sau mà còn nói những nói cuội kiểu này thì mất bạn. Nhớ đấy.”

Phong phũ phàng dập máy, bỏ lại đầu dây bên kia một cậu bạn vẫn đang ngơ ngác vì tự nhiên bị quát. Lúc nhờ vả thì đe dọa, uy hiếp, nhờ xong thì nạt nộ, mắng nhiếc không tiếc lời. Người bạn kiểu này, xem ra chỉ có mỗi Trí can đảm là chịu được. Để đề phòng Phong lại bắt ngờ tìm đến, Trí tắt nguồn điện thoại rồi quẳng cái máy xuống chân giường. Vừa vùi mình vào chăn vừa lẩm nhảm:

“Mất được cũng mừng.”

Hoài Phong dù bán tín bán nghi điều Trí nói nhưng vẫn quyết bấm số gọi cho An giải thích rõ ràng. Đến Trí là người ngoài còn cho rằng Phong đang ghen, thử hỏi với một con người hay hoang tưởng như An liệu có nghĩ khác đi được không? Thế nào An cũng ba hoa chích chòe với đám bạn rằng Phong ghen lồng ghen lộn lên vì trong đêm 30 có một anh đẹp trai, đa tài xuất hiện và nhất quyết cửa cấm con bé. Mà miệng lưỡi thế gian thật quá nguy hiểm đi, một đứa biết thì cả mấy cái trường quanh đó biết. Chẳng những biết mà càng về sau chúng nó càng xuyên tạc, vẽ vờ ra những chi tiết trên trời dưới biển nữa cơ. Rồi lời từ chối mà Phong dành cho An trong hôm con bé tỏ tình năm xưa nay chỉ là giả dối, đám bạn sẽ cười vào mặt cậu mà rằng “Ồi dào, đã nghiện còn ngại.” Quá khinh khỉnh!

Chuông điện thoại kêu inh oi, An mơ màng sờ mó khắp giường tìm kiếm điện thoại. Vừa bắt máy đã nghe tiếng Phong nói gấp gáp vội vàng:

“Đang ngủ à? Ngủ cũng phải dậy rồi nghe tao nói đây này. Chuyện quan trọng đấy. Tỉnh chưa?”

Bị hét đến thủng cả màng nhĩ thế này, họa có là con lười thì mới mặc kệ sự đời mà bảo vệ toàn vẹn giấc ngủ của mình được. An lâu lâu khó chịu đáp:

“Tỉnh rồi.”

Chỉ đợi có thế, Phong tiếp tục tuôn ra thêm một tràng dài không ngừng nghỉ, y chang cái máy may ở nhà cô Tuyết:

“Tao không hề ghen. Tao thấy rất bình thường. Lúc này tao hơi cáu gắt vô cớ chỉ vì... ờ chỉ vì... vì tao thích thể. Minh hay bắt cứ thằng con trai nào có theo đuổi mày thì tao cũng mặc kệ, không quan tâm. Thế nhá, ngủ đi.”

Hơn bốn rưỡi sáng bị Phong dựng dậy và “sạc” cho một trận, An dù có tiếc mộng đẹp đến mấy cũng chẳng thể nào nhắm mắt mà ngủ tiếp được. Con bé ngồi cười khúc khích giữa căn phòng tối lờ mờ ánh sáng của chiếc đèn ngủ đặt nơi đầu giường. Ai bảo với Phong rằng An nghĩ cậu đang ghen? An chỉ nghĩ lý do khiến Phong dưng dưng nổi đóa có liên quan tới chú chó của Minh mà thôi. Phong yêu thương và cưng chiều em gái đến thế, biết được cái tên ngọc ngà của em gái bị lôi ra để gọi một con chó, Phong chắc chắn phải giận đến điên người rồi. Và vì thế sẽ sinh ra khó ở! An thực sự không cho rằng Phong vì ghen trước lời tỏ tình

của Minh mà tự dưng nổi khùng, cáu kỉnh loạn xạ. Nhưng sau cú điện thoại vừa rồi, An không thể không nghĩ khác đi. Con bé ôm chặt chú gấu trắng, rúc gương mặt đỏ ửng vào đấy và khe khẽ cười:

“Cậu đang ghen thật hả Phong?”

*

Thức dậy với một niềm vui sướng hân hoan khôn tả lúc chín giờ sáng, An te tởn nhảy chân sáo xuống bếp phụ mẹ nấu đồ ăn. Lúc trước, bà Thục thường dậy từ sớm và chuẩn bị đồ ăn sáng cho cả nhà. Từ khi chồng mất, bà phải thay chồng làm chủ cột chính trong gia đình, công việc bận bịu đã cướp đi gần toàn bộ thời gian đứng bếp của bà. Chỉ vào những ngày nghỉ Tết thế này, bà Thục mới có thể trở tài cho con gái xem, cũng sẵn tiện dạy An vài cách chế biến đồ ăn cơ bản.

Từ khâu chuẩn bị cho tới lúc ngồi xuống bàn ăn, An cứ liên miện hát liu lo, gương mặt nom hạnh phúc lắm. Có đôi khi, con bé ngồi thờ người, ngậm đầy cơm trong miệng mấy giây rồi chợt phì cười khanh khách. Bà Thục thấy vậy bèn cười hiền và hỏi:

“Có gì mà vui thế An? Vì sắp sửa đi nhận lì xì hả?”

Thục lòng mà nói, An chẳng quan tâm lắm tới những phong bao lì xì đỏ đỏ, vì dù ít hay nhiều thì đến cuối cùng vẫn là nhét hết vào con lợn đất béo ị trong phòng mẹ. Con bé cười tít mắt lại, cố gắng nuốt đồng cơm xuống và đáp:

“Không phải ạ. Con vui vì có người đang giận con.”

“Vui vì bị giận? Chuyện gì mà ngược đời thế này? Có gì chưa kể cho mẹ đúng không?”

Bà Thục nheo mày khó hiểu, nụ cười vẫn hiện hữu trên môi. Từ nhỏ tới lớn, An luôn coi mẹ như một người bạn tri kỷ, thường xuyên kể những chuyện thầm kín nhất cho mẹ nghe. Chuyện với Phong, An quả thực không có ý định giấu mẹ tới bây giờ, thậm chí còn nóng lòng muốn tâm sự với mẹ nữa cơ. Chỉ là...

“Cũng chưa có gì lắm đâu ạ. Đợi khi nào có gì rồi con kể sau nha mẹ.”

“Gớm, úp úp mở mở làm mẹ sốt ruột quá đấy. Nhưng thôi, mẹ sẽ cố đợi. Ăn nhanh lên con, còn đến nhà ông bà nữa.”

Từng trải qua quãng thời gian như con gái bây giờ, bà Thục hiểu ở cái tuổi này An đã bắt đầu có những cảm xúc và bí mật của riêng mình. Và bà tôn trọng điều đó, vì bà tin con gái mình, tin rằng An đủ thông minh để không phạm phải những sai lầm không đáng có.

Bảo An bước ra khỏi cánh cổng sắt và tận hưởng khoảng thời gian tuyệt vời này. Sáng mừng một, phố phường bấy giờ thật vắng vẻ và yên tĩnh, khác hẳn khung cảnh nháo nhào, đông đúc của mấy ngày trước đó. Trên mặt đường vẫn còn lấp lánh những mẩu xác pháo giấy, An hồn nhiên nhặt nhanh một ít vào lòng bàn tay và tung lên trời. Chẳng sợ cát bụi làm bẩn quần áo mới, An vô tư ngồi bệt xuống nền đường và giờ máy ra chụp ảnh. Xung quanh long lanh những vụn kim tuyến, thật lãng mạn.

Bíp bip!

Ủ rũ và khó chịu là một trong những điều mọi người vẫn thường kiêng kỵ vào dịp đầu năm đầu tháng. Cơ mà Bảo Kỳ từ khi sinh ra đã mang trong mình bản tính cứng đầu, khó bảo. Bỏ ngoài tai mọi điều người lớn nói, Kỳ nhất quyết không “tươi” khi trong lòng ngổn ngang bức xúc, bực dọc. Nói mãi chả được, cả nhà cũng mặc kệ Kỳ ngồi thu lu giữa phòng ăn xem chương trình hài Tết với gương mặt không cảm xúc. Mỗi người mỗi việc, người thì ngồi ngoài nhà tiếp khách, người lại tất bật nấu nướng chuẩn bị bữa cơm họp mặt đại gia đình bên trong phòng bếp, dù khá bận nhưng vui.

Thấy cô chị họ đến, Kỳ vẫn giữ nguyên trạng thái ban đầu, nhất quyết không “bố thí” cho chị một cái nhếch mép. An cũng chẳng thèm bận tâm, con bé ngồi xuống và thản nhiên nhai nhóp nhép bên cạnh cậu em, đôi tay bận rộn bấm điện thoại trả lời hàng tá tin nhắn đang được gửi tới từ ai đó. Là Tuệ Minh.

*

Ở đâu đó trong thành phố, có người con trai đang ngồi ép cung thằng em tội nghiệp. Chuyện là từ khi xin được số và Facebook của An, Minh ngay lập tức thực hiện kế hoạch tấn công dồn dập. Vừa để hả hê nổi

nhớ tha thiết gom góp bấy lâu, cũng hòng cướp toàn bộ thời gian của An, không cho con bé có tí giây phút nào nghĩ đến điều khác. Càng nói chuyện, Minh càng thấy An thú vị và duyên biết mấy. Thật không uống công Minh ngày đêm tương tư đến hao tâm mòn xác.

“Xem ra năm nay may thoát ế rồi Minh ơi.”

Thấy ông anh cứ ôm khư khư cái điện thoại mà cười như phát đồ phát đại, Lâm lấy làm tò mò bèn rón rén thò đầu vào đọc trộm. Xem chán xem chê, cậu ta xì một hơi rõ dài rồi đều đều phán:

“Trông anh tôi thế này mà lại đi thích cái đứa con nít lớp mười một. Nhưng rất tiếc phải báo cho anh một tin buồn, anh có tán thế chứ tán nữa nó cũng chẳng đổ đâu.”

Minh giật mình bởi giọng cậu em liền ngồi bật dậy, chớp mắt ngây thơ hỏi:

“Là sao? Mà biết An à?”

Và chỉ nhờ cái gật đầu thật thà của bản thân mà bây giờ Lâm bị chính người anh mình tôn thờ bấy lâu lôi tuột vào trong phòng và bắt đầu “thăm vấn”, “hỏi cung”. Do được ông anh phục vụ tận tình đồ ăn thức uống trong suốt quá trình cung cấp thông tin nên Lâm cũng không lấy làm khó chịu lắm, trái lại cậu rất biết cách hợp tác.

“Con bé đó học cùng trường em mà, kém em một khối. Tuy rằng mặt mũi chẳng nổi trội mấy, học hành cũng tàng tàng, văn nghệ văn nghệ thì không tham gia nhưng hay tí tởn cùng thằng Kỳ nên An ở trường cũng nổi phết đấy, làm gì mà em không biết.”

“Kỳ là thằng nào? Liên quan gì tới An?”

Chẳng mấy khi được anh trai hầu hạ, Lâm nhất định tận dụng cơ hội hiếm có này một cách triệt để, nếu không thì thật hoang phí. Lâm ngồi trên giường và hất hàm về phía lon bia đặt trên bàn, chân đung đưa tỏ vẻ đáng yêu. Bộ dạng đó thực khiến cho Tuệ Minh cau sõi cả máu nhưng bố anh đã dặn “Biết giặc biết ta thì trăm trận trăm thắng. Tán gái cũng thế thôi, hiểu rõ đối phương, ắt sẽ thành công. Ngày xưa bố chỉ cần nói vài ba câu đường mật mà mẹ mà đã ngã lăn ra đất rồi.” nên Minh đành nén giận vì nghiệp lớn, tuân lệnh thằng em trời đánh. Lâm sung sướng tu một ngụm bia dài, sau khi “à” lên mấy tiếng, cậu ta nói:

“Chị em họ thôi. Đối thủ đáng gờm của anh bây giờ ý, chính là cái thằng đi cùng An tối qua. Thằng đó tên Phong.”

“Nói cụ thể hơn đi.”

“An nhà anh đào hoa mà chung thủy phết. Chả hiểu sao, bao nhiêu thằng con nhà khá giả, lại còn học hành tử tế ngổ lời mà nó từ chối hết. Rồi dùng cái, cầm đầu cầm cổ theo đuổi Phong. Cái thằng thì tiền chả có, học hành cũng bê tha, đã vậy lại còn lông nhông, bất cần. Tóm cái váy lại thì, Phong chả được cái nét gì cả. Đám con trai thích An ngày trước biết Phong chẳng để ý gì đến con bé thì vẫn hùng hổ tấn công lắm. Nhưng kể từ khi cái lời đồn Phong gọi An là ‘tình yêu bé nhỏ’ lan truyền ra ngoài, rồi cả mấy lần thấy hai đứa nó tíu tít đi cùng nhau thì đa phần đám kia bỏ cuộc hết, không dám tơ tưởng đến con bé đó nữa. Họ có ngu mới dấy đến thằng Phong.”

Lâm nhiệt tình lắm, ngồi kể lể chi tiết tất tần tật những gì cậu ta biết về Phong và An. Đến cuối cùng thì một lời cảm ơn cũng không nhận được, còn bị ông anh đa nghi hỏi vặn vẹo:

“Ồ, mà sao mà hiểu rõ về An thế?”

Câu nói khiến Lâm chột dạ. Vừa nhớ lại cái quãng thời gian mình đeo bám Bảo An trước đó, Lâm vừa rùng mình rơi từng giọt mồ hôi to bằng hạt gạo. Minh là con bố, Lâm cũng là con bố, vậy nên bí kíp tán gái kia đương nhiên Lâm cũng được truyền thụ lại. Cái ngày còn say nắng cô nàng Bảo An, Lâm đã phải khổ sở đút lót hết đứa nọ đến đứa kia để có thể triển khai phương thức tán gái mà bố dạy bảo. Ngờ đâu, gái thì chẳng tán được mà giờ còn phải “nộp” hết những gì mình kỳ công tìm hiểu cho ông anh trai. Khổ, quá khổ!

Cơ mà, nom Minh có vẻ quyết tâm và thật lòng lắm. Nếu để anh biết được ý định của Lâm ngày trước với An thì e rằng năm nay Lâm xác định ăn Tết không trọn vẹn. Về phần An, Lâm chẳng lo lắng con bé sẽ hốt hơ cho Minh biết chuyện quá khứ giữa hai bọn họ. Vì bằng kinh nghiệm bản thân, Lâm phải đau lòng thừa nhận rằng An hẳn đã vứt cậu ra khỏi bộ nhớ từ lâu lắm rồi, giờ có tìm cũng chẳng thấy. Vì thế, Lâm chỉ

cần bịa ra lý do khác để qua mặt ông anh trai là xong. Đứng vắt óc suy nghĩ, Lâm hoảng hồn nhận ra mình bị Minh phũ phàng lôi xềnh xệch ra khỏi phòng tự lúc nào không hay.

“Xong việc rồi thì ra ngoài đi. Mà nhá, tao cấm mày gọi An bằng nó hay con nọ con kia nhớ chưa? Tương lai, An sẽ là chị dâu mày đấy. Tốt nhất, tập gọi An bằng chị từ giờ luôn đi, cho nó quen mồm.”

Kiến Lâm nhăn mặt không phục. An kém Lâm một tuổi, lại chẳng liên quan họ hàng gì cả, có sao chỉ vì thứ tình đơn phương chưa đi đến đâu của anh trai mà cậu phải thốt lên hai tiếng “chị An” chứ. Thật quá đáng!

“An chung thủy thế là tốt. Nhưng sớm thôi, anh muốn An phải thay lòng đổi dạ một lần... vì anh.”

Tuệ Minh hí hửng nhắm mắt và tưởng tượng về một ngày không xa, anh được rước An về nhà.

29. Chương 29

“Mừng một tết cha, mừng hai tết mẹ, mừng ba tết thầy”

Đến hẹn lại lên, mừng ba Tết năm nay Bảo An và một vài người bạn học chung cấp hai lại cùng nhau tổ chức họp lớp tại nhà cô giáo chủ nhiệm. Cả lớp hẹn nhau chín giờ sáng tập trung nơi đầu ngõ nhà cô nhưng do căn bệnh “thành tích” đã ăn sâu vào trong tiềm thức nên An và cậu em họ của mình đã có mặt tại điểm hẹn khi đồng hồ vừa nhích qua ngưỡng tám rưỡi được ít phút. Bảo Kỳ vốn muốn trốn buổi họp mặt lần này vì cậu còn giận dỗi và ngại chạm mặt cô người yêu mang trong mình dòng máu “Hoạn Thư” lắm. Nếu không phải Bảo An hết lú lờn nấn nỉ rồi lại nằm lăn lộn giữa phòng cậu mà ăn vạ thì có lẽ giờ này Kỳ vẫn còn đang rúc trong chăn ấm mơ giấc mộng đẹp, chẳng tội gì đứng đây bán mặt cho gió. Trong người khó ở, đâm ra nhìn cái gì Kỳ cũng thấy khó chịu. Mới hôm nọ nghe An lải nhải léo nhéo bên cạnh, Kỳ thấy phiền tại nhức óc lắm, chỉ muốn lấy kim chỉ ra khâu chặt miệng con bé lại. Thế mà giờ An im thin thít không chịu nhếch mép nói với cậu lấy nửa lời lại khiến Kỳ ngọt ngạt biết mấy. Suy nghĩ nát bét bộ óc, nhòm ngó quan sát đến lác đóc con người, Kỳ vẫn không tài nào hiểu được vì sao mà từ này tới giờ An cứ chằm chằm nhìn cái điện thoại, miệng còn liên tục lẩm nhẩm một mình “Mấy hồng à? Hay là mất sống?”

Tay đang đưa mấy túi nilon nhét đầy rau sống, Bảo Kỳ chau mày nheo mắt nhìn về phía Bảo An.

“Hồng cái nỗi gì, vẫn chạy ro ro kia kia. Sóng thì đầy cả cột dây thây, ai lấy đâu mà mất. Làm sao? Đang đợi ai à? Nói em nghe, có gì em tư vấn cho.”

“Xi, không phải việc của Kỳ. Lo mà giải quyết cho xong khúc mắc của mình với Linh đi. ‘Ốc không mang nổi mình ốc còn đòi mang cọc cho rêu’, chuyện của mình còn lo chưa xong nữa là... Bày đặt, lên mặt.”

Lòng tốt bị đặt nhầm chỗ, Bảo Kỳ nhét ngay mớ rau xà lách vào miệng cô chị họ. Xong xuôi, Kỳ ta quệt quệt tay vào thành tường phía sau lưng, gượng mặt vênh lên hồng hách và kiêu ngạo.

“Chờ chưa? Dám chà đạp lên thiện ý của người ta à? Còn cả gan đào bới vết thương lòng của người ta nữa chứ, hừ.”

Đồ em trai láo lếu, cậu ta coi miệng An là cái thùng rác hay sao mà muốn nhét gì thì nhét. Được, được để lát nữa về An nhất định sẽ dầu mỡ lên mách tội Kỳ với ông nội và chú Hưng cho xem. Nhưng đây là việc của thì tương lai, còn bây giờ, ngay chính thì hiện tại này, Bảo An bắt buộc phải tự tay trả thù trước đã, chứ cứ ôm khư khư ầm ục trong bụng thế này chút nữa làm sao nuốt nổi tiệc liên hoan.

Bảo An nhắm trúng đôi giày trắng tinh tươm của Kỳ mà nhổ toẹt mấy miếng rau xanh trong miệng ra. Khi khoang miệng đã “sạch bóng quân thù”, An mới thấy hả hê đôi chút nhưng vẫn căng họng ra la oai oái:

“Eo ơi, rau này chưa rửa đâu đấy. Bẩn hết cả mồm.”

“Ồi giời ơi, chị cũng làm bẩn giày em rồi đây này. Hòa!”

Bảo Kỳ cúi xuống cẩn thận nhặt nhanh, gạt bỏ từng miếng xanh xanh nhỏ nhỏ ra khỏi đôi giày trắng. Vừa lau, Kỳ vừa ngược lên thận trọng hỏi lại lời An nói khi nãy:

“Mà này, chị có chắc hôm nay Linh ở nhà không đấy? Không đến thật à?”

Kỳ ơi là Kỳ, sao cậu cứ hỏi đi hỏi lại, hỏi tái hỏi hồi, hỏi rồi còn hỏi nữa một vấn đề như vậy chứ? Chỉ khổ An thật thà thôi, nãy giờ gượng mồm nói dối đến lú cả lưỡi rồi đây này. Bảo An đặc biệt dốt nát trong khoản nói dối, nhất là những khi mặt đối mặt, mắt nhìn mắt như bây giờ. Bất gặp ánh mắt Kỳ nhăm nhăm như muốn nhìn thấy tâm can người khác, Bảo An luống cuống quay vút mặt đi hướng khác, cố gắng lấp bấp lấp liếm sự thật đến cùng:

“Ồ... Trên lý thuyết là thế, còn thực tế thế nào thì... chị cũng chưa biết nữa.”

Bộ dạng lúng túng của An thật khiến Kỳ phát cáu lên được. Xuống Trái Đất đến nay cũng được mười mấy năm trời, bằng những “kinh nghiệm non nớt đầu đời” tích lũy bấy lâu, Kỳ bắt đầu cảm thấy ngờ vực điều An nói. Cậu ta đứng phắt lên, lay lay người Bảo An gặng hỏi, giọng điệu khó chịu vô cùng:

“Cái gì mà lý thuyết? Cái gì mà thực tế? Chị nói thật đi, rõ ràng vào.”

“Ràng thì là mà... ý chị là... hà hà...”

Chết rồi, An sắp lòi cái đuôi chuột ra rồi. Cố kéo dài thời gian chờ Băng tới, An ậm ừ mãi không thành câu. Một thoáng ký ức xoẹt qua, An lơ mơ nhớ lại lần nói dối hiếm hoi trong đời - cái ngày con bé lừa cậu bạn Phong công mình về nhà. Và An thầm nghĩ: “Bản thân mình cũng có khiếu bốc phét đấy chứ, chẳng qua không hay dùng đến nên nó bị mai mòn đi thôi. Được rồi, lần trước làm được, lần này sẽ cũng làm được.”

Bảo An gặng gom góp tất cả tự tin đặt vào đầu lưỡi và rành mạch nói:

“Linh nói không đến thật, cơ mà biết đâu bất ngờ... Ồ, bất ngờ thật. Nó tới kìa.”

Bảo Kỳ nhìn theo hướng tay An chỉ thì thấy Linh và Băng đang khoác tay nhau lững thững bước tới. Vừa trông thấy Kỳ, Linh bèn vùng vằng vung tay Băng ra.

“Thanh niên nghiêm túc Lê Băng mà cũng gạt bạn thế à?”

Rồi cô bé nhìn thẳng mắt Kỳ và nói vu vơ:

“Ở đây có người ghét tao, tao về.”

Thực ra Kỳ cũng cứng lăm chứ. Cậu ta đã dứt khoát tuyên bố rằng “Linh mà không xin lỗi thì dẹp”, lại còn thề thứa hứa hứa “Hợp lớp? Có Linh thì không có Kỳ.” Nói miệng cho oai vậy thôi, chứ thực tình Kỳ nhớ Linh phát kinh lên được. Mấy ngày qua Kỳ đã phải quăng cả điện thoại lẫn máy tính vào trong két sắt của bố mẹ để ngăn chặn cái tay không biết điều cứ nhăm nhe nhăm số Linh mà gọi. Cậu đã rất muốn nghe thấy tiếng của Linh. Nhưng nghe An trình bày lại lý do khiến Linh bỗng nhiên giận dữ là cái đầu cậu lại ùng ùng bốc khói, tức không sao chịu được.

Giờ nhìn Linh đáng vẻ gầy gầy buồn bã quay lưng bỏ đi, Kỳ lại thấy trách bản thân mình biết mấy. Vật với chả Lý, tự với chả trọng, cậu chả thiết nữa. Bảo Kỳ vụt chạy tới, nắm chặt tay Linh, giữ cô bé lại và nói:

“Linh cứ ở lại với lớp cho vui. Để Kỳ về cho.”

Trúc Linh gạt phắt tay cậu bạn trai ra, cương quyết muốn bỏ về.

“Thôi, Kỳ chiều Linh lâu như vậy là quá đủ rồi. Kỳ cũng phải có sở thích và dự định của riêng mình chứ. Cứ tự nhiên vui vẻ cùng lớp theo như kế hoạch đã vạch ra ban đầu đi. Linh về.”

Mấy câu này lọt được đến tai Linh chắc chắn là nhờ cái miệng không phanh của Bảo An đây mà. Bảo Kỳ ném cho cô chị họ đứng cạnh đang nhằng nhồm cười ngơ cái nhìn đầy ý tứ “Đồ hót lẹo, chị mua bảo hiểm cho cái mồm của mình luôn đi, may ra còn kịp.” Rồi bê nguyên bộ mặt nhăn nhúm quay sang phía Linh mà rằng:

“Sao cứ thích nói kiểu đấy thế nhờ? Khó nghe bỏ xừ. Hai việc này có liên quan tới nhau không? Chả liên quan.”

“Mặc kệ có liên quan hay không, ông cứ ở lại đi. Tôi về.”

Kỳ nghệt mặt bởi cách xưng hô của Linh. Ngày chính thức quen nhau, cả hai đã thống nhất sẽ xưng tên với nhau trong mọi hoàn cảnh, kể cả khi đã trở thành những ông lão, bà lão với con cháu đề huề cũng không thay đổi. Thế mà giờ Linh lại... Cô bé có ý gì chứ? Viễn cảnh chia tay mơ hồ hình thành trong tâm trí, Bảo Kỳ hoảng loạn gặng hỏi vồ vập:

“Ông... Ông á? Sao lại xưng hô kiểu kỳ cục vậy? Ruột cuộc Linh muốn cái gì đây?”

“Muốn về.”

Bảo Kỳ nhanh chân nhảy lên chặn ngang cô bạn gái đang dừng dừng bước đi. Thường ngày Kỳ vẫn răm rắp nghe theo chỉ thị của Linh, hôm nay cậu phải ra oai một lần mới được. Kỳ quả thực muốn giữ Linh ở lại cùng đám bạn, cậu muốn Linh phần nào được khuây khỏa, giải tỏa đầu óc sau những ngày chiến tranh lạnh căng thẳng với cậu. Nghiêm mặt lại và dùng chất giọng đanh thép nhất có thể, Kỳ ra lệnh:

“Không cho. Linh ở lại đi, Kỳ về.”

Gì thế này? Cậu bạn trai ngoan ngoãn Bảo Kỳ nay lại dám to gan ra lệnh cho Linh thế ư? Ở đâu ra cái chuyện ngược đời vậy chứ? Và dù mối quan hệ có ra sao, Linh cũng cương quyết không để điều đó xảy ra, cô nàng ương bướng cãi lại:

“Tôi về.”

“Kỳ về.”

“Tôi.”

“Kỳ.”

“...”

Vốn dĩ định vác hai cục nợ kia đến đây cho chúng có cơ hội gặp mặt để giải bày lòng mình rồi làm lành, ai dè cơ sự lại ra nông nổi này, An và Băng bất lực đứng nắm tay nhau cùng nao nán thở dài. Cứ cãi nhau miết kiểu này chắc có lẽ đến tết Congo hai đứa vẫn chưa hết giận nhau. Mặc cho An và Băng gào thét đến rất cuống hòng, đôi trẻ kia vẫn hăng máu chiến đấu tranh nhau ngôi vị quán quân trong cuộc đua “Ai được về”. Một vài người đi đường thấy vậy thì tò mò nhòm vào bàn tán khiến cho Băng lớp trưởng xấu hổ muốn độn thổ còn An mít ướt lại được đà tuôn trào nước mắt, hòa lẫn với cơn mưa xuân vừa ập xuống.

“Ở lại hết. Đứa nào bỏ về tao đánh cho gãy chân tòi mủ.”

Nhà cô giáo cấp hai của lũ trẻ này nằm trong một con ngõ nhỏ được bao bọc xung quanh bởi những ngôi trường đủ các cấp, từ mẫu giáo cho tới Phổ thông, người dân cũng rất văn minh và lịch sự. Một môi trường đầy tính giáo dục như vậy sao lại xuất hiện câu nói đậm mùi du côn thế này? Đám trẻ quay ra nhìn mới biết hội học sinh lớp cũ đã đến đông đủ và lời nói kia được thốt ra từ miệng cậu bạn cũ Tài “võ sư”. Nói thế chứ cậu ta nào có biết võ vẽ gì, đã vậy lại còn gầy quắt gầy queo nữa chứ, người ngợm y chang con cá khô. Nhưng võ mồm thì Tài giỏi lắm, chữ hay hơn hát luôn. Hề biết chắc đối phương không có khả năng động thủ với mình hay khi có người bên cạnh bảo kê là cậu ta sẵn sàng “múa miệng” ngay.

Sợ rằng đôi trẻ kia sau khi bị đe dọa sẽ bắt tay nhau, cùng đứng trên một chiến tuyến để phán pháo lại Tài, Băng đã kịp khôn khéo chuyển chủ đề khác. Sau khi nhắm đếm vội số người hiện có, Băng ỉu xiu quay sang nói với cậu bạn đang niềm nở đến nhăn nhó rằng:

“Đến hết rồi đúng không Tài? Cả tôi nữa mới được mười mồng. Ôi dào, lúc chia tay lớp thì 44 đứa, đứa nào cũng khóc lóc hứa hẹn họp lớp đủ kiểu. Thế mà giờ thì mỗi năm mỗi giảm. Chán chuyện.”

“Đủ cả rồi đấy, được có từng đây ‘mạng’ thôi. Thế mà hai thành phần yêu lớp kia còn định bỏ về mới hay chứ. Thế thì giải tán, họp hành gì nữa.”

Những đứa còn lại bắt đầu nhao nhao lên đồng tình:

“Phải đấy, giận dỗi gì thì tí nữa ngồi xa nhau ra. Chứ chúng mày định cho nổi lẩu của bọn tao ‘tồn kho’ ở nhà cô đến tận tối à?”

Nhân lúc dư luận đang xôn xao phản đối, lại thấy mặt Linh và Kỳ có chút biến đổi, An được đà hô hào tất cả kéo chúng vào, tuyệt đối không được để “xổng” mất đứa nào:

“Bọn kia, cứ đứng đực ra đấy à? Mau kéo hai kẻ có ý tạo phản này vào trong xử lý đi thôi.”

Và nhờ thế, nội chiến giữa tập thể lớp 9A1 tạm thời được dập tắt. Tất cả quàng vai bá cổ, dắt díu nhau thẳng tiến vào nhà cô chủ nhiệm.

Đúng như những gì An và Băng phán đoán, cậu bạn cũ tên Chung vẫn ôm mối tình đơn phương với Linh từ hồi đó đến giờ. Kỳ và Linh tuy bị dồn ép ngồi ngay sát nhau nhưng lại trong tình cảnh “miệng ai người ấy lo, đứa ai người ấy gấp”. Lựa nước đục thả câu, Chung bèn nhiệt tình gấp thức ăn chất đầy bát Linh ngồi bên cạnh mình, liên tục bắt chuyện và hỏi han. Trúc Linh chẳng mấy thoải mái trước sự hăng hái thái quá của người bạn cũ nhưng cũng ngại từ chối tấm lòng nhiệt thành ấy. Linh khẽ liếc mắt sang phía Kỳ, thấy anh chàng đang ngồi ngấm đũa, cái đầu lẳng lắc nhẹ nhẹ như muốn nói “Trả lại hân đồng thức ăn đi Linh. Đừng nhận nữa.” Trái với mong ước của Kỳ, Linh nở nụ cười tươi rói và nhẹ nhàng đáp:

“Cảm ơn ông nhớ. Tốt quá, tay tôi lạnh cứng này giờ, cứ phải đút trong túi suốt thôi. Bụng lại đói nữa chứ, may có ông tâm lý ngồi cạnh.”

Lũ bạn quý xứ nghe vậy bèn ồ lên khoái chí, bao nhiêu cặp mắt đổ dồn về một góc – nơi đang truyền hình trực tiếp câu chuyện tình lãng nhách của bộ ba lẳng xẹt. Cô chủ nhiệm ngồi đối diện cũng phải phì cười:

“Cái con bé Linh này càng lớn càng điệu thì phải? Câu chuyện ba người cũng càng lúc càng căng go đấy chứ.”

Đám học sinh lau tau, tranh nhau chen lời:

“Đúng đấy ạ. Cô nhìn xem, cái Linh nó điệu chảy mỡ thế kia, bảo sao mà người không quắt ạ.”

“Mối tình tay ba này trông thế mà hay ho chẳng kém phim Hàn cô ạ.”

“...”

“Linh ghét nhất là ăn rau, gấp cả đồng vào bát thế này làm gì hả ông? Linh chỉ thích nắm thôi, đặc biệt là nắm Kim Châm. Cứ ăn thoải mái đi, Kỳ có mang theo chỉ nha khoa đây, không lo mắc răng Linh ạ.”

Hành động ga lăng đậm chất trẻ con ấy quả khiến cho cả lớp đứng ngồi không yên, cô chủ nhiệm cũng bật cười thành tiếng. Cậu Tài ngồi sát đó còn há ngoác miệng ra làm nũng Kỳ.

“Đút cho tao với mày.”

Kỳ không phải là kẻ mãi yêu quên bạn. Tài đã muốn, cậu nhất định sẽ chiều theo. Chỉ có điều...

“Thằng bạn tốt, biết tao không ăn được cay mà vẫn tống cả đồng ớt vào mồm thế này. Thật... cảm động quá.”

Tài vừa lau nước mắt vừa nói lời cảm tạ. Không khí ngày càng náo nhiệt khi mà Kỳ liên tục đút thức ăn tận miệng cho Linh còn cô nàng thì chỉ biết lúng búng ngồi nhai và nuốt. Đang lúc hăng say phục vụ bạn gái, bỗng dưng Kỳ tái mặt lại, đôi tay run run rơi đôi đũa, tay kia ôm chặt bụng, miệng khẽ rít lên mấy tiếng đau đớn.

“Kỳ sao đấy em?”

“Mày bị gì thế?”

Cô và đám nhỏ được phen tá hỏa, ai nấy đều lo lắng gặng hỏi. Sau mấy giây nhăn nhó chịu đựng, Kỳ mới giãn cơ mặt đôi chút và xuề xòa đáp:

“Em không sao đâu cô ạ. Chỉ là hơi đau dạ dày một chút thôi ạ.”

Nghe được nguyên do, mọi người bèn thở phào nhẹ nhõm, riêng chị họ Bảo An thì lắc đầu, buông lời chê trách:

“Cái tội bỏ ăn bỏ ngủ mấy bữa cơ. Thật đáng buồn cho một kẻ si tình.”

Mấy “con chim lợn” nghe thế liền quay sang phía An hóng chuyện. Hiểu rõ độ nguy hiểm của cái miệng không phanh kia, Kỳ vội kêu gào thảm thiết hồng tập trung sự chú ý của mọi người. Cô chủ nhiệm sốt sắng hỏi:

“Ăn được không? Hay cô nấu cháo ăn cho nhẹ bụng nhé?”

“Dạ em ỏn ạ. Em chỉ muốn ăn... đồ Linh dứt cho thôi ạ.”

So với những lời An vừa nói, đối với đám bạn thích hóng hớt thì câu này của Kỳ quả đáng giá hơn rất nhiều. Không hện mà cả lũ vỗ tay đồm độp, thì nhau hô hào:

“Dứt đi. Dứt đi. Dứt đi...”

Cô chủ nhiệm ngồi đó gõ nhẹ cái dũa vào đầu cậu học trò lém lỉnh.

“Cha bố cậu, lại thế nữa rồi.”

Trước áp lực của đám đông và sự tha thiết trên gương mặt Kỳ, Trúc Linh không còn lựa chọn nào khác, đành bẻ lên dứt thức ăn cho Kỳ. Dù sao cũng vì Linh mà Kỳ ra nông nổi này, thôi thì ít nhiều coi như cô bé đang đền bù cho cậu vậy.

Với lý do xử phạt ý đồ muốn bỏ về của đôi trẻ và cũng là để tạo cơ hội cho hai đứa có cơ hội thủ thỉ tâm tình cùng nhau, Lệ Băng đã nhân danh lớp trưởng phân công nhiệm vụ rửa bát cho Linh và Kỳ.

Mấy đứa kia ác thật, Kỳ đã bị vậy còn bắt cậu chịu phạt nữa, trời thì lạnh. Báo hại Linh lo lắng không thôi, đành vứt bỏ cái tội đi và mở lời.

“Kỳ còn đau nữa không? Để đẩy Linh làm cả cho, ngồi nghỉ đi.”

“Kỳ ăn đồ Linh dứt cho liền khỏi luôn rồi.” Bảo Kỳ nhăn nhó cười.

Linh quan tâm Kỳ thế này, vậy mà cậu lại dỗi dai dỗi dằng, xuống nước giải bày và an ủi Linh thì có mất gì đâu cơ chứ. Kỳ thật quá trẻ con đi.

Kỳ với Linh một lòng một dạ, trước sau như một, xưa nay vẫn vậy. Ấy thế mà Linh lại nỡ lòng nghi oan, ngờ vực cậu. Linh quả là đáng trách.

Vậy nên...

“Linh xin lỗi Kỳ.”

“Kỳ xin lỗi Linh.”

Cả hai nhìn nhau bật cười ngậy ngốc rồi chẳng hện mà cùng gật đầu chấp thuận, mở lòng độ lượng cho sự hối cải của đối phương.

30. Chương 30

Lệ Băng quả xứng danh chị cả trong hội bạn bốn người. Chẳng những góp công lớn trong việc hàn gắn lại tấm gương tình cảm giữa Linh và Kỳ, Băng còn vô cùng nhạy cảm khi phát hiện ra tăng tâm sự nặng trĩu thấp thoáng hiện hữu sau những nụ cười méo xệch của An. Đám gạt Băng và đôi trẻ kia sang một bên rồi giả trò ăn mảnh, gặm nhấm ưu tư một mình, An thật quá ích kỷ đi. Chẳng đáng mặt bạn tốt chút nào. Đợi đấy, Băng nhất định sẽ lôi kéo Linh và Kỳ, cùng nhau bắt quả tang và kịch liệt lên án hành động đáng chê trách này của An.

Cổ tình phá vỡ khung cảnh lãng mạn mà cặp uyên ương kia ra sức dựng xây này giờ, Băng nhảy bổ tới trước mặt chúng và ngồi thụp xuống, vừa nói oang oang vừa hếch hếch đầu vào trong nhà:

“Vui vẻ nhỉ? San sẽ cho cái đứa mặt nhăn mày nhó suốt cả buổi kia tí đi.”

“Con điên, hốt cả hên.”

Bị hù, Trúc Linh hoảng loạn ngã phịch xuống đất, vội vàng đưa cái tay vẫn dính nguyên đồng bột xà phòng lên ngang ngực giữ chặt quả tim đang đập thùm thụp. Những năm tháng trốn học đi chơi điện tử và bị phụ huynh bắt tại trận đã dần dần tôi luyện và hình thành nên lá gan Kỳ sắt đá bây giờ. Bằng có hù thế, chứ hù nữa cậu ta cũng không đời nào hét thất thanh lên như đúng ý đồ ban đầu của cô bé. Cơ mà Kỳ cầu cứu bạn vô duyên này lắm nha, đã phá hoại giây phút riêng tư của người ta rồi thì chớ, Bằng còn dám làm Linh bé bỏng của cậu ngã oạch một cái đầu điênng nữa chứ. Tội chồng chất tội, không xử không xong.

Bảo Kỳ giơ hai tay ra trước mặt Bằng rồi vỗ bành bạch mấy cái, tạo cơ hội cho cô nàng được dịp rửa mặt miễn phí với đám bột xà phòng thơm mùi Sunlight. Động thủ nhưng vẫn phải động khẩu, Bảo Kỳ chẹp miệng hệt ông cụ, lên tiếng phàn nàn:

“Con Kỳ Đà xổng chuông này, nghịch cái gì mà chữ “Vô duyên” dính tùm lum, tà la đầy khắp mặt thế hả? Để ông rửa hộ cho nhá.”

“Phụt... Toẹt...”

Bằng thích uống nước chanh nhưng phải nếm dù chỉ chútít bột xà phòng đậm đặc mùi chanh thôi cũng đủ khiến nàng ta cảm thấy khinh khỗng biết mấy. Chẳng tốn một giây suy nghĩ, Lê Bằng lập tức phun trả lại tất cả những gì mà cậu ta vừa “ưu ái tặng riêng” cho cô bé, hận không thể dốc nguyên chai nước rửa bát vào mồm tên Kỳ thối tha ấy,

Cho một được hai, theo lẽ thường mà nói thì ai cũng hân hoan hơn hở. Nhưng trong hoàn cảnh cụ thể này, Bảo Kỳ lại không sao vui nổi khi mà thứ cho và thứ nhận... “tổm” ngang nhau. Cậu chàng một tay bịt mũi, một tay lau mặt, miệng hậm hực kêu ca:

“Khiếp, bà hào phóng quá cơ. Tôi bán cho có tí xà phòng mà giờ bà chẳng những gửi trả tôi ‘nguyên đai nguyên kiện’, lại còn tặng kèm theo một đồng nước bọt làm quà khuyến mãi nữa chứ. Cầm động rơi hết cả nước mắt, nước mũi, nước rãi. Mỗi tội... sáng nay vừa ngủ dậy đã chạy đi ăn mắm tôm hay sao mà...”

Sau hơn chục năm có lẽ khổ cực tu luyện, Bảo Kỳ nay đã thành “cây đa cây đề” trong bộ môn “Nói móc, nói xéo”, miệng lưỡi lắt léo vô cùng. Người ngoài mới quen không biết nghe được ắt hẳn sẽ vui đến phát cở trong bụng. Còn kẻ đã có kinh nghiệm nhiều năm được hưởng “trái ngon trái ngọt” của “cái cây” ấy như Bằng, lại có thể nhanh chóng bắt bài. Huống hồ những câu kia, hàm ý thật quá ư là lộ liễu và rõ ràng.

Nhưng dẫu sao Kỳ cũng có lời khen ngợi, là chỗ thân quen đã lâu, Bằng chẳng nên giữ ý khiêm tốn làm gì, cứ thoải mái mà “tung hứng” với cậu bạn thân thôi. Đã quyết định rũ bỏ thứ tình cảm ấy, Bằng cũng muốn thử sống khác một lần. Khoanh tay và vênh mặt đắc chí, Lê Bằng tự tin nói:

“Thì đúng, tôi là vị lớp trưởng đầy trách nhiệm và cực kỳ hào sảng mà. Ông không biết chứ, tôi lúc nào cũng ưu tiên, đặt lợi ích của ‘hội dân đen’ nhà mình lên hàng đầu đấy. Hơn nữa, trước giờ tôi cũng cho ông nhiều mà, tí teo nước bọt này có đáng là gì mà ông phải cầm động rơi lăm thứ nước thế kia. Phí!”

Có lẽ lúc trước do sơ suất, Bằng đã lỡ nuốt phải hột của những “trái” kia vào bụng nên bây giờ chúng mới mọc rễ nảy mầm trong người cô bé. Vì suốt bốn năm qua, mỗi khi bị Kỳ hay ai đó trêu đùa như thế này đây, Bằng thường chỉ nhếch môi cười nhạt một cái cho xong, tự tay đặt dấu chấm cho những cuộc hội thoại dư thừa và tốn thời giờ ấy. Mấy lời lẽ này thật không hợp với phong cách nghiêm túc và kiệm lời với Bằng thường ngày cho lắm. Và điều đó ít nhiều khiến Kỳ cảm thấy hơi choáng váng và sững sờ nhưng dứt khoát không thể để bị đánh gục bởi một vài câu đơn giản này của kẻ mới “nhập môn” như Bằng được. Gạt bỏ bất ngờ sang một bên, Kỳ ta tiếp tục “múa lưỡi”:

“Lại còn là một vị lớp trưởng biết nhìn xa trông rộng nữa chứ. Chắc biết tôi có ý định đi rửa bát thuê phụ giúp gia đình sau khi vào đại học hay sao mà tạo điều kiện cho tôi thử việc sớm vậy? Rửa hì hục này giờ cũng lên tay phết bà ạ, khéo khi phải được tuyển vào nhà hàng hạng sang ấy chứ. Lúc đấy tiền vào ví cứ phải gọi là nườm nượp. Ân huệ bà to thế này, tôi trả bao giờ mới hết?”

Lê Bằng lắc đầu phẩy tay tỏ vẻ không màng báo đáp. Cô nàng chỉ trở về phía An, tiếp tục mở lòng:

“Không cần cầu kỳ, cứ giúp tôi lau sạch cái mặt u ám xám xịt của chị An nhà ông là được rồi.”

Trúc Linh yên lặng quan sát màn cuộc đấu khẩu này giờ, nghe vậy bèn cùng Kỳ quay lại nhìn theo hướng tay Băng chỉ. Thấy Bảo An ngồi lọt thỏm nơi xó nhà, gương mặt dài thườn thượt như vừa mới mất sổ gạo ngay trong căn phòng ảm ỉ tiếng cười đùa của đám bạn cũ lâu ngày hội ngộ.

“Ồ ha, giờ mới để ý, hình như cả buổi hôm nay nó ỉu xiu xiu thì phải? Nó bị gì đấy?”

“Mày mãi dỗi ông Kỳ thì còn để ý được cái gì. Tao cũng mãi hôm nay mới gặp nó nên cũng chịu thôi. Ông Kỳ là người nhà, nói xem, cái An làm sao đấy?”

Cãi nhau là chuyện hai người. Linh bận rộn, Kỳ đương nhiên cũng chẳng thành thời mà lo cho người khác. Hỏi Kỳ về tâm trạng của An, thú thật cậu cũng mù tịt, chỉ biết cười ngu, lắc đầu chịu chết. Ở đời có luật nhân quả, Kỳ đã trót gieo “hạt giống vô tâm”, thì nay cây lớn trôi ra “trái đắng miệt thị”, cậu nghiêm nhiên là được hưởng cả.

Trúc Linh nhàn nhạt nhả ra hai tiếng “Vô dụng”. Lệ Băng lúc này chắc do hăng say, quá tay ăn nhiều dọc mùng, thành ra bây giờ ngứa mồm, nói nhiều gấp bội ngày thường. Cô lớp trưởng lắm điều bắt đầu lên lớp, dạy dỗ Kỳ về bài học “Ăn nghĩa”:

“Mang tiếng chị em một nhà, ông đúng thật... chả nhờ được cái tích sự gì cả. Tôi thì không muốn nhìn nó như thế, kiểu gì cũng phải đưa nó về trạng thái bình thường. Nhưng hai người biết đấy, ‘một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao’. Ở đây mới có một cây là tôi thôi, thiếu tận hai cây lận. Ông bà xem thế nào chứ, ai lại cười khi bạn đang khóc bao giờ?”

Linh chống tay lên cằm, hai bên mày chau lại tỏ vẻ nghĩ ngợi dăm chiêu. Đang lúc chuyên tâm tìm cách giúp bạn, gã dạ dày vô ý vô tư bỗng “ót” lên một tràng dài. Chỉ tại Kỳ và đám bạn quý sứ kia thôi, thay phiên trêu chọc khiến Linh thẹn đến quên cả nhai và nuốt. Mang tiếng đi ăn liên hoan với lớp, ấy vậy mà tiệc tàn bụng vẫn réo lên bất bình thế này có khổ thân Linh không cơ chứ. Chẳng nhẽ về nhà lại chui tọt ngay vào bếp, cả nhà sẽ cười ầm lên cho coi. Mở miệng rủ rê chúng nó đi ăn bữa nữa, thế nào cũng bị chê là hậu duệ của Trư Bát Giới. Tức anh ách!

“Trong cái khó, ló cái khôn”, Linh nghĩ rằng sẽ mượn tay An để lấp đầy cái bụng mình bây giờ. Tuy có phải phát mùi lợi dụng bạn nhưng suy cho cùng cũng là vì Linh muốn tạo điều kiện để An phân tán nỗi buồn và nhận được những lời khuyên, động viên san sẻ từ ba quân sư đình đám này thôi mà. Cô bé nhỏ nhẹ đề nghị:

“Hay bây giờ hội bốn người bọn mình tách lớp đi đánh lẻ đi. Tạo không gian riêng cho cái An trải lòng với ba đứa mình luôn. Lớp đông thế kia nó chả nói được, đến lúc nhà ai nấy về, nó cũng ngại không muốn hẹn mình ra ngoài đâu. Nhà nó mấy ngày này khách khứa đến chúc Tết chật cả nhà ý, lúc ấy thì tiền lì xì giữ chặt chân nó rồi.”

Lời nghị gần như chạm đúng nỗi lòng Kỳ này giờ, chỉ có điều hơi nhiều người so với dự định của Kỳ. Sau bao ngày xa mặt vì dỗi vì hờn, giờ đây Bảo Kỳ thực muốn có một buổi hẹn hò riêng với Linh, tiếc rằng lời còn chưa kịp nói đã bị chính đối phương đá văng đi rồi. An buồn, Kỳ cũng không nỡ bỏ mặc con bé. Nhưng cậu nhớ Linh lắm, trong lòng còn tồn đọng bao lời muốn nói mà lời nào lời nấy đều sến sẩm và suốt mướt vô cùng. Ngồi cùng Băng nghiêm túc và An đang mắc bệnh tương tư giai đoạn cuối, có cạy miệng móc họng Kỳ cũng chẳng thốt ra được lấy nửa chữ. Thôi đành ngoan cổ phản bác lại lời Linh thêm lần nữa vậy. Kỳ rụt rè đưa ra ý kiến:

“Hay thôi, để về nhà tôi dò hỏi An cho. Chị em với nhau, chắc sẽ khai thác được chút ít. Với lại, An cũng tin tưởng tôi lắm. Chốc nữa tan tiệc, cứ đường ai nấy đi đi. Tôi... tôi vốn định rủ Linh...”

“Kỳ...”

Trúc Linh lườm lườm, hần giọng gọi dài tên cậu bạn trai, có vẻ như khó chịu và chẳng ưng lòng chút nào. Một chữ ấy thôi cũng đủ để đập đổ mọi sự gan góc Kỳ mới gom góp được. Cậu chàng lập tức ngậm chặt miệng, không dám hó hé thêm gì nữa. Đã vậy, Băng còn xúc xiểng thêm nữa chứ:

“Tôi chả trông chờ gì vào ông nữa rồi. Ông không đi thì cứ về, tôi với Linh là đủ rồi. Nhớ?”

“Ồ.”

Trúc Linh chán chả buồn nhìn mặt cậu người yêu ích kỷ, chỉ bo bo lo nghĩ cho chuyện bản thân mà đành lòng gạt người chị, người bạn sang một bên. Đến nước này, họa có ngu Kỳ mới tiếp tục chống đối. Linh sẽ lại “hít le” cậu cho xem. Mà ngấm lại, nếu không có An lăng xăng nhúng tay vào giúp “kết tóc se duyên” thì cậu với Linh chưa chắc đã viết được chuyện tình bốn năm này. Thôi đành chiều theo ý kiến chị em cho êm cửa êm nhà vậy. Kỳ ga lăng mà.

“Ấy đừng, tôi đi. Chưa gì đã hắt hủi nhau rồi. Nhưng Linh ơi, xong chuyện của An thì đến chuyện của hai đứa mình đây nhá. Lúc nào tôi cũng bị xếp sau.”

“Dạ...”

“Xong việc tôi trả Linh lại cho ông. Chẳng hơi đâu mà giữ nó làm gì.”

Kỳ cứ ngoan ngoãn như thế ngay từ đầu thì đã chẳng phải tốn mấy giây căng thẳng. Cả Linh và Băng cùng nhìn cậu chàng, cười khúc khích, nói giọng ngọt như mía lùi. Như để tán dương hành động đáng khen của Kỳ, Trúc Linh đưa đôi tay lên kéo hai khóe môi cậu và nói:

“Thứ sau cùng mới là thứ quan trọng nhất. Cười cái coi, đã xấu trai lại còn hay nhăn mặt.”

“Thì cười, được chưa? Mà bà Băng biến ra chỗ khác đi để bọn tôi còn tập trung rửa bát. Nhanh còn đi.”

Để đổi khẩu vị sau liền mấy ngày lấp đầy miệng bằng những món ăn truyền thống quen thuộc ngày Tết, hội bạn bốn người quyết định tạt vào một quán mì Ý ăn uống và thủ thỉ tâm tình. Quán này ngày thường nổi tiếng và hút khách lắm, ngày nào cũng đông nghịt người, chẳng khi nào được vắng vẻ và yên tĩnh như hôm nay. Vừa đặt mông ngồi xuống ghế được đôi phút, anh bồi bàn đẹp trai đã bưng lên bốn đĩa mì thơm ngon và bắt mắt. Theo thói quen thường làm mỗi khi đặt chân vào những quán có không gian đẹp, Bảo An lôi điện thoại ra và chụp choẹt mấy tấm gọi là “check in”. Xong xuôi, liền cắm mặt vào bát mì ăn thi cùng bạn Linh, bỏ mặc Băng và Kỳ ngồi giương mắt ếch ra nhìn, bất động không sao đụng được đĩa.

“Cái Linh dói thì tao còn thông cảm được. Nhưng mày vừa tổng cả đồng thức ăn ở nhà cô xong, bụng đâu mà chứa được lắm thứ thế?”

Bảo Kỳ từ từ nhắp một ngụm Coca và đều đều đáp, ra cái vẻ mình là một chuyên gia tình trường:

“Thường thì khi hựt hăng, buồn rầu, con người ta có xu hướng nhồi nhét thức ăn vào bụng để lấp đầy khoảng trống trong tim.”

Dù biết Kỳ chỉ cố tỏ ra “nguy hiểm” nhưng quả thực An thấy những lời ấy rất đúng với hoàn cảnh của mình bây giờ. Vắng bóng Phong, cuộc sống của An thật tẻ nhạt và buồn chán. Phải ăn, đặc biệt là những thứ có hương vị đậm đà mới mong phần nào bù đắp vào chỗ trống và tăng thêm hương vị cho chuỗi ngày vô vị này. Nên khi hai đứa bạn thân đồng loạt cốc đầu Kỳ và trề môi kinh bỉ rằng: “Thả vào dạ dày lại trôi ngược lên tim? Hay thật đấy”, An liền ngay lập tức lên tiếng bênh vực cậu em đáng thương:

“Ô thế mày đang buồn à? Có chuyện gì kể ra xem nào, nhớ đâu bọn tao giúp được.”

Bảo An có một tật xấu khá là hay ho. Con bé không phải tuýp người thích gò bó nội tâm, giấu tiệt đi những nỗi buồn thầm kín trong lòng. Trái lại, An rất thích được trút bầu tâm sự với lũ bạn, tiện miệng thì than vãn liên miên cơ sở chuyện bên lề luôn cơ. Có điều do được hai bên nội ngoại cưng chiều, săn sóc hỏi han từng chút một nên càng lớn An càng quen thói ỉ lại. Trừ mẹ ra, An chẳng khi nào chịu chủ động mở lời đòi giải bày với lũ bạn cả, con bé chỉ “bật đèn xanh” mở đường cho mấy đứa đó biết thôi. Và chị đợi câu nói kia của Linh, Bảo An ngay lập tức gật lấy gật để, sau đó liền lan man trần thuật lại chuỗi sự kiện bất ngờ liên tiếp xảy ra trong mấy ngày qua.

Kể lể xong xuôi, An rất lấy làm tự đắc gơ chiếc điện thoại ngập tràn tin nhắn đến của ông anh sinh viên kia:

“Đấy, nhìn xem. Người cần thì chả thấy tăm hơi, động tĩnh gì. Người không cần lắm lại hết sức nhiệt tình tám nhảm. Tôi muốn chủ động nhắn tin, gọi điện cho Phong lắm nhưng sợ làm vậy Phong sẽ cảm thấy tôi thật phiền phức. Đã ghét lại càng thêm ghét. Khổ tôi quá đi mất.”

Bảo Kỳ hứng thú ra mặt với câu chuyện tình lắm mối rối rắm này của cô chị họ Bảo An. Trong suốt quá trình nghe An trình bày, cậu ta đã không ít lần hưng phấn đến độ phải đập bàn, đập ghế la hét om sòm.

Nào là “Ủầy, sinh viên Ngoại ngữ cơ mà. Oách thật đấy.”, rồi thì “Kính nha, kính nha. Mặt An ngu ngu thế mà có sức hút phết. You are ‘Omachi’ - sức hấp dẫn không thể chối từ...” Trái lại, hai con vịt giờ Bằng và Linh chỉ lặng người suy nghĩ, đến khi hết chuyện rồi vẫn trầm mặt dăm chiêu chưa đưa ra ý kiến.

Theo những gì An kể, há chẳng phải khoảng cách giữ An và Phong đang ngày một giãn cách sao? Lại có cả một anh trai hoàn hảo xen vào, toan nắm tay An và kéo con bé ra xa khỏi Phong nữa chứ. Cuối cùng thì “mớ bong bong” này sẽ kết thúc thế nào đây? Thứ tình cảm đã chôn sâu được mấy ngày, có hay không Bằng nên tiếp tục? Đầu óc rối bời, cô bé quả thực chẳng nghĩ được nhiều, chỉ biết gượng môi cười và hòa theo Kỳ nói bồi thêm đôi ba câu như để thể hiện bản thân vẫn đang chú ý lắng nghe. Mãi đến khi Trúc Linh búng tay cái tách sau một hồi nhẩn mặt nghĩ ngợi và nói:

“Có cách rồi. Mày cố tỏ vẻ thân thiết với anh Minh kia đi. Khi nào gặp Phong, cứ kể nhiều điều tốt đẹp về Minh trước mặt ông ấy vào. Tao dám cá là Phong đã bắt đầu có ý với mày rồi. Chứ không, tự dừng lão ta chơi trò ghen tuông, cạch mặt làm gì cho tốn hơi, phí thời giờ ra. Đúng không?”

“Đúng đúng. Lợi dụng ông anh kia một chút cũng chả sao sất. Coi như là lệ phí ông ý phải bỏ ra cho công cuộc چرا gái thôi, thằng nào mà chẳng vậy. Cái chính là xem thái độ thằng Phong thế nào thôi. Em nghĩ kiểu gì hần cũng ghen lồng lộn trong âm thầm cho coi. Khó chịu lắm à nha.”

Bảo Kỳ nhiệt liệt gật đầu đồng quan điểm với Linh. Trừ một số trường hợp ngoại lệ ra, với Kỳ, những lời Linh nói bao giờ cũng hết sức sáng suốt và đúng đắn. Còn An, con bé nghe cũng thấy xuôi tai lắm. Thân thiết được với Minh thì tốt quá, dẫu sao anh cũng là một chàng trai khá chuẩn mực đấy chứ. An quả thực tò mò muốn biết vị trí của mình trong trái tim Phong. Nhưng An lo việc này sẽ làm tổn hại đến sức khỏe của Phong ghê. Vì An nhớ có lần đã được một mẩu tin nói rằng việc kiểm chế và dồn nén cảm xúc không hề tốt cho gan chút nào. Như vậy thì tội cho Phong lắm, nếu như cậu ghen thật. Ngược lại, Phong dừng chẳng thêm quan tâm, đoái hoài lại khiến tâm tư An rơi vào hố sâu tuyệt vọng. Tính tới tính lui, cách này thực sự không ổn, bên nào bên nấy đều bị tổn hại hại ngang nhau. Chưa kịp phản bác lại ý tưởng tồi tàn mà đôi trẻ kia vừa đưa ra, An liền giật mình đánh thót bởi cái đập bàn của Bằng.

“Không được. Làm vậy thì quá quá đáng với Phong. An, mày thừa hiểu Phong là một kẻ có tính sĩ diện cao mà. Cứ cho rằng Phong sẽ ghen đi nhưng với tính khí của mình Phong sẽ chẳng đời nào thể hiện ra cho bọn mày xem đâu. Cậu ta sẽ gồng mình chịu đựng cơn thịnh nộ ấy. Phải giấu giếm cảm xúc của bạn thân khó chịu thế nào, chúng mày đã chịu qua chưa? Có biết nó khổ sở như nào không mà bắt người khác phải chịu? Vì tao...”

Nhận thấy có phần hơi thái quá trong cả lời nói lẫn hành động, Bằng chợt khựng người lại. Đầu lưỡi bắt ngờ cứng đờ trong mấy giây khi nhìn thấy gương mặt há hốc, sững sờ của đám bạn. Bực thật, cứ hễ đụng chuyện gì liên quan tới Phong là y như rằng Bằng lại mất bình tĩnh và hành động một cách thiếu kiểm soát. Cứ tiếp tục thế này, chúng bạn kia không hoài nghi về tình cảm mà cô bé dành cho Phong mới lạ. Nhanh chóng tĩnh tâm, Bằng khôn khéo lấp liếm:

“Vì tao biết cậu ta cực kỳ vô kỷ luật, thường xuyên để những việc riêng tư cá nhân ảnh hưởng đến tập thể lớp. Thân là lớp trưởng, tao không thể để cho 30 con người vô can phải chịu đựng việc Phong ‘giận cá chém thớt’ mỗi khi cậu ta gặp trục trặc trong những vấn đề cá nhân được. Thế thôi.”

*

Những điều Linh và Kỳ nói cũng có vẻ hợp lý lắm chứ. Nhưng ngẫm lại, lý lẽ mà Bằng đưa ra vẫn là đúng hơn cả. An từ chối thử nghiệm giải pháp kia, con bé cũng không muốn nấn ná ngồi lại thêm khi mà Bằng đã viện cố bạn việc gia đình và đứng dậy ra về. Thiết nghĩ, An nên trả nên trả lại không gian riêng tư cho đôi trẻ Linh Kỳ thì hơn.

Lang thang lê bước một mình trên con đường không ai qua lại chưa hẳn đã cảm thấy cô đơn bằng việc phải chứng kiến mấy cặp đôi trai gái thi thoảng nắm tay nhau đi ngang qua, trên gương mặt lộ rõ niềm vui sướng, hạnh phúc. Hình ảnh những cặp đôi tình tứ trên đường mỗi lúc một nhiều, khiến cho nỗi nhớ Phong trong An được đà càng thêm cồn cào và da diết. Về về đến ngay sát cổng nhà, An quay ngang quay dọc thế nào mà nhìn trúng vào trong sân nhà một người hàng xóm nọ, thấy vợ chồng họ đang ngồi bên bệ cửa và tạo dáng hôn nhau chụp hình, ăn mặc xúng xính điệu đà, chắc chuẩn bị đi chúc Tết. Và rồi “tức nước vỡ bờ”,

An quá bức xúc trước việc trái tim bé nhỏ của mình liên tục bị xát muối bởi những hình ảnh kia. Con bé tiện chân đá viu hòn sỏi dưới nền đường cho bỏ ghét.

“Á!”

Lịch sử lặp lại, viên đá nhỏ sau cú đá ngoạn mục của An đã hạ cánh không an toàn trên đỉnh đầu một người nào đó. An nuốt nước bọt đánh ực, nét căng thẳng hiện rõ trên gương mặt nhăn nhúm, tự nhủ rằng:

“Đầu năm đã lỡ chân gây chuyện với người ta rồi, không khéo giông cả năm mất. Nhưng dù sao cũng là người, vẫn còn cơ hội thương lượng và thỏa hiệp, chứ không căng thẳng như con chó đáng ghét lần trước.”

Bảo An bèn lên xin lỗi, lời nói tuy nhỏ nhưng rất đổi chân thành:

“Tớ, à em... xin lỗi ạ.”

Lời vừa buông khỏi miệng cũng là lúc nạn nhân kia quay lại. An càng ngoạc mồm ngạc nhiên hơn khi phát hiện cậu bạn mình nhớ nhung mấy buổi nay, giờ đang đứng thu lu ở đấy. Vẫn phong cách ăn mặc thường ngày, Phong diện nguyên cây đen đứng trước cửa nhà An, một tay xoa xoa đỉnh đầu, tay còn lại đang cầm cái bánh chưng xanh.

31. Chương 31

Dù chẳng bao giờ mấp máy môi nói nửa lời cảm tạ, song chưa khi nào đáy lòng Phong thôi rơn rơn sung sướng khi nghĩ về đám chiến hữu có “tâm” luôn kề vai sát cánh bên cạnh mà ông Trời đã đặc biệt chiếu cố ban tặng cho cậu. Cùng ở cái tuổi mới lớn “nửa ông nửa trẻ” này, mấy cậu bạn của Phong đều đã lần lượt dấn chân vào cuộc tình ngốc xít tuổi học trò với một nữ sinh xinh xắn nào đó. Chỉ còn mỗi Phong là vẫn một mình một lối đi về. Nhưng Hoài Phong chẳng mấy may buồn lòng về chuyện đó chút nào, trái lại cậu còn phải cười ra nước mắt trước cái cách “giải ế” chẳng giống ai mà lũ bạn vàng dành cho cậu.

Mấy ông tướng ấy dù quen nhiều biết rộng nhưng không ông nào ra tay làm mai làm mối cho Phong khi mà câu hát “Hạnh phúc đâu dễ kiếm tìm, ông vẫn đứng đây thì ai đi tìm” cứ tự động nghêu ngao nơi đầu lưỡi mỗi lúc chúng nó gặp Phong. Thay vào đó, những người anh em tốt kia thường xuyên dẫn bạn gái đi cùng trong mỗi lần cả đám tụ tập la cà. Bọn chúng muốn đẩy Phong lạc bước giữa một rừng các cặp tình nhân, thường thức no một bụng bánh “Gato” từ đó sinh ra đó kị, Phong sẽ dốc trí đi tìm người yêu cho bằng bạn bằng bè. Nhưng kế hoạch đó xem chừng không khả thi cho lắm. Bởi lẽ với Phong việc mấy thằng bạn có người yêu chẳng phải việc gì quá to tát đáng để cậu phải ganh tị, dù cho đó là một cô bạn biết ân cần quan tâm tới bạn trai của mình hay giờ trò đàn hanh buộc cậu người yêu phải bo bo hầu hạ lại. Mỗi lần như thế, Phong đều coi như mình vừa may mắn nhặt được một tấm vé xem phim tình cảm, thần nhiên tận hưởng dịp may hiếm có ấy và thầm nghĩ “Thỉnh thoảng đổi gió tí cũng tốt. Chứ ngày nào cũng ‘cày’ phim kinh dị, nhớ ra lại tương tự ma nữ thì khổ.”

Nhưng hôm nay lại khác, vô duyên vô cớ thế nào mà bỗng dưng Phong sinh xấu tính. Cậu khó chịu và gần như nổi đóa trước những cử chỉ sẵn sốc sến súa mà mấy cặp đôi ngồi chung quanh đang dành cho nhau. Nhất là đám con gái kia, Phong thấy ngứa tai gai mắt với tất thảy mọi lời nói và hành động của chúng nó. Ai bảo tất cả đều đồng loạt tên An cơ. Hết Ngọc An lại đến Thanh An, rồi thì Linh An, Chi An, Vân An,... đủ cả. Và trong đám ấy, Minh An là cái tên khiến Phong thấy chói tai và khó nghe hơn cả. Ôi ôi, đồng ruột gan trong bụng Phong không ai cù, có sao lại cứ nhện nhạo hết lên thế này?

Tên nghe giống nhau nhưng bản tính lại khác xa đến cùng cực. Mấy cô An trong hội thì quá đàn hanh và đánh đá, sẵn sàng nhảy xổ vào cẩu xé với bất kể ai nó không vừa mắt. Chẳng bù cho An của Phong, bắt luận đúng sai, phải trái thế nào, luôn luôn cúi đầu xin lỗi rồi rít tít mù mỗi khi vô tình vướng phải cuộc đụng độ với một ai đó ngoài đường. Và rồi sau đó, con bé với lá gan thổ đế ấy sẽ tìm đến cậu để ca thán và oán trách tên tội đồ đã mất dạng từ đời nào đời nao, oai phong lẫm liệt hệ vị anh hùng Núp. Tuy rằng ngày nào cũng phải chứng kiến An giận dữ và cần nài cả thế giới, song Phong lại nghĩ con gái yếu đuối một chút cũng tốt, phải nhất cáy giống như An thì Phong mới có dịp để ra oai bảo vệ chứ.

Trong “Câu lạc bộ những người tên An” ấy còn có vài nàng dù đã trải qua đôi ba mối tình nhưng cứ hễ nhắc tới những chuyện ôm hôn thắm thiết là y như rằng nàng ta sẽ nép mặt sau lưng bạn trai, cố làm bộ ngại ngùng. Phong thừa biết cô nàng chẳng hề ngây thơ và còn cơ man là “tội”. Khác hẳn với ai đó, đầu óc vốn đã tỏ tẹt từ thuở mới sinh nhưng lúc nào cũng thích tỏ vẻ thông thái biết tuốt. Ngặt nỗi càng thể hiện độ nguy hiểm của bản thân, lại càng lộ ra bản chất ngu ngơ cố hữu. Đã vậy, An còn thường xuyên oang oang kể về đủ các thể loại môi chạm môi mà con bé mong ước có cơ hội được một lần trải nghiệm trong tương lai nữa chứ. Chẳng “ý tứ” giống những cô bạn cùng tên kia gì cả.

Tội nhất vẫn là cô bạn gái của anh chàng Trí, chẳng cần làm gì nhiều, chỉ nguyên việc nàng ta sở hữu cái tên xấu xí Minh An cũng đủ khiến Phong không thù mà oán rồi. Săm soi hồi lâu, Phong bắt lực thử hắt một hơi và nhận ra rằng cậu chẳng thể nào tìm được ở đâu một Bảo An thứ hai. Thoáng phút giây thật lòng, Phong thấy nhớ con bé ấy biết mấy. Kể từ cú điện thoại thần thánh rạng sáng mừng một hôm đó, đến nay cũng đã tròn ba ngày cả hai không liên lạc qua lại. Phong ngại, Phong không dám gọi, ngay cả Facebook cậu cũng bỏ bê mấy ngày rồi vì cậu sợ phải trông thấy gương mặt Bảo An ngây ngô. Bị bắt thẳng một mũi trúng tim đen ngay ngày đầu năm, làm gì mà Phong chả hãi. Nhưng còn An, với niềm vui hân hoan của kẻ thắng trận, con bé đáng lí phải gọi điện trêu ghẹo và chọc quê cậu mới đúng chứ? Có sao lại...

Nốc cạn nửa lon bia lấy thêm can đảm, Hoài Phong mở điện thoại lên, đăng nhập Facebook và lần mò tìm vào tài khoản của An. Phong đã rất tò mò muốn biết mấy ngày qua An bận rộn những gì mà quên cả cậu. Đường truyền mạng đã tải xong, trang Facebook cá nhân của An cũng đã hiện hữu trên màn hình điện thoại nhưng ngón tay Phong cứ mãi run run không dám kéo xuống xem mấy bài đăng gần đây của An. Đang đắn đo suy nghĩ, bất chợt...

“Giờ đây? Vào ‘tường’ nhà người ta rình mò cái gì đấy?”

Hành động tự tiện và câu nói thâm đầy ẩn ý của Trí khiến đầu óc Phong chấm dứt cuộc nội chiến. Nhanh như cắt, cậu cướp nhanh cái máy lại, khe khẽ cảnh cáo vào tai Trí rằng:

“Liên quan tới mày à? Hóng hót! Trông chừng cái mồm cẩn thận vào, thả nó đi chơi hơi xa rồi đấy.”

Rồi đứng dậy và hăng giọng tuyên bố:

“Nhà tao có việc. Về trước đây.”

Xong, liền phăm phăm lao thẳng ra khỏi quán, đầu không ngoảnh lại, mặc kệ phía sau lưng chúng bạn vẫn đang há mồm “Ồ... ơ” ngơ ngác.

Vừa về đến nhà, Hoài Phong liền ngay lập tức chui tọt vào phòng và khóa trái cửa lại, bộ dạng lén lút đáng nghi vô cùng. Tuy vậy, chỉ đến khi chòm chăn kín đầu, Phong mới an tâm mở điện thoại lên và tiếp tục thực hiện “ý đồ” còn đang dang dở ban nãy. Miệng thở hồng hộc, tim đập bùm bụp, Phong hồi hộp hệt anh chàng lần đầu đi ở rể.

Xem nào, xem nào! Chà, cuộc sống của An trong mấy ngày vắng Phong xem ra chẳng mấy thay đổi, bản tin vẫn tràn ngập những bài đăng với ti ti những bức hình đi chúc Tết, còn kèm theo đôi dòng bộc bạch cảm xúc hân hoan, phấn khởi nữa chứ. Hoài Phong nhìn thấy bèn xị mặt trề môi tỏ ý thất vọng. Bảo An to gan, đã hại Phong ra nông nổi này mà vẫn dám nhơn nhơn đi chơi vui vẻ. Hứ, nhìn xem, chỉ mới từ sáng tới chiều, “con nghiện” công nghệ và mắc bệnh “sống ảo” Bảo An đã liên tục cập nhật hình ảnh về buổi du xuân hôm nay. Tồn vài giây sắp xếp lại thứ tự các bài đăng, Hoài Phong cuối cùng cũng có bảng thống kê vắn tắt như sau:

1, Bảy giờ, đăng tám hình tự chụp với mấy thỏi son và dăm ba lọ nước hoa lên Facebook cùng dòng trạng thái “Mãi mới có dịp được dùng. Nhớ quá đi thôi! Tự do muôn năm!”

Phong trề môi: “Làm như tao cầm tù mày không bằng.”

2, Chín giờ ba mươi, tiếp tục đăng thêm một loạt ảnh bếp núc cùng bạn bè với tiêu đề “Muốn ăn thì lăn vào bếp.”

Phong nhếch mép: “Giỏi thì ‘lăn’ đi, ngồi đó chụp choẹt rồi lên giọng giáo huấn à? Mồm lại còn lúng búng ăn cái gì kia?”

3, Mười hai giờ, đưa lên Facebook bức ảnh chụp nồi lẩu nghi ngút khói và kèm dòng chữ “Cũng ra gì phết!”

Phong cười chê bai: “Nãy thì ăn vụng, giờ thì ăn thật. Đồ con lợn chân ngắn.”

4, Mười bốn giờ, đăng tấm ảnh “selfie” bên vòi nước và đôi ba cái cốc, đi cùng một lời nhắn nhủ “An chăm chỉ. An ăn xong liền rửa bát. Hãy như An.”

Phong đáp lời: “An nói dối ngu. An lỡ chụp luôn cả đôi bạn trẻ đang hò hực bên chậu bát đĩa đằng xa kia vào ảnh. An đã lòi cái đuôi. Đừng như An.”

5, Mười lăm giờ, “check in” với đĩa mỳ Ý và khoe khoang “Lại được mời đi ăn.”

Phong lờm lờm cái điện thoại: “Lại Minh.”

6, Mười sáu giờ, đứng trước cửa quán và chụp ảnh tạm biệt “Ăn xong cấp mông đi về.”

Phong hoài nghi: “Về thật chưa?”

7, Mười sáu giờ năm phút, viết dòng trạng thái đậm mùi “sầu riêng” đi kèm với tấm hình chụp bàn chân “Sau cuộc vui, An lại lang thang một mình. Nhớ...”

Xem xong lịch trình sáng giờ của An, Phong mới ngó người ngộ ra một điều rằng vì bận bịu rong chơi với Minh, nên con bé mới vút bay cậu vào một xó, chẳng thèm đoái hoài, gọi điện hỏi han. Nhìn mấy bài đăng kia, Phong cũng ngầm đoán ra tâm trạng mấy ngày nay của An thật đối lập hoàn toàn với cậu. Lúc trước Phong thấy An thật phiền phức, ngày đêm trăn trở suy tư mong sao sớm tìm được cách cắt phăng cái đuôi này. Ấy vậy mà giờ An đổi ý, chủ động buông tay không bám nữa, Phong lại có cảm giác hụt hẫng, thất vọng, cấp mông ê ê như vừa bị ai đó sút cho phát đau điếng. Cái này, có phải là bị đá không nhỉ?

Lặng người suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Phong quyết định đập tung chảo và lao vọt vào nhà bếp. Tay cầm chiếc bánh chưng xanh, Phong chắc nịch tuyên bố:

“Ồ, chia tay thì chia tay, chả sao sất. Nhưng cái gì cũng phải rõ ràng. Tao không phải là thằng con trai dễ dãi để cho mày thích thì tán không thích thì thôi nhớ. Đợi đấy, gặp một lần giải quyết cho xong đã.”

Nói đoạn, Phong cầm theo cái bánh chưng và nhằm thẳng hướng cổng mà chạy hết tốc lực, bỏ lại đằng sau tiếng người bố ngỡ ngàng gào thét “Mày mang bánh đi đâu đấy hả?”

Đường xá vắng vẻ rộng rãi, Phong chạy liền mạch không ngừng nghỉ tới thẳng nhà An. Đến nơi thì bỏ rơi hình tượng mà ngồi phịch xuống bệ cổng thở hổn hển.

“Chạy... không mệt, nghỉ... mới mệt... Ngu, vừa chạy huỳnh huých một đoạn dài ngoằng xong đã vội ngồi thế này thì chết vì to tim mất. Thầy đã dạy rồi.”

Ngày đi học, thầy có gào rất cuồng hống chưa chắc Phong đã chịu nghe, nay nghỉ Tết, chấp cheng thế nào lại vâng lời thầy. Ngoan ngoan bất thường. Hoài Phong đứng dậy và thung thăng đi bộ. Đang nghiêm túc thực hiện lối sống khoa học, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến như nào mà hòn sỏi vốn nằm bất động dưới đất lại nhảy vút lên không trung và an tọa ngay giữa đỉnh đầu cậu.

“Cốp!”

Bê nguyên gương mặt cau có, khó coi quay lại nhìn, Phong mới biết thủ phạm ném đá giấu tay chính là con thỏ để Bảo An. Con bé đứng đó, gương mặt vẫn đang nhăn nhó sẵn sàng “chịu đòn”, hai tay giấu nhem ra đằng sau lưng. Đảo mắt, ngó nghiêng kiểm tra vài vòng, phát hiện anh chàng sinh viên đó bỏ mặc An ngơ đi về một mình thật, Hoài Phong bèn bắt bình lên tiếng chê bai trong âm thầm. Cũng không quên mượn Minh làm bàn đạp để tăng bốc mình lên.

“Ưu với chả tú, để con người ta lủi thủi tự về một mình thế này thì ưu tú cái nỗi gì? Sáng mắt chưa An? Lão ấy có thể hợp cạ ăn uống, tám nhảm với mày nhưng chưa chắc đã biết điều gì là thực sự tốt cho mày đâu. Tuy tao và mày trái tính trái nết, nhưng chưa khi nào tao để cái đũa vừa nhát vừa hay gây họa như mày lông không ngoài đường một mình kiểu này cả. Trách nhiệm đây mình. Cứ như bây giờ, nếu người lính hòn đá kia không phải tao mà là một thằng côn đồ nào đấy thì mày chết chắc An ạ.”

Quả thế, ngoài việc nhần nhần nhỏ nhỏ, cau có nhìn An ra thì Phong chẳng làm gì hết. Không la lối cũng không lèm bèm, chỉ đứng bất động một chỗ và tự giác lấy tay xoa xoa chỗ đau thôi.

Do lâu nay không bị Phong “siết chặt kỷ cương”, Bảo An đã sớm sinh nhờn. Cất dánh vẻ sợ sệt đi, An ngay lập tức nhênh nhếch hai khóe môi lên khi phát hiện đối tượng bị hại không hề nguy hiểm chút nào. Nhìn ngang nhìn dọc cái miệng méo xẹo của An, Phong chẳng tài nào hiểu nổi con bé rốt cuộc là đang nén cười chọc tức cậu hay do hồi lồi, ăn năn mà mếu máo nữa. Và điều đó khiến cậu chàng cau tiết. Sải rộng bước chân, Phong lao phầm phập tới chỗ An, phũ phàng dùng bàn tay to bản của mình bóp bóp cặp má bánh bao.

“Mặt mũi kiểu gì đây? Cái mặt tao làm mày thất vọng à? Mấy ngày rồi đang quen ngắm Minh thư sinh, giờ phải trông thấy tao, làm hồng be hồng bét tâm trạng đẹp đẽ của mày nên mới tỏ thấy độ này chứ gì?”

Gặp được Phong, An mừng muốn khóc đi được, thất vọng nổi gì chứ? Chẳng qua An nghĩ, nếu mình làm bộ mếu máo đáng thương sẽ khiến tâm can Phong day dứt khi đã vì sĩ diện mà bỏ rơi con bé mấy ngày qua. Do vậy, ngay lúc này cậu sẽ lao nhanh tới và ôm chầm An vào lòng. Trong mấy bộ phim tình cảm An xem, nam chính, nữ chính vẫn thường hay làm thế mà. Tiếc rằng đời không như phim và cuộc sống không chỉ toàn màu hồng. Ai mà ngờ được, Phong lại đập tan nát giấc mơ lãng mạn của An bằng cái hành động lẳng xẹt này cơ chứ. Bảo An hậm hực gặt phất tay Phong ra, xong liền ngoạc miệng ra khóc lóc, nước mắt cá sấu bắn tung bắn toét, hòa vào làn mưa xuân:

“Đồ thô bỉ! Tớ... đang bị nhiệt miệng mà...”

“Hả? Nhiệt á? Tao... tao có biết đâu. Không biết, không có tội. Nhưng thôi, tao vẫn xin lỗi. Nín mau.”

Người bị hại Hoài Phong phút chốc đã hóa tên tội đồ. Dù không phục lắm nhưng Phong vẫn cắn răng nhận lỗi về mình, lời nói mỗi lúc một to và gấp gáp.

“Xin lỗi thế à? Cậu đang quát tớ thì có. Cậu suốt ngày quát tớ thôi.”

“Ừ. Thế nên mày mới bỏ tao để theo anh Minh của mày chứ gì?”

Hoài Phong trầm giọng từ tốn. Lời vừa dứt, An bèn thôi không diễn trò khóc lóc nữa. Con bé ngậy mặt nhìn thẳng mặt Phong, phát hiện luồng khí ghen tuông, giận dữ đang bao bọc quanh thân hình người đối diện.

“Cậu... ghen thật hả?”

“Không... Không hề.” Hoài Phong áp ứng, bộ não không ngừng chữ rửa con tim ngu ngốc đã lỡ phô cảm xúc ra bên ngoài.

“Thế đến đây làm gì? Lại còn mang theo cả quà nữa chứ.” Bảo An dẫu mở lên cãi, đánh ánh mắt về phía cái bánh chưng dò hỏi.

“Bà bảo tao mang sang cho mày. Chắc tại bà... quý mày.” Dù đã lường trước được những thắc mắc này của An và chuẩn bị kỹ càng nhưng giờ bị hỏi, Phong vẫn không sao nói được trôi chảy cả câu.

“À, cho tớ gửi lời cảm ơn tới bà nhé. Nói với bà là tớ sẽ ăn thật ngon. Xong việc rồi, cậu về được rồi đấy. Tớ cũng vào đây.”

Xong? Xong là xong thế nào. Việc chia tay, chia chân với An, Phong còn chưa giải quyết xong mà. Hoài Phong vội vã nắm cổ tay đưa con gái đang phăm phăm chuẩn bị chui tọt vào nhà, giữ lại.

“Từ...”

Bản mặt bình thản của An thật khiến Phong tức đến á khẩu. Bao lời muốn nói còn đang ngắc ngứ nơi cuống họng, chốc lát liền bị ông bác dạ dày “nạt” cho lặn mất tăm.

“Ọc ọc...”

Bảo An liếc nhìn cái bụng Phong lép xẹp, thích thú ồ lên:

“À, cậu muốn ăn chung bánh chứ gì? Đứng hòng, cái này là bà tặng riêng cho tớ. Đợi tớ vào cắt bánh rồi bọn mình ra ngoài ăn thứ khác nha.”

Hoài Phong đã sớm chết ngại từ mấy giây trước. Trừ khuôn miệng đang vô thức cười không thành tiếng, toàn thân còn lại đều đã cứng đờ. Kế hoạch được vênh mặt “đá” An xem ra lụi tàn thật rồi.

Sáu giờ tối.

Sau khi đã đánh chén no nê cả núi bánh ngọt, đôi bạn trẻ ôm ôm, xoa xoa cái bụng căng tròn và rời khỏi quán, thung thăng đi dạo trên đường.

Thường ngày đều là An nói Phong nghe. Hôm nay mọi sự đều được đảo ngược lại, Phong liền mồm liếng thoảng, bắt hết chuyện nọ lại lia tới truyện kia, tâm trạng cực kỳ hứng khởi. Ngẫm ra Phong mới thấy, cứ thẳng thắn tra khảo An lại tốt. Tuy có hơi mất mặt một chút nhưng đỡ phải cực não nghĩ kế hởi vòng. Giờ thì Phong biết rồi nhé, An chẳng hề buông tay như Phong đã tưởng. Là vì An muốn trêu tức Phong nên mới trối chân trối tay, dứt khoát không nhả tin, gọi điện cho cậu. Đã vậy, An còn phải thường xuyên đi chúc Tết với mẹ và gia đình hai bên nữa chứ, bận bịu chẳng kém ngày thường. Không liên lạc qua lại, An cũng khổ sở nào có thua gì Phong. Cũng mong, cũng ngóng, cũng nhớ nhưng từng ngày. Thậm chí An còn vì thế mà mặc kệ đồng tin nhắn chồng chất Minh miệt mài gửi tới, không đáp trả cũng chẳng buồn xem. An thật vô cơ và bất lịch sự, nhưng Phong thích!

Tâm trạng tốt, ăn gì cũng thấy ngon. Chả trách khi nãy Phong ăn vào đến thế, dù rằng ngày thường cậu chẳng thích đồ ngọt chút nào.

Đang hí hửng yêu đời, ngờ đâu bị đứ bên cạnh đẩy cho một phát, ngã dập mông xuống nền đường. Đau ứa nước mắt!

“Đang yên ổn, hòa bình lại thích gây sự, cãi nhau à?”

Hoài Phong vừa xoa xoa bên hông, vừa buông lời oán trách. Khi nãy thì vô tình đá sỏi vào đầu cậu, giờ lại cố ý du cậu ngã phịch xuống đất. Bảo An rốt cuộc còn muốn hành hạ thân xác này đến khi nào chứ? Dù rằng tội chồng chất tội, nhưng An lại chẳng hề biết đường ăn năn hối cải. Con bé ngồi phịch xuống, bàn tay nhỏ lấm lấm đến sát mông Phong, bờ môi nhỏ chéch lên điệu cười gian tà.

Hoài Phong lấp bắp, răng vấp vào môi, mồ hôi tuôn ra thành đàn:

“Này... vắng thì vắng thật nhưng vẫn có người qua lại đấy. Mà... muốn gì? Tao... không phải loại dễ dãi đâu.”

Thường ngày đều là Phong dọa An thét, hà cơ làm sao lại ra nông nổi này? Ôi, cái ngày quái quỷ gì đây? Mọi khi cùng anh em, bạn bè trêu ghẹo đám nữ sinh, Hoài Phong cũng “mặt trơ trán bóng” lắm chứ. Giờ bị con gái chọc lại, Phong bỗng dưng nhút nhát lạ thường. Ngại ngùng và đau đốn biết mấy.

Hoài Phong càng cố lết người về đằng sau, Bảo An càng được đà lấn tới. Bàn tay trắng trắng khê đặt lên bả vai Phong, tay kia vẫn tiếp tục “lần mò”, tuyệt nhiên chưa nói tiếng nào. Mãi đến khi Phong biến đau thương thành dũng khí mà hét lên hai tiếng “Thôi đi!”, An mới phá lên cười khanh khách:

“Đây rồi, tờ mười nghìn yêu dấu. Em nằm đây một mình chắc cô đơn lắm hả, để chị cho em một mái nhà nhé.”

Bảo An hí hửng lôi tờ tiền nằm bẹp dưới mông Phong ra và hào hứng bỏ vào ví.

“Bao nhiêu người đi đường nhưng có mỗi tớ nhìn thấy nó. Chúng tớ số kiếp đã định, tớ và nó thuộc về nhau. Đầu năm nhặt được tiền, chắc là may lắm nhỉ?”

Thật hết nói nổi, An dám đánh đổi cái mông yêu dấu đã gắn bó với Phong mười bảy năm trời chỉ vì tờ mười nghìn này sao? An cũng yêu thương Phong quá đi chứ? Phong nghe xong điều An nói mà dở khóc dở cười. Nhưng suy cho cùng, đầu năm vẫn là nên cười hơn.

“Tờ tiền này sẽ dùng để mua Urgo dán mông.”

An biết mà, Phong dạo này hiền lành và dễ tính lắm. Cậu sẽ không nổi cáu với An vì chuyện cón con này đâu. Cũng sẽ không bỏ rơi An như mấy ngày qua con bé vẫn sợ. Thật tốt khi mối quan hệ này vẫn còn nguyên vẹn. Bảo An nghiêng đầu, tít mắt cười.

“Chẳng cần được cậu yêu, chỉ cần được yêu cậu, với tớ như thế là đủ rồi.”

Với quyết tâm độc chiếm chiếc bánh chưng mà nhà họ Lê trao tặng, Bảo An ngay khi trở về nhà đã vội leo tót lên phòng và bóc bánh, đánh chén một mình. Con bé lấy cái bánh từ trong ngăn kéo bàn học ra và bắt đầu nhồi nhét vào cái bụng đang căng tròn như trái bóng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa cổ vũ bản thân:

“Cố lên, cố lên. Bằng mọi giá... Ừc, phải ăn sạch sành sanh nó... ngay bây giờ. Để lâu... thế nào... cũng sẽ bại lộ. Ừc ừc...”

Sau hơn ba mươi phút chiến đấu kiên cường, cuối cùng An cũng đã hoàn thành xứ mệnh tiền “phò tá” cái bánh vào trong dạ dày. Cũng hay khi ấy, mẹ Thục về nhà sau một buổi họp lớp với những người bạn cũ mới từ xứ người trở lại thăm quê, mang về cho An cơ man là thức ngon của lạ. Và với bản tính háu ăn vốn có, An liền sà vào ăn lấy ăn để, mặc kệ cái bụng đang kêu gào ầm ĩ. Hậu quả là Bảo An được đưa vào bệnh viện ngay trong ngày mừng ba Tết.

32. Chương 32

Khép lại chuỗi ngày nghỉ Tết với những buồn vui đan xen lẫn lộn, theo như đúng dự định vạch ra lúc trước, cộng thêm cái gặt đầu ưng thuận từ cô bạn gái, Lương Bảo Kỳ chính thức trở thành thành viên thứ 42 của lớp Mười một Lý trong niềm hân hoan khôn tả. Đối với những kẻ có tinh thần ăn uống cao ngút trời cùng cái bụng sâu tưởng chừng không đáy như hội bạn bốn người kia, thì sự kiện này quả thực rất đáng để ra quán ăn mừng. Tuy rằng sẵn tính ham ăn háu uống trời sinh, nhưng lũ trẻ này cũng quá ư là kén chọn và khó tính. Để có thể phục vụ được tận tình và rút sạch hầu bao từ những vị thực khách hạn hẹp về ngân sách nhưng dư thừa về sức lực ấy, trong khu phố này chỉ duy nhất có “Gi gì gì gì”.

Tiền thân của nó vốn là quán kem nhỏ “Soái ca hội quán” - cửa hàng do một nhóm các anh sinh viên đẹp mã cùng góp vốn và xây dựng. Kem ngon và lạ miệng, lại cộng thêm dàn nhân viên hút mắt người nhìn nên dần cho có khai trương ngay giữa dịp buốt trời rét mướt thì quán lúc nào cũng trong tình trạng tấp nập nữ sinh ra vào. Ngay khi đã làm ăn khá khẩm, để đáp lại tấm thịnh tình của những vị khách đã sớm quen mặt, cũng như muốn mở cửa chào đón thêm nhiều đối tượng tiềm năng khác nữa, hội mỹ nam kia quyết định thay tên đổi biển, đa dạng hóa thực đơn và phong cách phục vụ. Từ đó cái tên “Gi gì gì gì” ra đời với mong muốn phục vụ được nhu cầu ẩm thực của mọi đối tượng khách hàng.

Bên cạnh việc tăng thêm hương vị cho những món kem độc quyền của quán, mấy chàng trai trẻ cũng đã bắt đầu tập tành nấu nướng đồ ăn và pha chế thức uống. Danh sách dài các món ăn vặt đường phố nổi tiếng đến từ nhiều mảnh đất khác nhau trên quả địa cầu chắc chắn sẽ chinh phục được cái dạ dày của những bạn trẻ hiện đại ưa thích sự mới mẻ. Trái lại, mấy thức quà quê hương mộc mạc hay đôi ba tách trà các loại, có lẽ sẽ làm hài lòng những vị khách có tuổi muốn tìm lại chút hoài niệm tuổi thơ.

Bảo Kỳ cũng như đại đa số các cậu con trai khác lúc trước “dị ứng” với cái tên và “kỳ thị” quán lắm. Nếu không phải nể mặt hội chị em bạn gái, mà cụ thể là cô người yêu hay mẹ nheo, không nhẽ thì chẳng đời nào cậu chịu đặt chân vào một nơi có cái tên “sặc” mùi sến sảm và sứt mướt đến vậy. Nhưng từ khi quán đổi mới lại khác, Bảo Kỳ đã sớm đổ gục và không ít lần “bám rết” ăn từ trưa tới chiều ở đó. Huống hồ bây giờ, Bảo An lại đang đung đưa điện thoại và thông báo tin tốt lành:

“Tôi thì vẫn thích địa điểm cũ thân quen thôi. Theo thông tin mật từ một nhân viên mới của quán - Tuệ Minh, thì hôm nay sẽ có chương trình đặc biệt giảm giá tới 50% đấy. Quá tuyệt cho bốn con lợn nhà mình. Mấy người này thế nào đây? Duyệt không?”

Kẻ phải đứng ra chủ trì kiêm chủ chỉ cho buổi tiệc Bảo Kỳ đương nhiên nhiệt liệt tán thành. Cậu chàng một tay vỗ vỗ túi quần, tay còn lại làm dấu “Like”, miệng cười toe hệt đóa loa kèn.

“Một phiếu cho An.”

Sắc nữ Trúc Linh thì lại càng nhất trí. Cô bé muốn ăn căng bụng, cũng muốn ngắm no mắt mấy anh đẹp trai nữa, càng không nỡ làm hao mòn quỹ tiền tiêu vặt tháng này của cậu người yêu. Xem ra, thật là “một công ba việc” rồi.

“Cho thêm phiếu nữa.”

Ba trên bốn, Lê Băng dù muốn hay không cũng vẫn phải ngoan ngoãn đi theo. Chỉ có điều...

Skip ad

“Sao tự dưng lại có khuyến mãi nhỉ? Chẳng có sự kiện gì hết mà. Giảm giá đầu xuân à? Thế sao mở hàng lại được lâu phết rồi giờ mới giảm. Cũng chẳng thấy có thông báo trên trang Facebook nữa. Cái này tin được không An?”

Mấy lời phân tích của Băng khiến Kỳ đang phơn phớt nhớn nhớn trên mây bỗng dưng sững người, rơi bụp xuống đất. Đồ ăn ở đó tuy ngon và rẻ, nhưng “tích tiểu thành đại”, để có thể thỏa mãn được cùng lúc bốn cái bao tử sâu hoắm này thật dám làm ví của Kỳ bị viêm màng lăm nha. Cơ mà đây là tiệc ăn mừng bản thân, không lẽ lại bắt cả hội góp tiền. Cậu nuốt nước bọt đánh ực, bàn tay vẫn nắm chặt túi quần.

“Ồ, thấy nghi lăm nha. Chẳng lẽ giảm cho mỗi mình chị? Chị là ngu ngơ lăm, dễ bị người ta lừa lăm. Vớ vẩn ăn uống no nê xong, lại phải gọi phụ huynh đến cứu ý.”

Gương mặt tươi tắn của An phút chốc hóa dần dần. Sau khi chăm chú nhìn hai cái miệng đang tuôn ra đầy câu nghi vấn kia, An bèn cẩn thận đọc lại đoạn tin nhắn Minh gửi, thậm chí còn bô bô đánh vần từng chữ để đề phòng trường hợp đọc nhầm nữa chứ.

“Chả có cái cơ gì khiến anh Minh phải nói dối cả? Lừa mình, anh ấy được lợi lộc gì đâu.”

“Đây là đằng khác. Vì ông ấy thích mày mà. Mày ăn no là ông ấy no, mày vui là ông ấy vui, mày... Nhưng dù sao thì điều đấy quan trọng lắm à? Kể cả không có giảm giá giảm giếc gì luôn, mình có ‘thẻ VIP’ cơ mà. Cứ ăn uống tẹt ga đi, tội vạ đâu lời ông Minh và dòng tin nhắn này ra là được rồi.”

An với Kỳ đứng chuẩn tuýp người “Gió chiều nào theo chiều nấy”. Mới mấy giây trước còn bị lời Băng nói làm cho hoang mang, bối rối, mấy giây sau đã nhanh chóng hòa theo lý lẽ của Linh mà rằng:

“Ồ, đúng rồi. Ý Linh giống với ý Kỳ đấy. Vô tư đi, cứ nấp sau lưng Minh rồi đánh chén cho thỏa thích. Có khi đến phút cuối, ông ấy nổi hứng lại bao trọn ấy nhờ.”

“Phải, phải, phải. Nếu anh ấy dám lừa tiền tôi kiểu đấy, tôi nhất định sẽ nhân danh quyền thừa kế, cắt đứt hợp đồng cung cấp bánh ngọt cho cái quán đó ngay và luôn. Chính thức đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ đang trên đà phát triển giữa hai bên.”

Bảo An vênh mặt đắc thắng, giọng điệu hống hách vô cùng. Đôi môi nhỏ đang nhênh nhếch ý cười ngạo nghễ bất giác hóa đá cứng đờ bởi ánh nhìn khinh bỉ của hội bạn. Con bé rụt cổ, hai ngón trỏ chọt chọt vào nhau, nói giọng lí nhí:

“Nếu không thì tôi sẽ đứng ra ký giấy cam kết trừ vào hóa đơn họ lấy bánh ở cửa hàng nhà tôi đợt sau cũng được. Chắc là tôi đủ thẩm quyền đấy, nhỉ?”

Bảo Kỳ “xi” một tiếng rõ dài, xong thì phóng xe đi thẳng, chẳng thèm nói với An thêm nửa lời. Khổ thân An tên tò đứng đó, mặt què què đến là tội. Cũng may còn có Trúc Linh tâm lý, dù cái xe đã phóng được một đoạn đường rồi, Linh vẫn cố ngoái đầu lại nói vài lời nịnh bợ “chị dâu:”

“Ý hay. Đi nào, người thừa kế. Đến đó và khoa trương thân thế luôn thôi.”

Vì sợ ba đứa kia sẽ lòi bằng được Phong đi cùng nếu như trông thấy mặt cậu, Băng đã phải xin nghỉ hẳn một tiết rồi lật đật mò sang tận đây. Ấy vậy mà giờ dói đến bủn rủn chân tay, Băng vẫn chưa được bỏ thứ gì vào bụng. Cô bé vỗ vỗ vai An thúc giục:

“Ngồi đó lăm nhằm chờ rửa làm gì cho tốn hơi. Đến đó và xơi nguyên cái quán cho thủng ví lão Kỳ đi chứ. Thừa thiếu gì mặc kệ, lão ấy hứa bao mình cơ mà. Người thừa kế như mày không cần phải muối mặt đứng ra ký giấy ghi nợ đâu.”

An cứ ngỡ sẽ được nghe đôi ba câu an ủi từ cô bạn kiêu ngạo, ngờ đâu hôm nay mát trời, Băng lại hứng trí hòa theo hai đứa kia xĩa xối con bé. Thật khiến An chưa ăn mà đã no căng một bụng ấm ách rồi. Nhưng An là đứa thảo ăn, “món ngon” này nếu không san sẻ cho đám bạn tốt cùng hưởng, con bé ắt hẳn sẽ không yên lòng. Nhấn mạnh tay ga, Bảo An cho xe lao nhanh vun vút trên dòng đường đầy xe và bụi, quyết ra

tay đánh vào điểm yếu tâm lý của Bằng - sợ tốc độ. Bỏ ngoài tai tiếng Bằng la ói và mắng nhiếc, An thích thú cười khanh khách khi dường tượng ra bộ dạng xót tiền của cậu em họ quý hóa.

“Kỳ thối tha, cứ đợi đấy. Dạy dầy heo đến đấy.”

Lại nói chuyện anh nhân viên Tuệ Minh, mọi khi thì thường xuyên đi trễ giờ, hôm nay chẳng hiểu vì sao bỗng đứng lại thành người đến sớm nhất hội. Chẳng những thế, bản tính nhác làm mọi hôm cũng tự nhiên tan biến, Tuệ Minh bắt ngờ chăm chỉ siêng năng đột xuất. Vừa đặt chân vào quán, Minh liền kéo ngay ống tay, xắn luôn ống quần, hăng say lao vào dọn dẹp. Dù làm liền hơi cả mấy tiếng đồng hồ nhưng Minh chẳng hề than vãn nửa lời, trái lại còn vừa lau chùi vừa đung đưa uốn éo theo điệu nhạc nữa chứ, miệng liên tục nghêu ngao một liên khúc hồ lớn nào đó. Một vài cô nàng ngồi trong quán thấy vậy lấy làm thích thú lắm, thì thoảng lại liếc nhìn Minh và cảm thán kêu lên “Đáng yêu chết mất!” Thế mà mấy tên bạn tốt lại tỏ vẻ sợ sệt và có ý tránh Minh như tránh tà, chỉ dám đứng xa xa mà nhón chân kiễng cổ vào nói chuyện:

“Ê Minh, khai thật đi. Mày bị bệnh à? Hay hôm qua đi chơi đêm về bị ma nữ nhập? Chăm chỉ phát khiếp lên được. Mọi khi thì gào khản cả cổ vẫn cứ ngồi ỳ ra đấy, không đánh đàn thì cũng nhâu nhâu nhảy vào, tự xưng và tự ứng cử cho vị trí ‘ném thử đồ ăn’. Nay thì... Mày làm bọn tao hãi quá đấy.”

Tuệ Minh vẫn miệt mài lau chùi mặt bàn, đến khi sạch bong kin kít mới ngược lên nhìn cậu bạn mà cười:

“Sạch chưa?”

Cái kiểu cười duyên này của Minh thật khiến lũ bạn kia co người sợ rúm ró. Nuốt nước bọt ừng ực, một anh trong hội lấp bắp đáp:

“Mặt bàn... mặt sàn... mặt gì cũng sạch, có mỗi cái mặt mày... là phát tởm thôi. Mồ hôi trộn với bụi đen sì sì, đã xấu còn bẩn, chẳng hợp với tiêu chuẩn nhân viên của quán gì cả.”

Một anh khác xen vào:

“Mà Minh ơi, mày cứ tiếp tục sử dụng cái điệu cười ra rai ngày thường của mày đi. Chứ cười kiểu này... tao bối rối lắm.”

Và một anh nữa tò mò lên tiếng:

“Tóm lại thì hôm nay mày bị làm sao? Tự dưng chăm thế. Định xin tăng lương à? Hay là chuẩn bị có khách quý đến.”

Nghe đến đó, hai mắt Minh bỗng sáng như sao. Anh nhảy bổ tới trước mặt lão bạn nọ và ôm chầm lấy hân, dọa cậu ta sợ đến suýt tè ra quần.

“Thằng cún, hiểu tao đến thế là cùng. Nói cái nào, chuẩn cái nấy. Đúng, sắp có khách quý đấy. Nếu muốn quán này sớm có ‘dầu’ mới thì cứ liệu mồm liệu miệng mà tăng bốc tao lên đi.”

Thường ngày, anh bạn này khá thích được Minh quàng vai, bá cổ bởi lẽ cậu ta muốn được “ám” chút ít nước hoa từ áo quần Minh lên người mình. Hôm nay lại khác, hương thơm từ mấy chai lọ nước hoa xịt xịt Minh xịt lúc sáng đã sớm bị đám mồ hôi kia cuốn trôi đi mất rồi. Đã vậy, mùi cơ thể còn được dịp bung tỏa mãnh liệt nữa chứ, thật trăm bề khổ sở cho cái mũi xấu số của người bạn kia. Bản năng sinh tồn trỗi dậy, cậu ta nhanh chóng vung tay vung chân, múa may quay cuồng để thoát ra khỏi cái ôm “mùi mẫn” ấy.

“Cút vào trong nhà tắm. Quá tởm, chậm mấy giây nữa là chết sặc rồi.”

Vài ông bạn khác lập tức chạy đến cứu trợ, liền mấy cái mồm thì nhau thối phỉ phò tiếp thêm không khí cho người anh em may mắn mới từ cõi chết trở về. Cũng không quên quay sang nhắc nhở Tuệ Minh:

“Tắm đi mày ơi. Người ngòm bốc mùi thế kia chốc nữa bọn tao có muốn tăng muốn bốc cũng chẳng được. Khéo khi lại làm nền cho bọn này thì thối đến rồn nhé.”

Tuệ Minh bấy giờ mới ý thức được tình trạng của bản thân. Rõ khổ, Minh mãi mê lau lê khắp quán suốt buổi cũng vì muốn An được ăn trưa vui vẻ trong không gian sạch sẽ. Mồ hôi mồ kê nhễ nhại chẳng hề làm nhụt chí anh, chỉ không ngờ rằng cái “hương nước hoa tự nhiên” ấy lại có độ sát thương lớn đến vậy. Bao nhiêu công gây dựng hình ảnh bấy lâu, suýt chút nữa thì đổ sông đổ biển rồi.

Sau khi nâng hai cánh tay lên và dí mũi ngửi khịt khịt mấy cái, Tuệ Minh cũng đành nhả mặt cười xuề xòa:

“Hề hề, hôi thật. Cũng đến giờ nàng tan học rồi đấy, tao đi chải chuốt lại bản thân đây. Thằng nào để quán bản, tao... kẹp đầu vào nách đấy.”

Cảnh cáo, dặn dò xong xuôi, Minh liền quay ngoắt người đứng đỉnh đi về phía tủ để đồ, lấy cái ba lô và lôi từ trong đó ra một bộ đồ mới - quần Âu và áo sơ mi trắng - rồi tiến thẳng vào nhà tắm, miệng nghêu ngao hát.

“Chu đáo phết, chuẩn bị sẵn cả quần áo cơ mà. Cũng may quán mình đồng phục tự túc, không thì nó dám lột đồ anh em mình ra để thay lăm.”

“Không hiểu em nào vô phúc lọt vào mắt đen của thằng Minh nhỉ? Số nhọ đến thế là cùng.”

Bóng Minh vừa khuất, mấy ông bạn bèn túm năm tụm bảy, nhảy vào bàn tán không ngớt lời. Thậm chí, có anh còn lôi cả đồng giấy bút ra và nói:

“Thử phác họa chân dung em gái kia thế nào đi. Thi xem thằng nào đúng nhất.”

“An đã đến bên anh. Dáng An lùn lùn...”

Sau khi đã tắm rửa thơm tho sạch sẽ, Minh lại tiếp tục đứng trước gương ngắm ngấm vuốt vuốt, không ngừng sáng tạo kiểu tóc. Tuệ Minh vốn rất tiết kiệm thời gian, mọi khi ở nhà, cả tắm cả gội cũng chỉ ngón của anh mười lăm phút là nhiều. Hôm nay thì cứ ôm khư khư cái phòng tắm đến ba chục phút vẫn chưa thêm lộ mặt ra ngoài, lại còn tích cực khai thác khả năng sáng tác kiêm ca hát tiềm ẩn bấy lâu nữa chứ.

“Minh ơi, có em đến tìm mày kìa.”

Nghe tiếng cậu bạn gọi cửa, Tuệ Minh ngay lập tức dừng mọi động tác, mở toang cửa và lao vội ra ngoài. Khổ cho anh bạn tốt bụng đến báo, vô duyên vô cớ linh nguyên cái cánh cửa vào mặt. Tội!

Tâm trạng hưng phấn của Minh ngay lập tức rớt xuống tận gang bàn chân khi trông thấy gương mặt cậu em nhả nhử, niền nở cười chào:

“Ola... A ha ha...”

Người cần gặp thì chẳng thấy đâu, kẻ không mời lại ngang nhiên chạy đến bên cạnh mè nheo đòi ăn:

“Ồi giời, nhất anh cả. Lớn đùng lớn đoàng rồi mà mẹ vẫn lo cho từng hạt cơm một. Chẳng bù cho em, đã gầy gò rồi thì chớ, lại còn suốt ngày bị bắt chạy tới chạy lui. Bảo sao mãi chả lớn nổi. Đây này, bụng đang kêu gào ầm ĩ rồi đây này. Xem thế nào mời em một bữa hoành tá tràng đi chứ.”

Tuệ Minh chẳng mấy để tâm đến những lời than vãn của cậu em, đôi mắt vẫn đảo hoạt nhìn khắp góc ngách trong quán tìm dáng người thương. Mà tìm hoài chẳng thấy, Minh bèn sốt sắng hỏi thẳng cậu em:

“An đâu?”

Kiến Lâm ngây ngô đáp:

“An á? Nó đang nằm ì một đồng ở nhà chứ đâu. Em lôi nó đến đây làm gì?”

Hỏi về người mà thằng em lại nghĩ ngay tới con chó lười, thật khiến Minh khóc không được mà cười cũng chẳng xong. Nếu sớm biết có ngày hôm nay thì khi xưa đó, có thể nào Minh cũng không đặt cho con chó cái tên quá đối... “nhạ cảm” như vậy.

“Bảo An cơ. Đâu rồi?”

Thắc mắc này của Tuệ Minh, Kiến Lâm nghe chẳng lọt tai chút nào. Gương mặt đang rạng ngời như bông hoa mặt trời bất giác cau có lại, Lâm đẩy đẩy cái cặp lồng vào tay người anh, miệng dẩu ra dỗi hờn:

“Ai mà biết được. Hỏi rõ vô duyên. Đây này, tôi mang đồ ăn đến cho ông đây này. Vậy mà một lời cảm ơn cũng chẳng thốt ra được. Thế quái nào cứ mở miệng ra là nhắc tới gái nhể? Tài thật. Thôi đấy, cứ ngồi đó mà đợi người ta đi. Tôi đành ôm bụng đói về ăn cơm mẹ nấu vậy.”

Dứt lời, Kiến Lâm bèn hùng hổ quay ngoắt người lại, chân phăm phăm tiến về phía cửa quán nhưng trong thâm tâm không ngừng lải nhải “Giữ em lại đi Minh. Nấn nỉ em đi Minh.” Nào ngờ vừa bước được vài bước, Lâm đã tá hỏa quay đầu chạy ngược vào bên trong, vội vàng núp sau lưng Minh khi trông thấy An và hội bạn đang tung tăng tiến vào. Dù luôn nhủ lòng rằng bản thân đã sớm bị An cho vào quên lãng nhưng chẳng hiểu vì sao cứ hề đưng mặt con bé là bụng dạ Lâm lại thấy nhột nhột mãi thôi. Ngộ nhờ gương mặt Lâm đọng lại ấn tượng đặc biệt trong bộ nhớ của An thì sao? Lâm hiểu bản tính đa nghi của ông anh trai quá mà, nếu Minh biết được chuyện tình cây si của Lâm ngày trước thì giờ cậu có cả trăm cái miệng để thề thốt, Minh ắt hẳn cũng chẳng tin đâu.

“Anh Minh, bọn em tới rồi này.”

Được gặp An, Minh mừng đến quên mọi thứ xung quanh. Bộ dạng núp ló của cậu em phía sau lưng, hay lời oán trách từ miệng cậu bạn xấu số vừa nãy, Minh đều chẳng mấy bận tâm. Minh bây giờ chỉ nhìn thấy mỗi nét mặt tươi rói, khuôn miệng nói nói cười cười của người đối diện mà thôi. Rất niềm nở, Minh dẫn những vị khách quý ra khu vực đã được đích thân anh chuẩn bị cả buổi sáng nay.

“Mấy đứa ngồi đây. Chắc đói rồi hả? Thích ăn gì cứ gọi thoải mái, anh phục vụ hết.”

Tuệ Minh chẳng những chu đáo với Bảo An, mà ngay cả với những người bạn của con bé, anh cũng hành xử chu đáo chẳng kém. Một phần vì bản tính Minh vốn là vậy, một phần cũng do anh muốn để lại ấn tượng tốt với mấy đứa đó, sau này nếu có gặp khó khăn gì trong công cuộc chiếm đoạt trái tim An, còn tiện đường nhờ vả.

Và điều đó ngay lập tức có tác dụng. Sự nhiệt tình và hòa đồng của Minh khiến lũ trẻ dù vừa mới gặp lần đầu nhưng lại thấy rất dễ thân quen và có cảm tình. Chẳng chút ngại ngùng, chúng nó nhao nhao lên thi nhau gọi món.

“Cho em một tô mì tương đen và mấy que chả cá nhá. Em muốn uống Coca nữa. À, anh đừng quên củ cải chua nhớ.” Vị khách quen Trúc Linh nhanh chóng gọi xong thực đơn cho mình.

“Em thì ăn ít thôi. Một ít Bánh gối cà ri gà, một tí bánh xèo, một tẹo bánh bao chiên, một chút bánh bí đỏ rán và thêm một cái bánh mì trứng bò phòng đói nữa ạ. À quên, thêm cả trà đào.” Bảo Kỳ trên đường đến đây còn cân đo đong đếm cả buổi, nghĩ xem ăn cái gì vừa rẻ, vừa ngon. Thậm chí có phải ăn bớt đi một chút cũng được, miễn sao vẫn đủ tiền tiêu vặt để ngồi ì ngoài quán điện tử cùng hội bạn từ nay tới cuối tháng. Ấy vậy mà vừa rồi Kỳ đã quên đi tất cả, gọi nhiệt tình tới nỗi anh bồi bàn Tuệ Minh phải ghi chép hết tốc lực, ngón tay quẩn cả vào nhau.

“Gớm, chắc xong bữa này ông trở thành ‘nhà bánh học’ quá. Em chỉ cần một suất cơm rang dưa bò với trà chanh thôi.” Lệ Băng sau khi bĩu môi với cậu bạn liền quay sang Tuệ Minh và gọi cho mình một phần ăn đơn giản.

Sau vụ vào viện vì tội tham ăn, Bảo An hôm nay đã có phần biết sợ, nghĩ bụng sẽ bắt chước Băng, ăn cơm cho lành và chắc dạ.

“Em ăn cơm sườn với uống nước lọc ạ. Ồ...”

Đang tươi cười với Tuệ Minh, Bảo An bỗng ngơ ngơ nhòm ngó phía sau lưng anh bởi bàn diễn trai đó. Thấy vậy, Minh cũng lơ ngơ quay lại nhìn theo, phát hiện thằng em yêu quý vẫn đang bám áo mình từ lúc nào không hay.

“Làm gì đấy? Đứng đây từ lúc nào vậy ông nhồi?”

Kiến Lâm tay vò vò mớ tóc rối từ từ bước sang bên cạnh, híp mắt cười không thấy Tổ quốc.

“À, thật ra thì... em đứng đó... bỏ đi, em cũng chả hiểu tại sao em lại có hành động kỳ quái và biến thái ấy đâu. Thôi, về đây.”

Để tránh mọi chuyện trở nên rắc rối, Kiến Lâm sau khi nói xong bèn len lén đi giật lùi định chuồn luôn. Nào ngờ Bảo An đứng bật dậy khỏi ghế, bàn tay rụt rè chỉ trở vào Lâm mà rằng:

“Hình như anh này...”

Điều bộ ngáp ngừng, ánh mắt hoài nghi của An thật khiến Lâm chột dạ biết mấy. Mồ hôi đã sớm kéo về cả đần khắp cơ thể Lâm đang đứng im bất động, dầu cho nhiệt độ bấy giờ khá lạnh và áo quần Lâm mặc cũng tầng tầng lớp lớp.

“Anh này nhìn quen quen ý nhờ?”

Bảo An quay về phía Linh và Kỳ tìm sự trợ giúp. Hai bạn nghe thế cũng chăm chăm soi gương mặt Kiến Lâm rồi xoa cằm nói:

“Ồm, trông quen thật.”

Ba cái đứa này thật biết cách làm khổ anh em nhà họ Phan quá. Ông anh thì ngơ ngác không hiểu chuyện, ông em thì tim đập thùm thụp như tiếng trống hội. Mãi đến khi An búng tay reo toáng lên rằng:

“À, anh này học trường mình này. Đầu tuần nào cũng bị bố Bộ lôi lên cột cờ khiển trách. Xời, nổi tiếng nhất trường.”

Lâm mới thở phào nhẹ nhõm, gương mặt giãn ra mấy phần. Có điều “tránh vỏ dưa, gặp vỏ dừa”, xui xẻo cứ mãi bám đuôi Lâm khi mà An và lũ bạn thi nhau tố tội cậu chàng trước mặt ông anh nghiêm khắc Tuệ Minh.

“Ồ đúng rồi. Anh ấy nằm trong ‘top’ dốt Hóa của trường mà. À không, hình như môn nào cũng thế ấy. Thấy thầy cô kêu suốt thôi.”

“Chúa mất trật tự và thiếu nghiêm túc trong giờ nữa chứ. Ở trường anh hơi bị nổi tiếng đấy nhá.”

“...”

Ba đứa kia liên tục chêm lời nhau, lời khuyết điểm của Lâm ra mà bàn tán cười đùa hết sức vô tư và sảng khoái. Trái lại, anh em họ Phan đã sớm đen mặt vì tội nhỏ. Tuệ Minh chẳng nề hà chónh đồng người, ngay lập tức hắng giọng răn đe cậu em:

“Học hành thế đấy hả Lâm? Chẳng xứng với cái tên ‘rừng tri thức’ bố mẹ đặt cho gì cả. Đã vậy ý thức cũng không có nữa. Tí về thì nhưr đờn.”

“Em bị oan. Học dốt thì là bẩm sinh rồi, em không cãi. Nhưng cái vụ ý thức thì thật sự em bị oan. Anh thừa biết em sinh ra đã sẵn máu nghệ thuật trong người rồi. Đang chăm chú ngồi học, thế quái nào nhà dân bên cạnh trường mở nhạc âm ỉ lên. Tiện có cái bút trong tay, em mới vô thức làm một quả ‘Pen tapping’. Ai mà lường được cái bọn trong lớp nó lại máu quá, hò hét cổ vũ liên tưng tưng. Cũng tại cả cô nữa, em đã gõ rồi thì phải xuống mà ngăn em chứ. Đây lại cứ đứng trên bục giảng rồi cầm thước gõ cảnh cạnh lên bảng, làm em tưởng cô đang phối hợp cùng nên mới hăng thế chứ...”

Nghe Lâm trình bày lý do xong, đám trẻ lấy làm hí hửng và ngưỡng mộ lắm, nhất là Bảo Kỳ, bởi lẽ cậu cũng đang tập tành cái trò này mà. Kỳ vội vàng kéo ghế mời Lâm ngồi xuống và sấn tới làm quen:

Nhận thấy sự thuận lợi cho bản thân trong tình hình hiện tại, Lâm nhanh chóng ngồi xuống ghế và khôn khéo “ép hòng” để bọn chúng phải nói tốt về mình ngay trước mặt ông anh.

“Thôi, tôi chả dám dạy dỗ ai đâu. Tiếng xấu tôi vang khắp nơi thế này, mặt mũi nào mà làm sư phụ người ta chứ.”

Bảo Kỳ lung lay người Kiến Lâm liên hồi, miệng không ngừng tuôn ra lời vàng ý ngọc. Cái gì mà “Anh năng nổ tham gia hoạt động của trường, đấy cũng là việc tốt.”, rồi lại cả “Dù sao anh cũng được vào Đoàn rồi, như thế cũng chứng tỏ học lực và ý thức của anh không quá tồi.”... Tới tận khi người ngoài trường Lê Bằng lên tiếng ca ngợi, Lâm mới cảm thấy ưng lòng thỏa mãn và gương mặt Minh cũng đỡ “hình sự” hơn rất nhiều:

“Em nhớ không nhầm thì hồi năm ngoái anh có đi thi giao lưu Tin học giữa các trường trong khu vực đúng không? Hình như cũng được giải mang về nữa? Em còn nghe mọi người nói khả năng chơi các môn thể thao của anh khá tốt, biết đâu lại được một trường đại học về thể dục thể thao nào nhận thẳng cũng nên ấy.”

Khi này không chú ý nhiều, bây giờ để ý hơn Lâm mới thấy Lệ Băng sao mà đáng yêu đến thế? Lại còn quá đổi tâm lý và hiểu cậu nữa. Trong một phút giây yếu lòng, Lâm nghĩ trái tim mình đã bị đánh cắp công khai mất rồi. Cậu chàng chỉ biết ngồi ngệt mặt nhìn Băng, cái đầu gục gặc biểu lộ sự đồng tình.

“Ồ... Đúng... Anh cũng... tốt mà.”

Tuệ Minh nghe vậy cũng khẽ mỉm cười. Ngẫm lại thằng em này cũng không đến nỗi. Chuyện này tạm gác qua một bên đã, Minh phải đi chuẩn bị đồ ăn ngay đây. Cái bụng An đã sớm kêu lên ồm ọc rồi.

Nhờ phúc của đám trẻ kia, cuối cùng Lâm chẳng những không bị đòn mà còn được đích thân ông anh bưng mâm mời dùng bữa nữa chứ. Tuệ Minh vừa đặt món cuối cùng lên mặt bàn xong, tất cả đều chăm chăm nhìn vào bát cháo to oành giữa bàn rồi ngơ ngác nhìn nhau.

“Bọn em có gọi cái này đầu ạ? Anh bưng nhầm bàn rồi hay sao ấy?” Kỳ dù đang nhồm nhoàm ăn uống nhưng vẫn lau tay hỏi khi thấy sự xuất hiện của món lạ trên bàn, tránh trường hợp lát nữa phải trả thêm một khoản tiền.

“À em biết rồi, cái này của anh. Anh ngồi ở đây ăn luôn cùng bọn em cho vui. Cũng tới giờ cơm trưa rồi mà.” Bảo An thân thiết rủ Minh cùng dùng bữa. Điều đó khiến Minh vui sướng đến điên đảo. Anh cũng muốn thế lắm chứ, có điều cháo thì chỉ đủ một bát và nó dùng để...

“Không, cháo này cho An đấy. Mấy hôm rồi em bị khó tiêu, anh muốn đến thăm lắm mà sợ An khó xử với mẹ nên thôi. Mãi hôm nay mới có dịp, cái này coi như là món quà đầu tiên anh tặng An.”

Bọn trẻ đang cầm mặt ăn hăng say liền bị lời này làm cho sắc suýt chết. Chúng nó liêng liếc lên nhìn thám thính biểu hiện của Minh, thấy mặt anh tỉnh bơ liền cúi đầu thì thào, bàn tán “Lần đầu tiên tôi thấy có người mang cháo đi tặng để tán gái đấy.” Còn Bảo An thì ngại đến đỏ cả mặt. Cái chuyện đáng xấu hổ ấy, con bé đã cố quên đi rồi mà sao Minh nhớ lòng nào moi lên?

Nghĩ về nó, An lại thấy bức. Rõ ràng Phong chính là kẻ gián tiếp khiến An bị như thế. Ấy vậy mà chẳng thèm hỏi han, an ủi con bé lấy một lời. Suốt cả ngày, Phong vẫn lông nhông dạo chơi cùng đám bạn, tới khi tối trời mới tạt qua nhà và gọi An xuống nhìn mặt một cái để “Xem xem mày còn sống không.”, rồi cứ thế đi thẳng. À, có hôm đầu tiên An bị bệnh, Phong cũng mang một hộp dưa muối, đôi hộp sữa chua đến làm quà, nói rằng ăn vào cho dễ tiêu. Báo hại An suýt phải nhập viện lần nữa vì tiêu chảy.

Còn Tuệ Minh thì liên tục gọi điện, nhắn tin hỏi thăm, quan tâm các kiểu, khiến cho cả điện thoại lẫn đầu An nóng muốn phát hỏa, xém chút nữa là nổ tung luôn rồi. Thực ra An cũng giận lắm, nhưng với tính cách cả nể cố hữu của bản thân, con bé chỉ cười xuề xòa và cố chịu đựng. Giờ Minh lại...

“Anh chu đáo quá.” Bảo An nhăn mặt cười khổ.

“Có gì đâu. Cháo rau, ngô này tốt cho hệ tiêu hóa lắm. Anh dùng suốt mà. Sáng sớm nay, đích thân anh...” Bảo An vốn rất cuồng mấy anh con trai đứng bếp, nghe đến đó thì mọi khó chịu trong An đều tan biến sạch. Con bé reo vang cất lời:

“Tự anh vào bếp nấu ạ? Anh tuyệt thật đấy.”

Kiến Lâm nghe mà thấy hài, nhưng không đành lòng bóc mẽ người anh. Cậu chỉ gián tiếp khen ngợi rằng:

“Anh Minh ở nhà nấu suốt đấy.”

Lâm đã cố tăng bốc Minh lên là thế, chỉ có điều Minh chẳng biết nắm bắt cơ hội gì cả. Anh quá đổi thật thà...

“Nó điều đấy. Anh chả biết nấu gì đâu. Sáng nay đích thân anh dậy sớm, cố tình phá bình giấc ngủ của mẹ để nhờ mẹ nấu cái này đấy.”

Những người không liên quan thì vạch đen đầy đầu. Mỗi An hâm dơ nghe xong liền cảm động đến rưng rưng nước mắt. Xúc lấy xúc để cháo vào mồm.

“Anh thật tốt. Cháo ngon lắm luôn. Càng ăn, bụng em lại càng thấy nhẹ nhàng.”

“Nếu lần sau bị đầy bụng nữa. An cứ bảo anh, anh mang cháo đến cho. Free ship, free luôn cả tiền hàng.”

Cuộc vui nào rồi cũng đến hồi kết thúc, ăn uống chán chê xong là đến màn trả tiền. Bảo Kỳ xót xa lúi lúi ra và yêu cầu hóa đơn.

“Hai trăm rưỡi. Giảm 50% là còn một trăm hai lăm nghìn đúng không anh? Đây, em gửi anh ạ.”

Anh nhân viên nghe xong bèn chờ người khó hiểu. Anh chính là trụ cột chính ở cái quán này, sao lại có chuyện giảm giá, khuyến mãi khi chưa thông qua ý kiến của anh được nhỉ?

“Em có nhầm lẫn thì phải. Hôm nay quán không có giảm gì hết á.”

“Dạ?” Bảo Kỳ mồm chấy tới tận cằm, cảm giác như vừa nghe một tin động trời lắm.

“Ồ nhưng đúng là...” Bảo An lập tức lúi lúi điện thoại ra định thắc mắc. Đúng lúc Minh từ phòng vệ sinh đi ra, thấy vậy bèn tức tốc chạy tới.

“Đúng là có giảm giá mà. Anh này hôm nay mới tới làm ngày đầu nên không biết thôi. Rồi, anh nhận tiền rồi. Mấy đứa mau về đi. Thế nhá, tạm biệt.”

Tuệ Minh nhanh chóng cầm tiền từ tay Kỳ và đẩy vội mấy vị thực khách ra khỏi quán. Không quên vẫy tay chào riêng An.

“Nhân viên mới à? Giảm giá à? Giải thích trước khi bị chích.” Anh nhân viên lúc này hất hàm tra hỏi ngay khi thấy Minh quay trở lại quán, bàn tay bấm cái bút bi liên hồi. Tạch tạch!

“Chả có gì phải giải thích cả. Tao bao 50% cái hóa đơn kia. Thế thôi.”

Tuệ Minh ung dung rút tiền túi ra và đặt vào hòm quỹ của quán. Rồi quay lại cười toe với hội bạn.

“Sáng nay lao động hăng say quá. Một rồi, chiều tao nghỉ nhé.”

Và chẳng cần sự đồng ý của bất kỳ ai, anh chàng cứ thế tùy tiện đi thẳng ra khỏi quán.

Mấy ông bạn ở lại chỉ đợi lúc bóng Minh vừa khuất, bèn tranh nhau lúi lúi những tấm hình vẽ chân dung người con gái trong mộng của Minh khi nãy ra và tranh luận:

“Xời ạ, cứ tưởng bố này phải chọn một hoa khôi nào chứ. Ai dè lại thích cái đứa trẻ con.”

“Tao còn tưởng nó thích mẫu người đoan trang, thực nữ, kiểu hiểu chuyện và chừng chạc một chút cơ. Em kia thì trái ngược hoàn toàn...”

“...”

Mười hai giờ khuya, An vẫn trần trọc không chợp được mắt khi nghĩ lại mấy lời đề nghị của Lâm lúc chiều. Cậu chàng muốn làm quen với Băng và nhờ An đứng ra làm cầu nối mối mai.

“Chỉ ăn cùng nhau có mỗi một bữa cơm, lại là đầu gặp mặt, sao có thể ‘lung lay’ ngay thế nhỉ?”

Băng là bạn thân của An. Những chuyện liên quan tới hạnh phúc của Băng thế này, An đương nhiên là không thể tùy tiện quyết định. Có điều...

“Mình cũng ‘đổ’ Phong ngay từ cái nhìn đầu tiên đấy thôi. Lâm cũng có thể như thế với Băng lắm chứ. Vả lại...”

Bảo An rúc mặt vào con gấu bông trắng, tiếp tục nghĩ nốt điều còn dang dở.

“Băng có bạn trai cũng tốt. Mình sẽ không phải lựa chọn, hoặc là bảo toàn tình bạn, hoặc là bo bo giữ trọn tình yêu.”

33. Chương 33

“Lại không đi? Lại bận?”

“Ồ thì, tớ cũng muốn đi lắm chứ nhưng để lần sau đi. Tại vì...”

Cụp!

Chẳng thèm nghe Bảo An nói hết lời trình bày, Hoài Phong đã phũ phàng cúp máy cái rụp. Lia cái điện thoại xấu số vào trong góc bàn, Phong ngồi phịch xuống ghế, miệng thở phì phì, cái giận muốn nổ tung cả người lên đây.

Tâm trạng Phong lúc này thật rối như tơ vò. Cậu thấy bức?

“Uổng còn tao cày cuốc chơi game mấy đêm trời để lấy được cặp vé đi ăn buffet này. Vậy mà mày dám... Giờ ạ, tức chết chịu được.”

Cũng thấy nhục?

“Mà tao cũng chẳng hiểu nổi tao nữa rồi. Bị nó từ chối một lần vẫn chưa thấy ngại à mà còn vác cái mặt đến mời mọc nó thêm cả chục lần như thế nữa? Không có lòng tự trọng à? Đại gái à?”

Và cả một chút hoang mang, lo sợ?

“Đồ chân ngắn ấy đang thấy chán mình rồi à? Mình sắp bị ra rìa và lão Minh kia sẽ là người thế chân hử? Vậy mà suốt ngày thì ‘Tớ chỉ thích mỗi cậu thôi’, rõ là điều toa.”

Hiện tại phũ phàng, Hoài Phong chẳng muốn nghĩ đến nữa. Cậu gác chân lên bàn, tay vắt ngang trán và mơ màng hồi tưởng lại ngày dài oanh liệt ấy. Nhớ cái hồi mà hai đứa vừa mới hay tên biết mặt, An cứ lì lợm đeo bám ám quẻ cậu suốt cả ngày thôi, đuổi không đi mà quát cũng chẳng thèm chạy. Nói không phải ngoa chứ, lúc đó chỉ cần Phong hắng giọng một cái là y như rằng xe ôm Bảo An sẽ ngay lập tức lao đến trình diện. Oách vô cùng! Chẳng bù cho dạo gần đây, mặc kệ Phong có rủ rê thế nào, An cũng đều lắc đầu từ chối, hết lần này lại qua lần khác, với lý do “Tớ bận.” Nhấn tin thì nửa ngày sau mới đáp, gọi điện thì tỷ cuộc mới nghe.Ồi, cái thời oanh liệt của Phong nay còn đâu!?

Nhưng từ khi nào mà tỷ phú thời gian Bảo An lại trở nên bận rộn thế nhỉ? Có liên quan gì tới Minh không đây? Phong chẳng biết nữa, cơ mà việc quỹ thời gian An dành cho Phong mấy ngày gần đây bị cắt xém đi đôi phần, thật khiến Phong bức dọc ghê gớm. So với Phong thì cái thằng “bạn” kia quan trọng hơn sao? Phong ghét “hắn”. Chính “hắn” đã đem đổ sông đổ bể công sức Phong mấy ngày qua. Cũng chính “hắn” khiến cho cái đầu Phong giờ đây phải ong ong tìm đường “giải quyết” cho hai tấm vé này. Cậu nên làm gì với chúng đây? Đi một mình có ổn không nhỉ? Thông dong, tự tại lại chẳng mất công đón đưa, đèo bồng đứa nào. Cũng hay ho đấy chứ, nhưng...

“Đẹp, một thân một mình đến đây để ngắm toàn dân thiên hạ nói cười à? Khác gì tra tấn tinh thần. Thế thì ngồi nhà ăn cơm nguội rồi xem tivi còn sướng hơn.”

Vậy rủ ông bạn vàng tên Trí đi cùng thì sao đây? Trời lạnh thế này, có bạn có bè đi cùng vẫn là vui nhất, sẵn tiện hâm nóng tình đồng chí luôn thể và còn được mang tiếng thơm là hào phóng nữa chứ. Lợi thì nhiều, có điều Phong thấy...

“Hai thằng con trai... Hình như hơi sai sai.”

Thật ra lúc đầu, Phong đã nghĩ sẽ tặng lại mẹ và Hoài An cặp vé này nhưng Phong cũng lưỡng lự trước được hàng tá câu tra hỏi mà mẹ và cô em gái sẽ đặt ra cho mình nên thôi. Thế nào, cả hai cũng sẽ than ngắn thở dài về việc Phong ngày đêm cắm mặt vào màn hình máy tính, và đến cuối cùng sẽ đồng lòng nhất trí giục Phong tìm người để bán lại cặp vé. Phong hiểu quá mà, vì đây không phải là lần đầu tiên cậu rơi vào hoàn cảnh này. Tốt hơn hết, Phong nên tìm người nhượng lại hai tấm vé ấy ngay và luôn.

*

Còn về phía Bảo An, phải cẩn răng cẩn lợi từ chối những cơ hội vàng kiêu này, con bé cũng tiếc đứt cả ruột, tuột cả gan ấy chứ. Nghe tiếng cúp điện thoại vang lên khô khốc, An biết ngay Phong đang giận lắm rồi, khối trắng bụng tỏa nghi ngút đầy đầu cũng nên. Nhưng biết làm sao đây, Bảo An bận thật mà. Nghỉ Tết xong xuôi, An và Kỳ liên tục được các bậc phụ huynh gửi gắm vào những lớp ôn thi uy tín, lại mời cả thầy cô có tiếng về kèm cặp riêng cho hai đứa nữa chứ. An thật đã bị cuốn mòng mòng vào cái vòng tròn học hành, thi cử rồi. Lịch học đã kín mít cả tuần, ấy vậy mà rảnh rỗi lúc nào, An liền phải tắt bật đóng vai bà

mai, sắp xếp lịch hẹn và tạo điều kiện giúp Lâm gặp Bằng nữa cơ. Quá là bận rộn luôn, thời gian nghỉ ngơi còn hiếm nói chi đến việc ra ngoài và đi chơi với Phong. Dù rằng, An thấy nhớ cậu rất nhiều.

Chiều chủ nhật hôm nay, An trống lịch do thầy gia sư đột nhiên bị cảm cúm. Đang lúc băn khoăn không biết nên ra ngoài gặp cậu bạn đặc biệt để hỏa nôi nhớ nhung hay lười biếng nằm ườn ra giường mà ngủ cho đã đôi con mắt, An bất chợt nhận được cùng lúc hai đoạn tin nhắn từ Phong và Lâm. Một người thì rủ đi ăn, người kia thì tha thiết cầu cạnh sự giúp đỡ. Dẫn đo mấy hồi, An quyết định bỏ những niềm vui nho nhỏ để với tới mục đích to to. Thay vì chấp nhận tấm thịnh tình của Phong như những gì mà con tim mách bảo, lí trí An lại chọn giúp Lâm thực hiện kế hoạch hay ho mà anh chàng vừa đề nghị.

“Sớm thôi, thời gian của tớ sau này sẽ do cậu toàn quyền quyết định.”

Nắm chặt tay thành hình quả đấm tỏ rõ vẻ kiên định, Bảo An hùng hổ tuyên bố một lời thề mà ngay chính bản thân con bé cũng ngờ ngợ về độ khả thi của nó. Nhưng giờ không phải lúc để nghĩ về điều đó, An phải mau mau phi tới nhà Bằng và lôi cô bé tới nơi hẹn hò thôi.

Cùng lúc ấy, Kiến Lâm cũng đang hí hửng chuẩn bị xuất phát. Theo những gì An cung cấp, thì dạo gần đây Bằng đang thích mê một thổi son nhưng lại chưa tiết kiệm được đủ tiền để rước được em ấy về nhà.

Kiến Lâm thừa hiểu Bằng là người có lòng tự trọng cao, không thân không thiết mà mua tặng, nhất định cô bé sẽ thẳng thừng từ chối. Nhưng nếu cậu công tử Kiến Lâm tạo “công ăn việc làm” để tăng thêm nguồn thu nhập cho Bằng, gián tiếp giúp cô nàng thỏa mãn được ý nguyện kia thì sao nhỉ? Rất có thể, Bằng sẽ cảm động và ngay lập tức đổ gục trước tấm lòng nhiệt thành cũng như sự chân tình của Lâm lắm chứ. Nhưng...

“Thằng ăn bám như mình thì tạo công ăn việc làm cho người khác kiểu gì đây?”

Suy tư, trăn trở liên mấy ngày đêm, cuối cùng Lâm cũng tìm được cách để thực hiện cái kế hoạch mang tầm vĩ mô ấy. Đầu tiên, Kiến Lâm sẽ tỏ rõ cho cả làng cả tổng biết rằng cậu chàng đang “tu”, muốn chuyên tâm học hành để thi cử đỗ đạt nhưng lại bị hổng kiến thức cũ quá và cần phải cấp tốc ôn tập ngay tức khắc. Với quan điểm “Học thầy không tày học bạn”, Lâm sẽ quyết không nhờ tới sự giúp đỡ của các thầy cô giáo cũng như mấy cái “lò luyện thi” trong thành phố. Song, đám bạn Lâm quen thì cũng đã sớm đánh rơi kiến thức hết rồi, tốt hơn hết Lâm nên thuê một ai đó còn đang học lớp 11 làm gia sư riêng, như vậy kiến thức truyền đạt lại mới “nóng” và “đảm bảo chất lượng”. Mà cái người học lớp 11 đó, ngoài lớp trưởng Bằng ra thì còn ai vào đây nữa.

Việc xin học phí từ phụ huynh không phải vấn đề quá nan giải với Lâm, cái khó chính là phải “diễn” như thế nào để Bằng tin và nhận lời giúp đỡ. Điều này thì phải mở miệng nhờ tới An. Con bé sẽ rủ Bằng đến nhà sách, rồi làm bộ vô tình bắt gặp Lâm đang đau đầu chọn lựa tài liệu ôn tập. Cuối cùng, Lâm chỉ cần bày tỏ nỗi niềm cũng như dự định của mình với Bằng là xong. An tin, với sự thiếu thốn về tài chính hiện tại và mong ước khát khao có được thổi son kia, Bằng sẽ không khước từ cơ hội vàng này.

Kế hoạch đáng ra sẽ rất thành công nếu như không có sự góp mặt của ông thần Phá đám Tuệ Minh. Chẳng hiểu do kiếp trước Lâm mắc phải tội tày đình gì, hay tại kiếp này cậu chàng ăn ở không tốt nữa mà hết lần này đến lần khác, vận đen cứ đeo đuổi cậu mãi chẳng buông. Số là Lâm vừa xỏ xong đôi giày và đang định lao vút ra khỏi nhà, tới nơi hẹn hò, ngào ngơ, ông anh Tuệ Minh đương ngồi ôm chó lấp ló gần đó bất chợt chạy ra chắn đường. Sau vài câu tra khảo, người anh trai nghiêm khắc lấy làm hài lòng và tự hào lắm khi thấy sự thay đổi rõ rệt trong suy nghĩ của cậu em. Chẳng những vỗ vai, xoa đầu khen ngợi các kiểu, Minh còn đề nghị được giúp Lâm lựa chọn tài liệu tham khảo và sẽ đứng lên tài trợ cho toàn bộ số sách mua về hôm nay. Kiến Lâm đương nhiên là vội vàng từ chối. Bộ dạng hốt hoảng của Lâm khiến Minh phải nheo mắt ngờ vực và vì thế một loạt những câu nghi vấn, tra hỏi lại tiếp tục được đặt ra. Ngó qua đồng hồ thấy thời gian chẳng còn sớm nữa, lại không muốn cái âm mưu đen tối được che đậy bởi vỏ bọc hoàn hảo kia bị lộ ra, Kiến Lâm đành bất lực tiếp nhận thiện chí mà Minh muốn dành cho mình.

“Thì đi. Đỡ hại ví của tôi.”

Dứt lời, Lâm liền quay lưng đi thẳng, đôi chân vội vã sải những bước dài. Tuệ Minh nhún vai một cái, rồi cũng chậm chậm theo sau, hai tay ung dung dứt túi quần.

*

Nơi mà An và Bằng đến là một nhà sách tư nhân không quá lớn trong khu phố. Tuy vậy, rất nhiều học sinh, sinh viên thường xuyên lui tới đây vì ở đó chẳng những bán những loại sách tham khảo mới ra mà còn có cả hàng tá tài liệu của các bậc tiền bối để lại, hữu ích vô cùng. Trên tất cả, bác chủ cửa hàng còn đặc biệt ưu ái đám trẻ hiếu học khi sắp xếp mấy cái bàn ngay gần quầy thu ngân, để chúng có thể tha hồ đọc và tham khảo luôn ở đó mà không mất một đồng phí nào. Trong khi Bằng tận dụng thời gian để học tập, thì An lại mãi đứng ngồi không yên, cái đầu liên tục ngóng về phía cửa.

“Đợi ai à? Nhấp nha nhấp nhồm nãy giờ.”

Tiếng Bằng vang lên khiến An giật mình. Con bé nhanh chóng ngồi xuống và cắm mặt vào trang sách chỉ chít chữ, miệng lắp bắp đáp qua loa:

“Kiến Lâm, à không... kiến cần mông thôi.”

Phan Kiến Lâm cũng thật thiêng quá đi nha. Lời An vừa dứt, Lâm cũng vừa hay xuất hiện. Đứng thu lu một khối trước cửa quán, Kiến Lâm trong bộ đồng phục, đeo thêm quả kính không độ giả bộ tri thức, cất tiếng ngạc nhiên:

“Ồ, hai đứa cũng ở đây à? Dạo này anh cũng hay đến đây học lắm. Sắp thi mà.”

Giọng Lâm oang oang khiến hai cô nàng giật mình. Bằng lấy tay vuốt vuốt ngực mấy cái, rồi nhẹ nhàng đáp “Vâng. Em chào anh.” rất đối dịu dàng. An lại khác, vì hiểu rõ được vai trò và tầm quan trọng của mình lúc này, nên dù mới chỉ gặp mặt đôi ba lần nhưng con thỏ để ấy vẫn mạnh dạn khoác lột sự tử lên mà lườm mà nguýt anh chàng, chẳng thèm chào hỏi lấy một câu:

“Thiêng thế. Kiểu này chắc đốt giấy vệ sinh cũng lên.”

Lâm nhăn mặt xấu xí, tuy rất muốn tặng An mấy vả nhưng lực bất tòng tâm, Lâm nào có dám. Cậu làm sao có thể ra tay với con gái được chứ, huống hồ An lại đang là thần Cupid của. Rồi lại cả Minh với tình yêu mùa quáng dành cho An cũng đang trên đường tiến vào nữa chứ. Có quá nhiều lý do để ngăn cản Lâm thực hiện cái hành động bạo lực ấy. Đành phải ngậm đắng nuốt cay vậy Lâm ơi!

“Vào thì vào đi, đứng chắn giữa cửa thế này. Anh lại cho mày mấy đạp bây giờ, vô ý thức.”

Tuệ Lâm từ ngoài bước tới, thấy cậu em cứ đứng trơ trơ ngay lối ra vào, liền thẳng chân sút cho một cái.

Minh rõ là quá đáng, ở nhà mắng Lâm đã đành, đến ra ngoài đường cũng đối xử y chang như thế, chẳng giữ cho Lâm chút thể diện nào cả. Còn nữa, nếu không phải tại Minh dò lắm hỏi nhiều, thì Lâm đâu có đến chỗ hẹn trễ thế này. Chẳng kịp giờ để diễn vở kịch đau đầu đầu chọn sách cho Bằng xem, kế hoạch xem như thất bại một nửa rồi. Kiến Lâm uất hận quay ngược về phía người anh, cả người run lên vì giận.

Nhưng Minh chẳng màng tới thái độ ấy của cậu em, anh phũ phàng gạt Lâm sang một bên và thông thả bước vào. Có điều, gương mặt bình thản ấy nhanh chóng chuyển sang ngạc nhiên và mừng rỡ khi bắt gặp người trong mộng đang ngồi ngoan ngoãn bên chồng sách vở.

“Ồ, An à? Thì ra là đang bận học, bảo sao nãy giờ anh nhắn tin mãi chẳng thấy An trả lời.”

An cũng lấy làm lạ lùng lắm khi bắt gặp Minh ngay tại đây, trong bộ dạng này. Mọi khi nhắc tới Minh, An liền nghĩ ngay tới một chàng sinh viên ưu tú, mang nét đẹp thư sinh, áo quần chỉnh chu, tóc tai gọn gàng. Nhưng lúc này thì...

“Đang tiến vào bên trong nhà sách chính là người mẫu Tuệ Minh. Anh đang diện trên mình bộ trang phục mang đậm phong cách “trên đông dưới hè” - một sự kết hợp độc đáo giữa áo khoác đồng phục và quần lửng đến ngang đầu gối. Cùng với đó, đôi ‘tông nghìn lỗ’ cũng góp phần làm tôn lên cặp chân dài miên man của anh. Quả là một cách phối đồ hết sức táo bạo và lạ mắt.”

Mấy lời này chẳng hiểu từ đâu mà cứ vô thức luẩn quẩn trong đầu An, buộc con bé dù không muốn nhưng cũng đành vô duyên sầm soi Minh từ chân lên đến đầu. Ngắm nghĩa chán chê, liền se sẽ ngoảnh mặt phì cười. Lệ Bằng ngồi bên cạnh cũng vợ vội quynh sách che ngang mặt, cả người rung lên bần bật. Cái kiểu ăn mặc này của Minh, Lâm ở nhà đã nhìn quen mắt rồi. Nhưng vì muốn làm anh bẽ mặt nên dù thấy hết sức bình thường, Lâm vẫn gắng sức ngoác miệng tô hô, cười hô hô.

Tuệ Minh đứng ngẩn tò te mấy hồi, đến khi hiểu ra chuyện thì gương mặt cũng đã đỏ như cà chua cuối vụ. Anh sinh viên này vốn dĩ rất cầu kỳ mấy chuyện quần áo, áo áo mỗi khi ra ngoài. Mọi khi, chỉ cần ra đầu ngõ dăm ba phút mua cái bút, Minh cũng phải “sơ mi, đóng thùng”, ngắm vuốt một lúc mới có thể tự tin đi ra khỏi nhà. Hôm nay, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, lại cứ giữ nguyên cái bộ dạng xộc xệch, tuềnh toàng do vừa vật lộn, tẩm tấp cho chó An xong mà ung dung dạo quanh phố phường, dạo qua thị trường. Đau đốn hơn, còn chạm mặt người con gái mà anh đang “trồng cây si” nữa chứ. Ôi ôi, bao nhiêu công gây dựng hình ảnh bấy lâu, thế là đi tong cả rồi!

Quá tuyệt vọng, Tuệ Minh như chết đứng tại chỗ, toàn thân bất động. Và để chữa ngại cho anh, An nhanh miệng mở lời:

“May thế, gặp anh ở đây. Chỉ giúp em câu tiếng Anh này với ạ. Khó quá!”

Nom thấy An bé nhỏ đang nghiêng đầu làm dáng, giọng nói mè nheo nũng nịu, Minh liền dẹp hết ngại ngùng sang một bên, rồi vội vội vàng vàng ngồi xuống bên nàng, ra tay giúp đỡ.

“Để lúc nào rảnh em giúp, giờ em phải hỏi bài anh Minh đã. Chẳng mấy khi được gặp anh ấy mà.”

Rồi cùng An căng mắt căng tai, chăm chú theo dõi “thầy Minh” giảng bài, bỏ mặc Lâm bơ vơ bên chồng sách đây, chi chít chữ. Ngay cả lúc Minh yêu cầu giải lao đôi chút, thì sức hút của anh với hai đứa con gái kia vẫn không hề thuyên giảm. Nhờ nhìn ra quyển sách nói về bộ môn nhiếp ảnh được đặt ở một góc khuất trên kệ giá đối diện bàn học, nên giờ đây Minh tha hồ khoe khoang, phô diễn thể mạnh mình, ánh hào quang tỏa ra ngời ngời.

Nhìn Minh nói nói cười cười, tận dụng thời cơ tán tỉnh và ghi được bao nhiêu điểm trong mắt đối phương mà Lâm thấy tức anh ách. Vỡ kịch này rõ là do cậu viết ra, ấy vậy mà đến một chút đất diễn cũng chẳng thấy đâu. Lợi lộc nhất vẫn chỉ có kẻ ăn theo Tuệ Minh thôi. Buồn đời!

“An hứa giúp anh rồi đấy nhá. Đừng cho anh leo cây dâu đấy, tương lai của anh đang nằm cả trong tay An đấy.”

Được nịnh, An sướng đến típ hết cả mắt. Bình thường toàn bị đám bạn thân ưu ái gọi là “Mặt thộn vô dụng”, thật không ngờ bây giờ nhờ nó mà An trở thành người quyết định vận mệnh của anh chàng đa tài Tuệ Minh. Sẵn lòng tốt bụng bẩm sinh, lại được nghe thêm vài lời tăng bốc, An đương nhiên gật đầu nhận lời cái rụp, miệng liên tục hứa sẽ cố giúp Minh bằng cả tấm chân tình.

“Em không nuốt lời đâu. Thề, hứa, đảm bảo là sẽ cố hết sức để giúp anh rinh giải về nhà. Cảm ơn anh đã tin tưởng ạ.”

Tuệ Minh cười toe đáp lời:

“Anh phải cảm ơn An đã sẵn sàng hy sinh buổi sáng chủ nhật được ngủ nướng duy nhất trong tuần để giúp anh ấy.”

Kiến Lâm ngồi đó khẽ bĩu môi chê bai An khờ khạo, cũng không quên khen ngợi khả năng nói dối như Cuội của người anh trong âm thầm. Làm quái gì có cuộc thi nhiếp ảnh nào ở đây chứ. Minh chẳng qua chỉ muốn kiếm có rủ An đi chơi nên mới bịa ra chuyện đó thôi. Lâm hiểu tính anh mình mà, chẳng ham hố thi thố cái gì bao giờ, chỉ thích chụp chơi chơi cho sướng đôi tay và thỏa mãn niềm đam mê thôi. Nhớ ngày trước, nếu không phải cả họ cùng bắt ép, có khi Minh đã bỏ luôn cả thi đại học rồi cũng nên.

Tính bốc mẽ người anh, nhưng Lâm lại nghĩ “Phải biến cơ hội của lão ấy thành vận may của mình. Hôm nay đã lỡ vốn thế rồi cơ mà.” Nên liền tôn hót góp miệng hòa vào, cùng người anh lừa gạt hai cô gái:

“Chúc mừng ông anh tìm được mẫu ưng ý nhé. Gớm, mấy ngày vừa rồi thấy anh bận rộn vì vụ này mà bản thân chẳng đỡ được gì, em cũng thấy áy náy phết đấy. Thôi thì, để sáng chủ nhật này em làm chân khuôn vác đồ cho anh nhá? Ưng không?”

Rồi tiếp tục quay sang Băng rủ rê:

“Băng đi cùng bọn anh cho vui. Học nhiều rồi cũng phải giải lao tí chứ. Thấy em có vẻ khoái mấy cái máy phết nhỉ? Đi đi, mở mang tầm mắt luôn, anh cũng biết chút ít về mấy thứ đấy đấy. Cần thì anh giúp. Biết đâu, sau hôm ấy lại trở thành một nữ nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp cũng không biết chừng.”

Nào ngờ...

“Tiếc quá, hôm đấy em phải về quê với mẹ mất rồi. Anh họ em cưới mà. Để lần sau được không ạ?”

Băng lại ngay lập tức từ chối. Giọng điệu tiếc rẻ thế kia, chắc chắn không phải nói dối. Hơn nữa, đây là việc lớn của gia đình, Lâm làm sao mà thuyết phục Băng thay đổi suy nghĩ được nữa. Đành buồn rầu mà “Ồ” một tiếng, dù sao Băng cũng có ý định tham gia vào một dịp khác mà.

“Vừa tuần trước mày làm hỏng một cái máy của anh vì tội táy máy kìa. Biết gì đâu mà giúp. Ở nhà đi, anh mày không còn tiền để sửa chữa hay mua thêm bất kỳ một cái máy nào nữa đâu.”

Quá đáng, Minh sao lại cứ thích đẩy thẳng em duy nhất vào thế bế tắc vậy chứ? Bộ là anh em cây khế sao? Lẽ thường, tức nước thì vỡ bờ. Lâm cũng muốn “vỡ” lắm chứ, nhưng chẳng rõ vì sao khuôn miệng cứ bị cứng đờ mỗi khi rơi vào hoàn cảnh này, mấp máy không sao thốt nổi thành lời. Trái lại, gương mặt Minh vẫn nhơn nhơn đến là ghét. Anh thản nhiên quay sang An mà cười đùa, bàn tay nắm lại thành hình quả đấm chĩa về phía mặt con bé:

“Hợp tác cùng phát triển nào!”

An nhanh nhẩu hiểu ý, bèn đập nhẹ vào tay Minh nhất trí và còn không tiếc lời khen ngợi:

“Dạ. Mà tay anh đẹp thật đấy. Vừa dùng để chơi bóng, lại dùng để đánh đàn và cả chụp choẹt mấy bô ảnh nghệ thuật nữa chứ.”

Lời An vừa dứt, trừ Lâm ra, tất cả đều phá lên cười sảng khoái. Minh cười vì được người con gái anh yêu khen ngợi. Còn người con gái ấy, lại cười vì cái điệu cười mà hội bạn gọi là “ra rai” của Minh.

Đang lúc cười nắc nẻ, Bảo An bèn giật thót mình, đôi mắt tròn mở to hết cỡ khi vô tình trông thấy Hoài Phong đang mặc trên mình bộ đồng phục của “An An Cake” và đứng sừng sững nơi cửa quán - gần bác chủ tiệm - gương mặt không cảm xúc chăm chăm nhìn thẳng mặt An.

“Ph... Phong hả? Cậu... sao lại ở đây?”

Bàn tay nhỏ run run chỉ về phía Phong, khuôn miệng xinh ắp úng mãi không thành lời, Bảo An lúc này thật giống cô vợ hư bị ông xã bắt tại trận khi đang lén lút đi với người tình bên ngoài.

Hoài Phong thối “phì” một tiếng, mấy sợi tóc mái vì thế mà tung bay phấp phới. Nhớ lại những chuyện Phong đã làm cho An và gián tiếp giúp gia đình con bé, Phong tự thấy bản thân đã chịu không ít thiệt thòi.

Chuyện kể rằng, sau một hồi chật vật rao bán, cuối cùng Phong cũng nhượng lại được cặp vé kia cho anh Tuấn - nhân viên giao hàng ở hiệu bánh nhà An. Và vì phải bận đi dỗ dành cô người yêu mới quen đang giận dỗi, Tuấn chẳng những mua lại giúp Phong cặp vé mà còn nhờ cậu đi giao bánh hộ ca chiều nay và hứa sẽ chia một nửa số tiền công cho Phong. Dù vẫn còn là học sinh và chưa có bằng lái, nhưng cơ hội kiếm tiền tốt thế này, Phong thật không nỡ bỏ nên đành đánh liều nhận lời. Và một trong những điểm cần phải giao bánh chiều nay chính là cửa tiệm này. Vậy nên mới bắt được quả tang cảnh tượng đẹp đẽ này.

Cảm thấy lòng tự trọng bị xúc phạm ghê gớm, Phong bèn dùng dằng tức giận lao thẳng ra ngoài, quên luôn cả việc lấy tiền hàng từ bác chủ hiệu sách.

“Ồ cậu gì ơi, không lấy tiền à?”

Bảo An thấy vậy cũng liền luống cuống chạy đuổi theo, đến gần chỗ bác bán sách đang cầm mấy tờ tiền gọi với theo Hoài Phong thì dừng lại đôi chút:

“Cháu sẽ đưa cho cậu ấy. Cảm ơn bác ạ.”

Rồi vội vàng chạy theo. Gì thì gì, người thừa kế Bảo An cũng phải lo lắng cho sự phát triển của cửa hàng chứ.

Hoài Phong vừa ngồi lên xe, đang đội mũ bảo hiểm chuẩn bị phóng đi thì...

A lê hấp!

Yên sau chiếc xe bị một lực nào đó làm cho lún xuống mấy phần. Hoài Phong quay qua, thấy An đang ngồi chỉnh ỳnh ở đó, miệng cười toe toét. Nom đến là ghét, Phong không kìm được bèn quạu lên:

“Xuống!”

An khê bữu môi, “xì” một tiếng rồi tùy tiện nhét chỗ tiền lúc nãy vào cái cặp chéo nhỏ Phong đang đeo, giọng điệu trách móc:

“Cậu ý, định để quán nhà tớ phá sản à? Không thêm lấy tiền luôn mà.”

Ra đây là lý do khiến An hốt hải đuổi theo Phong sao? Chỉ vì số tiền này thôi hả? Không phải vì muốn giải thích rõ ràng nên An mới hốt hải chạy ra tận ngoài này ư? Ôi, cái đầu Phong muốn nổ tung lên mất.

“Dạ vâng, tôi xin lỗi. Mời cô chủ xuống xe để tôi tiếp tục làm việc ạ.” Không phải tức không đâu... Phong đổi rồi!

“Không xuống. Hôm nay cô chủ muốn đi giao hàng cùng cậu nhân viên này, muốn được chia sẻ gánh nặng cùng cậu ấy.” Bảo An vênh mặt cãi.

Lời quan tâm từ tận đáy lòng này, Phong nghe sao mà thấy ngứa tai quá vậy? Cậu quay ngoắt đầu lên phía trước, chẳng thèm nhìn An thêm nữa.

“Cút vào trong đó mà ngắm đôi tay đẹp kia kìa.”

Dòm qua gương chiếu hậu, An thấy cặp má đang hây hây đỏ của Phong thật đáng yêu biết mấy. Gắng sức kìm nén sự phấn khích trong lòng, An nói bằng chất điệu bình thản như cổ xoáy vào tận tim đen của anh bạn coi trọng sĩ diện.

“Cậu đang ghen?”

Ngại quá hóa cáu, Phong gắt:

“Luyện thuyên. Tao... không ghen. Tại sao tao phải ghen?”

“Vậy sao cứ đuổi tớ thế? Không dám đối diện với tớ à?”

Trốn tránh Phong cho đã, viện đủ lý do để khurót từ mọi cuộc chơi, vậy mà giờ An dám dùng giọng điệu đó để nói Phong à? Phong muốn cãi lý lắm nhưng chỉ sợ càng nói càng lộ cảm xúc nên thôi, tốt hơn hết Phong nên chủ động chấm dứt cãi cộ trước khi quá muộn.

“Tại vì tao chưa có bằng lái đâu? Không sợ à?”

“Có mũ, có cậu, tớ chẳng sợ gì cả.”

Nghe xong lời đó, Phong thấy lòng mình cũng nhẹ đi bao nhiêu, cơn sóng giận dữ cũng nguôi nguôi đi mấy phần. Phong tặc lưỡi, nghĩ bụng “Cãi nhau nhiều làm gì cho mệt. Chở thêm cục nợ này đi cũng chả sao sất.” Đã vậy, An còn thủ thỉ nói thêm một câu thế này:

“Đi đi, rồi tớ giải thích hết mọi chuyện cho mà nghe. Hứa sẽ khai báo thành khẩn.”

Phong làm sao mà đuổi con bé xuống được chứ. Nhún vai một cái, Phong bắt đầu nhún ga nổ máy, phóng xe đi chậm chậm.

Bảo An ngồi sau nhàn hạ tựa mình vào thùng chở hàng, thích thú ngắm nhìn khuôn mặt Phong qua gương chiếu hậu.

“Cậu có đúng là học sinh cá biệt như lời đồn không đấy? Sao tớ cứ thấy cậu hiền lành và đáng yêu quá vậy?”

Đến 6 giờ tối, đôi bạn hoàn thành công việc được giao. Trước khi về, cả hai quyết định rẽ vào một quán bún đậu mệt để lấp đầy dạ dày. Vừa tấn mẩn vệ sinh đĩa thìa bằng chanh và giấm, Phong vừa mở lời cho cuộc tra khảo sắp tới.

“Cuối cùng cũng xong việc. Giờ thì giải thích đi.”

“Ừầy, khách hàng hôm nay, ai cũng khen bọn mình đẹp đôi. Ngại ghê!”

Bảo An đưa hai tay ôm ôm đôi má, cái đầu khẽ lắc lắc làm duyên.

Chuyện là sau bao ngày xa cách, lòng An ngập tràn vô vàn điều muốn nói. Đoạn đường dù dài cách mấy, cũng chẳng bị được với những chuyện vụn vặt của An chấp lại. Ngồi trên xe, miệng An léo nhéo hết công năng mà vẫn chưa hết chuyện, lại không muốn Phong bị đứt mạch cảm xúc nghe nên dù cậu có quát nạt thế nào, An cũng nhất quyết nhảy xuống xe và tò tò theo sau cậu, mồm miệng liên thiên không ngừng. Mấy vị thực khách đặt bánh thấy vậy, ai nấy đều trợn ghẹo đôi trẻ, khen rằng chúng y hết đôi sam, dính nhau không rời. An cao hứng bèn thoải mái hòa theo “Bọn cháu thương nhau lắm ạ.” Trước mặt bao người, Phong nào dám cãi, chỉ biết cầm nín và hời hợt cười trừ mà thôi.

“Định đánh trống lảng à? Không muốn nói thì thôi, tao về.”

Chuyện cần nói thì chẳng nói, Phong rõ nóng lòng muốn nghe mà An cứ thích vòng vèo. Ghét ghê!

Thấy Phong toan đứng dậy, An bèn vội vã kéo cậu ngồi lại.

“Ấy, tớ nói. Tớ nói mà. Gì mà căng?”

Và bắt đầu thành khẩn khai báo về mấy việc “bạn” mấy ngày vừa qua. An kể chi tiết và thật thà lắm, chẳng giấu Phong điều gì. Phong nghe xong bèn gõ đôi đũa vào đầu An, chê cười:

“Mày bị ngộ phim à? Cái quái gì mà lựa chọn giữa tình bạn và tình yêu cơ? Ôi, hài!”

Nỗi lo sợ to đùng trong lòng bị Phong xem như trò hề, An dỗi chẳng thèm đáp lời. Giật lấy đôi đũa từ tay Phong, An cho vào mồm ngậm chống đối.

“Mà mày cũng rảnh nhỉ? Toàn thích lo chuyện bao đồng.”

“Băng là bạn tớ. Chuyện của Băng, tớ đương nhiên phải quan tâm rồi.”

Phong không đáp, chỉ khẩy môi cười một cái.

“Đổi lại, cậu là tớ, cậu có giúp không?”

“Tao không có thói quen nhúng tay vào những chuyện không liên quan đến mình. Những người không quá quan trọng và đặc biệt, tuyệt đối sẽ không giúp.”

An “Ồ ồ à à” lên mấy tiếng, cái đầu gục gặt như kiểu hiểu chuyện lắm. Ngẫm lại, An thấy, trước giờ Phong đã không ít lần dính phải những phiền phức mà con bé gây ra. Nói như vậy, há chẳng phải Phong đang ngụ ý rằng, với cậu, An là đặc biệt sao? Không nên được niềm xúc động và sung sướng, An bất giác phì cười hì hì, đôi mắt nhắm tịt mơ màng. Có điều, những giây phút hạnh phúc này chẳng kéo dài được bao lâu...

“Mùi gì kinh thế?”

Bảo An khịt khịt mũi mấy cái, mở mắt ra nhìn mới thấy hai suất bún đã được đặt ngay ngắn trên bàn từ lúc nào không hay. Và ở đầu bàn bên kia, Phong đang ra sức khuấy khuấy bát mắm tôm của mình.

“Đồ hâm, ăn bún đậu phải chấm mắm tôm mới ngon chứ. Chấm nước mắm thế kia thì... Chả biết thưởng thức gì cả.”

An nào có thích món này cơ chứ. Con bé ghét mắm tôm, nghe mùi thôi đã đủ hoảng rồi chứ đừng nói đến việc đụng đũa vào nó. Nếu không phải vì chiều theo khẩu vị của Phong, đừng hòng An chịu ngồi xuống và dùng thứ này. An hy sinh vì Phong, vậy mà đến một lời động viên khích lệ Phong cũng không nói được. Chỉ giỏi tuôn ra mấy câu nói móc thôi:

“Chả mấy khi được ngồi ăn cùng tiểu thư bạn rợn Lương Bảo An thế này, thật vinh dự quá. Có điều tiền không nhiều, đành phải mời tiểu thư ăn cái món bình dân này vậy. Thông cảm nhá.”

Rồi mặc kệ Bảo An vừa lấy tay bịt mũi, vừa nhăn mặt mếu máo, Hoài Phong vẫn tiếp tục công cuộc đánh bọt bát mắm tôm của mình. Đến khi Phong định đưa một miếng đậu đã ngấm mắm tôm vào miệng, An mới không chịu được mà hét lên rằng:

“Eo ơi, cậu đang nuốt nó kìa.”

Một lần, Phong còn cố bỏ qua mà nhai tiếp được nhưng nhiều lần, thì cậu không chịu được nữa. An cứ thế thế này, bảo Phong làm sao mà ăn ngon miệng được đây? Bằng mọi giá, phải bịt cái miệng lắm điều đó lại.

Hoài Phong trực tiếp dùng đũa của mình gấp một miếng bún, chấm ngập trong mắm tôm rồi thẳng tay nhét tuốt vào miệng Bảo An. Do quá “shock”, An chẳng biết làm gì ngoài việc trợn tròn mắt và nghe rầm rập theo lời Hoài Phong.

Cậu nói “Ngậm mồm vào”, An tuyệt đối không dám há hốc thêm giây nào nữa.

Phong ra lệnh “Nhai đi”, An liền làm theo tức thì, miệng nhai chộp chộp.

Phong yêu cầu “Nuốt xuống”, An chẳng dám cãi lời nôn ra, một hơi nuốt thẳng xuống tận đáy dạ dày.

Tới khi Phong xoa đầu khen ngợi “Ngon phết”, An mới sực tỉnh và ý thức được chuỗi hành động mình vừa làm. Cảm thấy kinh hãi biết mấy. Ấy thế mà Phong còn hỏi:

“Ngon mà, đúng không?”

Thật khiến An tức chết đi được. Con bé muốn úp nguyên bát mắm tôm kia vào mặt Hoài Phong lắm nha. Chỉ tiếc rằng lá gan bé quá, nên đành câm nín chịu đựng.

Cơ mà, sau mấy phút tĩnh tâm, An lại thấy yêu cái hành động tùy tiện vừa rồi của Phong ghê gớm, vì nghĩ:

“Ăn chung đũa kiểu này, có được tính là hôn gián tiếp không nhỉ?”

Ôi, chỉ là ý nghĩ thôi cũng đủ làm cho hai má An được dịp đỏ bừng rồi. An muốn được thử thêm vài lần nữa cơ. Nhưng nếu khai thật và xin xỏ, Phong chắc chắn sẽ không dám ứng, có khi còn cáu giận rồi bỏ về luôn cũng nên. Phải dùng mưu...

“Khiếp quá, tớ không thể hiểu nổi, sao cậu có thể ăn cái thứ ấy được nhờ? Cứ thum thum kiểu gì ấy.”

Rồi thì...

“Trời ơi, cái mùi... kinh dị quá đi mất.”

Lại cả...

“Tớ buồn nôn.”

Quả thực, sau mỗi câu An than thở, Phong lại thẳng tay đút cho con bé một miếng, coi như là bịt miệng. Cứ thế, cứ thế, An càng được đà tuôn ra tí ti những câu khó nghe, cấp độ thì mỗi lúc một nặng nề. Hoài Phong ngây thơ, suy nghĩ đơn giản liền ngay lập tức ngã ùm vào lưới, chốc chốc lại “hôn” An một cái.

Kể từ đó, nụ hôn mắm tôm lần đầu tiên đặt chân xuống Trái Đất, chính thức gia nhập vào bộ sưu tập “trăm ngàn kiểu hôn của nhân loại”.

34. Chương 34

Vừa bước chân ra khỏi nhà vệ sinh dành cho giáo viên trong khu hiệu bộ, tâm trạng khoan khoái của Phong nhanh chóng tuột dốc không phanh, đôi chân như hóa đá khi trông thấy ở đầu hành lang bên kia, bố cậu đang đi theo cô giáo vào phòng họp. Chuyện gì vậy nhỉ? Rõ ràng, Phong chẳng nhận được tờ giấy mời phụ huynh nào cơ mà. Sao bỗng dưng bố lại xuất hiện ở đây thế này? Dù chưa rõ đầu cua tai nheo như nào nhưng Phong biết chắc chắn rằng, việc phụ huynh cơ nhiên được “triệu tập” thế này, ắt hẳn là “lành ít dữ nhiều” rồi.

Trở về lớp với cái đầu lùng lùng mừng trăm ngàn câu hỏi rối rắm, Phong thả mình ngồi phịch xuống chỗ bàn nơi xó lớp thân quen. Cậu Trí vẫn đang hí hoáy đọc đọc cái gì đó, nom có vẻ chăm chú lắm, chẳng màng tới tâm trạng bất ổn, “long thê” bất an của người bạn bên cạnh. Hoài Phong chống tay lên cằm, liên miên

ngắm lại về loạt tội lỗi mà bản thân đã gây ra trong thời gian gần đây, mong sao tìm được lời giải đáp cho sự xuất hiện đột ngột của người bố. Xem nào...

Về vấn đề được ghi danh vào sổ đầu bài thi tuần vừa qua Phong mới cán mốc mỗi hai lần thôi, vẫn thiếu hẳn một lần nữa để có thể cầm trong tay tấm giấy mời phụ huynh. Mà riêng với dạng học sinh như Phong, để tiết kiệm chi phí in ấn cho nhà trường, cô giáo đã đặc biệt ưu ái nâng chỉ tiêu lên rất nhiều. Trừ khi là những tội quá lớn, quá tày đình, còn lại mấy lỗi vặt như không ôn bài cũ, bỏ làm bài tập, quên sách thiếu vở, mất trật tự hay ngủ im ngoan ngoan trong giờ,... đều được cô “chiếu cố” bỏ qua.

“Cái này loại!” Hoài Phong khe khẽ lắc đầu, đôi chân mày vẫn cau lại ngẫm nghĩ.

Hay vì vụ giấu giày của thầy dạy Tin trong tiết thực hành trên phòng máy hôm thứ hai đầu tuần? Chắc không phải, vì suy cho cùng lỗi ấy đâu phải chỉ tại riêng Phong, cũng do cả thầy đấy chứ. Nghĩ mà xem, giá như thầy cũng bỏ giày ở cái kệ đặt ngoài hành lang giống đám học sinh và mọi giáo viên khác vẫn hay làm thay vì mang vào tận cửa lớp để cất với lý do sợ mất; và giá như hai “con chuột” náu náu thầy “nuôi” ngọt nhét chục năm trời ấy không tỏa ra mùi hương quá nồng nàn thì Phong và Trí cũng đâu có tiền biệt chúng về một nơi xa lắt mù khơi chứ. Cậu cũng chỉ muốn giải thoát cho gần bốn chục cái mũi khốn khổ của tập thể anh em lớp 11A6 thôi mà. Hành động nghĩa hiệp ấy chẳng phải rất đáng để tuyên dương sao? Vả lại, ngay sau khi chứng kiến người thầy đáng kính vất vả liền mấy tiết học, rong ruổi khắp tầng khu này tới tòa nhà khác để tìm bằng được vật báu vô giá ấy, hai cậu học sinh kia cũng đã rủ nhau ra “đầu thú” và đều nhận được sự “khoan hồng” rồi mà. Lý do này... loại!

“Mời thì phải mời cả bố nó chứ. Chả nhẽ mời mỗi bố mình?” Thêm một cái lắc đầu nữa, Phong vẫn nghĩ chưa thông.

Vậy là do vụ bỏ liền hai tiết học hôm vừa rồi sao? Việc Phong trốn tiết không phải việc gì quá xa lạ hay mới mẻ, nhưng ở vụ vừa rồi thì khác. Ban đầu Hoài Phong chỉ muốn giả ốm để trốn xuống phòng y tế ngã lưng một chút cho đỡ ê mông do phải ngồi lâu trên ghế thôi. Ngờ đâu phòng y tế vắng hoe, chẳng thấy bóng dáng một giáo viên nào cả, Phong mới đành tự tiện tìm một giường và thông thả nằm xuống. Bình thường ngồi trên lớp, Phong toàn phải thay mặt lớp trưởng quát nạt bắt chúng bạn yên lặng để cậu ngủ thôi, nhưng chẳng đứa nào chịu khóa miệng lại cả. Đến khi có giường êm gối mềm, không gian yên tĩnh, Phong lại trần trọc mãi chẳng chợp được mắt, chắc do thiếu tiếng ru của bà mẹ “đểu”. Nằm một mình thì chán, mà lên lớp lại càng chẳng thiết tha, Phong đành nhấc gọi cho đám bạn mua bộ bài và một ít đồ ăn xuống đó tụ tập. Lời mời hấp dẫn, đám bạn đương nhiên là không nỡ chối từ. Hội bài bạc đang hoạt động hăng say thì bị thầy phụ trách bắt ngay tại trận. Có điều, vừa mới giáo huấn lũ học sinh được đôi ba câu thì thầy nhận được tin báo vợ hạ sinh quý tử. Quá đổi vui mừng và hạnh phúc, thầy phụ trách liền cao hứng xì xóa hết lỗi lầm cho đám trẻ rồi nhanh nhanh, chóng chóng đi khỏi. Vụ việc từ đó đến nay, tuyệt nhiên không có thêm một người nào hay biết.

...

Tội thì Phong không thiếu, đếm sơ sơ từ đầu tuần đến tiết sinh hoạt ngày thứ sáu sắp diễn ra tới đây cũng đủ để đám học sinh cá biệt khác ngưỡng mộ rồi. Có điều, so với những lỗi to đùng ngày trước thì những sai phạm của con gần đây thật chẳng đáng để mời phụ huynh chút nào. Vậy nên...

“Hai người đấy gặp nhau làm gì nhỉ? Hay là...”

“Hẹn hò bí mật. Chắc chắn là hẹn hò bí mật.”

Trong khi Phong đang ngồi lẩm nhẩm, tự nói tự nghe thì Trí bất ngờ la lối om sòm, phấn khích đến độ nhảy dựng cả lên, bàn tay đập bồm bộp xuống mặt bàn không thương tiếc. Trí tăng động, Phong hiểu rõ điều đó. Những hành động thái quá kiểu này của Trí, Phong lâu dần đã quen và chẳng bao giờ thêm đoái hoài, tò mò nhòm đến cả. Mặc kệ là Trí lí nhí thủ thủ một mình hay ngoác miệng la hét hò hào sự chú ý, Phong cũng đều bỏ ngoài tai hết, trừ phi cậu ta lôi đích danh tên họ Phong ra mà gọi. Nhưng lần này lại khác, lời khẳng định chắc nịch của Trí vừa rồi khiến cả người Phong hóa đá. Tưởng như có cả một bầu trời đầy mây đen kịt đang ủa về khắp bốn bề chung quanh, sấm rền chớp sáng xuất hiện liên hồi. Sau quá trình “shock” và phân tích thông tin, Phong bắt đầu chuyển sang giai đoạn câu bản. Cậu hung hăng vỗ đánh bốp một cái vào đầu Trí, vừa trừng mắt lườm, vừa quát:

“Hẹn hò cái con bò. Nói ngu!”

Rồi “giận Trí đá ghế”, Phong phồm phập đi thẳng ra khỏi chỗ ngồi. Khổ thân Trí, này giờ chỉ nhập tâm đọc dở quyển tiểu thuyết để chiều kể lại cho bạn gái nghe, chẳng làm gì nên tội mà lại bị ăn đánh. Và có lẽ sau một thời gian dài nghiền ngẫm những cuốn truyện kiểu này, trái tim mạnh mẽ của cậu con trai 17 tuổi dần dà đã bị “mong manh hóa”. Không chửi rửa hay nhảy vào đấm đá như mọi khi, Trí chỉ ngồi đó, dùng đôi mắt rưng rưng lệ ngược nhìn theo Phong và thổn thức:

“Chúng nó lén lút hẹn hò thật mà. Không tin đọc thử xem. Tao có ngu đâu, cũng đọc thông nói thạo tiếng Việt lắm chứ...”

Ngón tay Trí lấy bẫy chỉ chỉ vào trang truyện – kể về cảnh nam chính phản bội, lén lút gặp gỡ cô bạn thân của nữ chính – trên bàn.

Phong vốn định bùng học vì nghĩ bụng chốc nữa thể nào cũng bị cô chủ nhiệm réo rất gọi tên suốt cả buổi học. Cậu cũng thấy hơi chán cái cảnh này rồi đấy. Vả lại, phụ huynh thì đã mời sáng nay rồi, có thêm hay bớt chút ít sai phạm nữa cũng chẳng thay đổi được gì. Cơ mà số nhọ quá, chân Phong vừa chạm tới ngưỡng cửa phòng học thì cô xuất hiện, tiếng trống báo vào giờ cũng vừa hay vang lên.

Play

Unmute

Progress: 0%

Remaining Time -0:00

Fullscreen

“Hết giờ ra chơi rồi còn định đi đâu đây? Tiết của cô mà cũng dám bỏ hả Phong?”

Nhận thấy cơ hội trả thù đã tới, Trí gập mạnh quyển truyện dày cộp lại, reo lên câu giễu cợt:

“Em thưa cô, nó... à bạn ấy lại định xin đi vệ sinh đấy ạ. Thận bạn ấy như có chế độ hẹn giờ ấy cô ạ. Tiết nào cũng thế, cứ đầu giờ là bạn ấy xin đi vệ sinh.”

Cả lớp nghe xong liền cười ngặt nghẽo, miệng liên tục hòa theo “Đúng đấy ạ.” Cô giáo tuy hơi chau mày nhưng cũng không nhịn được mà phì cười một tiếng, còn vui tính hỏi lại “Phải không Phong?”

Lúc trước không quan tâm nên thấy hết sức bình thường nhưng kể từ giây phút này trở đi, Phong chính thức tuyên bố sẽ ghét cay ghét đắng cái miệng nhiều chuyện của Trí. Cậu ta nghĩ Phong là ai mà phải bày ra cái trò đấy để trốn kiểm tra bài cũ đầu giờ chứ? Có biết rằng Phong thích “ăn trứng” lắm không hả? Trứng gà, trứng vịt, trứng ngan, trứng ngỗng,... trứng gì Phong chẳng dám “ăn”. Trí nói thế kia, thật xúc phạm đến bản lĩnh hiên ngang sẵn sàng đón nhận tất cả của Phong quá. Khi nãy thì nói điều đặt điều, giờ còn dám mang Phong ra làm trò hề cho cả lớp, Trí quả đáng tội chết.

Nhăn nhở cười đáp lời cô “Dạ không, em ra đây đón cô ạ.” một tiếng, Phong vội chạy về chỗ ngồi và xử tội Trí. Sau khi thô thiển nhét thẳng vào miệng Trí cái hộp bút hình con cún mới cướp được từ cô bạn ngồi dãy bàn bên cạnh, cậu đề Trí ngã ngựa xuống ghế và ra sức cù kỳ:

“Nói nữa đi, tao thách mày đấy. Mồm gì như cái đít vịt, để xem hôm nay tao khâu nó lại như thế nào nhá.”

Buồn mà không sao cười được, có ai khổ như Trí lúc này không cơ chứ? Dưới sự tra tấn dã man mà người bạn hiền ban tặng, cái miệng vốn đã giống bộ loa rè của Trí càng được thể phô ra những thứ âm thanh kinh khủng, dù thấy chói tai nhưng ai nấy đều phải chết cười khi nghe phải.

Phong dã man, với tầm kiến thức hạn hẹp của mình liệu cậu có hiểu được rằng cười quá mức cũng dẫn đến tử vong không hả? Lại cả đám bạn vô tâm kia nữa, đã không ra tay giúp đỡ còn ngồi đó cười cợt trên nỗi đau thể xác và tâm hồn của Trí thế này. Chắc có lẽ cậu chọn nhầm lớp rồi, sau hôm nay khéo phải xin chuyển hẳn trường mất thôi.

“Thôi nào. Vào lớp rồi, cả lớp trật tự.”

Giọng cô nghiêm nghị cùng tiếng thước đánh thép đập trên mặt bàn ngay lập tức cứu Trí khỏi kiếp nạn, cũng kịp lúc để thay đổi ý nghĩ bỏ lớp đi xa của cậu. Dù đang khoái chí với trò vui mới nhưng lệnh cô đã truyền Phong nào dám to gan mà đùa quá trớn, hơn nữa đám khán nhả nhiệt tình cũng đã yên ắng hết cả rồi còn đâu, đành để dịp khác xử tiếp vậy.

Ngay khi lớp được ổn định, cô liền nở nụ cười hiền và đồng dạc thông báo:

“Tuần này lớp khá ngoan, dù thành tích vẫn đậm chân tại chỗ nhưng lỗi cũng bớt đi được ít nhiều. Cô ghi nhận và tuyên dương sự cố gắng của cả lớp, đặc biệt là Hoài Phong.”

Lời cô vừa dứt cũng là khi cả lớp ồ lên thích thú. Gần bốn chục con mắt đổ dồn vào Hoài Phong đang ngồi đàn mặt nơi xó lớp.

“Ủ ôi, Phong được khen nha. Chuyện hiếm, ngàn năm có một nha.”

“Dạo này mày ‘tu’ à Phong? Hay là sắp có ‘biến’ gì đấy?”

“Vụ này đáng ăn mừng đấy. Phong vừa nói với tôi thông qua ánh mắt là tí nó mời cả lớp đi ăn nhá. Tất cả mài răng đề!”

“...”

Trong khi dư luận bàn tán xôn xao không ngớt lời, thì nhân vật chính vẫn nghệt mặt mãi không thôi, mấy chục giây sau mới lắp bắp đặt được đôi câu nghi vấn:

“Em... ý ả? Cô... đang nói em ả?”

Vỗ tay xuống bàn mấy tiếng để ổn định lại lớp, cô giáo tiếp tục đồng dạc nói, nụ cười ưng thuận vẫn hiện hữu trên môi:

“Không phải chỉ riêng tuần này, mà từ khi nghỉ Tết xong, cô và các giáo viên khác đều trông thấy sự tiến bộ rõ rệt của Phong. Đặc biệt là môn tiếng Anh. Tuy bài tập về nhà vẫn chưa hoàn thành đủ, ngồi trên lớp vẫn ngủ và đôi khi còn bỏ tiết nhưng nhìn chung so với trước đó thì Phong đã có phần thay đổi theo hướng tích cực. Trí ngồi cạnh có thấy thế không? Hay trong giờ chỉ mãi đọc ngôn tình, để thầy bắt được?”

Đám học sinh lại nhao nhao lên bàn tán, vừa phun châu nhả ngọc khen cho sự nỗ lực của Phong, vừa buông lời cay ý đả đả ca thán anh bạn Trí si tình, quá hết mình vì cô bạn gái.

Chả mấy khi được khen thế này, Phong dù mặt dày đến mấy cũng sớm ngại đến nóng ran cả người. Hoài Phong cúi gằm mặt xuống dưới, miệng cười tủm tỉm đến là duyên và đôi tay thì cứ gãi đầu soàn soạt mãi không dừng. Nghĩ cũng phải, từ khi An công khai ngưỡng mộ Minh ra mặt, Phong vì quá cay cú nên đã quyết tâm phấn đấu vươn lên cho An sáng mắt ra. Mỗi ngày đều bỏ ra hẳn mấy phút để làm bài, đặc biệt là tiếng Anh. Phong không thể thua kém cái tên công tử bột kia được, tuyệt đối không thể để tên ấy có cơ hội đạp đổ vị trí của mình trong quả tim An bé nhỏ.

Đấy, mới chỉ hơi hợt cố gắng một tí đã đạt được thành quả to thế này rồi, kiểu này Phong mà dốc thêm ít sức nữa thì An chắc hẳn sẽ càng chết mê cậu cho coi.

“Đồ chân ngắn, chống mắt lên mà xem, tao sắp ăn đứt ‘anh Minh’ của mày rồi đấy.”

Chê đi cũng phải khen lại, nếu không nhờ bản tính mê trai của An, chắc gì Phong đã có phút giây huy hoàng này. Tí nữa, nhất định Phong phải mời An một bữa ra trò mới được.

Đang lằng lằng sung sướng, cô giáo bỗng tuyên bố thêm một tin sét đánh thế này, tâm trạng Phong cũng vì thế mà rớt tuột một phát tới tận gang bàn chân:

“Cũng chính vì thế mà hồi sáng cô có mời bố Phong đến bàn chuyện. Bố Phong có nói dạo này Phong cũng bớt la cà hơn, buổi tối thường xuyên ở nhà và còn lười bài tập ra làm nữa. Thấy Phong có ý thức thế này, cả nhà mừng lắm, bố Phong cũng có lời nhờ cô chú ý, quan tâm và bảo ban Phong nhiều hơn. Và để khích lệ cho tinh thần đáng khen ấy, cô quyết định chuyển chỗ cho Phong lên bàn đầu ngồi, cạnh Băng. Vừa tạo điều kiện cho Phong có cơ hội được tập trung nghe giảng hơn, cũng tiện để Băng kèm cặp, giúp đỡ bạn. Nhanh lên Phong.”

Trừ Trí đang khóc thét không nổi để Phong rời xa ra thì cả lớp tuyệt nhiên đều nín lặng, hồi hộp chờ câu trả lời từ phía Phong khi trông thấy vẻ mặt cậu mỗi lúc mỗi đen đi. Quả thật, lệnh cô vừa truyền đến tai, Phong liền nghe thấy tiếng quạ kêu eng éc trên đỉnh đầu. Nếu coi đây là phần thưởng mà cô giáo ưu ái ban tặng cho tinh thần vươn lên và những gì Phong nỗ lực trong thời gian qua thì Phong quả thực chẳng thích nó một tẹo nào. Muốn tạo khích lệ Phong, chẳng phải cô nên tạo cho cậu một không gian học tập thoải mái nhất sao? Và không gian đó chắc chắn không phải vị trí đầu bàn kia.

“Không đâu ạ. Em sẽ không chuyển lên đấy đâu. Em muốn ngồi đây thôi.”

“Lên ngồi cùng bạn, có gì không biết bạn còn giúp đỡ. Năm sau là thi đại học rồi, cũng nên ôn tập luôn từ bây giờ chứ. Sức em học của em không tốt, ngồi ở đó khó mà khá lên được.”

“Nếu chỉ để tiện ôn thi đại học thì thôi, không cần đâu ạ. Vì em vốn chưa từng có ý định sẽ học Đại học, Cao đẳng hay Trung cấp cũng không hề.”

Nhớ lại những ngày đầu mới nhận lớp, cô chủ nhiệm đã không ít lần đau đầu với bản tính khó bảo của cậu học sinh bàn cuối Hoài Phong, yêu cầu cậu chuyển lên bàn dãy đầu ngồi để dễ bề quản lý thì cậu nhất quyết lì mặt không nghe. Là một giáo viên trẻ mới ra trường không lâu, kinh nghiệm tích lũy thì chưa nhiều, cô cũng đành nhắm mắt cho qua khi thấy Phong bỏ học mấy hôm liền để phản đối. Gần đây chứng kiến Phong đã có chút ít tiến bộ, một lần nữa cô chủ nhiệm muốn cậu chuyển chỗ. Ngỡ rằng cậu học trò có ý định thay đổi để vươn lên, nào ngờ...

“Không phải muốn hay không. Em là học sinh của cô, em phải nghe theo sự sắp xếp của cô.”

“Sắp xếp thì cũng phải hợp lý và phù hợp với hoàn cảnh từng người chứ ạ. Em bị viễn thị, phải ngồi xa như thế này mới nhìn được bảng ạ.”

Về mặt bình thản và lời nói dối trơn tru của Phong khiến cô chủ nhiệm không hài lòng chút nào. Cô nắm chặt tay và cổ hít thở để kiềm chế cơn tức đang theo từng tế bào máu sục sôi khắp cơ thể. Giá như ngày mới ra trường, cô nghe lời cha mẹ mà yên phận đảm nhận một lớp toàn những học sinh chăm ngoan học giỏi thì có phải bây giờ đã đỡ cực hơn không. Cũng tại bản tính nằng nết, ưa những thách thức và muốn thể hiện mình nên ngày ấy cô mới xin bằng được vào lớp này, giờ thì... Cậu học trò bất trị Hoài Phong kia quả đã khiến cô giáo trẻ với tuổi đời chỉ nhỉnh hơn đám học trò chút ít này tức điên lên rồi, thật rất muốn đi xuống và tặng cho cậu ta đôi, ba cái bạt tai cho bỏ ghét.

Cũng may khi ấy, người cộng sự đắc lực Lê Băng lên tiếng:

“Em thưa cô, hay để em ngồi thay chỗ bạn Trí ạ. Dù sao em cũng là lớp trưởng, ngồi ở phía cuối cho tiện theo dõi và quản lý lớp ạ.”

Lời này của Băng, cô chủ nhiệm nghe rất ưng lòng. Gương mặt căng thẳng phút chốc giãn hãn ra, cô vỗ tay cái đốp và cất lực đồng ý:

“Đúng rồi. Làm thế đi. Ý thức và học lực tốt như Băng thì ngồi đâu cô cũng yên tâm. Chuyển xuống luôn đi em. Trí, lên đây vào chỗ của Băng.”

Rồi cô nhìn thẳng vào Phong mà rằng:

“Đấy nhé, cô và các bạn đã hết sức tạo điều kiện cho Phong rồi đấy nhé. Tuyệt đối không được thắc mắc hay có thêm bất kỳ ý kiến gì nữa. Việc này chấm dứt ở đây, giờ chuyển qua vấn đề khác.”

Hoài Phong thực sự không bằng lòng với kết quả này chút nào. Dù rất muốn phản bác nhưng lại chẳng thể tìm được lý lẽ gì để lên tiếng, đành bất lực nhìn cậu bạn thân đang khóc rống thu dọn sách vở:

“Thằng cún, tại mày hết đây. Tại mày nên tao mới phải chuyển lên trên kia đấy. Đúng là ‘Cam làm quýt chịu’...”

“Là ‘Quýt làm cam chịu’ mới đúng chứ. Học hành thế này, lên trên đó là đúng rồi. Nhanh lên, giả chỗ cho tôi.”

Nhét vội đồng sách vở vào trong cặp, sau mấy giây lườm Phong đầy uất hận, Trí nhanh chóng bệ nguyên bộ mặt nhơn nhơn sang nhìn Băng mà trêu đùa:

“Gì mà vội? Thích ngồi cạnh thằng Phong đến thế kia à?”

“Điên à?”

Không hẹn mà cả Phong và Băng đều cùng lúc quay lại quạu Trí. Đề này chẳng những khiến một mình anh bạn hững hờ, mà cả lớp cũng được dịp hòa vào theo:

“Ồ ôi, sắp có đánh ghen kia.”

“Thằng Phong sống lỗi thế. Ai đời lại bênh vợ bé cãi vợ cả thế kia? Mà tệ bạc quá đấy.”

“...”

“Tôi khổ lắm các ông, các bà ạ. Uống công ăn nằm, à nhầm ăn ngồi với nó bao lâu nay, vậy mà giờ nó có mới nới cũ, nó đập bỏ, nó ruồng rẫy tôi. Giờ ơi là giờ...”

Được sự ủng hộ của đám đông, Trí càng lúc càng “nhập vai”, tru tréo kêu gào thảm thiết. Và nếu không phải cô chủ nhiệm nhanh chóng chấn chỉnh lại tất cả, thì có lẽ Phong cũng đã “nhập” luôn vai ông chồng vũ phu tệ bạc và xông vào xử lý Trí rồi.

“Thôi nào, cả lớp trật tự. Tất cả nhanh lên, sắp hết giờ rồi đấy mà còn bao nhiêu việc phải giải quyết nữa. Nhanh lên!”

Băng nhẹ nhàng ngồi xuống, ánh mắt len lét liếc sang nhìn Phong, mở lời chào hỏi:

“Đôi bạn cùng tiến nhé!”

Nhưng cậu bạn cùng bàn lại tỏ ra khá bất hợp tác. Cậu chẳng nói chẳng rằng, liền ngay lập tức gục mặt xuống bàn tìm đến giấc ngủ. Bị hẫng, Băng chỉ biết cười hất một tiếng rồi quay mặt lên phía bức giảng.

Sau liên nửa buổi dẫn đo, suy nghĩ, đến cuối tiết học – khi trong phòng chỉ còn lại mỗi Băng và Phong – cậu bạn lăm lăm mới chịu hé miệng nói câu đầu tiên:

“Từ từ đã... Đợi chút.”

Vừa mới đặt chân ra khỏi chỗ ngồi được đôi chút, nghe tiếng Phong gọi, Băng bèn dừng lại và nghiêng đầu chờ đợi:

“Sao vậy? Có chuyện gì thế?”

“À, ừ có chuyện cần nói...”

Uốn lưỡi đến cả chục lần, Phong cũng chẳng thể nào giải bày được hết đồng tâm tư lộn xộn trong mình bấy giờ. Cậu chỉ có thể lắp bắp ngắn gọn được một câu thế này:

“Chuyện chuyển chỗ hôm nay... đừng nói cho An biết.”

Phong đâu lạ gì tính An chứ. Việc này mà đến tai, thế nào con bé cũng lo sốt vó lên cho xem. Rồi lại càng được đà, dốc toàn bộ sức lực và thời gian se duyên kết phận cho đôi trẻ Băng và Lâm. Hai đứa đó có thành hay không, Phong không biết và cũng chẳng quan tâm. Nhưng cậu hiểu rõ một điều, thời gian An dành cho cậu vốn đã ít, nay sẽ lại càng thêm phần bị cắt xén đi. Phong không muốn điều đó chút nào. Vả lại, cậu cảm thấy cứng cái mặt An phơn phơ toe toét hơn là bộ dạng dăm chiêu, nghĩ ngợi của con bé. Chắc có lẽ, cậu bị nghiện gương mặt ấy mất rồi.

Nghe xong lời đề nghị, Băng thoáng chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh sau đó liền lấy lại bình tĩnh. Nhìn Phong nín người chờ đợi câu trả lời thế này, Băng cũng không muốn làm khó cậu thêm nữa, chỉ nhẹ gật đầu đồng ý:

“Tôi biết rồi, ông yên tâm đi.”

Rồi vội vàng quay lưng bỏ đi. Lúc này đây, Băng không muốn nhìn thấy Phong thêm nữa. Cậu nói kia quả đã vẽ ra trong đầu cô bé một không gian ngọt ngào khi ngồi cạnh Phong những ngày sau này. “Xin lỗi nhé, tớ có hẹn với anh Minh rồi.”

“... tớ có hẹn với anh Minh rồi.”

“... anh Minh.”

“... anh Minh.”

Não bộ Phong lúc này thật giống như một cái đĩa vấp, cứ mãi tua đi tua lại dòng tin nhắn An gửi nãy giờ. Chớp đi chớp lại đến cả chục lần, Phong vẫn chẳng thể tin nổi mấy con chữ đang nhảy múa trên màn hình điện thoại ngay trước mắt mình là sự thật.

An sẵn sàng hy sinh buổi sáng được nghỉ duy nhất vì Minh?

An dám to gan khước từ thiện chí của Phong vì Minh?

Tất cả đều vì Minh?

“Minh, Minh, Minh... cái gì cũng Minh.”

Cơn tức dâng lên đến đỉnh điểm, Phong không chịu được nữa bèn rống lên một tiếng. Xong xuôi, cậu gục mặt xuống bàn và lặng im thín thút, trước ánh mắt ngỡ ngàng của đám bạn trong lớp. Vị giáo viên ngoài tuổi tứ tuần đang say sưa viết những công thức toán lên bảng nghe vậy bèn cau mày quay xuống.

“Cái gì mà ồn ào thế? Đứng lên, không thích học thì ra ngoài đứng, để cho người khác học. Tôi nói mà cậu không nghe à?”

Mặc kệ cô có quát có mắng thế nào, Phong vẫn lìm lìm nhất định không nói, bộ dạng im re hệt như đang ngủ. Nhận lớp từ những ngày đầu năm lớp 10, người cô này chẳng lạ gì tính Phong nữa. Lâu dần, cô cũng coi Phong như người tàng hình trong lớp, chỉ cần cậu giữ trật tự, cô tuyệt nhiên sẽ không bắt phạt hay gây khó dễ gì. Nhưng do sẵn tính “giận cá chém thớt” nên nổi bức xúc với chồng sáng nay vốn đang nguôi nguôi, bỗng chốc cồn cào, dâng lên ào ào trong cô. Đã vậy cậu học trò tên Trí còn lép bép, nói len xen vào:

“Không có gì đâu cô. Thằng bạn em nó mộng du ấy mà. Cô cứ dạy tiếp đi, em đang muốn nghe.”

Khiến cho lớp học vốn đã ồn ào càng được đà nhao nhác thì thử hỏi cái tên đẹp đẽ của Phong, cô làm sao mà không ghi vào sổ đầu bài cho được. Và Trí, đương nhiên cũng không thoát tội. Cậu ta vo viên một đồng giấy lộn, nhằm thẳng đầu Phong đang úp xuống mặt bàn nơi cuối lớp mà ném, giọng điệu đầy âm ứ:

“Tại mày đấy. Rõ là thanh minh giúp bạn mà cuối cùng lại thành ra thế này.”

Hoài Phong mặc kệ, cậu chẳng nghe cũng chẳng cảm nhận được gì hết. Bởi lẽ bấy giờ, đầu óc cậu đang triền miên nghĩ về sự đời. Mà càng nghĩ, lại càng thấy nó bất công biết mấy. Quả thế, vì nghĩ thương An học hành vất vả nên Phong mới mở lòng tốt bụng rủ rê đi chơi cuối tuần. Lại sợ con bé bỗng dưng bận đột xuất như bao lần trước, Phong liền nhanh tay nhắn tin “đặt lịch hẹn” từ tờ mờ sáng, vậy mà tối ngót ngét trưa, An mới chịu hồi âm từ chối. Phong ghét!

Các cụ nói cấm có sai, “Yêu nhau yêu cả đường đi/ Ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng” Phong không những khó chịu với Minh, mà ngay cả Lâm - dù chưa từng gây thù chuốc oán hay có bất cứ dính dáng liên quan gì - Phong cũng chẳng thể nào ưa nổi. Người gì đâu mà giai hơn đĩa dói, suốt từ sáng sớm tinh mơ tới gần trưa nắng gắt, cậu ta cứ liên tục nhắn tin cho Băng thôi. Sẽ chẳng có gì đáng nói nếu như điện thoại của cô lớp trưởng kia không rung lên bần bật nguyên cả buổi, khiến Phong không ít lần què mặt chộp nhầm vì nghĩ đó là tin nhắn An gửi đến. Đấy, vừa nhắc tới xong, điện thoại Băng lại rung lên nữa kia, mạch suy nghĩ trong Phong cũng vì thế mà đi tong mất rồi. Cậu ngẩng phắt đầu dậy, đập tay xuống bàn đánh bốp một phát và khe khẽ gất lên:

“Ồn ào! Làm cho nó câm đi hộ cái.”

Nghe ra sự khó chịu trong giọng nói kia, Băng bèn cầm chặt lấy cái điện thoại như một hành động nhằm giảm bớt độ rung của nó. Cô bé thì thào:

“Tôi xin lỗi. Nhưng ông biết mà, tôi không để im lặng được. Mẹ tôi bị bệnh tim, tôi phải đặt chế độ rung để lỡ... Ông thông...”

Lời giải bày chưa kịp nói hết, điện thoại lại rung thêm một hồi thật dài. Khẽ liếc nhìn dòng tên trên nền điện thoại, Phong hít sâu một hơi nhưng kiềm chế bất thành, đành la toáng lên rằng:

“Thông cái mông ý. Tao chịu hết nổi rồi đây. Mà mà không tắt ngay cái máy đi là tao lia nó ra ngoài kia đây. Lớp trưởng kiểu gì mà vô ý thức thế? Ồn ào, mất trật tự, ảnh hưởng đến giấc ngủ của thành viên khác. Tắt đi!”

Chúng bạn bắt đầu xì xào bàn tán. Ném viên phấn xuống đất tỏ vẻ tức giận, cô giáo quát:

“Lại chuyện gì nữa đây? Anh Hoài Phong, anh đi ra ngoài ngay cho tôi. Không cần ngồi trong lớp nữa, tôi cho anh về trước đây.”

Lệ Băng vội vàng đứng lên, cúi gập người trước vị giáo viên đứng tuổi.

“Em xin lỗi cô ạ. Em...”

Băng còn chưa hoàn thành trách nhiệm của một người lớp trưởng thì cậu bạn bên cạnh đã vợ vội sách vở vào cặp và bước ra khỏi chỗ ngồi từ lúc nào không hay.

“Em chào cô. Cảm ơn cô rất nhiều.”

Nhìn theo bóng Phong đang lững thững men theo đường cửa sau ra ngoài, Trí không nén nổi mình bèn nhaoi người thét lên:

“Ê, đi đâu đấy? Đợi tao, cho tao theo với.”

Chơi với nhau đã lâu, hơn ai hết, Trí hiểu rất rõ con người Phong. Cậu sẵn sàng gây gỗ, nhảy bổ vào đánh nhau với bất kỳ ai. Cũng chẳng tiếc thì giờ mà đứng chờ cho đối phương tức điên lên vì những câu cãi cùn của mình. Có điều, Phong chỉ làm vậy với đám con trai thôi, không khi nào cậu chấp vật hay có hành động tương tự với hội chị em con gái. Phải phô ra bộ dạng đàn hanh đàn đá như lúc này, chắc hẳn Hoài Phong đang phải chịu đựng một cục tức to lắm đây. Và nếu không có người gan dạ dám đứng ra làm bao gạo cho Phong trút giận, thế nào cậu ta cũng sẽ đi gây họa khắp nơi cho xem. Hiểu được điều đấy, Trí buộc phải nhảy vọt ra ngoài cùng Phong - ngay trước mặt người cô đang tức đến há hốc mồm miệng - dù cho cậu chàng đã liệu được rằng, cặp mông tròn tròn này kiểu gì cũng sẽ xếp lếp dưới cán chổi của mẹ cho coi.

Bảo An là một người trọng chữ tín. Việc gì đã hứa, con bé sẽ nhất quyết thực hiện đến cùng. Chẳng những vậy, còn phải làm bằng tất cả tấm chân tình, gắng hết sức mình, An mới thấy nhẹ lòng thỏa mãn. Chẳng thế mà dù lòng đang nặng trĩu nỗi niềm riêng khó nói, An vẫn lục đục dậy từ sáng sớm tinh mơ, rồi ngồi im ngoan ngoan nhờ chị Thủy tô son điểm phấn lên mặt cho thật xinh để có thể giúp Minh rinh lấy giải thưởng về nữa chứ. Ấy vậy mà đứng đợi này giờ ở điểm hẹn, An vẫn chẳng thấy bóng dáng Minh đâu.

Phải đứng chờ mòn đợi mỗi thế này, An lại càng được thể nhớ tới Phong hơn nữa. Dù nổi tiếng là chuyên gia đi học muộn nhưng An thấy, trong mỗi lần hai đứa hẹn hò la cà, Phong luôn luôn là người đến trước. Chẳng khi nào cậu bắt An phải đứng một mình trông ngóng kiểu này cả. Giá mà Phong ở đây bây giờ thì tốt biết mấy.

“Nhớ quá!”

Vứt bỏ sĩ diện và ngại ngùng, An ngửa mặt lên trời hét lớn cho thỏa nỗi lòng. Vừa hay khi ấy Minh đi tới, bắt gặp An đang la lối om sòm thì lấy làm thích thú lắm, bèn lên tiếng trêu đùa:

“Anh cũng nhớ An quá.”

Bảo An giật mình quay lại, liền thấy Minh đứng ngay phía sau tự lúc nào không hay, trên tay là linh kính những túi đồ. Vốn định ném cục tức sang một bên và mở lời chào hỏi cho phải phép nhưng lời chưa kịp thốt ra, An đã ngay lập tức tá hỏa nhảy giật lùi mấy bước khi phát hiện chú chó tròng tên cũng có mặt ở đó.

“Ôi mẹ ơi... Chó chó... Nó ghét em lắm, anh mang nó theo làm gì?”

Trước lúc khởi hành, Minh đã cho chú ta ngó qua mấy tấm hình chụp An và dặn dò kỹ lưỡng. Chó An vốn rất khôn và hiểu ý chủ, Minh đã hạ lệnh như thế, nó nào dám ngang bướng cãi lời. Vừa xong An cũng rất ngoan, ngoài việc há mồm thè lưỡi và sủa vang đôi tiếng chào cô gái trước mặt ra, nó chẳng làm gì cả. Vậy mà cô ta lại hốt hoảng nhảy cẫng cẫng lên thế kia, nhớ ra Minh hiểu lầm thì thật là oan uổng cho An quá. Thế nào cũng cắt bớt cá trong khẩu phần ăn của chú chó cuồng cá này cho xem. Không được, không được,

phải giải thích ngay trước khi quá muộn. Nghĩ vậy, chó An bèn ngược khuôn mặt méo máo tội nghiệp lên nhìn Minh, cái mõm khê rên lên ư ử.

Tuệ Minh thấy thế bèn ngồi xuống xoa xoa đầu An cứng nựng, xong thì nhìn về phía cô bé đang run run sợ hãi ở đằng trước mà rằng:

“Đừng sợ! Anh dặn An rồi, nó sẽ không làm gì An đâu. Vả lại, khi này là nó chào An đấy. Đúng không, An?” Rồi Minh quay sang nhìn chú chó hỏi lại.

“Gâu... Gâu... Ắng...” Chú ta nhanh nhẩu đáp lời. Minh nghe xong liền gật gù vài cái và quay qua “phiên dịch” cho An hiểu.

“An nói An xin lỗi An về chuyện hôm trước.”

“Gâu gâu... Gâu ằng... Ủ ử...”

“An bảo muốn làm bạn của An. An đồng ý chứ?”

Ngay lúc này đây, Bảo An không còn thấy sợ chú chó kia nữa, điều khiến con bé sợ chính là khả năng phi thường của Minh. Anh ấy đang nói chuyện với chó sao? Cả hai đều hiểu những điều mà đối phương muốn truyền đạt hả? Vả lại, sao nhiều “An” thế này, con bé nghe tù mà tù mù chẳng hiểu gì hết. Nhưng thôi, để không bị coi là ngu, An sẽ làm theo cách mà Phong vẫn thường dạy vậy: Gật đầu bừa!

“À vâng, được ạ. Em... Ắt xì...”

Vì Minh nói muốn chụp một bộ ảnh về chủ đề nữ sinh trong sáng nên An đã chọn cho mình một chiếc váy đồng phục thủy thủ theo đúng kiểu Nhật Bản. Lấy màu xanh navy làm chủ đạo với những viền sọc trắng ở chân váy và phần ống tay dài chạm mắt cá, chiếc váy liền gấu chạm gối được thiết kế đơn giản mà vẫn không kém phần bắt mắt. Lại thêm cả một chiếc cơ xính xinh được thắt ở cổ áo nữa chứ, nom An bé nhỏ trong bộ đồ này mới thật đáng yêu làm sao! Và dù trời khá lạnh nhưng An lại chẳng thêm khoác thêm áo ngoài, bởi con bé nghĩ như thế thì chẳng đẹp tẹo nào, dưới chân cũng chỉ đi độc nhất chiếc tất ngắn cổ bên trong đôi giày trắng. Cô gái yêu và sẵn sàng hy sinh vì nghệ thuật đã khổ sở để chuẩn bị cho mình một vẻ ngoài tươi tắn là thế, ấy vậy mà ảnh còn chưa kịp chụp đã hắt xì một hơi đến rơi cả nước mũi ra ngoài thế này, xấu xí hết cả phần người khác. Giời ạ!

Tuệ Minh vội vàng chạy tới, cởi áo khoác ngoài và trùm lên người An, giọng nói xót xa:

“Sao An ăn mặc phong phanh thế này?”

“Ắt xì... Như thế lên hình mới đẹp ạ. Còn phải giúp anh đoạt giải nữa chứ... Ồ hơ, ắt xì...”

Lời An vừa dứt, cũng là lúc toàn thân Minh cứng đờ, hàng tá câu chữ rửa bản thân đang dần dần được hình thành trong đầu. Anh đang làm cái quái gì đây? Lừa dối người con gái mình yêu ngay từ những ngày đầu quen biết thế này, Minh tự cảm thấy mình thật chẳng đáng mặt đàn ông chút nào. Nỗi xót xa và day dứt còn cào trong lòng, Minh cởi luôn cả khăn len và găng tay ra, rồi mặc cho An từ chối, anh vẫn nhất quyết hành động.

“Anh chẳng cần giải. Giờ anh chỉ mong An không vì anh mà đổ bệnh thôi.” Tuệ Minh dứt khoát khẳng định, đôi tay vẫn tần mẩn quàng khăn choàng cổ cho An.

“Nhưng mặc lùng phùng thế này làm sao mà chụp được ạ?” Bảo An đón nhận đôi găng tay Minh đưa cho, nhòm nhòm một lúc rồi cũng tự động rút tay vào. Cái đầu nhỏ bé tấm tắc khen ngợi:

“Anh này ý tứ phết, không dám tự ý cầm tay con gái nhà người ta. Đáng khen đấy!”

Tuệ Minh cúi xuống nhìn đồng hồ, lại ngược lên ngó trời đôi chút rồi quyết:

“Thế này đi, giờ mới gần chín giờ thôi. Anh cũng chưa ăn sáng nữa, hay bọn mình đi đâu đó ăn cái gì cho ấm người đã. Chốc nữa nắng nắng, ấm trời một chút thì bọn mình ra chụp. Được không?”

Nghe đến ăn, Bảo An gật đầu nhất trí ngay tấp lự. Rõ khổ, sáng nay mãi chẳng chuốt lại dung nhan, An nào có kịp bỏ vào bụng thứ gì. Thật may là này giờ ông bác dạ dày vẫn chưa lên tiếng phản nản, nếu không thật mất mặt cô mẫu ảnh nghiệp dư này quá đi!

Và rồi sau bao khó khăn thử thách, cuối cùng ông Trời cũng chiều lòng người một lần. Buổi chụp hình diễn ra khá suôn sẻ. Công việc này thật không quá khó như An vẫn tưởng. An chẳng cần phải làm gì cả, chỉ việc nô đùa với chú chó to to kia và cười phở lớ thôi, mọi việc khác cứ để Minh lo. Dễ ợt!

Bảo An tự thấy công việc này mang lại cho bản thân bao nhiêu cái lợi. Không cần bỏ tiền túi ra mà vẫn có một “pô” ảnh đẹp, lại cả ăn uống tẹt ga và còn có thêm cả một người bạn mới cùng tên nữa chứ. Chú ta hóa ra không dữ dằn như ngày đầu chạm mặt. Tuy hơi tăng động nhưng cũng rất biết nghe lời. Ngoại hình thì đẹp khỏi bàn rồi, lại được cả khoản tính nết quá ư là dễ thương đi, Bảo An làm sao mà không cưng cho nổi. Vừa hút hút chút trà sữa còn sót trong cốc, An vừa vuốt ve chú chó xám trắng, nghĩ bụng:

“Có nên thêm nó vào ‘Hội những người tên An’ ở trên Facebook mà mình đang theo dõi không nhỉ?”

Nhờ phúc của An, mà bỗng dưng Phong được nghỉ học hẳn ba ngày liền. Cụ thể thì sau gần hai tiếng ngồi nghe cô giáo và người bố đáng kính “tổng sỉ vả”, kết quả cuối cùng Phong nhận được chính là tờ giấy đình trệ học. Rõ khổ, ở trên trường đã bị nghe mắng chửi đến mực cả lỗ tai rồi, về đến nhà vẫn phải tiếp tục nghe bà nội ca thán những bài ca muôn thuở. Uất quá, Phong quyết xách mông lên và ra ngoài đàn đúm cùng đám chiến hữu trong cái “băng đảng” tên “Lượn” gần như nguyên ba ngày trời. Hề chấp choạng tới là Phong đi, đến mãi khuya thật khuya mới lò dò mò về rồi ngủ lịm quay tới tận chiều hôm sau.

Buổi tối thứ hai bỏ nhà, đang phóng xe vun vút trên dòng đường đông đúc, Hoài Phong bỗng giật mình đến lạch cả tay lái bởi chất giọng the thé của cậu Trí ngồi phía sau:

“Ôi dồi ôi, nhìn xem An nhà mày tung ta tung tẩy đi với anh nào kìa. Mày hết giá trị sử dụng rồi hả?”

Chẳng những hét, Trí còn cật lực vỗ đôm đốp vào vai Phong vài phát, khiến cho chiếc xe vốn đang chạy theo đường đích dắc càng được dịp mà xiên xiên vẹo vẹo.

Mấy ngày hôm nay Phong tìm mọi cách để không phải nghĩ tới An, đến điện thoại còn chẳng dám đụng vào cơ mà. Vất vả lắm nhưng cả nỗi nhớ lẫn cả cơn giận An, Phong vẫn chưa thể nào chôn đi được. Ấy vậy mà Trí vô ý vô tứ lại cứ thích đào bới nó lên có khổ thân Phong không cơ chứ. Nếu có thể, Phong đã quay xuông và tặng cho cậu ta mấy trái đấm rồi.

“Muốn chết à? Thăng thiên.”

Với dã tâm muốn chọc ngoáy vào chuyện đời tư của ông bạn đến cùng, Trí gạt phăng những luật lệ An toàn Giao thông sang một bên, rướn người lên phía trước và dùng đưa cái điện thoại trước mặt Phong.

“Còn hơn thăng hết hạn. Nhìn đề!”

Vì không muốn có tai nạn xảy ra, Phong buộc lòng phải phanh xe lại đánh kít. Và đằng nào thì cũng dừng rồi, tốt nhất Phong cũng nên ngó qua để xác thực những điều mà Trí vừa cung cấp. Có gì to tát đâu chứ, chỉ là tài khoản Facebook của An được “tag” trong loạt ảnh chụp con bé và một chú chó nào đó mà Minh vừa đăng lên với dòng chữ “From now on, I will be the exclusive photographer of this girl!” thôi mà. Tồn công vui chơi cả buổi từng bừng như thế, nếu không chụp ảnh để khoe khoang cho bạn dân thiên hạ ghen ăn tức ở mới là chuyện lạ. Vả lại, những việc thế này, dạo gần đây, Phong cũng dần dần “thích nghi” được rồi. Chẳng có gì phải cáu cho hao tâm mòn xác cả. Có điều...

“Viết toẹt tiếng Việt ra đi, bày đặt tiếng Anh với chả tiếng Chì... Rõ tinh tướng!”

Thực ra vốn dĩ Minh định đưa những tấm hình này lên với tựa đề “Song An nhà họ Phan!” cơ nhưng lại sợ lời “tự tuyên bố chủ quyền” ấy sẽ khiến ai đó nổi giận nên thôi. Giờ dùng tiếng Anh thế này, ai đó chẳng những không giận mà còn lấy làm tự hào lắm khi bỗng dưng được đọc chiếm một anh nhiếp ảnh gia đẹp trai và đa tài. Cơ mà chính thế, lại khiến cho “ai đó” của “ai đó” khổ sở trăm bề, vì đọc mà chẳng hiểu nổi cái “mô, tê, răng, rứa” gì cả. Cái máy đếm đếm này của Trí nào có chức năng dịch tự động cơ chứ.

Nom cái cách Phong nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại với gương mặt không cảm xúc, Trí bắt đầu thấy nơm nớp lo sợ và hối hận về việc làm của mình. Liệu Phong có ức quá mà quăng ngay cái điện thoại ra giữa đường cho xe cán bẹp không nhỉ? Nghĩ đến đó, Trí bèn vội vàng cướp cái điện thoại lại rồi nhét tuột vào trong túi áo.

“Đừng có trút giận lên tao nha mày.”

Hoài Phong cười khẩy một cái rồi hất hàm tỏ ý ra lệnh cho Trí leo lên xe, miệng nhàn nhạt đáp:

“Thằng điên, giận cái khi gì chứ. Liên quan gì đến tao đâu.”

Giọng điệu sao lại có chút tủi tủi thế này, Trí nghe mà thấy thương thấy tội ghê gớm. Nhưng chẳng lẽ ngay giữa mặt đường lè phở thế này, hai thằng con trai lại ôm nhau khóc lóc. Mắt mặt chết đi được!

Cơ mà ngay sau đó mấy giây, Trí bèn cảm thấy thật lãng phí chút lòng tốt vừa bỏ ra lúc rồi. Phong là đồ nói dối, nếu không giận tại sao bỗng dưng lại lao xe điên cuồng thế này? Trí càng khóc thét bao nhiêu, Phong càng lấy đó làm động lực mà nhấn mạnh tay lái.

“Mày rõ là đang giận mà... Đi chậm thôi... Không để tao xuống cũng được...”

Đối với Phong, đây chính là cái giá mà Trí phải trả cho hành động ngu xuẩn và dư thừa vừa rồi. Dòm qua gương chiếu hậu thấy bộ mặt Phong hằm hằm như thể đang bị cả thế giới mắc nợ, lại nghe tiếng còi gắt gỏng ra lệnh “Câm mồm!”, Trí sợ chẳng dám mè nheo van xin thêm nữa lời. Cậu chàng chỉ còn biết khóc ròng và nguyện cầu bình an trong lòng mà thôi.

“Càng lúc càng không thể yêu thương nổi mày mà.”

Ngày nghỉ cuối cùng, Phong chẳng thể ra ngoài sớm như hai hôm trước, mãi tới hơn chín giờ tối, cậu chàng mới có thể chui ra khỏi nhà được. Nguyên do cũng vì hôm Phong cùng hội “Lượn” tụ tập ăn tiệc khai trương tại quán bia mới mở của một người anh quen biết. Với tinh thần “Ăn mà không mất tiền thì mình cứ xơi tự nhiên”, lại cộng thêm cả tấn tâm sự giấu kín của bản thân nên đêm qua, Phong uống có hơi quá đà. Sau giấc ngủ li bì kéo dài từ đêm hôm trước tới tận xế chiều hôm nay, Phong lồm cồm bò dậy định bụng sẽ lại lêu lổng ngoài kia cho đỡ phí hoài ngày nghỉ. Nhưng chả hiểu do ăn uống linh tinh thế nào mà ông Tào Tháo bất ngờ tìm đến, báo hại cậu phải ngồi lì trong nhà vệ sinh liên mấy tiếng đồng hồ. Ngồi trong đó thì nhàn rồi, ngoài việc dần mất đợi cho những gì độc hại được loại bỏ ra ngoài bằng phương pháp tự nhiên, Hoài Phong thật chẳng biết làm gì khác nữa. Thừa nước xông tới, những ngẫm nghĩ về cuộc đời cứ thế xông thẳng vào bộ não vốn lười vận động của Phong.

Tiếp tục dòng suy nghĩ còn dang dở từ những lần trước, Phong vẫn khẳng định rằng bản thân thật quá phù hợp cho vai nam thứ trong câu chuyện ba người giữa cậu, Bảo An và gã con trai Tuệ Minh. Này nhé, bằng những kiến thức Phong nghe lồm bồm nghe được từ đám con gái mê tiểu thuyết tình yêu ở lớp, thì nữ chính chẳng những có khả năng xáo trộn cuộc đời nam chính mà còn biết làm lộn xộn cuộc sống nam phụ nữa chứ. Tuy nhiên, người có khả năng thay đổi con người nữ chính lại chỉ có mình nam chính mà thôi. Áp dụng vào cuộc đời, Phong phải đăng lòng thừa nhận rằng, kể từ ngày biết An, bản tính cậu đã thay đổi ít nhiều. Còn An – cái đứa con gái suốt ngày thề thốt một lòng một dạ với cậu – thực chất đã bị tên sinh viên hào hoa kia hớp mất hồn từ thật lâu lâu rồi. Nếu không thì, dù Phong có chậm chân hơn hẳn, An cũng nên biết điều mà để trống lịch ngày chủ nhật dành cho cậu mới phải chứ. Hừm!

“Được lắm, lần này tao nhất định sẽ quên mày. Thề đấy!”

Vừa với tay giật bồn cầu xả nước cái ào, Hoài Phong vừa nắm chặt bên còn lại thành hình quả dấm, miệng lưỡi dứt khoát tuyên bố lời thề.

Nhưng cuộc đời thật lắm chữ “Ngờ” và ông Trời cũng thật biết cách trêu đùa Hoài Phong quá đi chứ. Chán chê mê mỗi thì chẳng hỏi thăm, đến khi lòng quyết tâm từ mặt của Phong vừa hạ được ít phút, An lại chính ình xuất hiện mới thật tài tình. Rút kinh nghiệm từ những lần thất bại trước đó, Phong hiểu rằng chỉ cần nghe An tỉ tê đôi câu mùi mẫn thôi, e rằng lời thề ban nãy khó có thể bảo toàn được trọn vẹn. Chính thế nên lý trí Phong đang không ngừng gào thét lôi kéo cậu đi, có điều con tim yếu mềm lại khiến bước chân chùn bước. Huống hồ bấy giờ, Bảo An đang ngồi co chân bó gối chân chiếc xe điện, gương mặt mếu máo liên tục khóc gào khi bị đám chó con ở đâu đó vây quanh cắn sủa thì thử hỏi người anh hùng như Phong làm sao có thể đành lòng đi khỏi?

“Lũ giặc này, cút hết đi!”

Tay đánh miệng cười, Hoài Phong vừa lia mấy nhánh cây khô vào đám chó nhỏ vừa trừng mắt cảnh cáo. Bị động, lũ cún đang hăng say bắt nạt cô gái tội nghiệp bèn đồng loạt ngoảnh lại nhìn. Vài ba nhánh cây héo hắt nhẹ hều chẳng làm đám chó cảm thấy đau và sợ sệt chút nào. Chúng vẫn trơ trơ đứng đó, dẫu mồm về

phía Phong mà sửa lấy sửa để, mấy cái đuôi ngắn cũn cỡn ngoay ngoáy đến là hài. Mãi tới khi Phong tháo giày ra ném bốp vào một tên khiến nó khiếp vía mà cấp môn chạy mất hút thì đám còn lại mới lấy đó làm gương, lũ lượt kéo nhau rút quân ra về.

Bảo An nước mắt ngắn dài ngược lên nhìn, trông Phong gương mặt nhăn nhó đang từ từ tiến lại. Ngỡ rằng cậu bạn đang lo lắng, An mới đưa tay quạt ngang dòng nước mắt và nặn ra nụ cười toe toét.

“Ôi, may có cậu đến kịp. Tổ không sao đâu, cảm...”

Lúc này, Phong chẳng thiết nghe bất cứ câu cảm ơn hay lời xin lỗi của An hết. Cậu đang bực lắm đây. Và vì bực nên không làm chủ được cái miệng, Phong gất gổng cắt ngang lời An:

“Đến đây làm gì?”

Bị quát, An giật bắn cả mình. Con bé hơi cúi mặt, đôi môi nhỏ cong cong lên tỏ vẻ dỗi hờn, tủi tủi nói:

“Tớ đến gặp cậu.”

Phong biết ngay mà, chỉ cần nghe phải chất giọng này của An, thế nào tim gan cậu cũng nháo nhào lên cho coi. Bao nhiêu cứng rắn tích góp này giờ mới đó đã bị bào mòn đi tí tẹo rồi đây. Không được, không được! Phong nhất định phải mạnh mẽ hơn nữa mới được. Cậu nhắm chặt mắt và lắc mạnh đầu một cái rồi hất hàm nhìn An, cố gắng thổi chút hàn khí vào lời nói:

“Sao phải gặp?”

“Tớ nhớ cậu.”

Cặp mắt ngắn lẹ và giọng điệu thủ thỉ tựa đang tâm tình của An thật khiến Phong mềm nhũn cả người ra rồi. Đầu lưỡi như cuộn băng-xét rồi đây, Phong cứ lắp bắp mãi không nói nổi một câu hoàn chỉnh:

“Nhớ... Nhớ...”

Tâm tư Phong sớm đã lung lay lũng lằng, đã vậy An còn bất ngờ hắt hơi liền một tràng dài dằng dặc, cả thân hình bé nhỏ run run vì lạnh, càng khiến Phong kia thêm muôn phần bối rối. Chẳng kịp nghĩ nhiều, Phong ga lăng cởi ngay áo khoác rồi choàng qua người An. Tuy lo lắng nhưng cậu vẫn không quên đá đều An vài ba câu:

Phong chẳng biết gì cả, hôm đó tuy có bị lạnh thật nhưng nhờ công Minh chăm sóc cẩn thận, An mới may mắn không lẫn quay ra ốm. Dù đoàn quân “Hất xì” cứ thi nhau chui ra khỏi cái miệng nhỏ mãi chẳng dừng nhưng An vẫn cố gân cổ cò lên mà thanh minh thanh nga rằng:

“Không phải thế! Tớ... Ắt xì... ngồi đây chờ cậu hơn hai tiếng nên mới... Ắt xì... Tại cậu ra muộn ấy.”

“Ngu người à? Có thấy trời đang lát phát mưa không hả? Chờ lâu mà không biết lôi điện thoại ra gọi à?”

Tức điên lên được! Bình thường An liên tục nhắn tin, gọi điện khiến cho công cuộc xóa bỏ hình bóng con bé trong tâm trí của Phong gặp không biết bao nhiêu là trở ngại. Vậy mà những lúc cần thiết, cấp bách như thế này lại thích chơi trò im lặng lì mặt, phải biến Phong thành tên tội đồ An mới vừa lòng sao?

Nghe Phong mắng nhưng An chẳng biểu lộ chút sợ hãi nào cả, trái lại con bé còn cau mày lườm lườm cậu nữa chứ. Phong cáu, An cũng đang thấy bực lắm đây. Mấy ngày qua, An gọi Phong nào có nghe, tin nhắn gửi đi cũng chỉ đọc mà không thèm trả lời, giờ cậu ta còn quay qua vụn vặt cái gì chứ? Vả lại, An phải tự “hành xác” mình thế này cũng vì mong Phong sẽ nhìn ra tâm ý muốn hối lỗi của con bé đó mà. Có điều, Phong nông cạn lại chẳng chịu thấu hiểu cho, quả là tội nghiệp An quá.

“Tại bạn cậu hết ý. Cậu đó nói bảy giờ tối cậu sẽ ra khỏi nhà nên tớ mới bỏ cả học để đến đây ngồi chờ. Nếu biết trước mình đến sớm tận hai tiếng đồng hồ thế này, tớ đã đi kiếm cái gì ăn chứ chả ngồi ôm bụng đói ở đây làm gì.”

“Thằng nào?”

Ai mà to gan thế? Dám tiết lộ lịch trình của Phong thế này, hẳn phải thân cận lắm. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể là...

“Xin lỗi nha. Tao có ‘sáng’* quá không vậy?”

Rọi đèn thẳng vào đôi trẻ, Trí vừa lái xe tiến tới vừa nhăn răng cười toe. Bắt gặp Trí, cơn phẫn nộ trong An càng được thể dâng lên cuộn cuộn. Con bé cởi vội cái áo của Phong ra và ném thẳng vào người Trí, quát:

“Đồ lừa đảo! Sao cậu bảo Phong sẽ ra khỏi nhà lúc bảy giờ hả?”

Bị An vạch tội, Trí nhăn mặt kinh hãi. Lại trông thấy gương mặt hầm hầm sát khí của Phong, cậu ta sợ đến xém tè ra quần. Phong ghét nhất là bị bán đứng, vậy mà Trí lại dám lên lút theo phe An để phản cậu thế này sao?

“Từ từ đã mày ơi. Tao có nỗi khổ riêng mà. Thề luôn, chả hiểu sao Bảo An nhà mày lại quen Minh An nhà tao. Mà còn hơi thân thân cơ, thành ra là... tao bị ép phải nói mày ạ.”

Trình bày với Phong xong, Trí bèn quay sang An cầu cạnh:

“Tớ không lừa cậu. Tại cái thằng này tự dựng tiêu chảy nên mới trễ giờ đấy chứ. Vì chẳng có số của cậu nên tớ không gọi thông báo lại được. Biết mỗi Facebook thôi, nhưng từ tối tới giờ cậu có đăng nhập vào đó đâu.”

Nghe Trí kể khổ, An cũng thấy xuôi xuôi, lại nể mặt Minh An - cô bạn mới quen nhưng khá hợp cạ trong cái trang “Hội những người tên An” trên Facebook - nên con bé quyết định sẽ tha thứ cho cậu ta lần này. Bảo An “hừ” một tiếng rồi quay ngay sang Phong hỏi han, không quên lợi dụng thời cơ mà cầm cầm nắm nắm bàn tay Phong đang lạnh ngắt:

“Cậu bị tiêu chảy hả? Đã hết chưa? Có cần đi viện không?”

Được An hồn nhiên quan tâm hỏi han mà Phong tức đến phát điên lên được. Bởi lẽ với cậu, “bị đi ngoài” vốn là một việc đáng ngại và xấu hổ lắm. Cậu giựt phắt tay An ra, giằng mạnh cái áo từ tay Trí, mặc vào rồi ngồi lên xe và yêu cầu:

“Lái đi còn ngồi dần thôi ra đấy làm gì nữa?”

Chẳng hẹn mà cả Trí và An đều ngơ ngơ ngác ngác chỉ tay vào người con bé, hỏi:

“Thế còn An/ tớ thì sao?”

“Mặc xác nó!”

Lệnh Phong đã truyền, Trí nào dám cãi, nhất là khi cậu ta đang khó ở thế này. Nhìn An ái ngại mấy giây, Trí đành bắt lạng lái xe rồi đi.

Bảo An ương ngạnh, đã muốn thứ gì thì nhất quyết phải đạt được thứ đó. Hôm nay đến đây vốn định làm lạnh, giờ việc chưa thành, An chắc chắn không thể yên lòng bỏ về. Bĩu môi một cái, Bảo An bèn phóng xe hết tốc lực và đuổi theo.

Nhìn qua gương chiếu hậu, phát hiện An vẫn tò tò bám theo phía sau, Trí mới hốt hoảng la lên rằng:

“Ủầy, An nhà mày ở ngay phía sau kia. Giờ sao? Cắt đuôi hay cho đi cùng đây?”

Hoài Phong ngoảnh đầu trông xuống, thấy An đang vẫy tay cười chào toe toét ở phía dưới. Đồ chân ngắn, có biết Phong đang đi đâu không mà cứ lẻo đẻo theo sau thế này? Nếu đơn giản chỉ là một cửa tiệm điện tử hay hàng ăn quán uống nào đó, Phong sẽ chẳng thấy phiền và e ngại nếu như để An theo cùng. Có điều địa điểm sắp tới đây – nơi gặm cầu mà đám hội “Lượn” vẫn thường tụ tập với những bài bạc, bia bọt, khói thuốc, thì thoắt đánh bóng mặt đường và ti ti câu chuyện bậy bạ An không nên nghe – lại khác. Dù có thế nào, Phong cũng không muốn lôi con bé đến đó. Dễ hỏng người lắm!

“Hỏi ngu, tất nhiên là cắt rồi.”

Sau khi xoa xoa cái đầu vừa bị Phong vỗ cho một phát đau điếng, Trí phải lau bầu chửi rửa mấy câu cho bõ ghét đã, xong xuôi mới nghe lời Phong mà tăng tốc, phóng vọt đi. Trí đã cố tình bỏ rơi, An có cố cách mấy cũng chẳng tài nào đuổi kịp. Chỉ còn biết dừng xe và kêu gào thảm thiết trong vô vọng.

Hoài Phong quả thật rất khó chiều. Khi nãy thì ép Trí cắt đuôi An bằng được, giờ việc đã thành, Phong lại tiếp tục quay ra hành Trí thêm lần nữa. Tuy không tốn công tốn sức lắm nhưng Trí vẫn thấy tức anh ách trong lòng. Rõ là bạn bè bằng vai phải lứa, ấy vậy mà Phong chỉ cần gần giọng nói “Quay xe lại đi. Tự nhiên tao có linh cảm xấu.” Thì có tặng thêm tiền, Trí cũng chẳng dám cãi lại.

Đúng như Phong dự đoán, quả thực có chuyện không lành xảy ra với An rồi. Con bé ngồi bó gối bên vệ đường, úp mặt vào đó, cả thân hình run lên vẻ như đang khóc nức nở, phía trước là chiếc xe điện đổ ngang bất động.

Trí vừa dừng tay lái, Phong đã vội nhảy xuống và chạy lại gần An. Cậu ngồi xuống đối diện, dùng đôi tay nâng mặt An lên, lo lắng hỏi dồn:

“Làm sao đây? Ngã xe à? Hay bị đũa nào tông? Có đau ở đâu không?”

Gặp được Phong, An càng được đà ăn vạ, ngoác mồm khóc to hơn gấp bội. Phong chỉ là người trần mắt thịt, cậu sẽ chẳng thể nào hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện được nếu như An cứ lắc đầu nguây nguẩy và thống thiết mãi không thôi thế này. Nóng lòng và xót ruột, Phong tiếp tục gắng hỏi:

“Thằng nào trêu mày hả?”

Đầu An vẫn lắc.

“Hay bị chó cắn?”

Hoài Phong nhanh nhẩu lôi chân An ra sờ nắn. Chẳng có vết tích gì cả và An thì vẫn khóc rống rít um trời.

Chịu hết nổi rồi! Trí chẳng muốn chôn chân ở đây thêm phút nào nữa, bao nhiêu cuộc vui còn đang đợi cậu ở phía trước kia kìa. Đồ ương ngạnh Bảo An này, xem ra không dùng biện pháp mạnh thì không được rồi. Trí hùng hừng hổ hổ tiến tới và lôi phát Phong đứng dậy.

“Người ta không muốn nói thì thôi. Đi mày!”

Sợ Trí sẽ kéo Phong đi mất, An hấp tấp cầm chặt tay Phong lại rồi rít nói, giọng điệu cuồng cả kè:

“A, dừng! Xe tớ hết điện rồi... Đừng bỏ tớ lại một mình mà... Tớ không nhớ đường về..”

Nước mắt rơi lã chã, An mỗi lúc một tức tưởi. Đẩy mạnh Trí sang một bên, Phong ngồi xuống nhìn chăm chăm vào mặt An. Tưởng rằng cậu sẽ dễ dàng an ủi, ai ngờ...

“Sáng mắt ra chưa? Bảo bao nhiêu lần rồi, trước khi đi đâu phải kiểm tra xem điện còn đầy xe không chứ. Không biết nghe lời. Có đáng ăn đòn không hả?”

Sau màn quát tháo tung trời Phong dành tặng, An biết lỗi liền im re, không dám thút thít thêm nữa. Con bé khẽ sụt sịt mũi và lí nhí xin xỏ:

“Cậu đừng đi đâu nhớ. Đưa tớ về được không?”

Người có lỗi nhất trong chuyện này chắc hẳn là Trí. Chơi với nhau đã lâu, nhưng chưa khi nào cậu ta có dịp được chiêm ngưỡng Phong trong muôn vàn sắc thái như dạo gần đây. Lúc thì đánh đá như bà bán cá, giờ lại... Ôi ôi, buồn cười chết Trí mất thôi. Đang tính trốn ra khóc khuất nào đó và ôm bụng cười, Trí liền bị lời tuyên bố của Phong làm cho hóa đá:

“Mày đi đi. Bảo bọn nó hôm nay tao không đến đâu.”

“Gi? Mày đi đâu?” Trí tròn mắt hỏi.

“Đưa cái của nợ này về chưa đi đâu. Hối ngu!” Hoài Phong đánh đầu về phía An đang đứng thu lu bên cạnh và vô cớ gắt gỏng với ông bạn vàng.

“Đùa! Mày đừng vì chữ gái mà... ấy lên chữ bạn chứ.”

Quá nóng người, Trí vốn muốn chửi cho Phong một trận lăm đấy nhưng bất gặp cặp mắt Phong đang trừng lên dữ tợn như muốn nói “Tại ai? Ai là người khai lịch trình hôm nay cho An?” thì Trí liền nuốt hết lại. Ngay cả cái từ thiếu tế nhị và mất vệ sinh sắp được nói ra cũng được cậu ta kịp thời thay bằng từ khác.

“Thôi được rồi. Đưa An về đi. Mà dắt bộ à?”

Trí quan tâm hỏi. Nhưng vì là câu hỏi ngu nên một lần nữa Phong lại phải gắt:

“Thế mày định cho tao mượn xe để đèo bà nội này về à?”

Do đã chán cảnh phải nghe chửi, Trí chẳng nói chẳng rằng bèn leo lên xe và phóng đi thẳng, bỏ lại phía sau đôi bạn và chiếc xe điện đang tạm thời vô dụng.

Cởi áo khoác ra và một lần nữa choàng lên người An, Hoài Phong chậm chậm nhấc cái xe điện lên và nói:

“Đứng đây làm gì nữa? Về thôi.”

Nhận thức được đồng hành động của mình trước đây đã gây ra cho Phong không ít những bức dọc và tổn thương, An tự hứa với lòng mình từ nay sẽ ngoan hơn nữa. Nghe cậu gọi, An lập tức lạch bạch theo sau, dù cho dạ dày đang quặn lại vì đói.

Ông thần phá đám Trí đã đi mất dạng, vậy nên bây giờ quả là lúc thích hợp để cho hai con người đã sống trong chuỗi ngày dài nhớ nhau bày tỏ sự quan tâm sâu sắc tới đối phương. Bởi thế, không hẹn mà cả An và Phong đều đồng loạt lên tiếng:

“Bụng cậu còn đau không? Đi bộ thế này không ảnh hưởng gì chứ?”

“Lần sau đừng bỏ bữa. Khi đói nhất định phải ăn.”

Rồi ngại ngùng, người nhìn thẳng về phía trước đáp “Hết đau rồi. Đi được tốt.”

Kể cúi gằm mặt ngấm chân, tay phải rụt rè giơ lên và bèn lên trả lời “Xin tuân lệnh!”

Một khoảng không gian yên lặng bao bọc quanh đôi trẻ, khiến cho hai đứa ngược ngịu đến ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn. Tội nhất vẫn là Phong, chẳng những phải cuốc bộ cả đoạn đường dài ngoằng mà còn phải dắt thêm cả cái đồng sắt nặng trĩu trên vai này nữa chứ, mệt không thở ra hơi.

“Sướng chưa?... Tự đứng đuổi theo tao làm gì không biết. Đây, lúc vui lúc chơi thì tìm đến anh Minh. Khi khó khăn hoạn nạn lại cứ réo tên tao lên mà ăn vạ. Mày sống lỗi thế hả?”

“Tớ biết tớ sai rồi, cậu có thể ngưng chì chiết được không? Tớ cũng giải thích rõ trong cái đồng tin nhắn dài ngoằng kia rồi mà, cậu không đọc hả? Đã bảo là vì một phút ham vui nên tớ mới lỡ lời hứa hẹn rồi còn gì nữa. Cậu tưởng một mình cậu buồn chốc? Tớ cũng thối hết cả ruột rồi đây này... Người ta đã xin lỗi rồi mà còn lăm mồm.”

Nước mắt còn chưa kịp khô, đã lại lặn dài trên đôi má phính. Bảo An dừng hẳn bước chân, đứng trơ trơ giữa đường và khóc một cách ngon lành. Lý do thì đã giải thích, lỗi sai cũng nhận luôn, vậy mà Phong vẫn cố chấp không chịu nghe, cứ thích lại nhai nhắc lại chuyện cũ là sao nhỉ? Phát hờn!

An cũng thật quá đáng, khi không lại tru tréo ngay giữa phố phường thế này, báo hại Phong trong phút chốc bị tất thấy người đi lại nhìn chằm chằm và tặng cho mấy chữ “Thằng khốn nạn!” Nhớ không nhầm thì đây đã là lần thứ hai An đẩy Phong vào tình cảnh này rồi. Nhìn An thế kia, Phong chẳng muốn đôi co gì thêm nữa. Mặc cho những âm ức cậu còn chất đọng trong lòng chưa thể xả đi hết, cậu xuống nước dễ dàng:

“Xin lỗi cái kiểu gì vậy? Thôi được rồi, tao bỏ qua hết. Nín ngay đi, điếc cả tai.”

“Con chó...”

An chẳng những không nín mà còn bắt ngờ thét lên một danh từ quá đổi “nhạy cảm”, khiến Phong nghe xong bèn sững người đến dựng tóc gáy. Bảo An sao có thể to gan vậy chứ? Đã không xin lỗi đằng hoàng, An còn dám xúc phạm danh dự cậu nữa ư? Chịu không nổi nữa rồi, Phong quát:

“Cái gì đấy?”

“Trừ con chó ra, hức... thì ngày hôm đấy đi chơi... hức... tớ chẳng thấy có gì vui cả.”

Nghe xong An hoàn thành câu nói trong tiếng nức nở, Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

“Vẫn ngoan. Vẫn trong tầm kiểm soát.”

Mặc kệ người qua đường dòm ngó, cậu chẳng dỗ An nữa. Thay vào đó, Phong tiếp tục hạnh học:

“Không vui mà cười lắm thế. Ảnh nào cũng thấy nhăn nhăn nhở nhở là sao?”

“Có cười đâu... Chỉ là đang cố... hoàn thành nhiệm vụ... thôi mà...”

“Nhiệm vụ của mày là ôm ôm ấp ấp cái con bốn chân kia à? Tao dám cá rằng lão Minh ngày nào cũng làm thế với nó nhé. Có biết như vậy là mày đang ôm giân tiếp lão ấy không hả?”

Nhẹ giọng dỗ dành thì An không nín, đến khi Phong phũ phàng quát nạt con bé liền ngay lập tức im bặt. Hai mắt long lanh sáng, An như vừa khám phá ra được điều gì hay ho lắm. Lấy tay lau vội dòng nước mắt, Bảo An từ tốn nói:

“Rốt cuộc thì cậu đang ghen với anh Minh hay ghen với con chó thế?”

Ghen! Phong vốn rất ghét và dị ứng với cái từ này. Hết Trí lại đến An, sao hai người đó cứ thích áp đặt cái tính từ này vào trong cảm xúc của cậu thế này? Bực thật, còn dám nói cậu ghen với con vật bốn chân lông lá xùm xòa nữa chứ!

Sau nhiều bài học xương máu để lại, Phong đã rút ra được một kết luận: Càng cáu càng khiến đối phương hiểu lầm. Thế nên bây giờ, điều Phong cần làm chính là tỏ ra bình thản và khôn khéo lãnh sang chuyện khác.

“Chết, hôm nay quên chưa tắm. Về thôi, lát khuya tắm nguy hiểm lắm.”

Nói rồi, Phong lẳng lẳng dắt xe và bước nhanh về phía trước. Không muốn làm Phong bẽ mặt, An biết ý chẳng truy vấn thêm nữa. Thay vào đó, con bé sẽ tự hạ thấp giá của mình để làm Phong ưng lòng vậy. Coi như là chuộc lỗi!

“Mấy ngày không gặp tớ nhớ cậu phát điên lên được.”

Dù sung sướng lắm nhưng Phong vẫn cố khóa chặt miệng làm cao.

“Nhớ đến quên ăn mà lăn luôn ra ngủ. Ngồi học cũng chẳng cho được vào đầu chữ nào luôn cơ.”

Nhắc mới nhớ, hình như hồi tối An nói rằng con bé trốn học thì phải. Tuy bản thân chẳng có điểm nào giống học sinh nghiêm túc nhưng Phong tuyệt đối không bằng lòng với hành động ban nãy của An. Phong thề, Phong chưa hề tính xa tới vậy nhưng tương lai là chuyện không ai đoán trước được, lỡ mai này hai đứa cưới nhau thì sao, há chẳng phải sẽ hỏng cả vợ lẫn chồng à? Phải chỉnh đốn lại ngay mới được.

“Mà này, tao cấm mày từ nay về sau không được bỏ học nhớ chưa. Trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng phải đi học đầy đủ. Tốt nhất, mày nên cố gắng học giỏi đều tất cả các môn đi.”

“Chủ nhật này đi chơi với tớ nhớ.”

Hoài Phong đang bàn chuyện nghiêm túc, vậy mà An lại đánh trống lảng sang một chuyện chẳng liên quan là sao? Dù hơi khựng người vì lời mời đột xuất của con bé nhưng trong vô thức, Phong đã gật đầu chấp thuận tự lúc nào không hay.

35. Chương 35

Kể từ khi nhận được sự rộng lượng tha thứ và cái gật đầu nhận lời đi chơi của Phong đến giờ, An ngoan ngoãn hẳn ra. Mấy ngày qua, chăm chỉ nhắn tin và nhận điện thoại của Phong đều đặn, con bé còn “tạm gác cung và ngưng bắn lung tung”, thôi không giúp Lâm trong việc thực hiện ý nguyện kia nữa. Khoảng thời gian đó, An dùng để gặp mặt và đi ăn cùng Phong cơ. Thấy được thành ý của An, Phong lấy làm ưng bụng ghê gớm. Và với cậu, những buổi hẹn hò vụn vặt kiểu này có lẽ sẽ còn tuyệt hơn nữa nếu như không có sự xuất hiện của nhân vật thứ ba kia.

Chuyện kể rằng từ sau buổi chụp hình hôm ấy, Bảo An nhát gan với nỗi sợ chó tưởng chừng đến chết cũng chẳng hết, bỗng dừng lại quay sang yêu mến “đồng nghiệp cùng tên” kia một cách lạ thường và thái quá. Mang tiếng là hện hò với người nhưng suốt cả buổi, An cứ mãi nói cười kể lể về chú chó đó thôi. Và dù điện thoại chỉ còn lại xú xiu pin, An vẫn cố khoe cho Phong xem bằng được những tấm hình đời thường ngộ nghĩnh của chú ta mà con bé mới “tậu” được. Bảo An cuồng chó An thật rồi!

Trên lý thuyết, Hoài Phong chẳng có lý do gì để phải khó chịu hay bực bội về điều đó hết. Bởi lẽ quen biết đã lâu, việc phải nghe An liến thoắng suốt mấy tiếng đồng hồ về những câu chuyện “trời ơi đất hỡi” nào đó dần dà đã trở thành một thú vui tao nhã của Phong mỗi khi hai đứa hẹn hò. Và tuy ghét Minh thật đấy nhưng Phong cũng không hẹp hòi và vô lý đến độ ghét lây sang cả con chó của anh ta. Điều khiến cậu sôi máu chính là làm thế nào mà đồng ảnh kia mỗi ngày lại một tăng thêm trong máy điện thoại của An kia. Chồng cảm suy nghĩ nửa ngày, Phong dám khẳng định chỉ có hai nguyên nhân dẫn đến sự việc kia mà thôi. Hoặc là...

“Ba đứa đó thường xuyên đàn đúm đến thế kia à?”

Nhưng An bận lắm, đi học tối ngày thì thời gian đâu mà tụ tập cùng chủ chó nhà họ Phan cơ chứ? Đến quan trọng cỡ Phong cũng chỉ có thể gặp An trong vài phút ngắn ngủi mỗi ngày thì không lý nào người mới quen như Minh lại được đặc cách, ưu tiên hơn cả. Trừ phi, An đã thay lòng đổi dạ.

Hoặc là...

“Không gặp, chắc cũng nhắn tin qua lại suốt ngày ấy nhờ.”

Trò chuyện nhiều như thế, rốt cuộc An với Minh đã thân thiết đến mức nào rồi? Có nhỉnh hơn mối quan hệ đặc biệt đang tồn tại giữa Phong và An không nhỉ? Ôi ôi, Phong hoang mang quá đi thôi! Chẳng may một ngày nào đó, cậu bị An co chân đá bay ra rìa thì sao đây? Chắc hẳn đám người nhiều điều trước giờ ghét Phong sẽ nhân cơ hội ấy mà chà đạp lên lòng danh dự và sự tự tôn cậu vốn đã bị An bôi nhọ bôi nhọ rồi cho xem. Không được, không được! Tuyệt đối không thể để cái viễn cảnh đen tối đó xảy ra được. Hoài Phong buộc phải hành động ngay thôi.

Nhưng làm cách nào đây? Quát sa sả vào mặt An và yêu cầu con bé chấm dứt liên lạc với Tuệ Minh ư? Thật là hạ sách! Nghĩ mà xem, có thể lúc trước An mê Phong bởi bản tính cấm cầu của cậu. Khi ấy, con bé thích được nghe Phong quát tháo nạt nộ. Nhưng cái gì nhiều quá cũng dễ sinh ra nhàm chán. Suốt thời gian qua, sở thích quái đản kia của An luôn được Phong thỏa mãn mỗi ngày. Và vì thế, đến giờ phút này, Phong chẳng thể nói chắc rằng liệu đó có còn là điều khiến con bé phát cuồng lên hay không nữa. Huống hồ, bên cạnh An hiện tại lại có thêm một anh Minh hết sức ôn hòa và nuông chiều con bé. Nhỡ ra lỡ miệng mắng An một cái, có khi con bé sẽ dùng dằng dặt dờn mà ngã ngay vào vòng tay kẻ địch cũng không biết chừng. Nền là...

“Dẹp đi. Chả nhẽ mày chỉ giỏi to mồm thôi hả Phong?”

Tự tay tát miệng mình mấy cái, Hoài Phong lắc đầu nguây nguẩy cho rơi đi hết những phương kế kém hay ho vừa nghĩ. Và sau liền mấy ngày hoạt động hết công suất, cái đầu lười nhác của Phong rốt cuộc cũng đã lóe lên được một ý tưởng không tồi. Cậu sẽ “tẩy não” An!

Đây nhé, chẳng phải cho tới hiện tại, “câu nổi” duy nhất giữa An và chàng công tử Minh vẫn là chú chó kia sao? Nghe thoáng qua một cái, Hoài Phong liền có thể tự tin kết luận rằng nếu không phải vì ham hố người bạn bốn chân cùng tên đó, An sẽ chẳng dư thời gian để tiếp chuyện với Minh đâu. Thế nên, chỉ cần Phong “đuổi” được hình ảnh con chó kia ra khỏi đầu An là mọi chuyện sẽ được giải quyết ngay tức khắc. Mà việc này thì quá đơn giản đi, Hoài Phong đã tính toán xong xuôi hết cả rồi.

Tuệ Minh dám dùng chó để dụ dỗ và tiếp cận An thì Phong cũng không ngại lợi dụng loài mèo để xóa sổ thứ tình cảm mới chớm nở trong lòng con bé mấy ngày gần đây. Mọi người vẫn thường nói “Ghét nhau như chó với mèo” mà. Chính lẽ ấy, Phong sẽ gieo rắc vào An tình yêu mèo mù quáng. Hoài Phong tin rằng, với tầm ảnh hưởng của mình tại thời điểm này, chỉ cần nhìn thấy cậu cưng nựng một chú mèo nào đó, thế nào An cũng sẽ tuân theo tính chất bắc cầu mà yêu lấy yêu để chú ta cho xem. Đợi đến khi thời cơ chín muồi, con bé kia đã trở “nghiện” mèo lắm rồi, Hoài Phong sẽ vào vai một cậu chủ vô lý và hay lo xa, không muốn thú cưng của mình giao du với kẻ cuồng chó như Bảo An, dứt khoát chia rẽ đôi bạn. Mặc cho lý do ấy khó

nghe vô cùng nhưng Phong cam đoan rằng An nhất định sẽ răm rắp tuân theo và nói lời đoạn tuyệt với chú chó cùng tên kia. Để xem, An đã hết hứng thú với chú ta rồi thì Minh còn biết viện cớ gì mà tiếp cận con bé nữa chứ. Cái ý đồ nhăm nhe muốn thế chỗ Phong trong trái tim An của anh ta sớm muộn gì cũng sẽ tan thành mây khói thôi.

Đưa bàn tay lên xoa xoa cái cằm nhẵn nhụi không một cọng râu, Hoài Phong khép hờ đôi mắt mơ màng, gương mặt lộ rõ vẻ sung sướng khôn nguôi. Cậu gật gù, khẽ lẩm bẩm:

“Hãy đợi đấy!”

Nhưng nói thì bao giờ cũng dễ hơn làm và bằng những suy nghĩ đơn giản của mình, Phong nào có lường trước được việc đi “mượn” một chú mèo về nuôi tạm mấy dịp lại khó khăn đến vậy cơ chứ. Đối với Hoài Phong, kế hoạch kia tuy mang tầm vĩ mô thật đấy nhưng cậu không hề nghĩ tới việc sẽ bỏ tiền ra để kiếm cho mình một “cộng sự” chính thức khi mà điều kiện kinh tế không cho phép, và hơn thế nữa... bà nội chắc chắn cũng không cho phép. Vậy nên, Phong chỉ định mượn tạm một chú mèo nào đó để “nhử” An thôi, cơ mà mượn hoài chẳng được. Mang tiếng là quen nhiều biết rộng nhưng Hoài Phong thật chẳng tài nào hiểu nổi vì sao trong đám người ấy lại không có ai nuôi con vật đáng yêu này cơ chứ. Đấy, ngay như trong khu xóm Phong ở thôi, nhà nào nhà nấy đều nuôi chó ráo cả. Chả trách, đường ngõ lúc nào cũng thum thum mùi hương gỏi ruồi. Bực ghê!

Sáng mai là tới ngày hẹn hò rồi, vậy mà giờ Phong vẫn chưa mượn được ở đâu một chú mèo mới thật khổ tâm. Đêm hôm qua, cậu đã lang thang khắp góc ngách trong mấy gian chợ gần nhà với mong muốn tóm được một con mèo hoang về “dùng tạm”. Ấy vậy mà vô mãi chẳng được móng nào, còn suýt bị chúng nó cào cho tơi bời hoa lá nữa chứ.

Tiết truy bài đầu giờ, lớp học ồn ào chẳng kém buổi ra chơi. Ngồi nơi góc phòng dần mặt đất đo một hồi, cuối cùng Hoài Phong quyết định đứng bật dậy rồi hùng hùng hổ hổ lao phồm phộp lên trên bục giảng, vớ lấy cây thước gỗ và gõ dôm đập lên mặt bảng.

“Tất cả câm mồm.”

Quả nhiên, đám học trò đồng loạt yên lặng thật. Chẳng bù cho mấy phút trước, mặc kệ hội cán bộ lớp có nhắc nhở thế nào, chúng nó cũng nhất quyết không chịu khóa những cái mồm còn đang “bận buôn bán” lại. “Toàn dân” đã câm như hến, “ông tướng” Phong cũng đứng lặng như tờ. Lớp học vì thế mà ngột ngạt hệt hôm dự giờ!

Đã mấy chục giây trôi qua, Phong vẫn đứng hướng mặt vào bảng, toàn thân cứng đờ không sao quay nổi về phía chúng bạn. Trông ra bộ dạng căng cứng như trái bóng sắp nổ của Phong, lũ học trò ngồi dưới dù tò mò lắm nhưng cũng chẳng ai dám cất tiếng hỏi chuyện, chỉ biết ngồi đó xì xào bàn tán:

“Tao dám cá thằng này hôm qua táo bón nhưng uống nhầm thuốc tiêu chảy, dẫn đến bí bách không thông nên giờ mới đứng chống mông vào anh em mình thế này.” Một cậu có bố mẹ mở tiệm thuốc tại gia chia sẻ.

“Bọn tôi thì nghĩ lão ấy đang muốn thay đổi bản thân vì đã lỡ phải lòng cô học sinh gương mẫu Lê Băng rồi nên mới ghét cảnh tượng lớp học mất trật tự, vô tổ chức ấy. ‘Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén’ mà.” Mấy nàng con gái ưa thích phim truyện lãng mạn lên tiếng.

“...”

Cuối cùng, do căn bệnh hóng hớt phát tác một cách mất kiểm soát, Trí không nhịn được bèn phi quyển vở vào đầu Phong và hỏi:

“Làm sao? Bất bọn tao câm thì mày phải nói gì đi chứ. Mà quay lại đây xem nào, đứng đực ra đấy cho ai ngắm?”

Cái ném vở của Trí như tiếp thêm sự tự tin cho Phong. Lòng quyết tâm lại được xốc lên cao, Hoài Phong bất chợt quay ngoắt xuống và nói với tốc độ máy may:

“Nhà đứa nào có mèo sáng mai cho tao mượn một buổi.”

Vừa nghe xong lời đề nghị kỳ cục kia, đám học sinh liền nghệt mặt ra ngơ ngác. Ngộ nha, trước giờ chúng nó mới chỉ thấy người ta mượn tiền, mượn đồ chứ nào đã gặp kẻ hỏi xin mượn mèo bao giờ. Nhưng chẳng

cần biết Phong có ý đồ gì, đám bạn tốt này cũng quyết không cho ông thần phá của này mượn đâu. Đồ đặc bị phá còn có thể niệm tình bạn mà nhắm mắt cho qua, chứ thú cưng bị đem ra ngược đãi, chúng nó không dám chắc sẽ vì nể mặt mà rộng lòng tha thứ cho Phong được đâu. Tốt hơn hết vẫn nên từ chối thì hơn. Cả đám đồng loạt lên tiếng:

“Mèo nhà tao đang ốm mất rồi!”

Dù đã nhiều lần bị Phong phá hoại tài sản cá nhân nhưng vì là bạn thân nên Trí cũng không nỡ lòng nào từ chối. Chỉ tiếc rằng...

“Với quan điểm ‘mèo khó, chó sang’ nên nhà tao quyết định nuôi toàn chuột lang mày ạ. Cũng muốn giúp lắm nhưng mà...” Trí nói. Cả lớp cười. Hoài Phong tức điên người.

Tuy mang tiếng “bạn nổi khó” nhưng ngay từ đầu Phong đã không hề nhờ cậy tới Trí cũng vì lý do này đây. Thân thiết tới mức muốn chuyển khẩu sang nhà nhau ở, Phong thừa biết gia đình Trí chẳng hề nuôi bất kỳ con vật nào hết, bởi lẽ mẹ cậu ta vẫn luôn ca thán rằng “Nuôi mỗi mày thôi cũng đủ làm mẹ tổn thọ rồi lắm rồi!”

Bức xúc đã tích tụ trong người mấy ngày hôm nay, Phong quả thực rất muốn đánh người để giải tỏa nhưng vẫn chưa tìm được đối tượng thích hợp. Giờ cậu nói đùa không đúng lúc của Trí thật như mở ra cho Phong cơ hội được “gãi ngứa” tay chân. Chẳng nể nang ai hết, Phong vớ luôn miếng giẻ lau bảng gần đó và thẳng tay đập ngay mặt cậu bạn.

“Cái mồm mày hôm nay hình như hơi bẩn nhờ?”

Xong xuôi, Phong còn định phi tới chỗ Trí đang kêu la oai oái để dùng giẻ giúp cậu ta vệ sinh răng miệng nữa cơ. Thật may khi ấy trống điểm vào giờ, cô giáo xuất hiện như vị cứu tinh cho Trí.

Nhờ vả không thành, Phong đành ôm bụng tức trở về chỗ ngồi. Vừa định gục mặt xuống bàn ngủ lấy sức sau trận chiến săn mèo mệt mỏi đêm qua, đầu óc Phong bỗng tỉnh táo hẳn bởi cái vỗ vai và lời giới thiệu từ phía Lê Băng.

“Nhà tôi mới nuôi mèo đấy. Nhưng nó còn nhỏ lắm, không biết giúp được việc của ông không?”

Rồi cô bé len lén đưa điện thoại cho Phong xem mặt mèo. Đó là một con mèo mướp nhỏ với bộ lông vằn xám. Thoáng nhìn qua, Phong đã ưng bụng ngay rồi và cậu tin rằng gương mặt ngộ ngộ của chú ta thể nào cũng sẽ khiến Bảo An điêu đứng cho xem.

“Được quá đi ý chứ. Sao này hỏi không nói? Làm suýt nữa có án mạng xảy ra với thằng Trí rồi đấy thấy không?”

Vừa thích thú xem ảnh “cộng sự” mới tìm được, Phong vừa nhẹ giọng trách móc Lê Băng. Với Băng, đây là dịp hiếm hoi cô bé được nhìn thấy Phong trong điệu bộ này. Chỉ tiếc rằng câu hỏi ngay sau đó Băng đặt ra đã làm cho “khoảnh khắc vàng” ấy trôi đi nhanh chóng.

“Mà ông cần mượn mèo để làm gì?”

Chỉ đơn giản là câu nghi vấn mà ai trong hoàn cảnh của Băng bấy giờ cũng sẽ hỏi thôi, tại sao lại khiến Phong đang cười bỗng dưng chết sững người thế này? “Mượn mèo để lấy lòng gái” – nếu khai thật lý do này ra thì quả là mất mặt Phong quá. Cũng may lúc đầu giờ ngồi tính toán, cậu đã lường trước tới cái cảnh bị Trí tra hỏi vấn đáp nguyên do nên cũng đã kịp bịa ra cho mình một cái cớ rồi.

“Có gì đâu. Đạo này nhà nhiều chuột quá mà bảo mua mèo về đuổi thì bà tao dứt khoát không nghe cơ. Bà sợ đuổi không được chuột thì lại mất oan khoản tiền ấy mà. Nên tao muốn mượn tạm một con mang về cho nó kêu để chứng minh cho bà thấy chỉ cần nghe tiếng mèo cũng đủ để lũ phá phách kia chạy không còn một con.”

Nhưng Lê Băng thừa thông minh và nhạy cảm để nhận ra rằng có điều gì đó sai sai trong cái lý do mà Phong mới trình bày. Trông thấy đôi lông mày Băng chau lại tỏ vẻ hoài nghi, Phong liền thấy chột dạ biết mấy. Rõ ràng, cậu nói lưu loát lắm mà, chẳng có nhẽ Băng vẫn nhìn ra sự thật? Nghĩ thế, Phong bèn nổi quạu lên hồng hồng lấp liếm:

“Gì đây? Sợ tao ngược đãi nó à? Chỉ là nhờ kêu mấy tiếng meo meo thôi mà. Tao thề sẽ cho nó ăn uống đầy đủ.”

“Không, không phải thế. Ông cứ đem về thử xem, con mèo này cũng to mồm ra phét đấy. Nó mới về có mấy hôm mà nhà tôi đỡ chuột hẳn.”

Lệ Băng lập tức xua tay phân bua. Típ mắt cười thân thiện, cô bé còn cố nói thêm đôi lời quảng cáo như để tỏ rõ tấm lòng nhiệt thành của mình.

“Ồ, cảm... cảm ơn!”

Lâu nay lạnh nhạt với Băng, bản thân Phong không nghĩ cô bạn này vẫn có thể đối tốt với mình đến vậy. Lẽ dĩ nhiên, cậu thấy hơi mùi lòng và vì thế lời nói cũng ngập ngừng, mất tự nhiên đi mấy phần. Có điều, Phong thuộc tuýp người ưa hành động hơn là nói suông. Thế nên cả buổi hôm ấy, Hoài Phong đã tự bổ nhiệm mình vào vị trí trợ lý của Lệ Băng, lăng xăng giúp cô bạn làm hết việc nọ lại xọ sang việc kia. Tỉ dụ, mỗi lần Băng nhắc nhở một đám học sinh nào đó giữ trật tự trong giờ nghỉ 15 phút, chỉ cần chúng nó bướng bỉnh không nghe, Phong sẽ cầm luôn đồng giấy đã vo viên nhàu nhĩ mà nhét thẳng vào miệng từng đứa một. Hoặc như, khi Băng thực giục mãi mà cậu bạn kia vẫn “chầy bữa” không chịu nộp tiền phạt, Phong sẽ phi ra ngay, đè ngửa cậu ta ra và lục lọi, lôi bằng được đồng tiền mà cậu ta dành riêng cho việc chơi điện tử. Và còn nhiều điều khác nữa, chỉ cần trong phạm vi có thể, Phong nhất định sẽ dốc hết sức mình vì Băng.

Đám bạn tọc mạch thấy vậy, lại được dịp buôn bán rôm rả. Cậu bạn kia vẫn một mực khẳng định:

“Chắc nó đang cố hoạt động nhiều cho dễ ‘i đi với dầu nặng’ đấy.”

Hội con gái mơ mộng thì như được tiếp thêm niềm tin vào sức mạnh cảm hóa con người của tình yêu, rú rít mãi không ngừng:

“Chuyện tình hai đứa này lăng mạn không kém phim ấy nhỉ? Kiểu như ‘Vì Băng, Phong sẽ thay đổi tất cả’ ý chúng mày ạ.”

“...”

Mặc kệ dư luận có bàn tán xôn xao thế nào, Trí chỉ ngồi một chỗ và nhếch môi cười đầy kinh bỉ.

“Lũ gà, biết cái quái gì đâu mà cũng bày đặt bàn tán.”

Dù hiện tại, cậu chưa biết mục đích mượn mèo cũng như nguyên do dẫn đến những việc làm tăng động vờn rỗi của Phong, nhưng cậu thừa hiểu đứa con gái có thể “cảm hóa” tên tiểu quỷ đó chắc chắn không phải là Băng.

Tám giờ sáng.

“Xôi lặc, bánh khúc đây...”

Đang cuộn mình trong chăn ấm nệm êm với mơ say mộng đẹp, Bảo An lơ mơ thức giấc bởi tiếng rao của một người bán hàng rong nào đó. Sau mấy giây he hé mắt nhìn vào cái đồng hồ treo tường trước mặt, con bé hốt hoảng nhận ra buổi hẹn hò sáng nay đã bị mình “cao su” đi khá nhiều rồi. Không chần chừ thêm nữa, Bảo An nhanh chóng chui ra khỏi giường rồi tắt bật chuẩn bị đi gặp mặt người thương.

Từ phía xa xa nhìn ra, An đã trông thấy bóng lưng thân quen của ai đó rồi. Biết mà, sẽ không khi nào Phong bắt An phải chờ đợi cả. Công việc nhàm chán ấy, cậu luôn muốn làm thay An. Nhìn bộ dạng Phong nóng ruột giậm chân tại chỗ, An đoán chắc cậu bạn này hẳn đã đợi lâu lắm rồi đây. Không muốn lè mề thêm nữa, Bảo An liền co chân và chạy vọt lên phía trước.

“Nhớ tớ quá hay sao mà đến sớm vậy?”

Điều cười nhần nhở của An thật như hành động đổ nguyên can dầu vào ngọn lửa tức giận trong Phong đang phập phồng vì phải gồng mình đứng chờ nãy giờ. Rõ là hẹn lúc bảy rưỡi sáng ấy vậy mà đến một tiếng sau An mới lò dò xuất hiện, thử hỏi Phong làm sao mà không quát cho được.

“Sớm cái con khỉ. Đồng hồ nhà mày chết à? Hay không biết cách xem giờ? Để tao phải đứng chờ mấy nghìn giây thế này mày vui lắm hả? Gọi điện thì không thèm thừa, ý gì đây?”

Nghe Phong nhắc tới điện thoại, An mới bèn lục túi tìm những chao ôi...

“Á, tớ quên điện thoại ở nhà rồi. Máy lại để chế độ im lặng từ tối hôm qua nên cậu gọi tớ không biết. Hề hề.”

“Vui lắm à mà cười? Đồ bất lịch sự.”

Oan cho An quá, con bé có nỗi khổ riêng mà. Để có được một buổi hẹn trọn vẹn với Phong, đêm qua An đã phải thức đến khuya lác khuya lơ để hoàn thành núi bài tập của chiều tối hôm nay nên giờ mới ra nông nổi này đây chứ. An thật rất muốn mở mồm cãi lại. Nhưng “một điều nhịn, chín điều lành” hướng hồ dạo thời gian gần đây, Phong đã phải chịu quá nhiều “trái đắng” vì cái lịch học dày đặc của An rồi. Bảo An vẫn nên xuống nước nhún nhường một chút thì hơn. Con bé tự vỗ vỗ vào miệng mình và mắng:

“Cái miệng hư, cái miệng hư.”

Xong xuôi, An bèn hí hửng nhìn Phong, thành thật trình báo:

“Tớ đánh nó rồi. Nó sẽ không cười nữa đâu.”

Nom bộ dạng ngộ ngộ của An, Phong cũng muốn cười lắm chứ nhưng vì sự nghiệp giữ gìn hình tượng lạnh lùng bấy lâu, cậu phải cố gằn họng xuống thôi. Đến mở miệng “Ồ” một câu, Phong cũng chẳng dám, chỉ sợ “binh đoàn cười” sẽ tận dụng khe hở mà ồ ạt lao ra ngoài thì hỏng bét. Thấy Phong không có bất kỳ động tĩnh gì, An lo sợ rằng cậu bạn vẫn ôm ấp ức chưa chịu bỏ qua. Suy nghĩ mấy hồi, con bé quyết định ngồi thụp xuống, dùng tay vỗ vỗ vào hai bàn chân, miệng quát:

“Hai cái chân ngắn chặm chạp, bắt bạn tao phải đứng đợi thế này, chúng mày thật đáng đánh đòn mà. Chốc nữa, phải cố mà bắt kịp cặp chân dài của cậu Phong nhớ chưa? Không thì đừng hòng tối nay tao cho bọn mày ngâm tinh dầu nhớt.”

Rồi An giả bộ lắng nghe một lúc, liền đứng phắt dậy và báo cáo với Phong rằng:

“Chúng nó hứa rồi, từ nay sẽ không lè mề nữa đâu. Ngươi giận đi nhá, tớ thành tâm xin lỗi đấy.”

Bảo An quả giống một loài vi-rút mà cơ thể Phong lại không tài nào miễn dịch nổi. Chỉ cần ngỏ mấy lời xin xỏ thôi, An đã nhanh chóng dập tắt được lửa giận trong Phong. Còn Hoài Phong, vì không nhịn được nữa nên đành he hé nhếch mép phì cười. Lỗi lầm cũng đã xin xong, ngỡ rằng có thể nắm tay nhau mà rong chơi được rồi, chỉ tiếc rằng...

“Lúc hẹn hò với anh Minh có phải thề thốt thế này không?”

Lời nói vừa thốt ra, cả hai đều hóa đá.

Biết bản thân đã lỡ lời, Phong bèn giật mình đến bất động. Hoài Phong thừa nhận, cậu vẫn còn cay cú vụ An bỏ rơi cậu mà te tởn với Minh lắm nhé. Nhưng vì sỹ diện, không muốn mang tiếng là kẻ hẹp hòi nên bữa giờ, Phong toàn phải lẳng lặng tự mình nuốt trôi cục tức kia thôi. Đã cố đến được ngày hôm nay, thật chẳng hiểu vì lý do gì lại lỡ lời nói ra cái câu đáng nguyên rửa ấy. Ai nghe qua cũng đủ hiểu, Phong vẫn còn đang để bụng lắm nhé, và An không nằm ngoài số ấy.

Còn An, vì quá tức tối nên con bé cũng ngay lập tức á khẩu. Chẳng phải nói là cho qua rồi ư, có sao giờ Phong lại thích đào bới chuyện cũ ra mà so bì thế chứ? Chịu hết nổi rồi, An hậm hực giậm chân mấy cái rồi chỉ thẳng tay vào mặt Phong mà la lên rằng:

“Cậu là con bò à? Có một chuyện mà cứ thích nhai đi nhai lại thế hả?”

Vì sến miệng lở mồm đôi chút mà Phong đang ở thế được người xin lỗi bỗng chốc hóa kẻ phải hạ mình chuộc tội. Nhưng xin lỗi suông thì không đúng phong cách của Phong chút nào. Cậu chỉ thích hành động thôi. Hất hất bộ hàm về phía Bảo An, Hoài Phong cất tiếng nhờ vả:

“Êu, cời hộ tao cái áo khoác này ra với.”

Bảo An nheo mắt hoài nghi, tưởng như không tin vào những điều Phong vừa nói. Câu đó chẳng phải rất không hợp với hoàn cảnh lúc này sao. Ngâm ngời một hồi, An bèn trợn mắt há mồm bởi cái ý nghĩ đang lẩn vẩn trong tâm trí.

“Cậu ta định hiến thân chuộc tội sao?”

Thấy An cứ đứng đực mặt ra đấy, Phong bèn giục thêm lần nữa, hai vai hẩy hẩy tỏ vẻ sốt ruột lắm.

“Nhanh lên, bỏ hộ cái áo khoác với. Hai tay tao đang bận.”

Khi này bận giặt dỗi và xin lỗi, An không để ý. Giờ nghe Phong nhắc, con bé mới thấy là lạ. Sao hôm nay cậu ta lại ăn mặc “điệu đàng” thế nhỉ? Hai bên ống tay của cái áo choàng không được Phong xỏ như bình thường. Thay vào đó, cậu chỉ khoác áo lên toàn thân mình, đôi cánh tay khoanh trước ngực cũng bị cái áo phủ lên kín mít.

Bị hỏi, Bảo An khẽ nhún vai, tặc lưỡi một cái rồi từ từ tiến lại, giúp cậu bạn gỡ bỏ trang phục. Cái áo thùng thình vừa được cởi ra, Phong liền giơ ngay cục bông nhỏ xám xám vằn vằn ra trước mặt An mà hờn hờ rằng:

“Xinh không?”

“Méo!”

Hành động của Phong khiến An thoáng giật mình. Con bé hơi nhăn nhăn mặt, đôi chân tự giác bước giật lùi mấy cái. Đối với An, hình ảnh một cậu con trai ôm ấp, cưng nựng những chú mèo hay vài giống chó có vóc người nhỏ nhỏ thật chẳng ra dáng đàn ông chút nào. Phải là một chú chó cỡ bự như chó An mới có thể làm tăng lên được vẻ đẹp nam tính của chủ nhân mình. Nghĩ đến việc từ này tới giờ, Phong cứ ôm khư khư con mèo nhỏ này, Bảo An không nén nổi rùng mình. Con mèo đáng ghét, dám ung dung tận hưởng vòng tay của Phong như thế mà được à?

Nhìn thấy mặt An cứ mãi nhăn nhó, đôi lông mày Phong cũng tự động cau lại thành một cặp huyền sắc. Phong gắt:

“Mặt mũi làm sao thế này? Ý gì đây?”

Phong đã cất công hỏi, An cũng chẳng đành giấu giếm. Con bé thật thà thổ lộ hết quan điểm của mình về vấn đề chó mèo và hình ảnh đáng nam nhi. Phong nghe xong, bèn nổi trận lôi đình. Mặc kệ chốn đồng người, cậu đứng đó và đành hanh quát tháo cô bạn, giọng điệu chua ngoa vô cùng:

“Im đi! Tao chịu hết nổi rồi đấy nhá. Hết Minh lại đến chó của Minh, mày cuồng nhà đấy đến thế cơ à? Thôi cố đợi năm sau đủ tuổi rồi cưới lão ấy, dọn về đấy mà ở luôn đi nhé. Đừng có gặp tao nữa, không thôi lão ấy ghen lên tao không chịu đâu. Thế nhé!”

Xả xong cơn tức, Phong dùng dùng quay ngoắt lưng bỏ đi. Ngây ra mấy giây, An liền cuồng cả kê lên mà đuổi theo cậu bạn, vừa giải thích vừa xin lỗi không ngớt lời:

“Tớ có cuồng đâu, chỉ lấy anh ý làm ví dụ điển hình thôi mà.”

Không thèm để tâm đến lời An nói, Phong vẫn một mực ôm mèo cất bước ra đi, miệng ngậm chặt. Chẳng bù cho chú mèo nhỏ bị gương mặt hầm hầm của Phong dọa đến hoảng loạn, chu chèo kêu gào mãi không thôi.

“Méo... méo...”

“Tớ biết tớ sai rồi. Cho tớ xin lỗi đi.”

Lúc nào cũng vậy, An cứ mắc lỗi chán chê rồi lại hả hê xin lỗi suốt cả ngày thôi. Phong chán lắm rồi.

“Nốt lần này thôi mà.”

Ôi ôi, cái câu này Phong đã nghe đến mòn cả đôi tai rồi. Lần này, nhất định phải làm căng cho con bé biết mặt mới được. Cậu đâu phải kẻ dễ dãi cơ chứ. Hứ!

“Á, ngà rồi!”

Tiếng An thất thanh la lên tựa như sợi dây níu chân Phong dừng lại. Hoài Phong vội vàng quay ngoắt người về phía sau, chỉ thấy An đang te te chạy lại về phía mình, nom không có vẻ gì là vừa gặp nạn cả. Rồi An

chạy lướt qua chỗ Phong, vội vàng lao tới phía bên kia đường. Đứng đắn mặt một lúc, Phong mới nhúc nhích hướng được nhìn theo hướng An chạy, phát hiện con bé đang giúp một cô gái trạc tuổi mới bị ngã xe đạp.

Tức giận chồng chất tức giận, Hoài Phong thật không biết phải làm sao với An bây giờ. Cậu muốn bỏ đi, khi lòng tự trọng cũng như thiện chí ý tốt của mình hết lần này sang lần khác đều bị An chà đạp không thương tiếc. Nhưng đôi chân bước bình lại một mực không mồn nhấc vì ở phía bên kia, Bảo An đang ra sức vẫy tay gọi cậu:

“Phong ơi, giúp tớ với.”

Nhìn An vất vả khệ nệ thế kia, thì dù con bé có là vợ Minh đi nữa, Phong cũng không nỡ bỏ mặc. Nhắm mắt và thở một hơi dài bất lực, Hoài Phong thừa nhận cậu thua thật rồi.

“Người ta ghét mình lắm đấy, nhưng biết làm sao được. Mình là người tốt mà, phải giúp thôi, mèo nhể?”

“Cậu sang đây nhanh đi, đứng đấy lăm bắm cái gì nữa?”

“Vâng, cu li tới đây.”

Hoài Phong kéo dài miệng đáp. Xong xuôi, liền chạy sang ngay tức khắc.

Sau khi hỏi han nhanh chóng mấy câu, An và Phong mới biết được rằng cô gái kia tên Bé, họ Tiêu, ở nhà gọi ngược là Bé Tiêu nghe cho “Tây Tây”. Bé Tiêu hơn đôi trẻ kia hai tuổi, hiện đang làm giúp việc cho một gia đình ở gần đây. Hôm nay cũng như bao hôm khác, Bé Tiêu đạp xe đi chợ, chẳng hiểu liêu xiêu thế nào mà lại gã chống vó như thế kia. Giờ thì xe tuột xích, chân cũng trầy xước khá nhiều, tạm thời Tiêu không cử động được. Cực chẳng đã, Tiêu đành túm lấy tay Phong mà rằng:

“Người ta vẫn bảo ‘Đã thương thì thương cho trót’, hai đứa đã giúp chị đến mức này, thôi thì giúp nốt đi. Giờ chị không tự đi về được, hai đứa đưa chị về nhé. Con bé kia dắt hộ chị cái xe. Mấy túi thức ăn thì cho vào giỏ xe, con mèo để ngồi ở yên sau chứ không thể để hai giống ấy chung một chỗ được. Còn thằng cu này,... mày công chị đi. Thấy hợp lý không?”

Lời Bé Tiêu nói như sét đánh ngang tai, Hoài Phong giật mình đến rơi miệng xuống tận cằm, đôi chân tự giác nhảy giật lùi mấy bước. Hôm nay là ngày quái gì không biết, hà cớ làm sao, Phong cứ bị đẩy vào những tình huống oái oăm như thế này cơ chứ? Nhìn thân hình ú nu tròn tròn hết cái niêu của Bé Tiêu mà xem, Hoài Phong thật chẳng muốn nhận lời chút nào. Thân hình ốm nhách của cậu làm sao có thể vác nổi khối thịt ấy chứ? Nhưng rồi nhớ tới hình tượng nam nhi bản thân gây dựng trong mắt An khi nãy hai lần liên tiếp đổ bại, Phong lại thấy ngại từ chối vô cùng. Đã bị mang tiếng hẹp hòi và thiếu nam tính rồi, Phong thật không muốn trong mắt An, cậu còn là một kẻ ích kỷ nữa đâu. Thôi thì đành cố vậy!

Lặng lặng đặt chú mèo vào yên chiếc xe đạp đang dựng bên vệ đường, Phong run run nói:

“Thế... thế cũng được.”

Rồi cậu cúi người ngồi xuống, sẵn sàng để khối thịt mấy chục cân kia hành hạ. Bé Tiêu thấy vậy liền không khách khí, quàng tay qua cổ, ôm choàng lấy Phong. Cảm nhận được sức nặng đang đè lên tấm lưng mình, Hoài Phong mím chặt môi không kêu nửa lời than vãn, cố giữ lại chút hình tượng tốt đẹp cuối cùng còn đọng lại trong mắt An. Sự nghiệp quên thân giúp người của Phong còn chưa kịp bắt đầu đã bị An nhay vào phá rối rồi. Con bé lao tới, dùng tay tách Phong và cô gái kia ra, phụng phịu nói:

“Không cho. Cái lưng cậu thuộc quyền sở hữu của tớ. Ngoài tớ ra, không ai được phép sử dụng.”

Rồi An quay sang thưa với Bé Tiêu rằng:

“Chị ngồi ở yên sau cho Phong dắt. Con mèo cho vào giỏ xe. Em xách đồ đi bộ. Như thế mới hợp lý.”

Dù hơi hơi khó chịu vì lời tuyên bố chủ quyền mà An vừa ban nhưng xét thấy cách sắp xếp này có vẻ đỡ hao sức hơn nên Phong liền nhanh chóng “ừ” vội. Với thân phận là người đang đi nhờ vả, Bé Tiêu nào dám đòi hỏi cao, đành đồng ý vậy, dù rằng cô nàng vẫn thích được ai kia công bằng hơn.

Chẳng rõ gia đình Bé Tiêu có bao nhiêu người mà sao mua lắm đồ thế không biết, nặng tới nỗi An muốn gãy rời hai tay ra rồi đây này. Mới đi được mấy bước, con bé đã thấy không thể chịu nổi thêm nữa. Thà

rằng ôm “tình địch mèo” kia còn sung sướng hơn nhiều. Nghĩ vậy, An đành lên tiếng yêu cầu phân công lại nhiệm vụ:

“Dừng lại đi. Em muốn đổi sang ôm mèo cơ. Đồng đồ này nặng quá.”

“Nhiều sự!”

Vừa gồng mình đẩy cái xe đạp với khối thịt cỡ lớn đằng sau, Phong vừa phũ phàng trách móc nhưng vẫn ngoan ngoan đỗ xe lại theo lời An nói. Làm sao Phong có thể mặc kệ An được chứ, đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo kia đã đỡ ửng lên rồi kia. Cơ mà An thật không biết điều chút nào. Con mèo nhỏ được Phong cưng là thế, suốt đoạn đường dài được cậu ủ ấm trong tấm áo dày, ấy vậy mà sang tay An lại bị đối xử quá ư là tệ bạc. An chẳng bé chẳng bỏng như Phong vẫn làm, con bé đặt chú ta xuống đất và ra lệnh:

“Mày cũng có chân mà, thế nên tự đi bộ đi nhớ. Tao có phải con sen của mày đâu cơ chứ.”

“Meo... méo...”

Nhưng xem ra đòi hỏi này của An thật không được lòng người chút nào. Bằng chứng là cả Phong và Bé Tiêu đều đồng loạt kêu lên.

“Ôi giờ ơi, con mèo bé thế này thì đuổi làm sao kịp. Rồi lại phải vừa đi vừa đợi nó à? Muộn cả giờ cơm nước rồi đây này. Thôi bé nó đi cho nhanh.”

Trong khi Bé Tiêu vì sốt sắng việc riêng mà lên tiếng thì – với sự sùng ái đặc biệt dành cho mèo nhỏ - Hoài Phong gần giong yêu cầu:

“An! Bé nó.”

“Nhưng tớ sợ nó cào lăm.” Bảo An ngay lập tức vùng vằng chống đối, bộ mặt phụng phịu nom đến là ghét.

“Thế lúc ôm chó không sợ nó cắn à?” Hoài Phong cũng đốp chát luôn tức thì, chẳng thêm nề mặt.

Cậu quả thực không muốn đào bới chuyện cũ ra để bị mang tiếng xấu là “cầm tinh con bò” đâu. Nhưng An thật quá quá đáng. Cũng vì con bé lằng xằng thích quẩn chuyện người khác nên giờ Phong mới có cơ hội làm cái việc tốn sức mà không được nhận một đồng thù lao này chứ. Đã không động viên khích lệ được câu nào thì chớ, An lại chứ thích mè nheo làm nũng, thử hỏi Phong làm sao mà không cáu cho được?

“Nhưng anh Minh đã dặn An phải ngoan rồi nên tớ không sợ.” Bảo An vẫn cố biện minh.

Dù mới quen biết chưa đầy một tiếng đồng hồ nhưng chỉ cần nghe thoáng qua, Bé Tiêu cũng hòm hòm hiểu ra được mối quan hệ rắc rối giữa đôi trẻ đang giúp mình và anh chàng tên Minh kia. Và bằng tất cả đồng kinh nghiệm quý báu đúc kết được sau nhiều năm theo dõi những cuộc tình tay ba trên màn ảnh nhỏ, Bé Tiêu đã ngỡ thế nào Phong và An cũng xảy ra cãi nhau to cho coi. Thật không ngờ, Phong lại ân cần ngồi xuống, vừa xoa xoa đầu chú mèo nhỏ vừa nghiêm giọng nhắc nhở nó rằng:

“Mày dám làm gì An, tao dám bỏ rơi mày.”

“Mèo méo!”

“Dặn rồi đấy. Tin tao không?”

Quá đổi bất ngờ trước sự dịu dàng của Phong, An cứ mãi đứng ngây ngô ra và nhìn chăm chăm vào mặt cậu bạn, miệng dù há rất to nhưng chẳng thể ho ra nửa lời. Phải tới khi Bé Tiêu nóng máu chen ngang:

“Tôi còn phải nấu cơm. Làm ơn đưa tôi về rồi muốn đứng ngắm nhau tới lúc nào cũng được.”

An mới thôi thất thần, vội ôm chặt lấy chú mèo và toe toét:

“Tớ tin cậu.”

Hoài Phong cũng nhanh chóng quay trở lại với cái xe, hít sâu lấy hơi thêm một lượt rồi tiếp tục gồng mình với công việc nặng nhọc đang còn dang dở. Nhìn An vừa ăm ăm bỏng bỏng mèo nhỏ, vừa nói nói cười cười với nó, Phong lấy làm hài lòng lắm. Cảm tưởng như cả chiếc xe và bà chị Bé Tiêu bỗng chốc trở nên nhẹ hều. Vứt gương mặt nhăn nhó sang một bên, Phong thay vào đó điệu cười mỉm ưng thuận. Chỉ tiếc rằng, đang yên đang lành là thế, bỗng dưng An lại nghiêng đầu thắc mắc:

“Mà này, nhà cậu mới nuôi mèo đây à? Mua từ bao giờ thế?”

Cứ tưởng kế hoạch sớm đã lụi tàn, thật không ngờ đến giờ An mới chịu hỏi ra cái câu cần hỏi. Phong đã tính cả rồi, chỉ cần An thắc mắc về xuất thân của mèo nhỏ, cậu sẽ tự tin vỗ ngực mà đáp rằng “Mèo hoang đấy. Tao thấy thương nên đem về nuôi.” Thế nào con bé cũng sẽ nhìn cậu với cặp mắt trái tim mà không ngừng thổn thức “Cậu thật tuyệt.” Và sau đó, cả hai sẽ cùng nhau yêu thương mèo nhỏ. Không sớm thì muộn, hình ảnh chó An và tên công tử bột kia sẽ vĩnh viễn bị xóa bỏ khỏi bộ nhớ của An. Ôi, mới nghĩ đến thôi Phong đã thấy sướng rơn cả người rồi.

Có điều thực tế phũ phàng không giống những điều đẹp đẽ Phong đã tưởng tượng. Ngay sau khi nghe xong Phong trình bày xuất thân của mèo nhỏ, An ngay lập tức giơ chú ta ra cách xa mặt mình, nom có vẻ kì thị lắm. Gương mặt nhăn nhó, Bảo An gò bó đôi lông mày và thét lên kinh hãi:

“Uầy, mèo hoang à? Cậu mang nó về thế đã đưa nó đi khám tổng thể chưa? Nhỡ nó bị bệnh gì thì sao hả? Eo ơi!”

Quá nản lòng, Phong chẳng muốn đôi co với An thêm nữa. Sau khi nhận nháp đáp lời An một câu thế này:

“Một rối bệnh. Đi nhanh lên rồi trả nó lại cho tao. Không thôi bệnh ám đầy người mày đấy.”

Hoài Phong nắm chặt ghi đông, rồi dùng hết sức bình sinh mà dắt xe lao như bay bên vệ đường. Tổn thương tâm hồn vượt lên hao mòn thể xác, trong phút chốc Hoài Phong chẳng còn thấy mệt mỏi gì cả. Giờ cậu chỉ muốn nhanh nhanh “thương cho trót” Bé Tiêu để có thể mau chóng tạm biệt đồ phân biệt đối xử Bảo An mà thôi.

Sớm biết sẽ rơi vào hoàn cảnh sống dở chết dở thế này thì khi nãy Bé Tiêu đã chọn ngồi lì ở đấy ăn vạ chờ người tới đón rồi, dẫu cho có bị mất việc cũng vẫn cam lòng. Cô gái đáng thương không ngừng kêu la:

“Trời đất quỷ thần ơi, đi chậm chậm thôi. Cơm không nấu cũng được nhưng mạng nhất định phải giữ. Này, trước mặt là cái dốc đấy, hãm phanh lại đi... iiiii...”

Biết bản thân lỗ lòi, An nhanh nhẩu ôm chặt lấy chú mèo vào lòng rồi cũng ba chân bốn cẳng, co giò lên mà chạy đuổi theo cậu bạn.

“Ồi, Phong ơi, cho tớ xin lỗi mà... Tớ lại nói ngu nữa rồi. Tha cho tớ đi mà Phong... Nốt lặn này thôi...”

“Méo...méo... méo...”

Sau bao khó khăn vất vả, cuối cùng Bé Tiêu cũng được đôi trẻ hộ tống về nhà. Tuy không bình an lắm nhưng thân là người đi nhờ vả, Bé Tiêu cũng vẫn dùng hết tám chân tình mà nói lời cảm ơn:

“May có hai đứa chị mới về được tới nhà. Xin chân thành cảm ơn! Thôi bận gì thì cứ đi đi, không cần đưa chị vào bên trong đâu. Chị tự lo được.”

Phải vác theo “sắc đẹp ngàn cân” cả đoạn đường dài, Phong đã sớm thở không ra hơi rồi. Mặc kệ Bé Tiêu đang vỗ vai đôm đốp và hét lời cảm tạ, mồm cậu vẫn ngậm chặt không chịu đáp câu nào. Hoài Phong còn đang bận thở! Bảo An cũng rơi vào trạng thái tồ tẹt chẳng kém. Đôi chân ngắn củn vì mãi đuổi theo Hoài Phong mà giờ đây mỗi rã mỗi rời, cơ bụng quặn lại đau không nói thành lời. Đã vậy, hai mu bàn tay còn chỉ chít viết xước do bị mèo nhỏ cào nữa chứ. Thực sự mèo nhỏ không cố ý cãi lời Phong đâu. Cũng tại Bảo An chạy nhanh quá khiến mèo ta được một phen khiếp vía, rồi không tự chủ được mà bấu chặt bộ móng vào bàn tay An nên mới ra cái cơ sự này.

Sau khi đã ổn định nhịp thở, Phong dùng dùng đón mèo từ tay An, rồi chẳng nói chẳng rằng quay lưng bỏ đi thẳng. Đến vị tiền bối hơn mình tận hai tuổi là Bé Tiêu đang đứng sừng sững một khối ngay đấy, Phong cũng không buồn chào. Thấy thế, An nhanh miệng chào vội Bé Tiêu một tiếng cho phải phép, rồi luống cuống đuổi theo Hoài Phong.

“Này, cậu vẫn giận đấy à? Xin lỗi mà, bỏ qua đi Phong.”

“Mèo méo.”

Bảo An nghiêng nghiêng đầu dòm sắc mặt đối phương. Hoài Phong nhất quyết không động lòng thương, một mực ôm mèo bước tiếp.

“Không muốn kể công đâu nhưng cậu nhìn đi. Tớ đã phải khổ cực lắm mới đặt mua được cặp vé xem phim này đây, cũng chỉ vì muốn được hẹn hò với cậu trọn vẹn thôi. Nhưng cuối cùng lại ra nông nỗi này. Đây cũng coi như là hình phạt cho đồng tội lỗi tớ đã và đang gây ra cho cậu rồi. Cậu xem thế nào mà mở lòng thêm lần nữa đi chứ?”

“Méo meo.”

Bảo An rút từ trong túi xách ra hai tấm vé xem phim và phẩy phẩy trước mặt Hoài Phong. Cậu chàng khẽ liếc nhìn một cái rồi lại nhanh chóng cầm đầu cầm cổ đi thẳng, nghĩ bụng:

“Lòng tao là cánh cửa không khóa à? Làm gì có chuyện mở ra đóng vào dễ dàng như thế được chứ.”

Bảo An trề trề đôi môi, dùng chất giọng tủi hờn nhất để giải bày những thiệt thòi và nỗi khổ tâm bản thân phải chịu:

“Cậu biết tại sao sáng nay tớ ngủ quên, làm chậm của cậu cả tiếng đồng hồ không? Tại vì đêm qua tớ đã cố ngồi làm hết đồng bài tập chiều nay đây. Thức rõ là khuya luôn, cũng chỉ mong sáng nay được thoải mái đi chơi với cậu thôi.”

“Meo mèo.”

Mùi lòng tập một! Hoài Phong thấy chán bản thân lắm rồi đấy. Vì sao lúc nào cậu cũng bị mấy lời này của An làm cho lay chuyển tâm tư chứ. Thật mất hết cả khí phách.

“Mấy tiếng nữa thôi, tớ lại phải quay về với cái bàn học rồi. Cả tuần mong mỗi sáng nay, ai ngờ...”

“Mèo méo meo.”

Mùi lòng tập hai! Đánh ánh mắt sang nhìn, bắt gặp An đang cúi mặt rầu rĩ, Phong thật muốn vút luôn tính sỷ để dắt An đi chơi. Chỉ có điều, An phải...

“Năn nỉ tao nữa đi An. Thêm một câu nữa thôi.”

Bất chợt, Bảo An nhảy ra chắn ngang mặt Phong chặn đường. Chia bàn tay đầy thương tích ra trước mặt Phong, Bảo An phụng phịu mách tội, hai bên mắt đã ngân ngấn nước:

“Nhìn đi, mèo của cậu cào tớ rồi đấy, chịu trách nhiệm đi. Tớ chẳng cần cậu bỏ rơi nó đâu, chỉ muốn cậu đi chơi cùng tớ thôi.”

Tuyệt! Đây chính là điều mà Phong chờ này giờ đây – một cái cớ để cậu có thể gạt đầu làm huê với An. Giả bộ lườm lườm chú mèo chút ít, Phong che miệng mấy tiếng rồi nói với An rằng:

“Thôi được rồi, mèo làm thì chủ phải chịu vậy. Giờ mày muốn đền gì đây?”

Phim thì giờ này người ta cũng chiếu xong rồi, tấm vé này vậy là đi tong. Nghĩ nghĩ một hồi, Bảo An reo lên:

“Này, hay bọn mình đi ăn kem trước cổng...”

Theo ngôn ngữ của thì hiện đại, “Ăn kem trước cổng” há chẳng phải ngang nghĩa với câu “Ăn cơm trước kẻng” mà thì quá khứ các cụ vẫn hay nói sao? Phong thật không ngờ, An lại có suy nghĩ đen tối như thế. Cậu vội vàng đưa tay bịt ngang miệng An, nhanh chóng cướp lời:

“Ê... Ê... Ê... Nói nhăng nói cuội cái gì đấy hả? Sao... Sao mà có thể... chứ?”

Bảo An hậm hực gạt phắt tay Phong ra, vênh mặt đáp:

“Sao tớ lại không thể chứ?”

“Mày... Mày không nghĩ cho mày... thì cũng phải nghĩ cho... mẹ mày, ông bà mày, cho gia đình mày chứ. Không được, tao không làm đâu. Không thể tiếp tay cho hành động sai trái này được.”

“Tớ chẳng sợ thì thôi, cậu sợ cái gì đây? Nếu lỡ xảy ra chuyện không mong muốn, chẳng phải đã có bệnh viện lo rồi sao?”

Chẳng nhẽ đây chính là minh chứng sống cho câu “Gần mực thì đen” ư? Phong quả nóng lòng muốn biết rốt cuộc thì An đã “hút” bao nhiêu lít “mực” trong người cậu rồi. Chẳng những dám suy nghĩ lệch lạc, An còn quá đỗi mạnh miệng đi. Cơ mà bây giờ không phải lúc thắc mắc về vấn đề đó, Hoài Phong cảm thấy bản thân mình cần phải có trách nhiệm trong việc đã vô tình tiêm nhiễm vào đầu An những thứ không hay thế này. Có biểu thêm vàng, cậu cũng nhất định không giúp An làm cái việc đó đâu. Hoài Phong thẳng giọng từ chối:

“Tao không làm. Tao còn quá trẻ, chưa muốn làm bố đâu.”

“Làm bố á? Cậu đang nói cái gì vậy?”

Bảo An nhăn mặt khó hiểu. Thấy An ngơ ngơ, Phong cũng bị làm cho đơ theo luôn. Cậu lấp bắp nói:

“Chẳng phải mày định...”

Đền mặt phân tích một hồi thật lâu, An mới hiểu thì ra con bé và Phong nãy giờ vô tình “diễn” vở “Ông nói gà, bà nói vịt” mất rồi. Nhịn không nổi, An ngồi bệt xuống đất mà cười ha hả. Cười chán cười chê xong mới đứng dậy và giải thích cho cậu bạn đang đực mặt ô-mê hiểu. Rằng, thì, là, mà...

“Giờ à! Ý tớ hỏi, cậu có muốn đi ăn kem ở trước cổng trường tiểu học Khắc Ân không? Chỗ đó mới khai trương một quán kem ngon tuyệt, lại đang giảm giá 30% nữa, sao tớ không thể tới chứ? Lỡ may có ho hay viêm phổi, cũng đã có bệnh viện và bảo hiểm lo rồi mà. Cậu yên tâm đi, cửa hàng không khuyến mại trẻ con cho cậu nuôi đâu mà sợ. Ày, thật không ngờ, đầu óc cậu lại đen tối đến vậy.”

Giờ thì Phong hiểu ý An rồi. Và vì đã hiểu nên mặt cậu chàng đang đỏ gay lên đây. Thật là muốn độn thổ quá đi thôi. Ngại quá hóa tức, Phong vô cớ gắt gỏng:

“Mày mới đen tối ý. Thì đi!”

Rồi vùng vằng bỏ đi. Bảo An lon ton chạy phía sau, nghiêng nghiêng đầu nhòm mặt Hoài Phong trêu ghẹo:

“Cậu ý.”

“Mày ý.”

“Cậu...”

“Mày...”

“...”

Vốn định nán lại để hóng hót cảnh đôi trẻ kia cãi nhau nên đến giờ, Bé Tiêu vẫn ngồi phệt trước cổng, chưa chịu vào nhà. Phải đến khi bóng dáng chúng khuất hẳn, Bé Tiêu mới lắc đầu lẩm nhẩm:

“Cả hai đều đen tối.”

Rồi dùng bàn tay múm míp đập ục ục vào cửa, gọi chủ nhà ra đón:

“Cô ơi, bé cháu vào cái. Cháu bị ngã xe, lết mãi mới về được đây ạ.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-hai-huoc-cua-bao-an>